

WILBUR SMITH TUZAK

ADAM BELL

KİTABIN ORJİNAL ADI
GOLDEN FOX

YAYIN HAKLARI
WILBUR SMITH ©
ONKTELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A. Ş. ©

1. BASIM / KASIM 2000

AKDENİZ YAYINCILIK A. Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar İstanbul
BU KİTABIN HER TURLU YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 9752101488

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu İstanbul
Tel: 0. 212 513 63 65 /526 80 12
0. 212 520 62 46 / 513 65 18
Faks: 0. 212. 526 80 tı
[http: //www. altinkitaplar.com.tr](http://www.altinkitaplar.com.tr)
info@altinkitaplar.com.tr

WILBUR SMITH

TUZAK

TÜRKÇESİ
MEHMET HARMANCI

Yazarın Türkiye'de yayınlanmış öteki kitapları

BENCİL (Courtney Dizisi)
FIRTINA (Courtney Dizisi)
BİR SERÇE DÜŞTÜ (Courtney Dizisi)
ALEV KIYILARI (Courtney Dizisi)
HÜKME DENLER (Courtney Dizisi)
GAZAP (Courtney Dizisi)
LEOPAR KARANLIKTA AVLANIR (Ballantyne Dizisi)
MELEKLERİN GAZABI (Ballantyne Dizisi)
ŞAHİN (Ballantyne Dizisi)
SÜREK AVI (Ballantyne Dizisi)
LANETLİLER KÖRFEZİ
MACERACILAR
ŞEYTAN ÇIĞLIĞI
BİR AVUÇ KUM
DENİZ KADAR AÇ
VAHŞİ ADALET
GÜNEŞ KUŞU
ALTIN MADENİ
ELMAS AVCILARI

Bir kelebek bulutu gökyüzüne yükseldi, hafif bir yaz rüzgârı bulutu gök boyunca yaydı ve parıl parıl yüz bin genç yüz onları izlemek için havaya çevrildi.

O geniş alanın en önünde bir kız oturuyordu, on gündür izlemekte olduğu kız.

Avını inceleyen bir avcı gibi artık kızın her hareketini, yüzünün mimiklerini, bir şey dikkatini çektiğinde başını kaldırmasını, bir şey dinlemek için hafifçe yana eğişini, ya da sabırsızlık veya sıkıntıyla hızla sallamasını ezbere biliyordu artık. Şimdi bu görkemli kelebek bulutuna bakarken başını kaldırışında yepyeni bir şey vardı. Bu kadar uzaktan bile o parlak dişlerinin ışıltısını, dudakların pespembe bir 'OOO' ile aralandığını sezebiliyordu.

Kızın önündeki yüksek sahnede beyaz satenler içinde biri bir kutu daha kaldırdı, gülerek sallayıp yepyeni bir kanat çırpıntısı boşaltdı. Sapsarı ve bembeyaz kelebekler göğe yükselirken kalabalıktan yeniden 'ooo' sesleri yükseldi.

Kelebeklerden biri dengesini kaybetti ve yere doğru daldı, yakalamak için yüzlerce elin uzanmış olmasına rağmen kelebek döndü döndü, kızın havaya çevrilmiş yüzüne kondu. Kalabalığın giderek artan gürültüsüne rağmen kızın mutlu kahkahasını duymuş ve o da onunla birlikte gülmüştü.

Kız yavaşça uzanıp alnındaki kelebeği aldı ve avucu içinde incitmeden tutarak bir an yüzüne yaklaştırdı, adamın artık çok iyi tanıdığı o çivit mavisini gözleriyle dikkatle inceledi. Yüzü birden özlemle dolmuştu, sanki kelebeğe bir şeyler söylüyormuş gibi dudakları kıpırdıyordu.

Kızın kederli ifadesi uçup gidiyor gibiydi, o sevimli dudaklar bir kez daha gülümsemeye aralandı, birden ayak parmakları üstünde doğrulup ellerini başının üstüne kaldırdı. Kelebek bir an duraksadı, kızın açılmış parmaklarının ucuna yürüdü, kanatlarını hafifçe oynatmaya başladı. Adam kızın sesini duydu o anda.

«Uç! Benim için uç!» Kızın çevresindekiler de onun bu çağrısını tekrarladılar.

«Uç! Barış için uç!»

Kız bir an için bütün dikkatleri üzerinde toplamıştı. Bütün gözler sahnenin ortasındaki o tek kişiye değil de, ona çevrilmişti şimdi.

Kız uzun boylu, ince vücutlu, güneşten yanmış çıplak kol ve bacaklarının sağlıklı cildi parlaktı. Günün modasına uygun olarak eteği öyle kısaydı ki, havaya doğru uzanırken kenarı kalkıyor ve o küçücük kalçalarının kıvrımları ortaya çıkıyordu.

O duruşuyla kuşağının simgesiymiş sanki çılgın, özgür, başıboş. Şimdi kızı seyreden herkesin onunla ruh birliği içinde olduğunu hissediyordu. Sahnedeki adam bile onu daha iyi görebilmek için öne eğilmişti, sanki arı sokmuş gibi şişkin dudakları bir gülümsemeye aralanırken o da, «Barış!» diye bağıyordu. Ve sesi sahnenin iki yanında yükselen büyük hoparlörlerle bin kere daha kuvvetleniyordu.

Kelebek kızın elinden havalandı, kız parmaklarını dudağına götürerek arkasından bir öpücük gönderdi, kelebek dönüp duran diğerlerinin oluşturduğu bulut arasında kayboldu.

Kız çimenlerin üstüne oturdu, çevresindekiler uzanıp ona dokundular, yakınındakilerle

de kucaklaştı.

Sahnedeki Mick Jagger kollarını iki yana açıp kalabalığı sessiz olmaya çağırdı. İsteddiği sessizlik olunca da mikrofona eğilip konuşmaya başladı. Amplifikatörlerin etkisiyle sesi öylesine kötü, konuşması o kadar anlaşılmazdı ki, adam onun birkaç gün önce çılgın bir hafta sonu partisinde orkestrasının yüzme havuzunda boğulan bir üyesinin anısına bir şeyler söylediğini güçlükle anladı.

Söylentilere göre müzisyen suya düşmeden önce uyuşturucuyla kendinden geçmiş bir haldeydi. Ancak kahramanca bir ölümdü bu; çünkü uyuşturucu çağı, doğum kontrol hapı çağı, özgürlük ve barış, aşırılık çağıydı bu.

Jagger'ın kısa konuşması sona ermişti. Aslında konuşma öyle kısaydı ki, topluluğun neşeli havasını dağıtamamıştı.

Elektrikli gitarlar bir hava tutturdu, Jagger de tüm varlığıyla 'Honky Tonk Women'e başladı. Bir iki saniye sonra yüz bin yürek kendisinininkiyle çarpıyor, yüz bin genç vücut sallanıyor, iki yüz bin kol rüzgârdaki başaklar gibi sallanıyordu.

Şiddetli bir topçu ateşi kadar acımasız olan müzik insanın kulaklarını sağırlandırıyor, kafatasını delip geçiyor, beynini paramparça ediyordu. Kalabalık bir anda tek bir organizmaya dönüşmüş, açıkça cinsel olan bir tutkuyla kendinden geçmişti; üreme durumundaki bir amip gibi dalgalanıyor, bir toz ve ter kokusu, fiziksel olarak uyarılmış genç bedenlerin baş döndürücü kokusu yükseliyordu.

Adam kalabalığın ortasında yapayalnızdı, üzerinden akıp giden gürültü patırtı hiç etkilemiyordu onu. Kızı gözetliyor, istediği anın gelmesini bekliyordu.

Kız çevresinde kendisine yapışıkmiş gibi duran gövdelere uygun bir ahenkle sallanıyorsa da, onu apayrı kılan kendi ne özgü bir zarafeti vardı. Başının üstünde topladığı saçları güneşte parılıyor; dumanlı halkalar şeklinde dökülen kapkara saçları uzun boynunun ve sapında bir lale gibi duran başının zarıflığını daha da vurguluyordu.

Sahnenin hemen altında ayrıcalıklı bir avuç azınlık için alçak bir çitle küçük bir yer ayrılmıştı. Çıplak ayaklı ama yere kadar uzanan kaftan gibi elbisesiyle Marianne Faithfull diğer müzisyen karıları ve sevgilileriyle orada oturuyordu. Kadının güzelliği bu dünyanın dışındaydı. Gözleri bir körün gözleri gibi hayalci ve görmez gibiydi. Hareketleri uykudaymış gibi ağır.

Ayakları dibinde çocuklar dolaşıyordu. Bu özel yerdeki insanlar Cehennem Melekleri tarafından korunmaktaydılar.

Siyah Alman Wehrmacht miğferleri, boyunlarında zincirleri ve Nazi demir haçları, gümüş rengi madenler kakılmış siyah deri yeleklerinden görünen kıllı göğüsleri, çelik nalçalı motosiklet çizmeleri, dövmele kollarıyla Melekler yüreklere korku saran bir görünüşteydiler. Bellerinde copları, parmaklarında sivri uçlu muştalaları vardı. Bir olay çıkacağını umarak küstah bakışlarla kalabalığı seyrediyorlardı.

Müzik büyük bir gürültüyle devam etti, bir saat, sonra bir saat daha, insanların kokusu bir hayvan kafesi kokuşuydu artık, erkekler gibi kadınlar da, müziğin bir dakikasını bile kaçırmamak için oturdukları yerlere işemişlerdi.

Adam bu sefillikten, bu kendini bırakmışlıktan, bu bayağılıktan öğreniyordu. İnanıldığı her şeye hakaretti bu. Gözleri hassaslaşmış kaşınıyor, başı ağrıyordu. Gitme zamanı gelmişti artık. Bir gün daha boşuna, gelmeyen bir fırsatı bekleyerek geçmişti. Ancak kendisi yırtıcı bir hayvanın sabrına sahip bir avcıydı. Başka günler de olacaktı, acelesi yoktu. Amacını gerçekleştireceği an doğru an olmalıydı.

Sıkışık kalabalık arasında durduğu alçak tepeden kendine omuzlarıyla yol açarak inmeye başladı. Öylesine kendilerinden geçmişlerdi ki, onu ne görüyorlar, ne de aralarından geçerken çarptığını hissediyorlardı.

Adam arkasına baktı, kızın yanındaki oğlanla konuştuğunu, gülümsediğini, onun sorusuna karşılık başını sallayıp ayağa kalktığını görünce birden gözleri kısıldı. Kız da kalabalık arasında ilerlemeye başladı, oturanların üstünden atlıyor, dengesini kaybettiğinde birinin omzuna dayanıyor, yoluna devam ederken gülerek özür diliyordu.

Adam yönünü değiştirerek kızın önünü kesecek biçimde yürüdü. Avcı güdüsüyle beklediği anın geldiğini anlamıştı.

Sahnenin arkasında her biri iki katlı otobüs kadar olan televizyon arabaları aralarında geçecek bir karış yer bile bırakmadan sıra sıra park etmişlerdi.

Kız alçak parmaklığın çevresini dolaşarak kalabalığın baskısından kurtulmaya çalıştı, ancak orada da sıkışıp kalmıştı, umutsuz bakışlarla çevresine bakmıyordu.

Birden parmaklığa doğru yürüdü, bir sıçrayışta atlayıp televizyon araçlarının arasındaki daracık aralığa doğru koştu. Cehennem Meleklerinden biri kızın yasak bölgeye girdiğini görmüştü. Seslenip arkasından koştu, kızın kaybolduğu aralığa ancak yan yan girebilmişti. Adam onun yüzündeki çirkin sırtımayı görmüştü.

Adamın kızın parmaklığı aştığı yere varması hemen hemen iki dakika sürdü. Birisi kendisini durdurmak için uzandı, ama o uzanan eli itip parmaklığı aştı ve park etmiş iki kamyonun arasına girdi.

Onun da omuzları sığmadığından yan yan yürüyordu. Sürücü kapısının yanına geldiğinde ilerden boğuk itiraz sesleri yükseldiğini duydu. Bu sesle biraz daha hızlandı ve kamyonun motorunun yanına geldiğinde bir an durup hemen önünde neler olduğuna baktı.

Cehennem Meleği kızı yakalamış, kamyonun önüne yaslamıştı. Kolunun birini arkasında bükmüş ve neredeyse omzuna gelecek kadar kıvrımıştı. Kızın yüzü gence dönüktü ama o, koca karnıyla kızı geriye doğru bastırıyordu. Yüzünü uzatmış, ağzını ağzına yapıştırmaya çalışıyordu. Kızın sırtı yay gibi gerilmişti, gencin ağzından kaçınmak için başını iki yana kaçırıyordu. Genç gülüyordu, ağzı ardına kadar açtı, dilini kızın ağzına sokmaya çalışıyordu.

Sağ eliyle mini eteğini beline kadar kaldırmış motosiklet yağıyla kapkara olmuş kıllı parmaklarını dantelli külotunun lastiğine geçirmişti. Kız serbest eliyle ona vurmaya, yüzünü tırmalamaya çalışıyordu, ancak parmakları yüzüne kadar uzanamıyor, yumrukları kalın deri ceketle korunan omuzları etkilemiyordu bile. Cehennem Meleği boğuk sesle gülüyordu, kızın külotu birden yırtıldı ve kumaş parçası kalçaları ve dümdüz baldırlarından aşağı çekildi.

Olayı seyreden adam bir adım öne çıktı ve Meleğin omzuna dokundu. Genç aniden dondu, başını çevirdi. Gözleri donuklaşmış gibiydi. Ancak bir anda kendine geldi, kızı iterek yere devirdi. Sonra da belinde asılı copa uzandı.

Adam yine uzandı, elini gencin kulağı altına, çelik miğferin hemen altına bastırdı.

İki parmağıyla bastırmıştı, Melek donup kaldı yine, kaskatı kesildi. Boğazından boğuk bir çığlık koptu, tepeden tırnağa kadar titredi ve sarası tutmuş biri gibi yere devrildi, düştüğü yerde kasıldı kaldı. Adam onun üzerinden atlayıp kızı yerden kaldırdı.

«Arkadaşları gelmeden yürü haydi,» dedi.

Kızın elinden tutup yürümeye başladı. Kız da bir çocuk kadar güvenle onun ardından yürüdü.

Park etmiş kamyonların ötesinde çalılıklar arasında bir sürü daracık patika vardı.

Bunlardan birinde koşarlarken kız soluksuz bir sesle, «Onu öldürdünüz mü?» diye sordu.

«Hayır.» Adam geri bakmamıştı bile. «Beş dakikaya kalmaz ayağa kalkar.»

«Ama bir dokunuşta yere serdiniz. Nasıl yaptınız bunu? Doğru dürüst dokunmamıştınız bile.»

Adam karşılık vermedi, ancak yolun bir sonraki dönemecinde durup kıza döndü.

Kız konuşmadan başını salladı.

Adam hâlâ elini tutarak baktı kıza. Onun yirmi dört yaşın da olduğunu biliyordu. Az önce vahşi bir şekilde ırzına geçilmek üzereydi, ama koyu mavi gözlerinin bakışları gölgesizdi. Ne paniğe kapılmış, ne de ağlamıştı, o pembe dudakları titremiyordu bile, avucu içindeki eli sıcak ve sertti.

Kız hakkındaki psikiyatr raporu en azından bu bakımdan doğrudu: kendine güvenli ve sağlamdı, daha şimdiden saldırının etkisinden sıyrılmıştı bile. O anda kızın yanaklarının ve uzun boynunun kızardığını gördü, soluklan da hızlanmıştı. Yeni bir güçlü duygunun etkisine girmişti.

«Adın ne senin?» diye sordu kız. Bakışlarında adamın çok iyi bildiği o yoğunluk vardı şimdi.

«Ramon.»

«Ramon.» diye tekrarladı kız sesin zevkini çıkararak. Tanrım, ne kadar yakışıklı bir erkekti bu böyle. «Ramon ne?»

«Söylesem İnanmazsın,» Adamın İngilizcesi kusursuzdu. Yabancı olmalıydı, ancak sesi de yüzüne uygundu, güzel, tok ve ciddi.

«Bir dene bakalım.» Kız kendi sesindeki boğukluğu hissediyordu.

«Ramon de Santiago y Machado.» Sanki bir melodiymiş gibi söylemişti bunu, kulağa müthiş romantik geliyordu. Kızın o güne kadar duyduğu en güzel addı, o yüz ve sese harika uyuyordu.

Kız hâlâ kendisine bakarken adam, «Gitmeliyiz,» dedi.

«Koşamam. Ne olur koşturma beni.»

«Koşmazsan bir motosikletin didonunda maskot olabilirsin ama»

Kız güldü, sonra gülmesini önlemek için alt dudağını ısırıldı.

«Yapma!» dedi. «Güldürme beni. Tuvalete gitmek ihtiyacımdayım. Daha fazla dayanamayacağım.»

«Demek Yakışıklı Prens sana âşık olduğu sırada oraya gidiyordun.»

«Beni güldürme dedim sana.» Kız güçlükle bastırdı kahkahasını. Adam kıza acıdı.

«Parkın kapısında bir tuvalet var. Oraya kadar gidebilir misin?»

«Bir seçenek de çalılığın arkası öyleyse.»

«Yoo, teşekkür ederim. Günde bir gösteri yeter.»

«Gidelim o halde.» Adam kızın koluna girdi.

Ramon arkasına baktı, «Delikanlının ateşi biraz sönmüş sanırım. Ortalarda görünmüyor.»

«Yazık. O numaralarını bir daha görmek isterdim. Ne kadar kaldı?»

«İşte burada.» Kapıya varmışlardı, kız adamın kolundan çıkıp yol kenarındaki alçak binaya doğru yürüdü; ama kapıda bir an duraksadı.

«Adım, Isabella, Isabella Courtney, arkadaşlarım bana Bella derler.»

Sonra koşarak girdi içeri.

«Biliyorum,» diye mırıldandı adam.

Kız tuvalette bile müziği duyabiliyordu, sonra da alçaktan geçen bir helikopterin gürültüsü duyuldu, ama önemsizdi bu. Ramon'u düşünüyordu.

Elini yıkarken aynadaki görüntüsüne baktı. Saçları berbattı, elinden geldiğince düzeltti. Ramon'un saçları gür, kapkara ve kıvırcıktı. Uzundu ama çok uzun değil. Dudaklarını silip yeniden boyadı sonra.

Ramon'un dudakları dolgun ve yumuşaktı ama erkeksi ve güçlü tadı, nasıldı acaba?

Rujunu çantasına koydu, aynaya yaklaşıp gözlerine baktı.

Damlaya hiç gerek yoktu. Gözünün beyazı sağlıklı bir bebeğinkiler kadar tertemizdi.

En güzel yanının gözleri olduğunu bilirdi. O Courtney mavisini. Ramon'un gözleri ise yeşildi. İlk dikkat ettiği şey gözleri olmuştu. O inanılmayacak kadar yeşil, güzel ama bir sıfat arıyordu güzel ama öldürücü gözler. Cehennem Meleğini yere yıkan o gösteriye hiç gerek yoktu. Adamın gözlerine baktığı anda onun tehlikeli biri olduğunu anlamıştı. Çok zevkli bir korku ve beklenti duygusuyla ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Belki de sonunda bulmuştu aradığını. Bunun yanında bütün diğerleri soluklaşmışlardı sanki. Belki de o kadar uzun süredir aradığı buydu.

«Ramon de Santiago y Machado.» Adın lezzetini ağzında duyuyor, dudaklarının sözcükleri hecelemesini aynada seyrediyordu. Sivri topuklu ayakkabıları üzerinde kalçalarını iki yana sallayarak, kısacık eteğinin altından dantelleri görünerek yürüdü ve dışarı çıktığı anda donup kaldı.

Adam gitmişti. Isabella'nın soluğu kesildi birden, sanki bir taş yutmuş gibi midesi kasıldı. Gözlerine inanamayarak çevresine bakındı. «Ramon,» diye mırıldanarak yola koştu. Konser yerinden o yana, az sonra başlayacak insan seline kapılmak istemeyen yüzlerce kişi geliyordu ama Ramon aralarında değildi.

«Ramon,» diyerek kapıya yöneldi bu kere. Sağına soluna baktı. İnanamıyordu. Adam

kendisini orada bırakıp gitmişti.

Isabella yaşamı boyunca böyle bir şeyle karşılaşmış değildi.

Kendisi onu istediğini belli etmişti bunu daha açıkça gösteremezdi ve buna rağmen adam çekip gitmişti.

Isabella şimdi şiddetli bir öfke duymaya başlamıştı. Hiç kimse Isabella Courtney'e böyle davranmazdı. Küçük düşürülmüştü, hakarete uğramıştı.

«Lanet olsun!» diye söylendi.

Öfkesi sadece birkaç saniye sürmüştü ama. Kendini kaybolmuş hissediyordu artık. Tümüyle yabancı olduğu bir duyguydu bu.

«Öyle bırakıp gidemez,» diye yüksek sesle söylenirken sesindeki şımarık çocuk tonunu farkettiler. Öfkesini bastırmaya çalışarak bir daha söyledi aynı şeyi.

Arkasından kahkahalar yükseliyordu. Dönüp bakınca bir grup Cehennem Meleğinin gelmekte olduğunu gördü. Burada daha fazla kalamazdı.

Konser sona ermiş, kalabalık dağılıyordu. Duyduğu o helikopter Mike Jagger ile Rolling Stones grubunu almaya gelmiş olmalıydı. Artık arkadaşlarını da bulamazdı bu kalabalıkta. Çevresine son bir kere daha baktı. O kabarık kıvrık saçlı baştan eser yoktu. Başını geri atıp çenesini kaldırdı.

«O serseriye ihtiyacım mı var sanki?» diye söylenerek sokağa çıktı.

Arkasından ısıklar yükseliyor, «Sol, sağ, sol yuvarla yavrumsun yuvarla!» diye bağıriyordu, Cehennem Meleklerinden biri.

Isabella yüksek topuklarının kalçalarını salladığını biliyordu. Ayakkabılarını çıkartıp çıplak ayakla koşmaya başladı. Arabasını Strand'da elçilik otoparkında bıraktığı için Lancaster Gate istasyonundan metroya binmek zorundaydı.

Arabası yepyeni bir Mini Cooper'di, 1969'un en yeni modeli. Babası doğum gününde vermişti. Arabanın motoru güçlendirilmiş, Rolls Royce gibi beyaz deri döşenmiş, babasının yeni Aston Martin'i gibi kapısına altın yıldızla adının başharfleri yazılmıştı. Bütün sosyete Mini kullanıyordu şimdi; bir cumartesi gecesi Annabel'in kapısı önünde Rolls ve Bentley'lerden çok Mini'ye rastlanıyordu artık.

Bella ayakkabılarını arka koltuğa atıp motora ibre kırmızıyı gösterene kadar gaz verdi; lastikleri otoparkın zemininde kapkara izler bırakan araba birden uçar gibi fırladı. Dikiz aynasından izlere bakarken derin bir zevk duyuyordu.

Diplomatik plakasıyla trafik polislerinden kurtularak hızla sürüyordu arabayı. Aslında bu plakayı kullanmaya hakkı yoktu ama babası bir yolunu bulup uydurmuştu.

Bella Chelsea'deki elçilik evine vardığında kendi hız rekorunu bile kırmıştı. Babasının resmi Daimler'i kapının önündeydi, sürücüsü Klonkie onu görünce gülerek selamladı. Babası hizmetkârlarının çoğunu Cape Town'dan getirmişti.

Bella öfkesini bastırarak Klonkie'ye sevimli bir gülümsemeyle bakıp anahtarları verdi. «Arabamı garaja götür, olmaz mı, Klonkie.» Babası hizmetkârlara davranışı konusunda çok sertti. Kızgınlığını onlardan çıkarması yasaktı. «Onlar da ailemizin bir parçası,» derdi babası. Gerçekten de çoğu daha kendisi doğmadan önce Umut Burnundaki aile evi olan

Weltevreden'de çalışmaktaydılar.

Babası birinci kattaki bahçeye bakan çalışma odasındaydı. Ceketini ve kravatını çıkarmıştı, masasının üstü resmi belgelerle doluydu; ancak kızını görünce kalemını bırakıp koltuğunu çevirdi. Birden yüzü aydınlanmıştı.

Bella babasının kucağına oturdu. «Dünyanın en yakışıklı erkeği sensin,» diye mırıldandı. «Senin değerlendirmeni ölçmek benim harcıma değil,» diyerek güldü Shasa Courtney. «Ama bu da nereden çıktı şimdi diye sorabilir miyim?»

«Erkekler ya domuzun tekidirler ya da can sıkıcı yaratıklar. Senin dışındakiler tabii.»
«Ha! Roger seni böyle öfkeli yapacak ne yaptı acaba? Oysa bana pek sünepe değilse bile epey zararsız biri olarak görünmüştü.»

Roger, Bella'yı konsere götüren gençti. Bella onu sahnenin önündeki kalabalığın arasında bıraktığını hatırladı.

«Erkeklerle ilişki kestim artık,» dedi. «Bundan sonra bir manastıra kapanabilirim.»
«Bu işi yarma kadar erteleyemez misin? Bu akşamki yemekte bir ev sahibesine ihtiyacım var ve kimin nereye oturacağı bile kararlaştırılmadı henüz.»

«Hepsini konsere gitmeden yaptım ben.»
«Ya menü? »

«Onu da aşçıyla geçen cuma günü kararlaştırmıştık. Paniğe kapılmana hiç gerek yok, baba. En sevdiğin yemekler. Coquilles Si Jacques ve Camdeboo kuzusu,»

Shasa'nın sofrasında sadece Karoo'daki çiftliğinde yetişmiş kuzu eti bulunurdu. Çöl bitkilere, ete kendine özgü bir baharatla tat verirdi. Elçilikteki bütün etler Rodezya'daki çiftliklerinden, şaraplar son yirmi yıldır Shasa'nın Alman şarap uzmanının büyük bir ustalık ve fedakârlıkla çalıştığı Weltevreden bağlarından gelirdi.

Bu mallar Umut Burnundan Londra'ya Courtney denizcilik hattının haftada bir kalkan frigorifik bir gemisiyle taşınırdı.

«... ayrıca smokin ceketini bu sabah temizleyiciden aldım, Budds'da üç gömlek ve bir düzine yeni göz bandı yaptırttım.»

Bella hâlâ kucağında oturduğu babasının gözündeki bandı düzeltti. Shasa İkinci Dünya Savaşında Habeşistan'da İtalyanlara karşı çarpışırken bir gözünü kaybetmişti.

Siyah ipekli kumaştan bant kendisine yakışıklı bir korsan havası veriyordu.
Shasa mutlulukla gülümsedi. Bella'yı Londra'ya yanına aldığı anda kız yirmi bir yaşını henüz doldurmuştu. Bu kadar genç birine elçiliğin ev sahibeliğini yüklemekten önce çok düşünmüştü. Ama üzülmesine hiç gerek yoktu.

Ne de olsa kızı babaannesi yetiştirmişti. Ayrıca aşçıyı, uşağı ve elçilik kadrosunun yarısını memleketinden getirttiği için zaten çok iyi yetişmiş bir kadroyla işe başlamıştı.

Isabella üç yıl içinde diplomatik çevrelerde büyük bir ün yapmıştı, ülkeleri Güney Afrika ile ilişkileri kesmiş olan elçilikler dışında herkes onun davetlerine seve seve katılmaktaydılar.

«Yemekten sonra yarım saat İsraili dostunla atom bombasının nasıl yapılacağını konuşurken senin ortadan kaybolmanı belli etmememi de ister misin?»

«Bella!» Shasa'nın kaşları çatıldı. «Bu tür sözlerden hoşlanmadığımı bilirsin.»

«Şaka yaptım, baba. Bizi duyacak kimse yok burada.»

«Şaka da olsa, ikimizin arasında da olsa böyle konuşmanı istemiyorum, Bella.»

Shasa sertçe salladı başını. Kızının sözleri gerçeğe çok yaklaşmıştı. İsrail askeri ataşesiyle neredeyse bir yıldır görüşmekteydiler ve konu şaka aşamasını çoktan aşmıştı.

Bella babasını öptü, adamın ifadesi yumuşadı. «Ben gidip bir banyo yapayım bari.» Babasının kucağından kalktı, «Davet sekiz buçukta. Sekizi on geçe gelir kravatını bağlarım.» Isabella bir gün bu işi beceremediğine karar verene kadar Shasa papyon kravatını kırk yıl kendisi bağlamıştı.

Shasa'nın bakışları kızın eteğine takıldı. «Eteğin biraz daha kısalırsa göbeğin ortaya çıkacak artık, küçük hanım.»

«Bu eski kafalılığı bırakmalısın artık, baba. Yirminci yüzyılın en canlı babasına hiç yakışmıyor bu tutumun.» Kız kapıya giderken bile bile kalçalarını salladı, Shasa kapı kapanırken içini çekti.

«Fitili çok kısa bir dinamit lokumu,» diye söylendi. «Belki de evimize dönmemiz bir bakıma çok yerinde olacak.»

Shasa'nın elçilik dönemi eylülde sona eriyordu. Isabella yine babaannesi Centaine Courtney-Malcomess'in sıkı disiplini altına girecekti. Shasa kendisinin disiplin konusundaki çabalarının pek başarılı olmadığını biliyordu, bu sorumluluğu devredince ger çekten rahat bir soluk alacaktı.

Cape Town'a dönecekleri aklına gelince masasının üstündeki kâğıtlara baktı.

Londra büyükelçiliğinde geçen yıllar politik bir ceza olmuştu kendisi için. 1966'da Başbakan Hendrik Verwoerd bir suikast sonunda ölünce Shasa ciddi bir yanılığa düşüp başbakanlık için yanlış adamı desteklemişti. Bunun sonucunda da, John Vorster başbakan olunca Shasa bu geri hizmete itilmişti; ancak daha önce çok kere olduğu gibi bu felaketi de bir zafere döndürmüştü.

Tüm yeteneğini, ticari bilgisini, yakışıklılığını, ikna becerisini kullanarak dünyanın ve özellikle de İngiltere'nin İşçi Hükümetinin ve çoğu karaderili ya da Asyalı başkanlar tarafından yönetilen Commonwealth'e üye ulusların öfke ve nefretini vatanından uzak tutmayı başarabilmişti. John Vorster bu basanlarını değerlendirmişti. Shasa Güney Afrika'dan ayrılmadan Armscor'la yakından ilgiliydi ve Vorster şimdi memleketine döndüğünde kendisine Armscor'un başkanlığını önermişti.

Armscor kısaca söylemek gerekirse, Afrika kıtasının en büyük sanayi kuruluşuydu. Amerika Başkanı Dwight Eisenhower'ın başlattığı ve şimdi bütün öteki ülkeler tarafından hızla benimsenen ve Güney Afrika'yı savunmasız bırakacak olan silah boykotuna bir karşılıktı. Armscor ülkenin tüm savunma sanayiinin bir tek yönetim altında birleştirilmesiydi ve devletçe sağlanan milyarlarca dolarlık bir bütçeye sahipti.

Courtney mali ve sanayi imparatorluğunu oluşturan çeşitli şirketler şimdi iyi bir yönetimin elinde olduğundan, Shasa için bu, büyük ve heyecan verici bir işti.

Büyükelçilik yaptığı üç yıl içinde şirketlerinin yönetimini oğlu Garry Courtney'e bırakmış

bulunuyordu. Garry, o kadar genç birinde şaşırtıcı olan bir başarıyla yürütüyordu işlerini. Ancak Shasa'nın Courtney Enterprise'in başına geçtiğinde ondan yaşlı olmadığı düşünülürse bunda pek şaşacak bir şey yoktu.

Ama Garry'nin babaannesi Centaine Courtney-Malcomess'in desteğine sahip olduğu da unutulmamalıydı. Ayrıca emrinde Centaine ile Shasa'nın geçmiş kırk yıl içinde titizlikle seçip yetiştirdikleri bir de uzmanlar kadrosu vardı.

Garry iyi işler beceriyordu, yeniden onun basma geçmek haksızlık olurdu doğrusu. Diğer yandan Shasa'nın kendisi de genç sayılırdı, elli yaşını geride bırakalı çok olmamıştı. Memlekete döndüğünde kendisini ayakta tutacak, enerjisini harcayabileceği bir işe ihtiyacı olacaktı. Armscor tam onun için bir işti.

Kendi yönetim kurulundan ayrılmamakla birlikte tüm zamanını Armscor'a verebilecekti. İhalelerin çoğunu Courtney şirketleri alacaktı. Her iki taraf da bundan büyük yararlar sağlayacaklar, Shasa da yurtseverliğiyle kapitalist dünyanın ödülleriyle bağdaştırabilecekti.

Isabella'nın az önceki sözü bu yeni işiyle ilgiliydi. Shasa diplomatik ilişkilerinden yararlanarak İsrail elçiliğiyle temas kurmuş ve iki devlet arasında ortak bir nükleer proje çalışması konusunu ortaya atmıştı. Bu akşam diplomatik kuryeyle Tel Aviv'e gönderilecek belgeler verecekti İsraili ataşeye.

Saate baktı. Yemek için giyinmeden önce daha yirmi dakika çalışabilirdi.

Nanny, Isabella'nın elbisesini çıkarmış, banyonun suyunu doldurmuştu.

«Geç kaldınız, Bayan Bella. Daha saçlarınız yapılacak.»

Nanny Hottentot kanına dünyanın en denizci milletinin kanı karışmış olan bir melezd.

«Aman sen de, Nanny.» Ancak Nanny Isabella'ya kulak asmayarak beş yaşındayken yaptığı gibi kızı kapıp banyoya sürüklemişti bile.

Isabella buharları tüten köpükler arasına çenesine kadar gömülünce Nanny de üstünden çıkardıklarını topladı.

«Elbisen yemyeşil olmuş, yeni külotun da yırtılmış, çocuk. Neler yaptın böyle?»

Nanny Isabella'nın iç çamaşırlarını kimseye emanet etmez, kendi elleriyle yıkardı.

«Bir Cehennem Meleği ile oynadım biraz, Nanny.»

«Günün birinde başına bir iş açacaksın. Bütün Courtney'ler böyledir ya.» Kadın yırtık külotu kaldırıp inceledi. «Senin evlenme zamanın geldi de geçiyor bile.»

«Çok ahlâksızsın, Nanny. Sen bana anlat bakalım burada neler oldu bugün. Klonkie'nin yeni sevgilisinden ne haber?»

Isabella kadına konuyu değiştirtmesini iyi bilirdi.

Nanny müthiş bir dedikoducuydu ve günün bu saatinde evde olup bitenleri tek tek hanımına anlatırdı. Isabella sabunlanırken yarım kulakla dinledi kadını. Ayağa kalkınca büyük boy aynasında iyice baktı kendisine.

«Sence şişmanlıyor muyum, Nanny?»

«Ne şişmanlaması? Öylesine sıskasın ki, o yüzden kimse evlenmiyor seninle.» Nanny burnunu, kıvrarak yatak odasına döndü.

Isabella kendisine bakarken tarafsız olmaya çalışıyordu. Vücudunu daha geliştirmenin

bir yolu yok muydu? Göğüsleri biraz daha iri mi olmalıydı? Memebaşları biraz fazla yukarı bakmıyor muydu? Kalçaları çok mu genişti? Uzun uzun baktıktan sonra başını salladı. Olduğu yerden kusursuz görünüyordu. «Ramon de Santiago y Machado,» diye mırıldandı. «Neler kaçırdığını asla bilemeyeceksin.»

«Yine kendi kendine konuşmaya başladın kız.» Nanny getirdiği çarşaf boyundaki havluyu açtı. «Çık oradan artık. Vaktimiz kalmadı.» Isabella'yı havluya sarıp sırtını kuruladı. Nanny'yi kendi sırtını kurulayabileceğine inandırmak olanaksızdı.

«O kadar sert ovma.» Isabella'nın yirmi yıldır aynı itirazı yapıyor olması kadim etkilemedi bile.

«Sen kaç kere evlendin, Nanny? »

«Dört kere evlendiğimi çok iyi biliyorsun, ama sadece bir tanesi kilisedeydi.» Nanny yeni bir merakla baktı kızın yüzüne. «Neden evlenmekten söz ettin, ha? İlginç birini mi buldun yoksa? Yırtık donun nedeni bu mu?»

«Ne kadar da fesat bir kadınsın sen!» Isabella gözlerini kaçırarak Tayland malı ipekli sabahlığını giyip yatak odasına yürüdü.

Fırçayı alıp saçma götürürken kadın elinden kaptı.

«Bu benim işim.» Isabella oturup gözlerini kapattı, kendini Nanny'nin ellerine bıraktı.

«Senden kurtulmak için bir çocuk doğuracağım, o zaman sen de rahat edersin, ben de.» Nanny bir an durdu. «Çocuktan söz etmeden önce evlensen iyi olur.»

Isabella giyinip aşçıyla son hazırlıkları konuşmak üzere aşağıya inerken birden durdu. Gecenin konuklarından biri de İspanyol ataşesiydi; sofrada oturma düzenini değiştirmesi bir an sürdü.

«Elbette,» dedi İspanyol ataşesi yanında oturan kızın sorusuna. «Eski bir Endülüs ailesi. Hatırladığım kadarıyla Marki de Santiago y Machado İç Savaştan sonra İspanya'dan Küba'ya göçmüştü. Orada epey büyük şekerkamışı ve tütün tarlaları vardı ama Castro'nun başa geçmesinden sonra ne oldu bilemeni,»

Bir marki. Isabella bir an sustu. İspanyol soyluları hakkında pek bir şey bilmezdi ama markinin dükten bir derece aşağı olduğunu tahmin ediyordu.

Markiz Isabella da Santiago y Machado. Bir an aklına gelen bu şeyi düşündü, o yeşil gözleri hatırlayınca soluğu kesilir gibi oldu. «Marki kaç yaşında?» diye sordu.

«Yaşıyorsa yetmişini geçmiş olmalı. »

«Oğlu falan var mı acaba?»

«Bilemeyeceğim.» İspanyol ataşesi başını salladı. «Ama bunu öğrenmek güç olmasa gerek. İsterseniz sizin için bir araştırma yapabilirim sanıyorum.»

«Size zahmet olacak.» Isabella elini adamın eli üstüne koyup en sevimli gülümsemesiyle yüzüne baktı.

Marki de olsan Isabella Courtney'den o kadar kolay kaçamazsın, diye düşündü.

«İlişki kurabilmen iki hafta sürdü ve ondan sonra da elinden kaçmasına göz yumdun.»

Masanın başında oturan adam sigarasını önündeki dolu olan tablaya bastırıp bir tane daha yaktı. Sağ elinin iki parmağı sapsarıydı, sürekli içtiği sigaralardan küçük odanın içinde mavi bir bulut oluşmuştu. «Aldığın emirlere uygun muydu bu?»

Ramon Machado hafifçe omuzlarını silkti. «Kızın dikkatini çekmenin tek kesin yolu buydu. Onun erkeklerin hayranlığına alışkın olduğunu unutma. Parmağını oynatsa çevresi erkekle dolar. Bu konuda benim yargılarıma güvenmelisiniz.»

«Onu elinden kaçırdın.» Yaşlı adam hep aynı şeyi tekrarladığının farkındaydı, ama bu adam da kendisini dürtüklüyordu.

Ondan hoşlanmıyor ve güvenecek kadar da tanımıyordu.

Adamlarından hiçbirine tam olarak güvenmezdi zaten. Ama bu da kendine çok güvenen saygısızın biriydi. Başka birinin irkilerek sineceği yerde o işittiği azan omuz silkmesiyle geçiştiriyordu. Kendi yargısını amirinin emirlerinden üstün tutuyordu.

Joe Cicero bembeyaz teni ve bembeyaz saçlarıyla tam bir zıtlık oluşturan kara gözlerini kıstı.

«Onunla ilişki kurmak üzere emir almıştın.»

«Özür dilerim, Müdür Yoldaş, ama aldığım emir kadının güvenini kazanmaktı, kuduz bir köpek gibi üzerine saldırmak değil.»

Hayır, Joe Cicero bu gençten hiç hoşlanmıyordu. Tavırları küstahtı, ama tek neden bu değildi. Bir yabancıydı en başta. Joe Cicero Rus olmayan herkesi yabancı olarak görürdü. Uluslararası sosyalizm kavramı ne olursa olsun Doğu Almanlar, Yugoslavlar, Macarlar, Kübalılar ve Polonyalılar hepsi, ama hepsi yabancıydı kendisi için. Yaklaşık otuz yıldır başkanlığını yaptığı bölümün büyük sorumluluklarını başkalarına, hele böylelerine, devretmek zorunda kalmasına çok kızıyordu.

Machado yalnız bir yabancı olmakla kalmıyordu, geçmişi ve kökeni de berbattı.

Bir proleter, hatta nefret ettiği bir burjuva çocuğu bile değildi. O modası geçmiş sınıf ve ayrıcalıklı sistemin bir üyesi, bir aristokrattı.

Evet, Machado da, ailesinden ve geçmişinden nefret ediyor ve unvanım' şimdi sadece amacına varmak için kullanıyordu, ama yine de Joe Cicero için kanı bozuktı ve kendisinin inandığı her şeye bir hakaretti.

Üstelik komünist ihtilali bastırmış olan Franco'nun yönettiği ve bir zamanlar halk düşmanı olan Katolik bir hanedanın yönettiği faşist İspanya'da doğmuştu. Kendisine Kübalı sosyalist diyebilirdi ama Joe Cicero onun İspanyol faşizmi ve aristokrasisi kokusunu hâlâ duyabiliyordu.

«Onun elinden kaçmasına izin verdin,» diye ısrar etti. «Bu kadar zaman ve para harcadıktan sonra.» Cicero ağır konuştuğunu biliyordu, gücünün eksilmekte olduğunun da farkındaydı. Hastalığı beyninin çalışmasını etkilemeye başlamıştı artık.

Ramon adamın o nefret ettiği küçümseyen gülümsemesiyle, «Balık gibi oltaya takıldı bir kere,» dedi. «Ben kendisini çekmeye hazır olana kadar suyun içinde yüzebilir ancak.»

Yine karşı çıkmıştı amirine. Joe Cicero ondan nefret etmesinin sonuncu ama en önemli nedenini düşündü. Gençliği, yakışıklılığı ve sağlığı. Onun karşısında kendisinin ölmek üzere

olduğunu daha büyük bir acıyla hissediyordu.

Cicero çocukluğundan beri sigara içerdi ve Moskova'ya son gittiğinde doktorlar ciğerlerinde kanser saptamışlar ve üst düzey yöneticilere ayrılmış bir sanatoryumda tedavisini önermişlerdi. Ama Joe Cicero işinin başında kalmayı, bölümünü halefine kendisi teslim etmeyi uygun görmüştü. O zaman halefinin bu İspanyol olacağını bilmiyordu. Bunu bilmiş olsaydı, belki de sanatoryumu yeğleyecekti.

Şimdi kendini yorgun hissediyordu, tüm cesareti kırılmış gibiydi. Enerjisi tükenmişti artık. Birkaç yıl öncesi kapkara olan saçları şimdi seyrelmiş ve bembeyaz olmuştu. Astımlı biri gibi hırlayıp öksürmeden bir adım bile yürüyemiyordu.

Son zamanlarda geceleri o korkunç terle uyanıyor, karanlıkta güçlkle solumaya çalışırken hep korkunç kuşklar içinde kıvranıyordu. Kendini bir ömür boyu işine böyle vermiş olmasına değmiş miydi? Bunca yılın karşılığında ne gösterebilirdi? Tam olarak başardığı ne vardı?

Otuz yıldır KGB'nin dördüncü bölümünün Afrika Masasında çalışmıştı. Son on yıl Afrika'nın ekvator altındaki Güney Bölgesi başkanlığını yapmıştı. Bölümünün ve doğal olarak kendisinin tüm dikkatleri bölgenin en gelişmiş ve zengin ülkesi olan Güney Afrika'ya çevrilmişti.

Masanın başında oturan öteki adam Güney Afrikalıydı. O ana kadar konuşmamıştı. «Bu kadın üstünde neden bu kadar duruyoruz anlamıyorum,» dedi. «Bunu bana açıklar mısınız?»

Masadaki iki beyaz adam dikkatlerini ona çevirdiler. Raleigh Tabaka konuşunca genellikle herkes dinlerdi. Başkalarının dikkatlerini çeken bir amaçlılık havası vardı kendisinde.

Joe Cicero bütün yaşamı boyunca karaderili Afrikalılarla çalışmıştı. Özgürlük ve sosyalist mücadele güçleri ulusal liderleriyle, Jomo Kenyatta'yı, Kwame Nkrumahı, Julius Nyrere'yi tanımıştı. Öldürülen Moses Gama ve hâlâ beyaz ırkçıların cezaevinde çürüyen Nelson Mandela ile yakın dost olmuştu. Raleigh Tabaka'yı bu ünlü kişilerin en başında tutardı. Raleigh, Moses Gama'nın yeğeniydi ve Güney Afrika polisinin amcasını öldürdüğü gece oradaydı. Moses Gama'nın o müthiş kişiliğini ve güçlü karakterini miras almış, Gama'nın ardında bıraktığı büyük boşluğu doldurmuştu. Otuz yaşında olmasına rağmen Güney Afrika Ulusal Kongresi'nin askeri kanadı olan Umkhonto wesizwe'nin başkan yardımcısıydı. Joe Cicero onun Kongre'de kendisini pek çok kere kanıtladığını biliyordu.

Joe Cicero onu beyaz İspanyol soylusuna yeğlerdi ama renk ve geçmiş farklarına rağmen iki adamın da aynı kalıptan döküldüklerini bilirdi. Sert ve tehlikeli insanlardı, ölümden ve şiddetten yılmazlar, politik güç ve entrikanın sürekli değişen dünyasına uyum gösterirlerdi. Joe Cicero dizginlerini bu adamlara teslim etmek zorundaydı ve bu yüzden her ikisinden de nefret ediyordu.

«Eğer sıkı bir denetim altında tutulur ve becerileri geliştirilebilirse kadından çok büyük yarar sağlanabilir. Ama bunu size marki anlatsın. Üzerinde çalıştığı için onu çok daha iyi tanırdı. «Müdür Yoldaştan o unvanı kullanmamasını rica edeceğim,» dedi Ramon

Machado. «Şakayla olsa bile.»

«Özür dilerim, yoldaş.» Joe alaycı bir şekilde başını yana eğdi. «Lütfen bu küçük yanlışım sana engel olmasın.»

Ramon Machado önündeki dosyayı açtı ama kâğıda bakmadı bile. Yazılanları ezbere biliyordu.

«Kadına 'Kırmızı Gül' kod adını verdik ve psikiyatrlarımıza ayrıntılı bir profilini hazırlattık. Onların değerlendirmesine göre ustaca davranıldığı takdirde kendisine iş verilebilir. Bulunduğu yer gereğince çok değerli bir eleman olabilir.»

Raleigh Tabaka dikkatle öne eğildi. Ramon onun bu aşamada bir şey söylememesine dikkat etmiş ve kendisini tutmasını takdirle karşılamıştı. Birlikte çalışmaya başlayalı çok olmamıştı, bu sadece üçüncü buluşmalarıydı ve her ikisi de birbirlerini ölçüp biçiyorlardı.

«Kırmızı Gül duygusal bir ikilem içine itilebilir. Babası Güney Afrika'nın yönetici beyaz sınıfının bir üyesidir. Ülkesinin İngiltere büyükelçiliği görevini tamamlayıp yakında memleketine dönerek ulusal silah sanayinin başına geçecektir. Madencilik, emlak ve mali alanlarda büyük şirketlerin sahibidir; Oppenheimer'lerden sonra Güney Afrika'nın en zengin ve en etkili ailesidirler. Babasının yönetimde olan ırkçı rejimin en üst düzeylerine girme olanakları vardır. Ancak en önemlisi babasının Kırmızı Gül'ü çok sevmesidir. Kız ondan istediği her şeyi hiçbir çaba gerekmeden alabilmektedir.

Hükümetin herhangi bir üyesine erişmek, herhangi bir gizli bilgiyi hatta silah sanayiindeki bu yeni görevi hakkındaki her türlü, bilgi de bunun içindedir öğrenmek işten bile değildir.»

Raleigh Tabaka başını salladı. Courtney ailesini tanırdı ve bu değerlendirmede eksik olan bir şey yoktu. «Kırmızı Gül'ün annesini tanırım,» dedi. «Ancak o bizden yanadır.» Ramon başını salladı.

«Evet. Shasa Courtney yedi yıl önce boşadı karısı Tara'yı.

Kadın amcanız Moses Gama'nın ırkçı beyaz parlamentoya bombalı saldırısında kendisine yardımcı olmuştu. Ayrıca Gama'nın metresiydi ve yasadışı oğlunun annesiydi. Bomba komplosunun başarısızlığından sonra Tara Courtney" Gama'nın çocuğuyla Güney Afrika'dan kaçtı. Şimdi Londra'da ırk aleyhtarı harekette etkin bir rol oynamaktadır. Afrika Ulusal Kongresinin de üyesidir ancak sıradan işler dışında başka bir görev verilemeyecek kadar duygusal bakımdan dengesiz kabul edilmektedir. Şu anda Londra'daki AUK elemanları için güvenli bir ev işletmekte, kuryelik yapmakta, toplantı ve gösterilerde yardımcı olmaktadır. Ama bizim için gerçek değeri Kırmızı Gül üzerindeki etkisidir.»

«Evet,» dedi Raleigh sabırsız bir sesle. «Bunların hepsini biliyorum, özellikle de amcamla olan ilişkisini, ama kızı üstünde gerçekten etkili mi? Kırmızı Gül'ün babasına daha yakın olduğu anlaşılıyor, öyle mi?»

Ramon yine başını salladı. «Bu anda öyle. Ama annesi dışında radikal görüşleri olan biri daha var ailede: kardeşi Michael. O da kız üzerinde etkili. Sonra kızı bizden yana çevirmenin başka yolları da var.»

«Nasıl?» diye sordu Tabaka.

«Biri bal kapanıdır,» dedi Joe Cicero. «Marki özür dilerim Machado Yoldaş bunu başarmak için ilk teması yaptı. Bal kapanı onun pek çok özelliğinden biridir.»

«Gelişmelerden beni haberdar edersiniz.» Raleigh'e ikisi de hemen cevap vermemişlerdi. Raleigh Tabaka AUK'nin ve Komünist Partisinin üyesi olmasına rağmen, kendileri gibi KGB'de subay değildi. Joe Cicero ise en önce bir KGB subayıydı, bir ay önce Moskova'da kanser teşhisi konulduğu sırada albaylıktan generalliğe terfi etmişti. Joe Cicero bu rütbenin yaşam boyu bir hizmet sonunda daha yüksek bir aylıkla emekli olması için verildiğinden kuşkulanıyordu. Her neyse, AUK'de de çalışıyor olmasına rağmen bağlılığı anavatanınaydı ve AUK sadece kendisinin uygun bulduğu bilgileri alacaktı.

Ramon Machado'nun da bağlı olduğu yer kesindi. İspanya' da doğmuştu, soylu bir aileden geliyordu, ancak annesi kızıl saçlı, ahu gözlü bir Kübalıydı. Machado'ların Küba'daki malikânelerinde genç bir hizmetçiyken tanışmıştı Ramon'un babasını.. Evlendikten sonra marki güzel karısını İspanya'ya götürmüştü.

İspanya İç Savaşı sırasında marki General Franco'nun milliyetçilerine karşı çıkmıştı. Ramon'un babası, soylu geçmişine ve kendisine kalan büyük mirasa rağmen aydın ve liberal bir kişiydi. Cumhuriyetçi orduya katılmış, Madrid kuşatmasında bir tabura kumanda etmiş ve ağır yaralanmıştı. Savaştan sonra Franco rejiminin baskısına dayanamayan Machado ailesi Küba' ya dönmüştü. Franco'nun mallarına el koymasına rağmen Küba'daki malikânelerine hâlâ sahiptiler. Ancak Batista diktatörlüğü altında yaşam da İspanya'dakinden pek farklı olmamıştı.

Ramon'un annesi Fidel Castro adındaki solcu bir öğrencinin teyzesiydi.

Castro'nun Batista rejimine karşı faaliyetlerine karışmıştı. Küçük Ramon ilk politik görüşlerini ondan ve ünlü yeğeninden almıştı.

Fidel Castro 26 Temmuz 1953'te Santiago kışlasına yapılan başarısız saldırıdan sonra cezaevine kapatıldığında, Ramon'un anne ve babası da tutuklanmışlardı.

Ramon'un annesi Havana'da polis tarafından sorgulanırken ölmüş, babası da birkaç hafta sonra onu izlemişti. Aile mallarına bir kere daha el konulmuştu. Ramon'a miras olarak sadece hiçbir işe yaramayan marki unvanı kalmıştı. O sıralarda on dört yaşındaydı. Castro ailesi kendisini alıp yetiştirmişti.

Fidel Castro genel af sırasında cezaevinden salıverilince Ramon da onunla birlikte Meksika'ya gitmişti. On altı yaşında sürgündeki Küba kurtuluş ordusunun ilk erlerinden biri olmuştu böylece.

Ramon aşırı yakışıklılığını kullanıp kadınların gözlerine girmeyi de ilk olarak Meksika'da öğrendi. On yedi yaşına vardığında arkadaşları kendisine El Zorro Dorado, Altın Tilki, adını takmışlar ve karşı konulmaz bir âşık olarak ünü yayılmaya başlamıştı.

Ramon babasının ölümüne kadar zengin bir aristokrat ailenin tek oğlu olarak çok iyi bir eğitim görmüştü. İngiltere'de özel bir okula gitmiş, ardından iki yıl Harrow'a devam etmişti. İngilizceyi de anadili İspanyolca kadar kusursuz konuşurdu. Okuldayken

derslerinde üstün başarı göstermiş, genç bir centilmenin tüm huylarını da benimsemişti. İyi at biner, kriket oynar, balık avlardı. Atıcılığı da üstündü. Yakışıklıydı, şarkı söyler, dans ederdi. Ve Fidel Castro ve seksen iki kahraman arkadaşıyla 2 Aralık 1956'da Küba'ya döndüğünde, kahramanların çoğunun kumsalda öldükleri çıkartmada da cesaretini kanıtlamıştı.

Castro ile dağlara kaçabilen bir avuç insan arasında o da vardı. Bunu izleyen gerilla savaşında El Zorro sanatını genç ve pek de genç olmayan kadınlar arasında göstermek için sık sık köylere gönderilirdi. Ramon'un kolları arasında kadınlar hemen ihtilalin evlatlarına dönüşürlerdi.

Castro genç akrabasının değerini anlamış ve başa geçtikten sonra onu ödüllendirerek eğitimine devam için Amerika Birleşik Devletleri'ne göndermişti.

Ramon Florida Üniversitesinde siyasal tarih ve antropoloji okurken yakışıklılığın yararlanarak CIA ile anlaşmalı olarak bir karşı darbe yapmak üzere hazırlanan Kübalı sürgünler arasına sızmıştı.

Domuzlar Körfezi çıkartmasının yeri ve saatini bildiren ve sonunda hainlerin toptan yok edilmesini sağlayan Ramon'un verdiği bilgiler olmuştu. Bu arada olağanüstü yetenekleri artık ülkesinin müttefikleri tarafından da anlaşılmış bulunuyordu.

Florida Üniversitesinden mezun olup da Havana'ya dönünce Küba'daki KGB başkam kendisinin eğitilmek üzere Moskova'ya gönderilmesi için Castro'ya baskı yapmıştı. Ramon Rusya'da KGR'nin kendisi için tahminlerinin de üstüne çıkmıştı.

Ormanlardaki bir gerilla kampından dünyanın en ileri başkentlerinin özel kulüp ve salonlarına kadar her yere uyan ve aksamayan bir kişiliği vardı.

Fidel Castro'nun bilgisi ve onayıyla KGB'ye alınmıştı bundan sonra. İlişkileri gözönüne alındığında Rusya ve Küba'nın Afrika'daki çıkarlarını düzenleyen ortak komitenin başına getirilmesine şaşmamak gerekirdi.

Ramon bu görevinde Afrika sosyalist kurtuluş hareketlerini özel olarak incelemişti.

Rus ve Kübalıların tam desteğini alacak örgütlerin seçimi onun sorumluluğundaydı.

Güney Afrika'da Küba'nın Rusya'nın yerini almasıyla sonuçlanan politikayı o başlatmıştı. Afrika direniş gruplarının eğitim ve silahlandırılması da onun çalışma alanına giriyordu. Bu göreviyle de Afrika Ulusal Kongresinin üyesi olmuştu.

Ramon kısa bir süre içinde kendi yetki alanına giren bütün Afrika ülkelerini ziyaret etmişti. Buralarda İspanyol pasaportunu kullanıyor ve dördüncü bölümün verdiği belgelerle kapitalist bir yatırımcı ve bankacı kimlikleriyle dolaşıyordu. Beyaz sömürgeci yönetimler kendisini benimsiyorlardı; Portekiz Angola'sından Rodezya'nın İngiliz Genel Valisine kadar herkes tarafından kabul edilip ağırlanıyordu. Irk ayrımının o ünlü mimarı Güney Afrikalı Hendrik Verwoerd ile birlikte yemek yemişti.

Hasta olan General Cicero'nun yerine Afrika bölümüne yeni bir başkan getirilmesi gerektiğinde Ramon'un nitelikleri doğal olarak seçimini sağlamıştı.

İşte şimdi Londra'daki Rus konsolosluğunun arka odasında yerini alacağı adam ve karaderili Afrikalı gerilla lideriyle otururken kime bağlı olduğu amirinininki kadar kesindi.

Raleigh Tabaka, «Gelişmelerden beni haberdar edersiniz,» dediğinde çok saf davranıyordu. Sadece bilmesi gerekenleri öğrenecekti o. Ramon ile hükümetinin gözünde, bu adamla temsil ettiği örgüt Afrika kıtasının enine boyuna evrensel sosyalizmin yayılması amacı yolunda sadece bir adımdı.

«Ortak ilgi alanımıza giren bütün konularda olduğu gibi bunda da tüm gelişmelerden elbette haberdar edileceksiniz,» Ramon bunu öyle bir içtenlikle söylemişti ki, karaderili adam koltuğuna daha bir rahatlıkla gömülüp Ramon'un gülümsemesine karşılık verdi. Kadın olsun erkek olsun, pek az kişi fazla direnebilirdi Ramon'un karşısında. Büyüsünün böylesine sert ve ödün vermeyen birinde de işlemesi Ramon'a müthiş bir tatmin duygusu verdi.

Raleigh Tabaka, yüzünden belli olmuyorsa da, beyaz adamın bu duygusunun farkındaydı. Kübalının o apaçık yemyeşil bakışında o noktack belirmişti birden.

Sadece Raleigh gibi gözlem gücü gelişmiş bir kimse bunu farkedebilirdi. Raleigh bu Rus ve Kübalılarla birkaç yıldan beri çalışıyordu ve onlarla ilişkide kesin ve değişmeyen bir tek şey olduğunu öğrenmişti. Bunlara asla güvenilemezdi, ne durumda olursa olsun, hatta en küçük ayrıntıda bile.

Raleigh o ani rahatlama ve içtenlikli güven verici gülümsemesi gibi sahte işaretler vermeyi öğrenmişti. Ancak bir an bile onların beyaz olduklarını unutmazdı. Raleigh pek çok Afrikalı gibi ırkçı ve kabileciydi. Sharpeville'de üzerlerine kurşun yağdıran beyaz polislerden olduğu kadar şimdi toplantı masasında karşısında oturup kendisine küçümseyerek bakan beyaz adamlardan da nefret ederdi.

Masmavi Afrika göğü altında bir gün karısı olacak o güzel kızı kollan arasında tuttuğu günü hatırlamadığı bir tek dakikası yoktu. Kollan arasında ölüşünü seyretmiş, sonra cesedi daha soğumadan parmakların göğsündeki kurşun deliklerine batırarak intikam yemini etmişti.

Yemini sadece katillere karşı değil, yüzyıllardır kabilesini köleliğe zorlayan tüm beyaz yüzlülere ve kanlı beyaz ellilereydi. Raleigh Tabaka'nın yaşamını sürdüren şey nefretiydi.

Şimdi masanın karşısındaki beyaz yüzlere bakıp gülümserken bu nefretinden güç alıyordu. «Kadın konusu anlaşıldı,» dedi. «Şimdi işimize bakalım...»

«Bir dakika,» Ramon elini kaldırdı. «Kırmızı Gül işine devam edeceksem operasyonun bütçesini yeniden gözden geçirmemiz gerekecek.»

«Bu iş için iki bin sterlin ayırmıştık,» dedi Cicero.

«O ancak ilk aşama için yeterli olan miktar. Bütçenin arttırılması gerekecek.

Kırmızı Gül zengin bir kapitalistin kızıdır, onu etkilemek için İspanyol soylusu rolünü sürdürmem gerek.»

Raleigh Tabaka sinirli bir hareketle kalemiyle masaya vururken bir süre daha tartıştılar. Ne kadar küçültücü bir şey diye düşünüyordu onları dinlerken. Bir kötülük imparatorluğunu devirip on beş milyon karaderilinin kurtuluşunu planlayan iki insandan çok, tozlu bir Afrika

yolu kenarında balkabağı satan iki yaşlı kadını andırıyorlardı.

Sonunda bir karara vardıklarında Raleigh tiksintisini güçlkle saklayarak, «Şimdi benim Afrika yolculuğumun programına geçebilir miyiz?» diye sordu. O günkü toplantının nedeninin bu olduğunu sanıyordu. «Moskova'dan izin geldi mi?»

Konuşmaları geç saatlere kadar sürdü. Konsolosluk kantininden gelen yemeği yediler. Joe Cicero'nun sigara dumanı odanın yüksekteki tek penceresinden giren güneş ışığını karartmıştı.

Joe Cicero sonunda önündeki dosyayı kapatıp başını kaldırdı, Yorgunluk ve dumandan gözleri kanlanmıştı. «Yeni bir şey yoksa sanırım her şeyi konuştuk böylece.»

Diğer ikisi başlarını salladılar.

«Her zaman olduğu gibi önce Machado Yoldaş çıkacak.»

Birbirleriyle birlikte görünmemeleri kuralına titizlikte uyarlardı.

Ramon binanın Sovyetler Birliği'ne gitmek isteyenlerin vize almak için uzun kuyruklar oluşturduğu bölüm kapısından çıktı. Yüksek duvarlı konsololuğun hemen önünde bir otobüs durağı vardı. Bindiği 88 numaralı otobüsten bir durak sonra indi, Lancaster Kapısından Kensington Parkına girdi. İzlenmediğinden emin olana kadar gül bahçesinde gezindikten sonra parktan çık Ramon, Kensington High Street civarında oturuyordu. Tek yatak odalı dairesi Kırmızı Gül operasyonu için kiralanmıştı.

Oturma odası geniş, mahalle kibardı.

Ramon iki haftada evde sürekli yaşanan bir yer havası yaratmıştı. Küba'dan diplomatik kuryeyle getirtmişti özel eşyalarını. Babasından miras kalan bir iki değerli tablosu, gümüş çerçeveler içinde ana-babasına ve Endülüs'teki şatolarının fotoğrafları vardı.

Porselen ve cam takımlar eksikti ama üzerlerinde Machado arması vardı. Küçük holün bir köşesinde yine armalı ve çok kullanıldığı belli olan Hermes çantasının içinde golf sopaları duruyordu. Kırmızı Gül hakkında öğrendiklerine bakılırsa kız bu tür ayrıntılara dikkat eden biriydi.

Ramon yine aileden kalan ve bileğinde çok yabancı duran altın Cartier marka saatine baktı. Acele etmesi gerekecekti. Hemen sakal tıraşı olup duş aldı, Cicero'nun sigara kokusunu saçlarından çıkardı.

Yatak odasına giderken aynada kendine baktı. Üç hafta önce Rusya'dan döndüğünde fiziki durumu çok iyiydi. Karadeniz kıyısındaki KGB kolejinde üst düzey yöneticiler için yapılan kursta bedeni yenilemiş gibiydi. Vücudu hâlâ sert, karnı dümdüz, kılları kıvrık ve gevrekli. Yüz ve bedeni amacına varmak için kullandığı birer araçtı. Fiziki değerlerin kalıcı olmadığını iyi bilirse de, bir savaşçının silahlarına bakması gibi kendisine bakarak o günün gelişini geciktirmeye çalışırdı.

«Yarın idmana gitmeliyim,» diye söylendi. Bloomsbury'de bir Macar sığınmacının işlettiği savaş sanatları stüdyosuna devam ediyordu. Haftada bir iki kere iki saatlik bir çalışma kendisini Kırmızı Gül operasyonuna hazırlayacaktı.

Kırmızı Gül'ün biniciliğe düşkün olduğunu biliyordu; onun dünyasında atlar varlığın büyük bir parçasıydı. Ramon'un dizlerine ikinci bir deri gibi uyan çizmelerini görünce onun da kendisinin içinde bulunduğu o seçkin grubun üyelerinden biri olduğum; hemen anlayacaktı.

Ramon kapısını kilitleyip dışarı çıktı. Yağmur bulutları dağılmış, şahane bir yaz akşamı başlamıştı. Hava bile ona yardımcı oluyordu.

Ahırlar muhafız kıtası kışlasının hemen arkasındaydı. Yönetici Ramon'u tanımıştı. Ramon defteri imzalarken iyi talihi nin devam etmekte olduğunu gördü. Kırmızı Gül yirmi dakika önce almıştı atını.

Ramon'un beş yüz sterlin verip aldığı kısrağ hazır. Çok para vermişti ama aldığı at da iyi bir hayvandı doğrusu, sattığı zaman kâr bile edecekti. Böyle bir akşamda Rotten Row'da kırk elli atlı olurdu. Ramon hayvana binip kalabalığa karışınca kızın ortalarda olmadığını gördü.

Hayvan biraz ısındıktan sonra topuklarını karnına bastırıp atı tırısaya kaldırdı. O uzmanlar arasında bile iyi bir binici olduğu hemen anlaşılıyordu. Kısrağ ve kendisi öyle uyumluydular ki, yanlarından geçen kadınlar dönüp dönüp arkalarından bakıyorlardı.

Ramon yan yola sapınca yüz metre kadar ilerde kendisine doğru gelen dört atlı gördü. İki çift. Kız kumrular arasında bir martı gibiydi aralarında.

Binici şapkasının altında saçları uçan bir kuşun açılmış kanatlarını andırıyordu.

Güldüğü zaman dişleri bembeyazdı, hareketten ve yüzüne vuran rüzgârdan yanakları kızarmıştı.

Ramon kızın yanındaki adamı tanımıştı. Kırmızı Gül'ü izlediği son iki hafta boyunca hep birlikteydiler. Ramon onun hakkında bilgi istemişti. Adam çok zengin bir ailenin ikinci oğluydu ve dört gün önceki Rolling Stones konserinde de kızın yanındaydı. O günden sonra Knightsbridge ve Chelsea'de verilen partilerde iki gece birlikte olmuşlardı. Ramon kızın adama çok sevdiği bir St. Bernard köpeği gibi davrandığına dikkat etmişti, partiden partiye gidişleri dışında hiç başbaşa kalmamışlardı. Ramon onların yatmadıklarından emindi. Cinsel serbestliğin moda olduğu bu 1969 yazında hiç de olağan bir şey değildi bu.

Isabella Courtney'in bakire olmadığını da biliyordu. High Weld'de yaşadığı üç yıl içinde kısa süreli de olsa üç aşk yaşadığını saptamıştı.

Aralarındaki mesafe kapanırken Ramon dikkatini atma vererek eğilip hayvanın boynunu okşadı. Bir yandan da gözucuyla kızı izliyordu.

Birbirlerinin yanından geçiyorlardı ki, kızın birden başının kalktığını, gözlerinin irileştiğini gördü, ama görmezlikten gelerek yoluna devam etti.

«Ramon! Dur!»

Ramon kısrağın dizginlerini çekip canı sıkılmışçasına arkasına baktı. Kız atının başını çevirmiş kendisine doğru geliyordu. Ramon sanki rahatsız olmuş gibi sıkıntılı bir ifadeyle bekledi.

Kız yanına geldi. «Beni hatırlamadın mı? Isabella Courtney. Benim kurtarıcımsın sen.» Gülümsemesi kararsız ve çekingendi. Son karşılaşmaları ne kadar kısa ya da eski olsa da erkekler kendisini tanırlardı. «Parktaki konserde,» diye mırıldandı.

«Ah!» Ramon sonunda gülümsedi. «Motosiklet maskotu. Özür dilerim. O zaman çok değişik giyimliydimiz.»

«Teşekkür etmemi beklemedin,» diye kız suçladı erkeği. Sonunda tanınmış olduğu için sevincini güçlkle bastırıyordu.

«Teşekkür gerekmezdi. Üstelik hatırladığım kadarıyla başka bir yerde acele bir işiniz vardı.»

Kız hemen değiştirdi konuyu. «Yalnız mısın? Neden bize katılmıyorsun? Seni arkadaşlarımla tanıştırayım.»

«Rica ederim, size engel olmak istemem.»

«Lütfen,» diye ısrar etti kız. «Onlardan hoşlanacaksın, eğlenceli kişilerdir.» Ramon eyerde doğrulup hafifçe eğildi.

«Bu kadar güzel bir hanımın davetini nasıl reddedebilirim ki?» Isabella göğsünün sıkıştığını hissediyordu. O yeşil gözlere bakarken soluk almakta güçlük çekmekteydi.

Diğer üç kişi gelmişler onları bekliyorlardı. Isabella Roger in suratını astığını görünce büyük bir zevkle, «Roger, sana Marki Ramon de Santiago y Machado'yu tanıştırayım,» dedi. «Ramon, Roger Coates-Grainger.»

Kız birden Ramon'un sorgu dolu bakışlarla kendisine baktığını görünce unvanını kullanmakla bir gaf yapmış olduğunu farketti. İlk karşılaşmalarında Ramon bundan söz etmemişti.

Ancak Ramon'u Harriet'le tanıştırap da Harriet'in tepkisini görünce o anlık huzursuzluğunu hemen unuttu. Harriet televizyon reklamındaki kedi gibi dudaklarını yalamıştı. Isabella'nın Londra'daki en yakın arkadaşı olan Lady Harriet onun Londra'nın yüksek sosyetesine giriş anahtarıydı. Bir dük kızı olarak, Isabella'nın sonradan görme yeni zengin olarak görüleceği çevrelere doğal olarak girme hakkı vardı. Harriet de bunun karşılığında Isabella Courtney'in girdiği her yerde hemen bir erkek kalabalığı toplandığını görmüştü. Harriet'in şişmanca ve renksiz görünüşüne karşın aşka susamış bir doğası vardı ve Isabella istemediği erkekleri ona geçirmekten mutluluk duyardı.

Bu düzen genellikle iyi işliyordu. Isabella hemen atını ikisi nin arasına sokarak Harriet'e sessiz bir uyarıda bulundu. Kızın çok hoşuna gitmişti bu durum. Isabella'nın rakibi olamayacağını bilirdi, ama yine de sanki rakipmiş gibi davranılmak çok tatmin edici bir duyguydu.

«Marki mi?» diye mırıldandı Ramon yeniden yola koyulduklarında. «Benim hakkımda benim senin hakkında bildiğimden çok şey biliyorsun demek.»

«Sosyete sayfalarından birinde fotoğrafını görmüş olmalıyım.» Isabella, Tanrım o kadar ilgilendiğimi anlamasın ne olur, diye düşündü bir yandan da.

«Tatler'de olacak... » Ramon başını salladı. Fotoğrafi belki de CIA dosyaları dışında hiçbir yerde yayınlanmış değildi.

«Evet evet, Tatler'deydi.» Isabella erkeğin uzattığı kaçış yoluna sarıldı hemen.

Sonra da ilgisini pek belli etmemeye çalışarak onu ele geçirmeye çalıştı.

Beklediğinden de kolay oldu bu. Ramon'un gruba hemen uyan rahat bir havası vardı.

Az sonra, müthiş somurtmuş olan Roger dışında hepsi sanki kırk yıllık dostlarmış gibi konuşup gülüşüyorlardı.

Hava kararırken döndüler. Isabella Harriet'in yanına giderek. «Onu bu gece partiye çağır,» diye mırıldandı.

«Kimi?» Harriet anlamamış gibi gözlerini açtı.

«Kimi olduğunu biliyorsun, namussuz kız. Son bir saattir neredeyse gözlerin ve yumurtalıklarınla yiyeceksin adamı!»

Ana-babası sayfiyedeki evlerindeyken Belgravia'daki ev kendisine kalan Lady Harriet Beauchamp kentin en popüler partilerini verirdi. '

O gece de günün en moda müzikali Hair'in hemen hemen tüm kadrosu oyundan sonra sahne giysi ve makyajlarıyla oradaydılar. Harriet'in kiraladığı dört kişilik bir Jamaiyka orkestrası sanatçıları bir kalipso ile karşılamıştı.

Harriet'in en unutulmaz partilerinden biri olacağı kuşkusuzdu. Ev o kadar kalabalıktı ki, akıllarında ciddi şeyler olan çiftlerin salondan yatak odasına çıkmaları yirmi dakikalarını alıyordu ve orada bile sıralarını beklemek zorunda kalıyorlardı.

Isabella, Harriet'in onuncu dük olan babası yatağındaki bu trafiği bir bilseydi neler olurdu diye düşündü.

Bütün bu neşe ve kahkaha arasında Isabella tek basma kalmakta ısrar etmişti.

Geniş mermer merdivenin yarısına kadar çıkıp oturmuş, hem salonda dans edenleri seyrediyor, hem de kapıdan gözünü ayırmıyordu.

Sürekli davet almasına rağmen ısrarla dans etmekten kaçınmıştı. Roger'e de öyle bir soğuk davranmıştı ki, adam doğruca terastaki şampanya barında almıştı soluğu. Şimdi körkütük sarhoş olmalıydı artık.

Isabella kendini mazohistçe cezalandırarak bütün gece bir tek kadeh şampanyayla yetinmişti. Yeni bir kadeh alması için göndermek üzere Roger'i arandıysa da, onun takma kirpikli ve kahkahaları oturduğu yerden işitilen uzun boylu zayıf bir kızla dans etmekte olduğunu gördü.

Saat bire yirmi vardı. Bugün öğlen saat yarımında babası bir grup Muhafazakâr parlamento üyesi ve eşlerine önemli bir yemek daveti veriyordu. Her zaman olduğu gibi evsahibeliğini Isabella yapacaktı. Eve gidip yatması gerekirdi artık. Ama yine de oyalanmaya devam etti.

Hangi cehennemde bu adam, diye düşündü. Lanet olsun, geleceğine söz vermişti.

(Aslında bir ara uğrayacağını söylemişti.) Ne kadar da iyi anlaşmaya başlamıştık.

Bir dans önerisini başını bile kaldırmadan reddedip şampanyasından bir yudum aldı. O da ısınmış, berbat olmuştu.

Kendi kendine, saat birden sonra bir dakika bile beklemem,» diye söz verdi. «Kesinlikle beklemem.»

Birden kalbi durur gibi oldu, sonra hızla atmaya başladı.

Müzik şimdi daha neşelenmiş, daha tatlılanmış gibiydi, kendisini boğan o kalabalık uzaklaşmıştı sanki sıkıntıları bir anda yok oldu, bir heyecan ve beklenti dalgasına kapılıp gitti.

Sokak kapısının önünde duruyordu Ramon. Öylesine uzun boyluydu ki, çevresindekilere hep tepeden bakıyordu. Saçı bir soru işareti gibi alnına düşmüştü, yüzünde herkesten uzak duran, âdeta horgörülü bir ifade vardı.

Ona seslenmek istedi Isabella. «Ramon, buradayım!» Ama kendini tuttu, başını çevirmeden şampanya kadehini bırakırken, kadeh devrilerek bir basamak altında oturan bir kızın çıplak sırtına döküldü. Isabella kızın çığlığını duymadı bile. Yerinden kalktığı anda Ramon'un yemyeşil bakışıyla karşılaştı.

Dans edenlerin başları üzerinden birbirlerine bakarlarken sanki koca salonda kendilerinden başka kimse yok gibiydi. İki de gülümsememişti.

Isabella bunun ciddi bir an olduğunu hissetti. Ramon gelmişti ve kendisi de belli belirsiz, bir şeyler olduğunu seziyordu. Yaşamının o anda değiştiğinden emindi. Bir daha hiçbir şey aynı olmayacaktı kendisi için.

Aşağı inmeye başladı, basamakların üstünde birbirlerine sarılmış çiftlere çarpmadı bile. Sanki önünde bir yol açılıyor gibiydi.

Gözlerini Ramon'dan ayırmıyordu. Kendisini karşılamak üzere öne çıkmamıştı: Bu hareketsizliği Isabella'ya Afrika'nın o büyük ve vahşi hayvanlarından birini hatırlatıyor, hafif bir korku duyuyordu.

Önüne geldiğinde ikisi de konuşmadılar, Isabella bir an sonra çıplak kollarını erkeğe doğru kaldırdı, Ramon onu kendisine doğru çekince kollarını ensesinde birleştirdi. Dansa başladılar. Erkeğin vücudunun her bir hareketi elektrik akımı gibi kendi vücuduna doluyordu.

Müzik gereksizdi; kendi ahenklerine uymuş dönüyorlardı.

Isabella göğüslerini erkeğin sert göğsüne sımsıkı bastırduğunda onun kalp atışlarını içinde hissediyordu; memebaşları da şişmiş ve sertleşmişti.

Ramon bu sertliğin vücudunu ezdiğini hissediyor olmalıydı ki, kalp atışları hızlanmış, gözlerinin yeşili koyulanmıştı.

Isabella sırtını geriye attı. Erkeğin parmakları sanki bir müzik aleti çalıyormuş gibi gerilmiş omurgası üzerinde kaydı. Isabella onun dokunuşuyla ürpererek içgüdüsel bir hareketle karnını onun karnına yapıştırdı, etinin tıpkı kendisinininki gibi sertleşip kabardığını hissetti.

Erkek büyük bir ağaç, kendisi de onu çevreleyen bir sarmaşıktı; o bir kayaydı kendisi de onun çevresinde kırılan bir deniz akıntısı; o bir dağ doruğuydu, kendisi de onu saran bir bulut. Vücudu hafiflemişti artık, onun kolları arasında uçuyor gibiydi.

Gerçek sadece buydu. Evrende yapayalnızdılar, uzay ve zamanın tüm doğal yasalarının

ötesine taşınmışlardı; yerçekimi bile ortadan kalkmıştı, ayakları yere basmıyordu artık.

Ramon kızı kapıya doğru sürükledi, Isabella salonun öteki tarafından Roger'ın kendisine bir şeyler söylemeye çalıştığını farkettil. Uzun boylu kız görünürlerde yoktu, gencin yüzü öfkeden kıpkırmızıydı, ama Isabella onu ağa takılmış bir balık gibi üzerine bastıran kalabalığın arasında bırakıp çıktı.

Dışarı çıkınca Mini Cooper arabasının anahtarını erkeğin eline tutuşturdu. Ramon bomboş sokaklarda hızla sürüyordu arabayı. Isabella onun yüzüne öyle bir ateşli şiddetle bakıyordu ki, nereye gittiğini görmüyor ve umursamıyordu bile. Ona dokunmadan, onun ellerini vücudunda hissetmeden bir dakika bile yaşayamayacağını farkındaydı. Tir tir titriyordu.

Ramon birden kaldırım kenarında durdu. Uzun adımlarla gelip kızın kapısını açarken Isabella onun ihtiyacının da en az kendisinininki kadar büyük olduğunu anladı. Koluna girip de kapıya doğru yürürken ayaklarının altındaki kaldırımı hissetmiyordu. Ramon kızı ikinci kata çıkardı.

Kapıyı kapatır kapatmaz döndü ve Isabella ilk kez onun dudaklarını dudaklarında hissetti. Sakalı batıyordu ama dudakları yumuşak ve sıcaktı, olgun bir meyve kadar tatlı, dili ağzının derinliklerinde canlı bir şeydi.

Isabella içinde bir şeyin patladığını hissetti, mantığı ve iradesi sel sularına kapılmış gibi yok oldu ansızın. Kulaklarında dalgalı bir deniz üzerindeki fırtınaların sesini andıran bir uğultu vardı, bir anda çıldırmış gibiydi.

Erkeğin kolları arasından sıyrılıp sabırsızlıkla üstündekileri parçalarcasına çıkarmaya başladı. Ramon da soyunuyordu. Isabella açlıkla baktı onun ortaya çıkan muhteşem vücuduna.

Bir erkek vücudunun bu kadar güzel olabileceğini hayal bile edemezdi. Başka erkekler yağlı, kıllı ve damarlı oldukları halde Ramon'un vücudu sırim gibi ve kusursuzdu. Isabella onu sonsuzluğa kadar seyredebileceğini hissediyordu, ancak hemen o an vücudunu onun vücuduna yapıştırmazsa çıldıracağını da biliyordu. Erkeğin çıplak göğsüne attı kendini.

Sımsıkı bastırdı o sert ve sıcak vücuda. İrileşmiş meme başlarına dayanılmaz kadar sert geliyordu göğsünün kılları. İnemeye başladı ve çılgın ihtirasını çığlıklarla dile getirmemek için dudaklarını erkeğin dudaklarına yapıştırdı.

Ramon kızı kucağına aldı ve öpüşmelerini bir an bile kesmeden yatak odasına taşıdı.

Isabella müthiş bir rahatlıkla uyandı. Sevinçten patlayacak gibiydi. Vücudu, her bir kası, her bir sinir ucu apayrı birer canlıymış gibi titriyordu.

Uzun bir süre kendisine ne olduğunu anlayamadı. O ana sımsıkı yapışarak gözleri kapalı yattı. Böylesine sihirli bir duygunun kalıcı olmaması gerektiğini biliyor ama kaçırmak da istemiyordu. Birden burnundaki erkek kokusunun, dilinde onun dilinin tadının farkına vardı. Onun vücudunun derinliklerine girdiği yerde bir sancı duydu, sakalının dudaklarının kenarında bıraktığı pembe kızarıklığın sıcaklığını hissetti.

Sonra şaşırıcı bir düşünce bilincini deldi geçti: Âşığım! Ve o anda uyandı. Çılgın bir neşe içindeydi.

Kalkıp oturdu yatağın içinde.

«Ramon!» Erkeğin başının izi yastığın üzerindeydi. Bembeyaz çarşafta bir saat yayı gibi bir tek kıl vardı. Isabella kılı almak için uzanınca çarşafın soğuk olduğunu, erkeğin vücut sıcaklığının çoktan uçup gittiğini anladı, neşesi umutsuzluğa döndü.

«Ramon!» yataktan atlayıp çıplak ayakla banyoya koştu. Kapı aralık, içersi boştu.

Bir kere daha gitmişti erkek. Isabella odanın ortasında çırılçıplak durup umutsuzlukla çevresine bakındı.

O anda komodinin üstündeki notu gördü. Köşesinde kabartma aile arması olan pahalı cins bir kâğıttı. Ramon kâğıdın üstüne Mini'nin anahtarlarını bırakmıştı.

Olağanüstü bir kadınsın sen, ama uyurken güzel ve masum bir çocuktan farksızsın. Seni uyandırmaya kıyamadım. Aslında seni bırakmak istemezdim ama buna zorunluydum.

Haftasonu için benimle Malaga'ya gelebilirsen yarın sabah dokuzda burada ol.

Pasaporta ihtiyacın olacak ama pijama alman da olur.

RAMON

Isabella sevinçle gülmeye başladı, uyandığıındaki o hafiflik geri gelmişti yine. Notu bir kere daha okudu; kâğıt dümdüz ve mermer kadar serindi.

Erkeğın teni gibi. Gecenin sahneleri gözünün önünden geçmeye başladı.

Daha önce onun gibi bir erkeğe rastlamamıştı. Diğerleriyle, ne kadar deneyimli, sabırlı olsalar bile, onların ayrı bir vücutları ve varlıkları olduğunu, zevk vermeye ve almaya çalıştıklarını farketmişti. Oysa Ramon ile hiçbir ayırım olmamıştı. Sanki vücudu gibi ruhunu da almıştı. Birbirleri içinde erimişler, vücutları ve ruhları birleşmişti.

«Âşığıım,» diye mırıldandı. Vücuduna bakınca, bu kadar incecik bir kabın bu kadar mutluluk ve duyguyu taşıyabilmesine şaştı.

O anda araba anahtarlarının yanında duran saat gözüne ilişti.

«Aman Tanrım!» diye söylendi. Saat on buçuktu. «Babamın yemeğini unuttum!» Hemen ayağı fırlayıp banyoya koştu. Ramon musluğun yanına kendisi için plastik kutusu açılmamış bir diş fırçası bırakmıştı. Bu küçük incelik kızı altüst etmeye yetti.

Bir banyo yapacak zamanı olduğuna karar verip suyu doldurdu. Sıcak suyun içinde yatarken Ramon'u düşünüyor, içinde hissettiğı büyük boşluğu ancak onun doldurabileceğine inanı yordu.

«Yeter bu kadarı, şımarık kız!» diyerek güldü kendi kendine. «Adam tılsımlı değneğini bir sallamasıyla utanmaz bir çılgına çevirdi seni.»

Banyodan çıkıp havluyu aldı. Havlu hâlâ erkeğın vücudunun ıslaklığını taşıyordu.

Burnuna bastırıp onun hafif ama belirgin kokusunu içine çekti. Yeni baştan heyecanlanmıştı.

«Yeter!» dedi aynadaki görüntüsüne bakarken. «Bir saat sonra Trafalgar Meydanında olman gerek!»

Tam sokak kapısından çıkıyordu ki, birden bağıırıp banyoya koştu yine.

Çantasından bir doğum kontrol hapı alıp ağzına attı, aynadaki görüntüsünü musluktan doldurduğu bir bardak suyla, selamladı.

«Hayata, aşka ve özgürlüğe!»

Isabella Courtney kanlı sporlardan iğrenmezdi. Babası avcıydı. Umut Burnundaki evleri Weltevreden'in duvarları hep av anılarıyla doluydu. Aile şirketleri arasında Zambezi vadisinde büyük avlanma alanları kiralayan bir de safari şirketi vardı. Daha bir yıl önce lisanslı profesyonel avcı olan ve işi Courtney Şirketleri adına yöneten ağabeyi Sean Courtney'le hayal gibi bir on beş gün geçirmişti o büyülü yerde. Isabella, Harriet Beauchamp'ın davetlerine de katılıp pek çok kere tilki avına çıkmıştı. Babasının on yedinci doğum günü armağanı olan altın kakmalı Holland tüfeğıyle iyi bir nişancıydı da, O tüfekler Okavango Deltasında, Karoo'da, Zambezi'de ve babasıyla davet edildiğı İngiltere'deki pek çok av partisinde sayısız hayvan vurmuştu.

İsteyerek akıtılan kan kendisini rahatsız etmediğı gibi ailesinin kumarbazlık huyunu da

miras aldığından, şimdi bu yarışmadan büyük zevk duymaktaydı.

Yarışmanın ikinci günündeydiler, ilk günün üç yüz yarışmacısından geriye sadece iki kişi kalmıştı. Yarışa giriş ücreti adam başına bin dolar olduğu için ortada çeyrek milyon dolar para vardı. Amerikalı atış yerine giderken gerilim artık son haddindeydi.

Geriye bir tek Amerikalı ile Ramon Machado kalmıştı ve yirmi sekiz eldir berabereydiler. İspanyol hakemler yarışma galibini belirlemek için bundan sonra çifte kuş vurulmasını kararlaştırmışlardı.

Amerikalı profesyoneldi. İspanya, Portekiz, Meksika ve Güney Amerika yarışmalarına katılmıştı. Henüz Isabella gibi, yirmi beş yaşında olmamasına rağmen yılda yüz bin dolar kazandığı söyleniyordu. Tüfeği yüz yıl önce efsanevi silah ustası James Manton tarafından yapılmış, namlusu daha sonra modern mermileri alabilecek biçimde değiştirilmişti. Ancak silahın dengesi hâlâ ilk yapıldığı günkü gibiydi.

Amerikalının çiftesiyle üstünde durduğu yarım daire şeklindeki yerden otuz metre ötede beş hasır sepet, her sepette de bir güvercin vardı. Sepetler bir mekanizma tarafından rastgele olarak ve atıcı «Tamam» diye bağırdıktan beş saniye içinde açılırdı. Elleri terleyen, kalbi gümbürdeyen ve önünde kazanacağı ya da kaybedeceği on binlerce dolar olan bir insana beş saniye sonsuzluk kadar uzun gelirdi. 12 kalibrelik bir silahın etkili menzili kırk metre olarak kabul edilirdi. Sepetlerin durduğu yarım dairenin on metre berisinde yirmi santim yüksekliğinde ve beyaza boyanmış tahta bir duvar vardı. Burası da öldürme alanının sınırıydı. Atışın geçerli olması için kuşun ya da parçalara ayrılmışsa en büyük parçasının bu alçak duvarın önüne düşmesi gerekirdi. Bu yüzden atıcı kuşu sepette havalanmasıyla duvarın ötesine geçeceği on metrelik alan içinde vurmak zorundaydı.

Sepetler atıcının önünde kırk beş derecelik bir açıyla yerleştirilmişti ve hangisinin kapağının açılacağı, açıldıktan sonra da kuşun hangi yöne uçacağı belli değildi. Kuş sağa da uçabilirdi sola da ve en kötüsü doğruca atıcının yüzüne.

Bunun yanısıra güvercinler hızla ve gürültüyle uçarlar, uçarken ani yön değiştirebilirlerdi. Şimdi de, hakemler bir kuş yerine aynı anda iki kuşun uçurulmasına karar vermişlerdi.

Isabella ile Ramon üstü kapalı seyirci tribününün kulüp üyelerine ve yarışmacılara ayrılan ön sıra koltuklarında oturuyor «Tamam!» diye bağırdı Amerikalı. Teksas şivesi sessizlikte örse vuran bir çekiç gibiydi.

«İskala!» diye mırıldandı Isabella. «Lütfen ıskala!»

Bir saniye, sonra bir saniye daha hiçbir şey olmadı. Sonra ikinci ve beşinci sepette kapakları açıldı ve arkalarından basınçlı havayla itilen iki kuş havaya fırladı.

İki numaralı kuş alçaktan ve dümdüz bir hat üstünde müthiş bir hızla uçarken Amerikalı silahını kaldırıp omzuna koydu ve tetiğe bastı. Kuş sepette beş metre ötede kanatlarını çırparken durdu, havada o anda öldü ve yemyeşil çimenlerin üstüne düştü.

Amerikalı ikinci kuşa dönmüşdü bile. O sağa doğru uçmuştu. Ancak silah sesini duyup ani bir dönüş yapınca Amerikalı nişanını düzeltecek zaman bulamadan ateş etti. Kurşun kalbe gireceği yerde kuşun sağ kanadını kırdı, ağır yaralanan hayvan ardında tüyler

bırakarak uçtu.

Kuş alçak beyaz duvarın bir karış içine düşünce tribündeki seyircilerden bir çığlık koptu. Kanadının biri kopuk olan kuş sağlam kanadını çılginca sallayarak doğruldu birden. Tek kanadıyla çırpınarak duvara doğru sıçradı.

Seyirciler ayağa fırlamışlardı. Amerikalı boş tüfeğiyle şaşkın şaşkın bakıyordu.

Sadece iki mermi kullanmasına izin vardı. Silahını doldurup bir daha ateş etse diskalifiye olur, ödülde bir hakkı kalmazdı.

Güvercin duvara varınca aşmak için çabaladı. Göğsü üstten bir santim aşağı vurdu, beyaz duvarda kan izi bırakarak yere düştü.

Seyircilerin yarısı, «Öl!» diye bağırlarken Amerikalıya karşı para yatırmış olanlar, «Haydi! Gayret, kuş, gayret!» diye bağııyorlardı.

Güvercin güçlkle doğruldu, bir kere daha duvara sıçradı. Bu kere üstünde durmuş, ileri geri sallanıyordu.

Isabella da ayağa kalkmış herkes gibi bağıyordu. «Atla!» diye yalvarıyordu.

«Lütfen lütfen ölme, güvercin! Atla öteki tarafa, lütfen!»

Ölüm halinde olan kuş birden kaskatı kesildi, boynu geriye düştü ve duvardan çimenlerin üstüne yuvarlandı.

«Teşekkürler,» diyen Isabella derin bir soluk aldı.

Kuş dairenin dışında ölmüştü. Hoparlörlerden Isabella'nın son iki günde yüzlerce kere duyup ezberlediği İspanyolca karar işitildi.

«Bir isabet. Bir ıska.»

«Kalbim bu heyecana dayanamayacak.» Isabella rol yaparmış gibi elini göğsüne götürdü. Ramon o buz gibi yeşil gözleriyle kıza bakıp güldü.

«Şu haline bak!» diye bağırdı Isabella. «Buzdan mı yapılmışsın sen? Duygu diye bir şey yok mudur sende?»

«Seninle yatmamın dışında, hayır,» diye mırıldandı Ramon. Isabella ona verecek uygun bir karşılık bulamadan hoparlörlerden yeni bir çağrı duyuldu.

«Sıradaki! Yüz on numara!»

Ramon kalkıp kulaklıklarını yerleştirirken hâlâ çok sakindi. Isabella'ya kendisine şans dilememesini öğretmişti. O yüzden yerini alırken kız bir şey söylemedi. Ramon silahını aldı, doldurdu. Ve ancak ondan sonra son iki gündür her atış yaptığında olduğu gibi dönüp kıza baktı. Isabella ona sıkılı yumruklarını gösterdi.

Ramon önüne dönünce birden kıpırtısız kaldı olduğu yerde. Isabella ona bakınca vahşi bir leoparın o kendine özgü hareketsizliğini hatırladı yine. Ramon Amerikalı gibi çömelmedi, dimdik ayakta durarak hafifçe, «Tamam,» dedi.

Her iki kuş da çılginçasına kanat çırparak kafeslerinden fırladılar. Ramon silahı öyle kısıtlı bir hareketle omuzladı ki, görenler hiç acele etmediğini sanırlardı.

Kuzeni Fidel Castro ile Meksika'dayken kuruluş aşamasındaki kurtuluş ordusunun kasalarını Guadalajara'da canlı güvercin vurma yarışlarında kazandığı paralarla doldurmuştu Ramon.

Gözü keskin ve refleksleri sağlam bir profesyoneldi bu işte.

Duvara doğru giden güvercin patlamış bir yastık gibi tüylerini saçarak düştü. Ötekisi ise daha önceki atışlardan kurtulmuş deneyimli bir kuştı. Bir an sepet düzeyinde uçtuktan sonra duvara gideceği yerde doğruca Ramon'un başına yöneldi. Atış menzili on metreye inmiş, atış kat kat güçleşmişti. Kuş gözlerine doğru gelirken Ramon'un kendini ayarlayacak sadece saniyenin yüzde biri kadar bir zamanı vardı ve bu mesafeden saçmalar dağılmayacağı için tek bir kurşun atıyormuş gibi olacaktı. Bir anlık bir hata iska demekti.

Kuşu tam kafasından vurdu ve hayvan havada paramparça oldu, sadece iki kanadı sağlam kaldı. Bunlar da döne döne tam ayakları dibine düştüler.

Isabella bir çığlık atarak yerinden fırladı, önündeki alçak engeli atlayıp Ramon'a koştu.

Kalabalık yarışmanın heyecanından zaten çok gergindi. Ramon ile Isabella'nın pistin ortasında kucaklaştıklarını görünce gülüp alkışlamaya başladılar.

Kente Isabella'nın havaalanında kiraladığı Mercedes'le gittiler. Ramon Banco de Espana'da bir hesap açtırıp yarışmada kazandığı parayı yatırdı.

Paraya karşı tutumlarındaki benzerlik şaşılacak bir şeydi. Isabella bir şeyin fiyatını ya da değerini hiç önemsemez gibiydi. Ramon onun bir elbise ya da bir süs eşyasını beğendiği zaman bir kere olsun fiyatını sormadığına dikkat etmişti.

Çantasındaki plastik kartlardan birini tezgâhın üstüne atar, kendisine uzatılan kâğıdı bakmadan imzalardı. Otel odasında çantasını boşaltırken de makbuzları okumadan buruşturup çöp sepetine fırlatırdı.

Kolaylık olması için deri omuz çantasında bir tomar nakit para taşırdı. Ancak kaç İspanyol pesetasının bir sterlin ettiğini öğrenmek zahmetine de girmemişti. Bir kadeh şarap ya da bir fincan kahve parasını ödemek için çantasından boyunu ve rengini duruma uygun olarak gördüğü bir banknot çıkarıp masaya fırlatır, çoğunlukla da garson dilini yutmuş bir halde arkasından bakardı.

Ramon'un da paraya karşı horgörüsü ondan farksızdı. Bir kere kapitalist düzenin sembolü ve temeli olarak nefret ederdi paradan. Yaşamını yıkmaya adadığı ekonomi ve servet yasaları tarafından yönetilmekten nefret ederdi. Görevini yapmak için Moskova'yla pazarlık zorunda kaldığında kendini küçülmüş ve kirlenmiş hissedirdi. Ancak mesleğinin tâ başlarında kendi operasyonlarının parasını kendisi sağlandığında üstlerinin operasyonları daha kolaylıkla onayladıklarını görmüştü.

Meksika'da canlı güvercinleri vurmuştu. Florida Üniversitesindeyken Güney Amerika'dan getirttiği uyuşturucuyu kampüste satmıştı. Fransa'da Cezayirlilere silah kaçırmıştı. İtalya'da döviz kaçakçılığı yapmış, dört adam kaçırma operasyonunu kârlı olarak kapatmıştı.

Bu operasyonların kârları Moskova ve Havana'ya titizlikle rapor edilmişti. Sık aralıklarla terfi etmesi ve bu yaşta dördüncü bölüm başkanı olarak General Cicero'nun yerine

seçilmiş olması onaylandığının kanıtıydı.

Ramon General Cicero'nun uygun gördüğü bütçeyle Kırmızı Gül operasyonunda hiçbir şey yapılamayacağını daha ilk baştan görmüştü. O parayı mümkün olduğu kadar idare etmişti, İspanya'ya yaptıkları bu yolculuk da operasyonun ikinci aşamasını başlatmak için ideal bir fırsattı.

O akşam Ramon'un kazanmasını kutlamak için turistlerin gezdikleri yerlerden uzak ve müşterilerin arasında tek yabancı olan Isabella olduğu küçük bir lokantaya gittiler.

Isabella yerel şarabı tadıp beğendiğini söyledikten sonra, «Aile topraklarına ne oldu?» diye sordu.

«Franko iktidara geldikten sonra hepsini kaybettik.» Ramon sesini alçalttı.

«Babam faşist aleyhtarıydı.»

Isabella anlayış ve onayla başını salladı. Onun babası da faşistlere karşı çarpışmıştı. Kendisi, kuşağının, faşizmin antitezi olduğu evrensel barış ve tüm insanların iyi oldukları ilkesine inanırdı.

«Bana babandan ve ailenden söz et,» dedi. Bir haftadır birlikte olmalarına rağmen onun hakkında, yemekte İspanyol atasının söyledikleri dışında pek bir şey bilmediğinin farkındaydı.

Ramon'un aile tarihçesini anlatmasını büyülenmiş gibi dinliyordu. Atalarından biri 1492'de Kristof Kolomb ile Amerika kıtasına gitmesinden sonra bu unvanı almıştı.

Isabella onun geçmişinin bu kadar gerilere gitmesi karşısında çok etkilenmişti.

«Bizim en eski atamız büyükbabamın büyükbabası Sean Courtney'dir,» dedi. «O da 1920'lerde ölmüştür.» Bunu söylerken, Ramon babası olduğu takdirde kendi oğlunun bir gün bu seçkin kanbağıyla gurur duyacağını ilk kez düşündü. O ana kadar Ramon ile birlikte olmak kendisine yetmişti, ama şimdi erkeğe eğilmiş mum ışığında gözlerine bakarken ufku birden genişletiverdi. Onu hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu.

«İşte gördüğün gibi, Bella, bütün bunlara rağmen zengin bir insan değilim.»

«Bunu kabul edemem. Bu öğleden sonra bankaya iki yüz elli bin dolar yatırdığını gördüm. En azından bana bir şişe şarap daha ısmarlayabilirsin.»

«Yarın sabah Londra'ya dönmek zorunda olmasaydın o paranın bir kısmını seni Granada'ya götürmek için kullanırdım. Seni boğa güreşine götürür, Sierra Nevada'daki aile şatomuzu gösterir... »

«Ama senin de Londra'ya dönmen gerekmiyor mu?»

«Birkaç gün idare edebilirim sanıyorum. Seninle birlikte olmak için hiçbir fedakârlıktan kaçınmam.»

«Ramon, senin ne iş yaptığını bile bilmiyorum henüz. Ekmeğini neyle kazanırsın sen?»

«Ticari bankacılık. Özel bir bankada çalışıyorum, bankanın Afrika ilişkilerinden sorumluyum. Orta ve Güney Afrika'daki gelişmekte olan şirketlere kredi sağlarız.»

Isabella'nın beyni motor gibi çalışıyordu artık. Ramon'un servet sahibi olmamasını görkemli geçmişi dengeliyordu, üstelik bankacıydı da.

Courtney Sanayi üst düzeylerinde bir bankacıya mutlaka bir yer bulunurdu. Her şey

birden çok heyecan verici olmaya başlamıştı.

«Ramon sevgilim, bu dünyada senin şatonu görmekten fazla isteyeceğim şey olamaz,» diye mırıldandı. Bir yandan da, şato kaç para eder acaba, diye düşünüyordu. Garry'yi bir kandırabilirsem. Ağabeyi Garry Courtney Sanayiinin başkanıydı. Ailenin diğer erkekleri gibi o da Isabella'nın büyüğü altındaydı. Yine ailenin büyük bir kısmı gibi züppeydi de. Bir markizin şatoya ihtiyacı vardı. Bunu yutabilirdi.

«Ya baban?» diye sordu Ramon. «Ona pazartesi döneceğine söz verdiğini sanıyordum.»

«Sen babamı bana bırak.»

«Bella, bu saatte yaşlı bir adam uyandırılır mı?» dedi. Shasa kızından gelen telefonu açınca. «Tanrı aşkına saat kaç?»

«Altıyı geçiyor, biz denize girdik bile ve sen de yaşlı değilsin. Gençsin ve yakışıklısın, tanıdığım en yakışıklı erkeksin.»

«Durumum kötü desene. Kompliman ne kadar aşırı olursa istek de o kadar büyük olur. Ne istiyorsun bakalım, küçük hanım? Ne işler peşindesin bu kez?»

Isabella Ramon'un göğsündeki kıllarla oynarken, «Çok kuşkucusun, baba,» dedi.

Ramon çırılçıplak yatıyordu yanbaşıda, vücudu denizden hâlâ ıslak ve tuzluydu.

«Seni ne kadar sevdiğimi söylemek için telefon ettim.»

Shasa güldü. «Ne kadar da görevini bilen bir kızmışsın. Seni iyi yetiştirmişim doğrusu.» O da yastığa yaslandı, kolunu yanında yatan kadının omzuna attı. Kadın uykusu arasında mırıldanıp ona biraz daha sokuldu.

«Harriet nasıl?» diye sordu Shasa. Isabella'nın İspanya seferine Harriet'le gittiğini sanıyordu.

«İyi. Yanımda şimdi. Çok eğleniyoruz.»

«Ona sevgilerimi ilet,» dedi babası.

«Olur.» Isabella telefonun ağızlığını eliyle kapatıp Ramon'un dudaklarını öptü.

«O da sana sevgilerini gönderiyor, baba, ama bu sabahki Londra uçağına binmemekte ısrar ediyor.»

«Ah!» dedi Shasa. «Şimdi bu evlat sevgisinin amacı anlaşıldı.»

«Ben değilim, baba, Harriet. Granada'ya gitmek istiyor. Boğa güreşi varmış. Benim de onunla gitmemde ısrar ediyor.»

«Sen benimle çarşamba günü Paris'e gideceksin. Unuttun mu yoksa? Club Dimanche'ta konuşacağım.»

«Baba, sen konuşmasını çok iyi becerirsin; Fransız kadınları hayrandırlar sana. Bana ihtiyacın olmadığından eminim.»

Shasa cevap vermedi. Bu şımarık kızını yola getirecek tek şeyin suskunluk olduğunu bilirdi. Telefonun ağızlığını kapatıp yanındaki kadına, «Kitty, çarşamba günü benimle Paris'e gelebilir misin?» diye sordu.

Kadının gözleri açıldı. «Cumartesi günü DAU konferansı için Etyopya'ya gideceğimi

biliyorsun.»

«O zamana kadar geri getiririm seni.»

Kadın dirseği üzerinde doğrulup erkeğe baktı. «Çekil karşımdan, şeytan,» dedi.

«Baba, orada mısın?» diye Isabella'nın sesi aralarına girdi.

«Demek kendi evladım beni terk ediyor, öyle mi?» diye Shasa kırılmış bir sesle sordu.

«Dünyanın en az romantik olan kentinde tek başıma kalacağım demek?»

«Harriet'i kıramam. Sana bunu telafi edeceğime söz veriyorum.»

«Vereceksin elbette, küçük hanım. Gelecek bir tarihte sana bu borcunu hatırlatacağım.»

«Granada herhalde sıkıcı bir yerdir, seni de çok özleyeceğim, sevgili babam benim.»

Isabella parmağını Ramon'un göbeğinin altındaki kıl demetine indirdi.

«Ben de sensiz ne yapacağımı bilemiyorum, Bella.» Shasa telefonu kapatıp Kitty'yi hafifçe geri itti.

«Şeytan, çekil karşımdan demiştim,» dedi kadın. «Üstüme çık demedim.»

Isabella Ramon'un tanıdığı herhangi bir erkek kadar hızlı sürüyordu arabayı.

Ramon kiralık Mercedes'in koltuğuna yaslanmış onu incelemekteydi. Isabella bundan büyük bir zevk alıyor, yol düzleştiği zaman ya yan gözle ona bakıyor, ya da uzanıp eline veya bacağına dokunuyordu.

Yıllar boyunca almış olduğu diğer görevlerin aksine Ramon bu kadın karşısında rolünü oynamayı hiç de güç bulmamaktaydı. Kızın içinde bir güçlülük, el değmemiş bir cesaret ve kararlılık kaynağı seziyordu.

Bu sıcak yaz günü Isabella olabildiği kadar mutlu ve sevinçliydi. Âşıktı. Bunun hayatının en büyük aşkı olduğunda zerre kadar kuşkusu yoktu. Onun gibi biri olmamıştı ve bundan sonra da olamayacaktı. Ona hissettiği duyguları başka birine hissedecek değildi. Erkeğin yanında olması, kendisine çevrili o yeşil gözler, güneşi daha parlak, Sierra'nın kuru havasını daha tatlı yapıyordu.

Geniş ovalar ve ötelerindeki dağlar kendi sevgili toprağına o kadar çok benziyordu ki. Bir anda büyük Karop'nun o uçsuz bucaksız ufuklarına dönmüş gibiydi, orada da aynı aslan rengi toprak ve sepya kayalar vardı. Bunları görünce biraz daha keyiflendi, sevinçle güldü ve «Ramon sevgilim, seni seviyorum. Bütün kalbim ve ruhumla sonsuza kadar seveceğim seni,» dememek için kendini güç tuttu.

O başdöndürücü heyecanı içinde bile bunu ilk söyleyenin erkek olmasında kararlıydı. Böylece şimdiden doğru olduğunu bildiği şeyden iki kere emin olacaktı: onun da kendisini kendisinin onu sevdiği kadar sevdiğinden.

Ramon bu dağları iyi tanıdığı için arka yollara saptırıyor, normal turistlerin göremedikleri güzellik ve görkemliliği gözlerinin önüne seriyordu. Küçük köylerden birinde durunca Ramon köylülerle kendi lehçelerinde konuştu. Bir somun köylü ekmeği, iri bir parça salam ve tatlı Malağa şarabıyla döndü sonra.

Köyden çıktıktan sonra arabayı eski bir taş köprü'nün başına park edip yayan olarak

dere boyunca Sierra Nevada'nın zeytinlikleri arasında yürüdüler. Sakallı bir keçi şaşkınlıkla yamaçtan kendilerini seyrederken gırlıplak bir havuza daldılar. Sonra yine çıplak olarak yemeklerini bir kayanın üstünde yediler. Ardından da seviştiler.

«İnanılmaz bir erkeksin sen,» dedi Isabella. «Bacaklarım tutmuyor artık. Beni arabaya taşımak zorunda kalacaksın sanırım.»

Öğleden sonrası saatlerini orada geçirdiklerinden sonunda şatoyu gördükleri zaman güneş dağlara eğik vuruyor, karları parıltılı altına dönüştürüyordu.

Şato Isabella'nın beklediği kadar büyük ve görkemli değildi. Köyün pembe kiremitli damları üstünde yükselen yamacın te pesinde karanlık bir yapıydı. Biraz daha yaklaştıklarında duvarların bir kısmının çökmüş olduğunu, bahçesinin bakımsızlığını gördü.

«Burası kimin şimdi?» diye sordu.

«Devletin.» Ramon omuzlarını silkti. «Birkaç yıl önce burasını otele dönüştürme lafı dolaşıyordu ama bir sonuç alınamadı.»

Ramon'un ailesini hatırlayan şatonun bekçisi kendilerine alt katı gezdirdi. Bütün odalar boştu, mobilyalar aile borçlarını ödemek için satılmıştı, avizelerin hepsi örümcek ağıyla kaplıydı. Salonun duvarları çatıdan akan sularla lekeliydi.

«Bir zamanlar o kadar güzel olan bir yerin bakımsızlıktan mahvolduğunu görmek ne acı,» diye mırıldandı Isabella. «Sen de üzülmedin mi?»

«Gidelim mi?»

«Evet. Bugün üzülme istemiyorum.»

Daracak yoldan köye inerken dağların yamaçlarına son ışıklarını gönderen güneşin yarattığı manzara o kadar güzeldi ki, Isabella yeniden neşesini bulmuştu.

Köyün hancısı aile adını tanımıştı. İki kızına ön odadaki yatak takımlarını değiştirmelerini söyleyip karısını Endülüs'ün özel yemeklerini hazırlaması için mutfağa gönderdi.

Ramon kızın kadehini doldururken, «İspanya'da halkın içkisi şeridir,» dedi. Hava soğuk olduğu için taş şöminede ateş yakılmıştı. Alevlerin parıltısında erkeğin yakışıklılığı inanılmaz derecede artmıştı.

«Üç şeyden birini yapıyoruz hep,» diyen Isabella kadehine baktı. «Ya yemek yiyoruz, ya içiyoruz ya da...» Şarabını yudumladı.

«Şikâyet mi ediyorsun yoksa?»

«Zevkten dörtköşeyim aslında. Haydi, yemeğini ye ve şarabını iç, senyör, gücüne ihtiyacın olacak.»

Isabella pencereden giren güneşle uyandığında bir an erkeğin yine gittiği korkusuna kapıldı. Ama yanındaydı işte. O uzak ve esrarlı ifadesiyle kendisine bakıyordu. Isabella bir anlık bir kuşkuyla düştü, ama ona doğru uzanınca sevişmeye hatırlığını gördü.

«Tanrım! İnanılmaz bir insansın sen!» Hiçbir erkek kendisini Ramon kadar istememişti. Yeryüzünün en çok arzulanan kadını gibi hissediyordu kendini.

Hancı avluda kendilerine keçi peyniri ve ballı incirlerden bir kahvaltı hazırlamıştı.

Asmanın altına oturdular. Isabella uzun tırnaklı parmaklarıyla incirleri soyup erkeğin ağzına verdi. Bunu daha önce sadece babasına yapmıştı.

Kızlardan biri bir güğüm buharları tüten kahve getirince Ramon izin isteyip odalarına çıktı. Banyonun küçük penceresinden avluda oturan Isabella'yı görüyor, öğrenmeye çalıştığı İspanyolcasını denerken attığı kahkahaları duyuyordu.

Daha önce birlikte banyodalarken doğum kontrol hapi yuttuğunu görmüştü.

Isabella bunu bir şakaya dönüştürmüş, bardağını kendisine doğru kaldırıp, «Doğum günün kutlu olsun!» demişti. Ancak haplar şimdi musluğun yanındaki tuvalet çantasında değildi.

Ramon yatak odasına döndü. Yatak odanın yarısından çoğunu kaplıyordu, bavulları kapının yanında perdeyle ayrılmış bölmedeydi. Isabella'nın büyük deri omuz çantası bavulunun üstüne rastgele atılmıştı.

Durup yeniden dışarı kulak verince kızın açık pencereden gelen sesini duydu.

Çantayı yatağın üstüne alıp açtı. Kensington'daki o gece kız uyurken çantasını karıştırmış, hangi marka doğum kontrol hapi kullandığını öğrenmişti. Sonra da konuyu elçilik doktoruyla konuşmuştu.

«Kadın ay döneminin onuncu günü hap almayacak olursa hamile kalması olasılığı artar,» demişti doktor.

İlaç paketi çantanın altındaki krokodil para cüzdanının içindeydi. Ramon bir daha doğrulup dışarı kulak verdi. Avluda ses duymayınca pencereye koştu. Isabella hâlâ yerinde oturuyordu ve şimdi tüm dikkatini hancının kara kedisine vermişti. Hayvan kızın kucağına oturmuş, kulaklarının kaşınmasına ses çıkarmıyordu.

Ramon yine odaya döndü. Paketin üzerindeki tarihli bölmelerinden yedisi boştu.

Cebinden elçilik doktorunun verdiği aynı Ovanon paketini çıkardı. Yedi hapi çıkarıp tuvalete attı. Sonra iki paketi yanyana koyup kontrol etti. Şimdi ikisi de birbirinden farksızdı. Sadece kendi getirdiği pakette aynı tablet şekline sokulmuş aspirin bulunuyordu.

Sahte paketi Isabella'nın çantasına, aslını bulduğu yere koydu, gerçek paketi cebine attı. Tuvaletin içinde hap kalmaması için sifonu çektikten sonra ellerini yıkayıp aşağı indi.

Isabella artık Ramon'a sahip olduğu için dünyası daha parlak, daha neşeli bir yer oluvermişti.

Kentlerin o en canlısı ve büyüleyicisi Londra kendini de aşmış, kız için yeryüzünde bir cennet olmuştu. Her şeyi altın parıltılı bir heyecan perdesi ardından görüyordu artık. Ramon'un yanında yaşanan her an bu altına gömülü değerli bir taş gibiydi.

Üç yıl önce Londra'ya geldiklerinde Isabella okula devam etmiş ve üniversiteden mezun olmuştu. Onun bu çalışkanlığına şaşırان babası kızı doktora tezi için Londra Üniversitesinde Doğu ve Afrika Bilimleri Okuluna yazılması için ikna etmişti. Isabella «Sömürge Sonrası Afrika» konusunu seçmişti, tezi çok iyi ilerliyordu ve babasının elçiliği sona ermeden diplomasını almayı umuyordu.

Ancak bütün bunlar Ramon'un yaşamına girmesinden önceydi. O günden sonra ders

folan dūřundūęu olmamiřtı. İřpanya'dan dōnūřunden sonra ne ęęretmenini gōrmeye gitmiř ne de kitabını aęmiřtı.

Tezi űzerine ęalıřacaęı yerde şafak sōkmeden kalkıyor, Ramon'la parkta at binmeye ya da koşuya gidiyordu. Zaman zaman da Bloomsbury'de bir Macar gōęmeninin ağtığı jimnastikhanede ęalıřıyorlardı.

Ramon burada ona judo ve kendini savunma sanatlarını ęęretmeye bařladı. Kimi gűnler de elele sanat galerilerini ve műzeleri dolařıyorlardı. Isabella ona bankasında olacaęı yerde nasıl olup kendisiyle bu kadar vakit geęirebildięini sormuyordu. Onu olduęu gibi kabul etmekten memnundu.

«Beni uyuřturucu dűřkűnűne ęevirdin,» dedi erkeęe. «Dűzenli olarak seninle olmak zorundayım, aksi halde ęıldırarak gibi oluyorum.»

Gerçekten de, Ramon bankasının bir iři ięin Londra'dan sekiz gűn uzaklařtıęında Isabella hep surat asıp onu űzlemiř, geręekten hastalanmıř, hatta sabahları kusmaya bařlamıřtı.

Erkeęin evinde beř altı takım giyeceği, parfűm ve makyaj takımları vardı artık. Her gűn eve taze ęięek getiriyor, buzdolabını dolduruyordu. Usta bir aşçıydı ve ona yemek yapmaktan zevk alıyordu.

Elęilikteki gōrevlerini de savsaklamaya başlamıştı. Resmi davetlere katılmamak için binbir neden uyduruyor, aşçıyı ve uçakları kendi başlarına bırakıyordu.

«Artık eve uğradiğin yok, Bella,» dedi babası. «Hiębir řey ięin gűvenemiyorum sana. Nanny geğen hafta yatağında sadece iki kere yattığını sōyledi.»

«Nanny dedikoducunun ve de palavracının biridir.»
«Neler olup bitiyor, kűęűk hanım?»

«Baba, yirmi bir yaşımı ęoktan geçtim. Özel yaşantım konusunda sana hesap vermeyeceğim de aramızda anlaştığımız konulardan biriydi.»

«Ama yine anlařmamıza gōre arada sırada verdięim davetlerde yűzűnű gōsterecektin.»
«Haydi haydi, baba.» Isabella Shasa'yı űptű. «Bir iki aya kadar Cape Town'a dōnűyoruz. O zaman benim ięin kaygılanmana gerek kalmayacak.»

Isabella o akřam Ramon'a Shasa'nın Trafalgar Meydanındaki elęilikte űnlű Gűney Afrikalı yazar Alan Paton'un Londra'ya geliři nedeniyle verdięi kokteyl partiye gelmek isteyip istemedięini sordu.

Ramon bir dakika kadar dűřűndűkten sonra bařını salladı.
«Babanla tanışma zamanı gelmedi daha.»

«Neden ama sevgilim?» O ana kadar Isabella ięin űnemli deęildi bu, ama řimdi erkeęin reddetmesi kendisini řařırtmıřtı.

«Bunun biręok nedeni var.» Kimi zaman űyle esrarlı davranmaktaydı ki, Isabella onu iğinden ęekip ęıkarmak isterdi ama boşuna uğraştığını da bilirdi. Kendisine direnebilen tek erkekti Ramon. O gűzel cephenin ardında ęelikten bir kılıf vardı.

«Ęekicilięinin űnemli yanıda bu,» diyerek kendi kendine gűldű. Onu bařkasıyla, hatta babasıyla bile paylařmak istemiyordu aslında.

Onunla yalnız olmaktan mutluydu.

Evet, zaman zaman Lesaya'da Beyaz Fil'de Harriet ve başkalarıyla yemek yedikleri olmuyor değildi. Bir iki kere de yemekten sonra Annabel'de dans etmeye gitmişlerdi. Ancak çoğunlukla yalnız olabilmek için kaçarlardı ötekilerden. Ramon'un kendi arkadaşı yok gibiydi, varsa da Isabella'e birini bile tanıştırmamıştı. Bu da rahatsız etmiyordu kızı.

Elçilik görevlerinden sıyrılabilirdiği hafta sonları Ramon'la çantalarını ve tenis raketlerini Mini Cooper'in arkasına atıp kentten kaçarlardı, bir daha pazar gecesi geç saatte dönerlerdi.

Ağustos başlarında alıştıkları düzeni bozup trenle İskoçya'ya gittiler. Av mevsiminin açılış günü Harriet Beauchampin aile malikânesinin konuklarıydılar. Dük geleneklere pek düşkün olduğu için açılış gününe kadınlar davet edilmezdi. Onların erkeklerin avladıkları kuşları toplamaya hakları vardı sadece. Dük yabancıları, hele İtalyan tüfeklerini yeğleyenlerini de pek sevmezdi.

İlk atışta Ramon'u sıranın en ucuna koymuştu. Hiç beklenmedik bir anda sağ taraftan ağaçların arasından üç kuş sinüsü çıktı. Ramon her sürüden dört kuş vurdu.

On iki atışa on iki kuş. Dük hemen geleneği bir kenara bırakıp ikinci atışlar için Ramon'u en gözde yer olan ortaya aldı. O gece yemekte yeri de değiştirilmiş, Düke biraz daha yakın oturtulmuştu. Haftasonu mükemmel başlamıştı. Harriet Isabella ile Ramon'a büyük evin en ucundaki yanyana iki odayı vermişti.

«Babam uykusuzluk çeker,» dedi. «Senle Ramon işbaşındayken Ravel'in 'Bolerosu'nu çalan Berlin Filarmoni Orkestrasından «Çok adisin, Harriet.»

«Ramon'a küçük sürprizinden söz ettin mi?»

«Doğru zamanı bekliyorum.» Isabella hemen savunmaya geçmişti.

«Benim engin tecrübeme dayanarak söylüyorum: bu tür haberin doğru zamanı diye bir şey yoktur.»

Harriet bir kere olsun haklıydı. O haftasonu Isabella bir fırsat bulamadı. Ancak Londra'ya dönüşte artık bunu söylemenin zamanını filan bekleyemedi. Neyse ki, birinci sınıf kompartman da kendilerinden başka kimse yoktu.

«Sevgilim, geçen çarşamba doktora gittim, elçilik doktoruna değil de, Harriet'in salık verdiği birine. Bir test yaptı, cuma günü sonucu aldım... » Isabella durup erkeğin yüzündeki ifadeye baktı. Hiçbir değişiklik olmamıştı; kendisine hâlâ o uzak yeşil bakışla bakıyordu. Kız birden mantıksız bir korkuya kapıldı.

Evet, birbirlerine olan duygularını hiçbir şey değiştiremez, aşklarının kusursuzluğunu hiçbir şey lekeleyemezdi, ama erkekte bir geri çekilme hisseder gibiydi.

«İki aylık hamileyim. İspanya'da olmuş olmalı, Granada'daki o günde, boğa güreşinden sonra... » Soluğu kesilmişti, titriyordu. «Nedenini anlamadım. Haplarımı düzenli olarak alıyordum, sen de gördün... Çok kötü bir şey yaptığımı biliyorum, sevgilim, ama kaygılanmana gerek yok. Her şey yoluna girecek.

Harriet de geçen yıl bir kazaya uğramıştı. Amsterdam'da bir doktora gitti. İşini sessizce

halletti. Cuma akşam uçakla gitti, pazar günü Londra'ya dönmüştü bile.

Doktorun adresini verdi, hatta elimi tutmak üzere benimle gelmeyi de önerdi... »

«Isabella!» diye sert bir sesle Ramon kızın sözünü kesti. «Yeter! Kes artık! Beni dinle!»

Isabella susup korkuyla baktı ona.

«Sen ne konuştuğunun farkında değilsin. Korkunç bir şey bu yapmak istediğin!»

«Özür dilerim, Ramon.» Isabella şaşırmişti. «Senin canını sıkmamalıydım bu konuda.

Harriet ile gidip... »

«Harriet kafasız orospunun biridir. Benim çocuğumun hayatını onun ellerine bırakırsan sen de ondan farksız olursun,»

Isabella erkeğe baktı. Ondan beklediği bu değildi.

«Bu bir mucize, Isabella. Evrenin en büyük mucizesi ve sırrı. Sen onu yok etmekten söz ediyorsun. Bu bizim çocuğumuz, Isabella. Senin ve benim aşk içinde yarattığımız yeni bir canlı. Bunu anlamıyor musun?»

Ramon uzanıp kızın ellerini avuçları içine aldı. Isabella onun gözlerindeki o soğuk ifadenin giderek yok olduğunu gördü. «İkimizin birlikte yaptığımız bir şey bu. Bizim eserimiz. İkimizindir o, aşkımızındır.»

«Kızmadın mı yani? Bense senin kızacağına sanmıştım.»

«Gururluyum. Seni seviyorum. Benim için çok değerlisin sen.» Kızın ellerini bileklerinden tutup karnının üstüne bastırdı. «Burada ne olduğunu biliyorum, o da benim için senin kadar değerlidir. Seni seviyorum.» En sonunda söylemişti işte.

«Ramon!» Isabella'nın gözleri yaşarmıştı. «O kadar iyi, o kadar anlayışlısın ki. Senin gibi birine rastlamam bir mucize oldu benim için.»

«Çocuğumuzu doğuracaksın, sevgili Bella'm.»

«Elbette! Bin kere evet, sevgilim. Beni öyle mutlu, öyle gururlu yaptın ki.»

Kızın bütün kuşkuları, kararsızlığı gitmiş, yerini her şeyi önemsiz kılan bir heyecan ve beklenti almıştı.

Bu sevinç bundan sonraki günlerde Isabella'ya destek olmuştu. Ramon'a olan sevgisi yeni bir özellik kazanmıştı; o güne kadar yoğun ama rastgele olan bir şeyin şimdi bir yönü ve amacı vardı. Isabella kaç kere durumunu Nanny'ye açacak olmuş, ancak kadının dilini tutamayıp yirmi dört saate varmadan haberi babası dahil, bütün elçiliğe duyuracağı aklına gelince son anda bundan vazgeçmişti. O zaman da serinkanlılıkla oturup yapılması gereken şeyleri düşündü.

İki ayını geçmişti ve Nanny böyle şeyleri hemen anlardı. Isabella evdeyken kendisini Nanny yıkardı, kadının şimdiye kadar bir şey sezinlememiş olması gerçekten bir mucizeydi.

Ramon o gece için Drury Lane tiyatrosundaki Flamenco Festivaline bilet almıştı.

Ama Isabella onun bankadaki özel numarasına telefon etti.

«Ramon, sevgilim, bu akşam çıkmak istemiyorum. Seninle başbaşa kalmak istiyorum. Yemeği ben hazırlarım. Sen eve döndüğünde hazır ölür, yeni von Karayan plaklarını dinleriz.»

Erkeğin sesindeki isteksizliği duyabiliyordu. Ramon bir haftadır bu günü bekliyordu. Kimi zaman öyle İspanyol olurdu ki.

Hatta Isabella'nın İspanyolca öğrenmesi için ısrar etmiş, bir Linguafon dizisi de vermişti. Ancak Isabella'nın ısrarı karşısın da fazla tutunamadı.

Isabella elçilikten erkeğin evine giderken babasının Berry Brothers içki mağazasındaki deposundan iki şişe şampanya, Harrods'un gıda bölümünden de iki düzine midyeyle pirezola aldı.

Ramon köşeyi dönüp apartmana doğru yürürken Isabella penceredeydi. Yelekli takım elbisesiyle öyle bir İngiliz havası vardı ki. Londra'dayken elinden şemsiyesini, başından da melon şapkasını eksik etmezdi. Ne kadar değişik olursa olsun, o anda bulunduğu yere uyma konusunda müthiş yetenekliydi.

Isabella şampanya şişesini açtı ve anahtarın kilitte döndüğünü duyar duymaz doldurduğu kadehleri gümüş tepsi üzeri de buza yatırdığı midyelerin yanına yerleştirdi. Sonra erkeğin kollarına atılma isteğini güç yenerek masanın başında karşıladı onu.

«Özel bir şey mi var?» diye sordu Ramon midye tepsiyle uzun şampanya kadehlerini görünce. Isabella kadehlerden birini alıp onun eline tutuşturdu, sonra kendi kadehinin üstünden baktı.

«Evine hoşgeldin, Ramon. Benimle evlendiğinde nelerle karşılaşacağını şöyle bir göstermek istedim sadece.»

Erkeğin gözlerinin kısıldığını farketti; daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Ramon'un bakışları dürüst ve açıktı.

Ramon şarabı tatmadan bir kenara bırakınca kız bir felaketle yüz yüzeymiş gibi durakladı.

«Ne oldu, Ramon? »

Ramon kadehi Isabella'nın elinden alıp masaya koydu.

«Bella.» Dönüp onun ellerini tuttu. «Bella.» Ellerin açıp avuçlarını öptü.

«Ne var, Ramon? » Isabella dizlerinin titrediğini hissediyordu.

«Seninle evlenemem, sevgilim, en az şimdi evlenemem.»

Isabella ellerini erkeğin ellerinden çekip döndü. Koltuğa gidip oturdu.

«Neden?» Ramon kızın önünde dizleri üstüne çöktü. «Çocuğunu doğurmamı istiyorsun, neden evlenemezmişsin benimle?»

«Bella, hayatta hiçbir şeyi senin karım olmam istediğim kadar istemedim, ama...»

«Ama ne?»

«Dinle beni, sevgilim. Anlatacaklarımı duyana kadar bir şey söyleme ama.»

Kız gözlerini kaldırıp erkeğin yüzüne baktı. Yüzü bembeyazdı.

«Dokuz yıl önce Miami'de Kübalı bir kızla evlendim.»

Isabella titredi, gözlerini kapattı.

«Evliliğimiz daha ilk gününden bir felaketti. Birkaç ay sonra ayrıldık, ama ikimiz de

Katoliğiz... » Ramon susup kızın solgun yanağına hafifçe dokundu. Isabella geri çekildi.

«Hâlâ onunla evliyim.»

«Adı ne?» diye sordu kız gözlerini açmadan.

«Bunu neden bilmek istiyorsun?»

«Söyle.» Sesi titremiyordu.

Ramon omuzlarını silkti. «Natalie.»

«Çocuğun var mı? Kaç çocuğun var?»

«Hiç. İlk çocuğumun annesi sen olacaksın.» Kızın yanakları pembeleşmişti yine.

Bir an sonra gözlerini açtı; ama gözleri öyle gölgeliydi ki, mavileri kapkara olmuştu sanki.

«Ramon! Ne yapacağız şimdi?»

«Ben yapılması gerekenleri yapmaya başladım bile. İspanya'dan döndüğümüzde, daha bana hamile olduğunu söylemeden, senin mutlaka karım olmanı istediğime karar vermiştim.»

«Ah, Ramon! » Isabella onun ellerin e sarıldı.

«Natalie ailesiyle Miami'de oturuyor. Onunla ilişki kurabildim. Bir iki kere telefonda konuştuk. Çok dindardır. Benden asla boşanmayacağını söyledi.»

Isabella çaresizlikle salladı başını.

«Üç akşam arka arkaya telefon ettim sonra. Sonunda kendisi için Tanrısından daha önemli bir şey bulduk.»

«Neymiş o?»

«Para. O yarışmadan kazandığım paranın çoğu duruyor hâlâ. Elli bin dolar karşılığında Reno'ya gidip boşanma davası açmaya razı oldu.»

«Sevgilim!» Isabella'nın gözlerine yeniden neşe parıltıları yayılmıştı. «Tanrıya şükürler olsun! Ne zaman peki? Ne zaman gidecek Reno'ya?»

«Bütün sorun da burada işte. Biraz zaman alacak. Onu daha fazla sıkıştıramam.

Natalie'yi tanırım. Seni duyar, neden boşanmak istediğimi öğrenirse avantajını sonuna kadar kullanmaya çalışacaktır. Gelecek aybaşıda gitmeye söz verdi.

Ailesini ve işini düşünmek zorundaymış. Annesi sağlıklı değildir.»

«Peki, ama ne kadar sürecek?» diye Isabella sabırsızlık la sözünü kesti.

«Nevada eyalet yasalarında boşanmak için Reno'da üç ay oturulması gerektiği hakkında bir madde vardır.»

«O zamana kadar ben altı aylık olurum.» Isabella parmaklarını ısırıldı. «Babamla Cape Town'a gidiyoruz biz! Ramon, ne pis iş bu böyle!»

«Cape Town'a gidemezsin,» dedi Ramon. «Ben sensiz yaşayamam, üstelik ailen ve dostların hamile olduğunu anlarlar.»

«Ne yapayım o halde?»

«Boşanma gerçekleşene kadar benimle kal. Seni göndermeyecek kadar çok seviyorum. Oğlumun yaşamından bir günü bile kaçırmak istemem.»

Sonunda gülümsedi Isabella. «Kesinlikle oğlan olacak, öyle mi?»

«Elbette. Unvanımızın bir mirasçısı olmalı, değil mi? Benimle kalacaksın, ha Bella?»

«Babama babaanneme ne söylerim peki? Babam kolay, ama babaannem... »

Isabella gözlerini yuvarladı. «Centaine Courtney-Malcomess aile canavarıdır. Gerçekten ağzından alevler fişkirir ve kurbanların kemikleri çatırdar ağzında.»

«Ben senin canavarını ehlileştiririm.»

«Bak bunu yapacağına inanırım doğrusu.» Isabella rahatlamıştı, sevincinden uçacak kadar hafif hissediyordu kendini. «Nana'yı büyüleyecek tek kişi varsa, o da sensin, sevgilim.»

Centaine Courtney-Malcomess'in altı bin mil uzakta olması işi az da olsa kolaylaştırıyordu. Isabella önce babasını hazırlamaya koyuldu. Yeniden görevini bilen bir kız ve evsahibi oldu bir gece içinde. Shasa Courtney'in elçiliğinin son haftalarının toplantılarını tüm gücüyle planlamaya başladı.

Başarılı yemek davetlerinden birinin sonunda Shasa, «Kaybolduğun yer her neresiyse döndüğüne sevindim,» dedi «Seni özlemiştim.»

Highveld'in kapısı önünde kolkola durmuşlar, son konuğu da götüren arabanın arkasından bakıyorlardı.

«Saat da sabahın biri oldu. » Shasa saatin e bakarken Isabella elini tuttu.

«Yatmak için çok erken daha.» Babasının kolunu sıktı. «Sana bir içkiyle puro vereyim. Bütün gece tek kelime konuşamadık.»

Shasa meşin koltuğa oturdu. Daha önce şarap ve konyak içmiş olmalarına rağmen tek gözü hâlâ berrak ve parıltılıydı. Öteki gözündeki ipekli kara kumaş, boynundaki papyon kravat kadar kırışksızdı.

Kızını sanat eserleri koleksiyonunun bir parçası ya da ahırlarından safkan bir kısrakmış gibi zevkle seyrediyordu. Isabella bütün Courtney'lerin en güzeliydi.

Shasa'nın annesi de gençliğinde ünlü bir güzeldi. Yıllar geçtikçe onun o güzel günlerini gözünün önünde tam olarak canlandıramıyorsa da, Weltevreden'in salonunda güzelliğinin doruğundayken Annigoni tarafından yapılmış bir portresi asılıydı. Ressamın o güzelliğe katkıda bulunduğu gözönüne alınsa bile olağanüstü bir kadın olmalıydı. Karakter gücü portrenin kara gözlerinden fişkiriyordu. Şimdi altmış dokuz yaşında olduğu halde yine güzel ve canlı bir kadındı, ancak yaşamının hiçbir döneminde şimdi gençliğinin parlak öğle saatini yaşayan torunuyla boy ölçüşemezdi.

Isabella puronun ucunu babasının masasından aldığı altın makasla kesti. Puroyu babasına verip şömineden aldığı bir korla yaktı. Sonra kristal bir kadehe bir parmak konyak koydu.

«Profesör Symmonds bu sabah tezimin son yazdığım bölümünü okudu,»

«Demek hâlâ varlığıyla üniversiteyi şereflendiriyorsun; öyle mi?» Shasa şöminenin yumuşacık ışığında kızının çıplak omuzlarına baktı. Kız fildişi kadar pürüzsüz ve parlak tenini annesinden almıştı.

«İyi olduğunu söyledi.»

«Bana okuttuğun ilk yüz sayfa gibiyse Symmonds'a hak veririm doğrusu.»

«Burada kalıp tezi bitirmemi istiyor.» Isabella babasına bakmıyordu. Shasa birden göğsünün daraldığını hissetti.

«Burada Londra'da kendi başına mı?»

«Kendi başıma ne demek? Beş yüz arkadaş, Courtney Sanayinin Londra bürosu, annem...» Konyağı babasına uzattı. «Yabancı bir kentte tek başına kalmak değil bu, baba.»

Shasa içkisinden bir yudum aldı, kızının kendisiyle Cape'e dönmesinin daha iyi olacağını kanıtlayacak bir neden aradı.

«Nerede kalabilirsin?» diye sordu.

«Bak işte bunu başaramadın,» diyerek güldü kız. Puroyu babasının elinden alıp bir nefes çekti, dumanını yüzüne üfledi. «Cadogan Meydanında sana yaklaşık olarak bir milyon sterline mal olan bir daire var. Ve şimdi boş duruyor.» Puroyu geri verdi.

Haklıydı. Elçilik evini kullandıkları için aileye ait olan daire boş kalmıştı. Shasa, köşeye sıkıştığını farkedip susarken Isabella son darbeyi indirmeye hazırlandı.

«Doktora yapmam için o kadar ısrar eden sendin, baba. Şimdi beni bundan yoksun bırakmayacaksın, değil mi?»

«Bunu bu kadar inceden inceye düşündüğüne göre babaannenle konuşmuş olmalısın,»

Isabella eğilip babasının başına bir öpücük kondurdu.

«Sevgili babacığım, Nana ile benim yerime sen konuşursun diye düşünmüştüm.»

Shasa içini çekti. «Seni cadı seni! Kuyumu kendi elimle kazdırıyorsun bana!»

Isabella babasının Nana'yı halledeceğinden emindi ama bir de Nanny vardı.

Ancak Isabella onu da, Weltevreden'de heyecanla dönüşü bekleyen on yedi torununun adlarını ve erdemlerini tek tek sayarak bir iki gün önceden yumuşatmasını bildi. Nanny üç yıldır evinden uzaktı. Ve üç uzun İngiliz kışı geçirmişti Londra'da.

«Düşün bir kere, Nanny. Gemi yanaştığında Cape'de bahar var ve Johannes seni rıhtımda bekliyor olacak. » Weltevreden'in baş seyisi olan Johannes Nanny'nin en sevdiği oğluydu. Yaşlı kadının gözleri parlamıştı. Isabella sonunda Londra'da kalacağını bildirdiğinde kadın ellerini havaya kaldırdı, şimdiki gençlerin görev duyguları olmadığından, nankörlüklerinden söz etti, bir iki gün surat astı, ama o kadarla kaldı.

Isabella onları geçirmek için Southampton'a gitti. Shasa'nın yeni Astor Martin'i gemiye yüklendikten sonra hizmetçiler veda etmek için sıraya dizildiler. Isabella Malayalı aşçıdan, şoför Klontie'ye kadar hepsini kucakladı. Nanny'yi öperken kadın hüngür hüngür ağlamaya başladı.

«Bu yaşlı kadını bir daha hiç göremeyeceksin herhalde. Öldüğümde beni çok arayacaksın. Bebekken sana nasıl baktığımı

«Haydi haydi, Nanny. Sen benim bebeklerime de bakacaksın daha,»

«Çocuk, evine çabuk dön, anladın mı? Nanny'nin gözü önünde olmalısın sen. O ateşli Courtney kaniyle, sana temiz bir Güney Afrikalı genç buluruz,»

Isabella babasına veda ederken hiç beklemediği bir anda ağlamaya başladı.

Shasa ceketinin üst cebinden çıkardığı kolalı beyaz mendili verdi kızma. Isabella gözlerini kuruladıktan sonra mendili iade edince Shasa da gürültüyle burnunu sildi, sonra tek gözünü hafifçe kuruladı.

«Lanet rüzgâr!» diye söylendi. «Gözüme kurum kaçtı.»

Gemi rıhtımdan ayrılırken küpeşteye dayanmış duran babası öteki yolculardan ayrı, yapayalnızdı. Boşandıktan sonra bir daha evlenmemiştir. Isabella onun hepsi de kibar ve yetenekli bir sürü kadınla görüştüğünü biliyordu. Ama hepsi yalnızdı.

Hiç yalnızlık hissetmez mi acaba, diye düşünürken babası güvertede gözle seçilemeyen bir nokta olana kadar elini salladı.

Londra'ya dönerken gözleri hep sulanıyordu.

Bebek yüzünden dedi kendi kendine. Beni duygusal biri yaptı çıktı. Elini karnına götürüp bir şişkinlik aradı sonra. Ama karnı dümdüz ve taş gibiydi. Tanrım, ya yanılmışsam, diye düşündü.

Bu olasılık sıkıntısını arttırmıştı yine.

Ancak eve varınca kapı daha çalmadan açılıp da Ramon kendisini kucaklayınca her şeyi unuttu.

Cadogan Meydanındaki daire kırmızı tuğladan eski bir evin ilk iki katından oluşuyordu. Beş yatak odası vardı, duvarlar Madam de Pompadour'un yatak odasını süslediği rivayet edilen toz mavi ve yaldızlı antika bir ahşap kaplamaydı. Giriş holü dans eden çıplak orman perileriyle süslenmişti. Isabella babasını kızdırmak için bu dekoru 'Louise Quinze genelevi' diye tanımlardı.

Isabella evi sadece bir adres olarak kullanıyor, cuma günleri mektuplarını almaya gidince evin kâhyasıyla oturup bir çay içiyordu. Araları iyi olduğu için adam Weltevreden'den gelen telefonlara çıkıp gerekli karşılıkları verirdi.

Isabella Ramon'un küçük dairesini evi olarak benimsemiştir. Ramon'un kendisine ayırdığı dolap yeterli gelmeyince eşyalarını orasıyla Cadogan Meydanındaki ev arasında paylaştırdı. Bir antikacı dükkânında bulunduğu zarif bir kadın çalışma masası yatağın yanındaki köşeye tam uymuş ve böylece bir çalışma odası da olmuştu.

Evli bir çift gibi yaşamaya başlamışlardı artık. Sabah şafak sökmeden kalkıp at binmeye ya da jimnastikhaneye gidiyorlardı; Isabella'nın doktoru koşmasını yasaklamıştı. Ondan sonra Ramon bankaya gidiyor, kendisi de masası başına geçip öğleye kadar tezi üzerinde çalışıyordu. Öğleüzeri Isabella bebek yüzünden içki içmediği için ya Justin De Blank'da ya da Harrods'un sağlık barında buluşuyorlardı.

«Kurbağa gibi şişmeye hiç niyetim yok, seni iğrendirmek istemiyorum,» diyordu Isabella.

«Sen yeryüzünün en arzulanan kadınısın, hamilelik seni bir çiçek gibi açtı.» Ramon kızın göğüslerine dokundu.

«Doktora sordum, pek zararı yok dedi. Kendimizi tutmak zorunda değilmiziz.» Isabella kıkır kıkır güldü. «Beni hastaneye götürecekt olan cankurtaranın sedyesi iki kişilik olsa da, yolda acele bir iş becersek.»

Isabella yemekten sonra ya öğretmenine gidiyor ya da gününü British Museum'un kütüphanesinde geçiriyordu. Sonra Ramon'a yemek hazırlamak için acele eve dönüyordu. Babası kordiplomatik plakası taşımasını ayarladığından, neyse ki, kapının hemen önünde park edebiliyordu.

Akşamları bir iki tiyatroya ya da Harriet ve en son sevgilisiyle yemeğe gitmek dışında dışarı daha az çıkıyorlardı. Genellikle yastıkları yere serip televizyon karşısında oturup konuşurlardı.

Isabella'nın gergin karnı irileşmeye başlayınca ipekli sabahlığını açıp gururla gösterdi. «Hele bir yokla,» dedi Ramon'a. «Ne güzel değil mi?»

Ramon ciddi bir tavırla dokundu karnına, «Evet, kesinlikle oğlan,» dedi.

«Nereden biliyorsun?»'

«İşte bundan.» Ramon onun elini tuttu. «Hissediyor musun?»

«Bir kabarıklık var. Babasına benziyor olmalı. Bunu düşününce nasıl da hemen yatmak istiyorum ama.»

«Uykun var mı?»

Shasa Harrods kredi kartını da bıraktığından Isabella bütün eşyasını oradan alıyordu. Doktorunun salık verdiği bir doğum öncesi kursuna da katılmıştı. Kursu devam edenlerin bir zamanlar sıkıcı bulacağı insanlar ve konuşmaları birdenbire çok hoşlandığı şeyler olmuştu.

Ramon ayda bir kere banka işi için ülke dışına çıkar ve bir hafta kadar kalırdı.

Ancak her fırsat bulduğunda telefon ederdi. Isabella onu, kendi kendine itiraf etmekten kaçındığı kadar çok izlemesine rağmen, döndüğünde sevinci bin kat artardı.

Böyle bir yolculuktan sonra onu Heathrow Havaalanında karşıladı ve arabasıyla doğruca eve getirdi. Ramon bavulunu holde bırakıp ceketini iskemlenin arkasına geçirir geçirmez doğruca tuvalete gitti.

Ceketinin iç cebindeki İspanyol pasaportu yere düşmüştü.

Isabella pasaportu ahp sayfalarını karıştırdı. Fotoğrafı pek kötü değildi, ama hiçbir fotoğraf makinesi onu tam olarak kâğıda geçiremezdi. Sonra doğum tarihini gördü. Doğumgünü iki hafta sonraydı. Mayfair'de bir antikacıda Rene Lalique'den şahane bir cam çıplak kadın heykelciği görmüştü. Heykelin biraz abartılı uzun bacakları ve daracık kalçalarıyla vücudunu kendi vücuduna benzetmişti. Heykelciğin 1920'lerde Lalique ününün doruklarındayken yapıldığı bir kenara bırakılırsa, kendisinin modellik ettiği söylenebilirdi.

Ancak fiyatı Isabella'yı bile korkutmuştu ve onu Ramon'a almak için hâlâ cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Pasaportun sayfalarını karıştırırken bir vize gözüne çarptı. 0 sabah Moskova'da

mühürlenmişti. Şaşkınlıkla gözlerini kırpmıştı.

Banyonun kapısında, «Sevgilim,» diye seslendi. «Roma'da olduğunu sanıyordum. Bu Moskova da nereden çıktı? Güney Afrikalı olarak, öğrendiği her şey, Rusya'nın en büyük din düşmanı olduğunu yerleştirmişti kafasına. Pasaportun vizesindeki orak çekiçle Kiril yazısı bile tüylerini diken diken etmeye yeterliydi.

Kilitli kapının ardında bir süre hiç ses gelmedi, sonra kapı birden sertçe açıldı, Ramon elindeki pasaportu kaptı. Yüzünde buz gibi bir öfke vardı. Isabella onun bakışlarını görünce dehşete düştü.

«Bir daha benim işlerime sakın burnunu sokayım deme,» dedi Ramon.

Daha sonraları bu olayı bir daha dile getirmediyse de, Isabella'nın onu bağışlaması için aradan bir hafta geçmesi gerekti. Öylesine korkmuştu ki, olayı zihninden silip atmaya kararlıydı.

Kasım başlarında bir gün Cadogan Meydanındaki eve uğradığında mektuplarını aldı. Her zaman olduğu gibi babasının mektubu vardı, Isabella onun altında Johannesburg damgalı zarfta ağabeyi Michael'in elyazısını görünce sevindi.

Üç ağabeyinden her biri karakter, kişilik ve görünüş bakımından öyle değişikler ki, içlerinden birini en sevdiği diye ayırmak olanaksızdı.

En büyüğü Sean serüven düşkünüydü. Isabella, Ramon'la karşılaşınca kadar onun kadar yakışıklı bir erkek tanımamıştı. Sean asker ve avcıydı. Rodezya savaşında gösterdiği cesaret yüzünden Gümüş Haç nişanını almıştı. Terörist peşinde olmadığı zamanlar Courtney'lerin Zambezi vadisindeki geniş av alanlarını yönetirdi.

Isabella ona hayrandı.

Onun küçüğü Garry'di. Çocukluğunda hep 'Zavallı Garry' denilen çirkin, miyop ve astımlı ağabeyi. Çocuk sakat doğmasına rağmen Courtney'lerin ruh, kararlılık ve kurnazlığına tam olarak sahipti. Zayıf vücuduyla öylesine uğraşmıştı ki, şimdi fıçı gibi göğsü, çok güçlü kolları vardı. Kalın camlı gözlüğüne ve herhangi bir spor yeteneği bulunmamasına rağmen, çelik gibi iradesiyle usta bir polo ve golf oyuncusu, keskin bir nişancı ol muştı.

Garry babasının yerine Courtney Şirketlerinin başına geçmişti. Daha otuzunda değildi ama milyarlarca dolarlık şirketleri aynı irade gücü ve yılmazlıkla yönetmekteydi. Ancak kızkardeşi nin doğumgününü bir kere bile unuttuğu olmamıştı, Isabella'nın önemsiz bir isteğine bile hemen karşılık verirdi. Isabella onu çok severdi.

Sonra da Michael vardı; tatlı ve iyi Michael, ailenin denge sağlayan kişisi, düşünceli, merhametli, şair ruhlu ve babasıyla ağabeylerinin örneklerine rağmen hayatında bir tek kuş ya da hayvan öldürmemiş olan Michael. Biri şiirleri, diğer ikisi Güney Afrika tarih ve politikası hakkında üç başarılı kitap yazmıştı. Michael John Vorster'in Irkçı Afrikaaner hükümetiyle onun ayrımcılık politikasına karşı inatla karşı çıkan Golden City Mail İngilizce gazetesinin yazarı ve editör yardımcısıydı. Kuşkusuz, Courtney Şirketleri gazetesinin yüzde seksen hissesine sahipti, aksi halde bu genç yaşında böylesine sorumlu bir yere gelemeyebilirdi.

Isabella'nın çocukluğunda Michael hep kendisinin koruyucusu ve sırdaşı, Nana'dan sonra

en sevdiği hikâye anlatanı olmuştu. Yeryüzünde Michael kadar güvendiği tek kişi yoktu. Şimdi zarfın üstündeki yazısına içini ısıtan bir sevgi ve hafif bir suçlulukla bakıyordu. Ramon'la tanıştığı altı aydan beri bir satır bile yazmamıştı ona.

Mektubun birinci sayfasının ikinci paragrafı gözüne ilişince selam kısmını atlayıp orasını okudu.

«Babam Cadogan Meydanına yerleşip tezine gömüldüğünü söyledi. Aferin sana, Bella. Ancak sanırım yatak odalarının beşini de işgal etmemişsindir. Bana da bir yer bulacağını umuyorum orada. Ayın on beşinden sonra üç hafta Londra'da olacağım.

Şunu da belirtmekte yarar var, sabahtan akşama kadar dışarda olacağım. Bir sürü toplantım, randevum falan var, onun için sana ayakbağı olup çalışmalarını aksatmayacağıma söz v e Michael'in kaldığı süre boyunca Isabella'da evde kalmak zorundaydı. Ancak neyse ki, Ramon'un iç yolculuklarından biri de aynı zamana rastlıyordu. Isabella nasıl olsa yalnız kalacaktı.

Şimdi hiç olmazsa Michael ile birlikte olacaktı.

Johannesburg'a bir telgraf çektikten sonra Cadogan Meydanındaki evi elinden geldiğince yaşanan bir yer haline sokmaya koyuldu. Michael'in gelmesine daha bir hafta vardı.

Ramon'a, «Birtakım açıklamalar gerekecek,» dedi elini hafifçe şişkin karnına bastırarak. «Neyse ki, Michael çok anlayışlıdır. Keşke onunla tanışabilseydin, çok iyi anlaşacağınızdan eminim.»

«İşimi erken bitirip ağabeyin buradayken dönmeye çalışırım.»

«Ramon, sevgilim. Ne iyi olur. Ne olur bunu yapmaya çalış.»

Isabella el arabasıyla bavullarını iten ağabeyini görünce neşeli bir çığlıkla kucağına atıldı. Michael kızı kavrayıp havaya kaldırdı, ancak karnını hissedince yüz ifadesi değişti, abartılı bir dikkatle yere bıraktı.

Isabella Mini'siyle kente dönerken yan gözle ağabeyini süzüyordu. Güneşten iyice esmerleşmişti insan Londra'da yaşarken bunu hemen farkediyordu saçlarım da uzatmıştı. Ancak gülümsemesi hâlâ çocukçaydı, mavi Courtney gözlerinde öteki Courtney'lerin hepsinde görülen o sert parıltıdan eser yoktu.

Isabella hep evden haberler soruyordu, bunu hem merakını gidermek hem de sözü karnına getirmemek için yapıyordu. Babası Armscor başkanı olarak yeni görevlerine dört elle sarılmıştı. Nana her gün biraz daha, canlı ve korkusuz oluyor, Weltevreden'i demir bir yumrukla yönetiyordu. Sean terörist avlamaktaydı ve Rodezya'nın Ballantyne İzcileri alayında yedek yüzbaşılığa getirilmişti. Garry altıncı yıldır ortaklara rekor kârlar sunmaktaydı. Karısı Holly yine hamileydi. Bu kez kız olması için dua ediyordu bütün aile.

Michael bunları anlatırken anlamlı bir bakışla kızkardeşi nin karnına bakıyordu ama Isabella bir açıklamadan kaçınmak için tüm dikkatini trafiğe verdi ve sonunda arabayı evin arkasındaki garaja soktu.

Michael yorgun olduğu için Isabella ona bir köpük banyosu hazırlayıp bir viski getirdi. Ağabeyi banyoya uzanınca, kendisi de tuvaletin kapattığı kapağı üstüne oturdu. Sean ve

Garry ile banyoyu paylaşmayı düşünemezdi bile, ama Michael ile kendisi arasında çıplaklık doğal ve üstünde durulmayan bir şeydi.

«O saçma çocuk şarkısını hatırlıyor musun?» diye sordu sonunda Michael.

«Nasıldı kuzum?»

'Tam tam tam tararam, Baba dedi. «Peki, ama kızım Boğazından geçenden Çok fazlası var karnında.»

Isabella hiç utanmadan güldü. «'Eğitilmiş gazeteci gözü' dedikleri şey bu mu yoksa? Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor, Mickey.»

«Kaçmak mı?» Michael bir kahkaha attı. «Eğitilmiş gazeteci gözümü çıkaracaktın neredeyse o karnınla!»

«Güzel ama değil mi?» Isabella karnım ileri çıkarıp okşadı.

«Müthiş! Babamla Nana seni görebilselerdi onların da aynı şeyi düşüneceklerinden eminim.»

«Onlara söylemeyeceksin, değil mi, Mickey?»

«Biz birbirimizin sırlarını kimseye açmayız. Bunu hiç yapmadık, asla da yapmayacağız. Peki ama şey... sonucu ne yapacaksın?»

«Benim oğlum o, senin yeğenin, ona sonuç mu diyorsun yani? Utan, Mickey. Ramon ona yeryüzünün en büyük mucizesi ve esrarı diyor.»

«Ramon! Demek suçlunun adı Ramon. Nana saçma dolu eski tüfeğiyle karşısına çıktığında umarım kurşungeçirmez yelek giymiş olur.»

«Bir marki o, Mickey. Marki de Santiago y Machado, »

«Bak bunun bir etkisi olabilir. Nana bundan etkilenecek kadar züppedir. Saçma yerine kurşunu tercih edebilir.»

«Nana öğrendiğinde ben bir markiz olacağım.»

«Demek bu Ramon seni namuslu bir kadın yapmakta azimli, öyle mi? Ne zaman?»

«Eh, bir pürüz var.»

«Yani, evli mi demek istiyorsun?»

«Nasıl bildin bunu, Mickey?»

«Karısı da boşanmaya razı gelmiyor.»

«Mickey!»

«Sevgilim, yeryüzünün en eski hikâyesidir bu.» Michael banyoda ayağa kalkıp havluya uzandı.

«Onu tanıyorsun, Michael. Öyle biri değil o.»

«Bunu tarafsız bir görüş olarak kabul edebilir miyim?» Michael banyodan çıkıp kurulanmaya başladı.

«Beni seviyor.»

«Bunu görüyorum.»

«Alay etme,»

«Bana bir söz ver, Bella. Bir aksilik olursa önce bana geleceksin. Buna söz verir misin?»

«Söz. Sen hâlâ benim en iyi dostumsun. Söz veriyorum, ama hiçbir aksilik olmayacak.»

Bekle görürsün.»

Isabella ağabeyini Walton Sokağındaki Ma Cuisine'e yemeğe götürdü. Lokanta öyle popülerdi ki, Isabella Michael'in Londra'ya geleceğini öğrendiği gün yer ayırtmamış olsaydı asla masa bulamazlardı.

Yemekte Isabella ağabeyinden tezini okuyup fikir vereceğine söz aldı. Michael Londra'ya gelme nedeninin ırk ayrımı aleyhtarı hareketler ve İngiltere'de yaşayan Güney Afrikalı sürgünler hakkında bir dizi hazırlamak olduğunu anlattı.

«Oliver Tambo, Denis Brutus gibi ileri gelen kişilerden randevu aldım.»

«Bizim sansürcüler bunu yayınlamana izin verirler mi? Gazeteyi toplattıracaklardır yine, Garry de öfkeden küplere binecektir. Kârı etkileyen her şey Garry'yi çılgına çevirir.»

Michael güldü. «Zavallı Garry. Yaşam kendisi için o kadar basit ki, ahlâklılığın karası ve beyazı yerine, banka hesaplarının kara ya da kırmızı mürekkeple yazılmış olması.»

Yemeklerini bitirirken Michael, «Annem nasıl?» diye sordu. «Son günlerde gördün mü onu?»

«Anne değil,» diye Isabella ağabeyini düzeltti. «Bu sözcüğü çok burjuva bulduğumu bilirsin. Ama sorunu yanıtlayayım, hayır, Tara'yı uzun bir süredir görmüyorum.»

«O bizim annemiz, Bella,»

«Babamı ve bizi terkedip karaderili bir ihtilalciyle kaçtığında ve ona melez bir piç doğurduğunda düşünseydi bunu,»

«Piç doğurma konusunda biraz daha hoşgörülü olabilirsin,» Michael kızın kırıldığını okudu gözlerinde. «Özür dilerim, Bella. Senin durumun farklı. Ama onu da çok sert yargılamamalıyız. Babam dünyanın en kolay geçinilebilir erkeği değildir, oyunu Nana'nın kurallarına göre de çok az insan oynayabilir. Bence Tara daha ilk başından aileye uyum göstermedi. Asla bir seçkinci olamadı. Hep ezilenlerin yanındaydı, Moses Gama da yaşamına girince... »

«Mickey, sevgilim,» Isabella masanın üstünden uzanıp ağabeyinin elini tuttu, «Sen dünyanın en anlayışlı, en merhametli insanısın. Yaşamını bizim için mazeretler uydurarak, bizi kaderden koruyarak geçirdin. Seni öyle çok seviyorum ki. Seninle kavga etmek, hatta tartışmak bile İstemem,»

«Güzel.» Michael kızın elini sıktı. «O zaman benimle Tara'yı görmeye gelersin. Annem bana sık sık yazar. Sana hayran o, Isabella ve seni çok özleyiyor. Ondan kaçınman çok üzüyor kendisini.»

«Mickey, seni şeytan seni! Bana tuzak hazırladın, değil mi?» Bir an düşündü.

«Peki, bu halim ne olacak? Ben pek kimseye görünmemeye çalışıyordum.»

«Tara senin annen ve seni seviyor. Ayrıca bizim Tara gibi açık fikirlisini de pek bulamazsın. Seni incitecek bir şey yapmayacaktır.»

«Seni memnun etmek İçin,» diye Isabella kabul etti. «Sadece seni memnun etmek için.»

Ertesi cumartesi günü Brompton Road'da yürürlerken Michael adımlarını kızinkine uydurabilmek için zorlanıyordu.

«Gelecek olimpiyatlara mı hazırlanıyorsun yoksa?» diye sordu.

«Sen çok sigara içiyorsun.»

«Tek kötü alışkanlığım.»

Tara Courtney ya da şimdi kendisini tanıttığı gibi Tara Gama Cromwell Sokağının civarında küçük bir pansiyon işletiyordu ve müşterileri Afrika, Hindistan ve Karayipler'den sürgünler ve yeni göçmenlerdi.

Böyle bir yerin Cadogan Meydanından sadece yirmi dakikalık yolda olması hep şaşırtırdı Isabella'yı. Lord Kitchener Oteli sahibesi kadar çökmüş bir yerdi. Isabella annesinin bir zamanlar büyük Welteverden şatosunun sahibesi olduğuna da bir türlü inanamazdı. Isabella'nın annesi hakkındaki ilk anıları onu yerleri süpüren sarı tuvaleti, dümdüz boynunda ve kulaklarında Courtney madenlerinden çıkarılma elmasları, tepesinde topladığı kestane rengi saçlarıyla bir kraliçe gibi geniş merdivenlerden iniydi. O görkemli gösterişin altında nasıl bir mutsuzluk ve sıkıntı yattığını asla hayal bile edemezdi.

Tara beyazlanmış saçlarını ucuz bir boyayla boyamıştı şimdi. Tüm ipeksi dokusuyla Isabella'nın miras aldığı teni bakımsızlıkla buruşmuş ve şişmişti. Takma dişleri ağzına büyük geliyor, dudaklarının o zarif hattını çarpıyordu.

Kadın çevresine genizleri yakan bir kolonya kokusu yayarak otelin merdivenlerinden koşa koşa inip kızını kucakladı. Isabella suçlu bir vicdanın verdiği güçle sarıldı annesine.

«Sevgili kızıma bir bakayım hele.» Bir adım gerileyip kıza baktı, bakışlarını hemen aşağı indirdi. «Sanki mümkünmüş gibi daha da güzelleşmişsin, Bella. Ama bunun nedeni ortada. Küçük bir sevinç ve neşe kaynağı taşıyorsun.»

«Sen iyi görünüyorsun, anne, Tara yani.» Tara'nın üstünde militan bir solcunun sade üniforması vardı: dizlerine kadar uzanan basma entari üstüne gri bir hırka, ayağında bir erkek sandalları.

«Aylar oldu, hatta yıl oldu,» diye yakındı Tara. «Üstelik yolun öteki ucunda oturuyorsun. Zavallı anneni nasıl bu kadar ihmal edebildin?»

Michael araya girip annesini kucakladı. Tara sahnedен alınma bir anne sevgisiyle döndü oğluna.

«Mickey, çocuklarımın en tatlısı ve annesini en çok seveni Isabella'nın zoraki gülümsemesi dudaklarım acıtmaya başlamıştı. Orada ne kadar kalacaklarını ve ne zaman kurtulacaklarını düşünüyordu. Bunun kolay olmadığını, bu konuda Michael'den pek destek görmeyeceğini biliyordu. Tara çocuklarının kollarına girdi. Birlikte otele yürüdüler.

«Size çay ve çörek hazırladım. Michael telefonla geleceğinizi bildirdiğinden beri kendimde değilim.»

Cumartesi sabahı Lord Kitchener'in salonu Tara'nın konuklarıyla doluydu. Sigara dumanından göz gözü görmüyor, her yandan Swahili, Guajarati ve Xhosa dillerinde

konuşmalar yükseliyordu. Tara, Isabella'nın daha önce geldiğinde çoğuyla tanışmış olmasına rağmen, hepsini bir daha tek tek tanıştırdı.

«Güney Afrika'da Cape Town'dan oğlum ve kızım.» Isabella bu adı duyunca bazı gözlerin nasıl parladığını farketmişti.

Aman hepsinin canı cehenneme, diye düşündü. Memleketteyken kendini liberal olarak görürdü, ama ülke dışındayken böyle bir tepkiyle karşılaştığında hemen bir yurtsever olup çıkmıştı.

Tara çocuklarını sonunda bir köşeye oturtup çaylarını verirken salondaki herkesin duyacağı neşeli bir sesle, «Bella, şimdi de bebekten söz et bakalım,» dedi. «Doğum ne zaman ve babası kim?»

«Bundan söz etmenin ne zamanı ne de yeri şimdi.» Isabella sapsarı kesilmişti, ama Tara güldü.

«Biz burada hep bir aileyiz. Çekinmeden konuşabilirsin.»

Michael hafif bir sesle, «Bella özel yaşantısını dünyanın bilmesini istemiyor, bunu sonra konuşuruz, Tara,» dedi.

«Seni eski kafalı seni!» Tara Isabella'yı bir daha kucaklamak için eğilirken çayını basma entarisinin eteğine dökünce vazgeçti.

«Burada hiçbirimiz burjuva gelenekleriyle kafamızı yormayız.»

«Yeter Tara,» dedi Michael sertçe. Sonra konuyu değiştirdi. «Benjamin nasıl, şimdi nerede?»

«Ben benim gurur ve neşe kaynağımdır.» Tara zokayı yutmuştu. «Bir iki dakikalığına dışarı çıkmıştı. Bir ödevini vermek için okula kadar gitti. Öyle zeki bir oğlan ki, bu yıl A düzeyi sınavlarına giriyor. Daha on altı yaşında olmasına rağmen çok akıllı, başöğretmeni son on yılda Ryham Grammar Okulunda onun kadar zeki bir çocuğa rastlamadığını söylüyor. Kızlar bayılıyorlar ona. Öyle yakışıklı ki.» Tara durmadan konuşurken Isabella ağzını açıp bir şey söylemek zorunda kalmadığına seviniyordu.

Isabella'nın annesinin yaşadığı bu öteki dünyada huzursuz olmasının bir nedeni de Benjamin Gama'ydı. Tara'nın Courtney ailesine getirdiği utanç o kadar büyük, yarattığı skandal o kadar zehirleyiciydi ki, adı Weltevreden'de asla anılmazdı. Nana yasaklamıştı bunu.

Sadece Michael bu konuyu kendisiyle, ama çok genel olarak konuşurdu. «Bella, kusura bakma ama sana dedikoduları iletcek değilim. Bunu istiyorsan başkasına başvurmalısın. Ben sana sadece gerçekleri söyleyeceğim. Moses Gama tutuklanıp cezaevine konduktan sonra Tara Güney Afrika'yı terkettiğinde kendisine hiçbir suçlamada bulunulmamış ve bir suç işlediğine dam hiçbir kanıt bulunmamıştı.»

«Ama babam aile şerefine lekelenmemesi için ayarlamadı mı bunu?»

«Neden babama sormuyorsun bunu?» Isabella bir kere babasına soracak olmuş, ama babası soğuk bir tavırla sorusunu yanıtlamaktan kaçınmıştı, Isabella babasının konuyu konuşmak istememesi karşısında bir bakıma rahatlamıştı. Isabella kendi korkaklığını tanıyacak kadar dürüst bir insandı. Annesinin ne kadar suçlu olduğunu bilmek istemiyordu.

Sevgilisi Moses Gama'nın Güney Afrika parlamentosunu havaya uçurma girişimine katılıp katılmadığını bilmek istemiyordu.

Bu girişim sonunda Tara'nın öz babası, kendi büyükbabası ölmüştü. Belki de annesi hem vatanına ihanet etmişti hem de baba katiliydi. En azından zina işlemişti ve Güney Afrika yasalarına karşı gelerek karaderili bir erkekle ilişki kurmuştu. Isabella bir kere daha şaşıtırdı orada ne aradığına.

Tara'nın gözleri birden parladı, bir an için o kayıp güzelliğine kavuşmuş gibi oldu.

«Ben!» diye bağırdı. «Bak bizi görmeye kimler gelmiş, Benjamin. Abla ve ağabeyin. Ne hoş, değil mi?»

Isabella oturduğu yerde döndü, üvey kardeşi Ben arkasında kapının önünde duruyordu. Son gördüğü bir yıldan bu yana boyu uzamıştı, erginlik çağından erkekliğe geçtiği belli oluyordu.

Neşeyle, «Benjamin!» diye bağırdı. Ama gülümserken gencin çekingenliğini, kara gözlerindeki dikkatliliği sezmişti.

Tara analık duygularına kapılmış değildi. Benjamin gerçekten yakışıklı bir gençti.

Doğal Afrikalı zarafeti annesinin ince hatlarıyla uyum içindeydi.

«Selam, Isabella!» Bu Afrikalının Güney Londralı aksam Isabella'yı hep şaşırtırdı. Onu kucaklamak için bir hareket yapmadı. İlk karşılaşmalarında aralarında sessiz bir anlaşma yapmışlardı: sahte sevgi gösterilerinde bulunmayacaklardı. El sıkıştılar ve sonra hemen birbirlerinden uzaklaştılar. Isabella söyleyecek bir şey düşünürken Benjamin Michael'e dönmüştü. Şimdi kusursuz dişlerini gösteren bir gülümsemeyle dudakları aralanmıştı, gözleri parlıyordu.

«Mickey!» diyerek ağabeyine doğru yürüdü. Birbirlerinin omuzlarını tuttular.

Isabella Michael'in çevresindeki herkese güven ve sevgi veren bu olağanüstü yeteneğine gıpta ederdi. Benjamin onu gerçekten bir kardeş gibi kabul eder ve Isabella'ya gösterdiği çekingenliği göstermezdi. Az sonra Tara, Ben ve Mickey heyecanla konuşmaya başlamışlardı. Isabella kendini onların o yakın çevresinden dışlanmış gibi hissediyordu.

Sonunda Güney Afrikalı karaderili öğrencilerden biri yanlarına gelip Tara'ya bir şeyler söyledi. Tara canı sıkılmışcasına başını kaldırdı, sonra saatine baktı.

«Hatırlattığın için teşekkür ederim, Nelson.» Öğrenciye dönüp gülümsedi. «O kadar dalmıştık ki, saati falan hepten unuttum.» Tara ayağa fırladı. «Haydi yürüyün bakalım! Trafalgar Meydanına yetişeceksek yola çıkma zamanı geldi.»

Salondakiler dışarı çıkarlarken Isabella Michael'e yanaştı.

«Ne oluyor, Mickey? Sen olup biteni bilir gibisin. Bana da «Trafalgar Meydanında toplantı var.»

«Aman Tanrım! Olamaz! O ırkçılık aleyhtarı gürültülerden biri ini yine? Neden bana söylemedin ki?»

«O zaman buraya gelmemek için bir mazeret olurdu bu.» Michael kıza bakıp gülümsedi. «Neden sen de bizimle geliniyor»

«Teşekkür ederim, istemem. Babam elçi olalı beri, üç yıldır bu saçmalıklarla yaşadım

zaten. Sen bu komediye neden karışıyorsun ki?»

«Benim işim bu, Bella şekerim. Londra'ya, senin bu komedi dediğin şeyleri yazmak için geldim. Haydi sen de gel bizimle.»

«Bunu neden yapayım ki?»

«Bir kere olsun dünyayı öteki tarafın gözüyle gör. Hem de benimle olmak için. Eğleniriz.» Isabella kararsızlık içindeydi.

Konuyu sevmemesine rağmen ağabeyiyle olmak hoşuna giderdi. Birlikte gerçekten eğlenirlerdi ve Ramon olmadığından yalnızlık çekiyordu zaten.

«Ama metroyla değil de, otobüsün üst katında gidersek gelirim. Otobüs yolculuğuna hayır diyemeyeceğimi bilirsin.»

Otelden aralarında öğrenci Nelson Litalongi de olan yirmi kişi yola çıktılar. Michael kırmızı otobüsün üst katında bir yer bulmuş, kendisiyle Nelson da kızın yanına sıkışmışlardı. Tara ile Benjamin önlerindeki koltuktaydılar, ama onlar da neşelerine katılmak için arkalarına dönmüşlerdi. Tsabella eğlenmekte olduğunu farketti. Michael tüm eğlencenin merkeziydi, az sonra Nelson'la bir şarkıya başladılar. Her ikisinin de sesi güzeldi.

Nelson Harry Belafonte'yi çok iyi taklit ediyordu. Birbirlerini ilk gördükleri anda dost olmuşlardı.

National Gallery önünde otobüsten indiklerinde göstericiler meydana toplanmaya başlamışlardı bile. Geçici platform Güney Afrika evinin hemen önünde kurulmuş, kordonlarla ayrılan bir köşede birkaç yüz gösterici birikmişti. Tara plastik tor basından, elle çizilmiş bir yafta çıkartıp kaldırdı.

«İrk ayrımı insanlık suçudur.»

Isabella onun yanından uzaklaşıp akraba olduklarını belli etmemeye çalıştı.

«Kendini ortaya atıp maskara olmaktan hiç korkmuyor, değil mi?» diye fısıldadı Michael'e.

«Bu işin bütün amacı da budur.»

Her şeye rağmen Isabella bu karışık topluluğun bir birimi olmaktan memnundu.

Yolu karşısındaki elçilik binasının üst katından bunun gibi toplantıları küçümseyerek çok seyretmişti ama şimdi duruma yeni bir açıdan bakıyordu. Kalabalık sakindi. Dört üniformalı polis bir kenarda karışıklık çıkmamasına nezaret ediyorlar, konuşmacılar Londra'nın de Pretoria kadar kötü bir polis devleti olduğunu söylerlerken gülüyorlardı. Isabella bu kalabalıkla bir ilişkisi olmadığını göstermek için polislerden] en yakışıklısına eliyle bir öpücük gönderdi, adamın hoşgörülü gülümsemesi sevinçli bir kahkaha dönüşü.

Toplantı John VorSter ve yasadışı rejiminin derhal istifa ederek iktidarı Güney Afrika Demokratik Halk Hükümetine bırakmasına yönelik bir oylamayla sona erdi.

Öneri oybirliğiyle kabul edildi. Toplantı bir futbol maçından daha sakin bir şekilde

dağıldı.

«Bir meyhaneye gidelim,» dedi Michael. «Faşist hükümetlerin böyle arka arkaya devrilmesi beni susattı doğrusu.»

Nelson Litalongi, «Strand'da iyi bir yer var,» dedi.

«Öne geç öyleyse.» Bar tezgâhının önüne vardıklarında ilk içkileri Michael ısmarladı.

Isabella limonatasını içerken, «Boşuna zaman harcamaktı,» dedi. «İki yüz kişinin konuşmasıyla bir şey değişecek değil.»

«Bundan o kadar emin olma.» Michael dudaklarındaki bira köpüğünü elinin tersiyle sildi.

«Bu belki de baraj duvarını yalayan ilk dalgadır, yakında dalga büyür ve sonunda önüne çıkan her şeyi silip süpürebilir.»

«Saçmalama Mickey. Güney Afrika aşırı güçlü ve aşırı zengindir. Amerika ile İngiltere'nin büyük anlaşmaları var ülkede. Bizden vazgeçemezler, bizim doğuştan hakkımız olan bir şeyi bir avuç Marksist vahşiye vermemizi bekleyemezler.» Isabella babasının son üç yıldır büyükelçi olarak söylediğini duyduğu gerçekleri tekrarlıyordu.

Ancak annesinin, üvey kardeşinin. Nelson Litalongi ile Lord Kitchener Otelinin diğer yirmi karaderili sakininin kendisine karşı ileri sürdükleri mantıktan da rahatsız olmuştu. O akşam ağabeyiyle Cardigan Meydanındaki eve döndüklerinde epey sarsılmış ve düşünceliydi.

«Mickey, hepsi de ne kadar öfkeli ve hınçlılar» dedi.

«Yeni dalga bu, Bella. Bunu da anlatmak istiyorsak, onu anlamaya ve onunla uzlaşmaya çalışmalıyız.»

«Kötü bir davranışla karşılaşılıyor değiller ki. Nanny'yi, Klonkie'yi, Gamiet'i ve Weltevreden'dekileri düşün. Bu ülkedeki beyazların çoğundan iyi yaşıyorlar yani.»

«Duygularını anlıyorum, Bella. Neyin haklı neyin haksız olduğunu düşünerek insan aklım kaçırabilir. Bizim gibi insanlar onlar da. Hatta çoğu bizden daha iyi insanlar. Doğduğumuz ülkenin sunduğu şeyleri onlarla paylaşmamamız için ne neden var?»

«Teoride bunlar kulağa hoş gelir, ama bu öğleden sonra silahlı mücadeleden söz ediyorlardı. O da kadınları ve çocukları havaya uçurmak, kan ve ölüm demektir, Mickey. İrlanda'da olduğu gibi. Buna ne dersin?»

«O konuda neler hissettiğimi bilemiyorum, Bella. Kimi zaman... Ama hayır!

Öldürme, yaralama ve yakma asla haklı gösterilemez. Kimi zaman da, neden olmasın diye düşünüyorum. İnsan kendini ve hakkı olanı korumak için milyonlarca yıldır hemcinsini öldürüyor. Güney Afrika'da silahlı mücadele sözü karşısında gürleyen babam 1940'ta uçağına atladığı gibi Etiyopyalıları, İtalyanları ve Almanları kendi özgürlüğü olarak gördüğü bir şey için makineli tüfekle taramaya gitmedi mi? Özel mülkiyetin kutsallığı ve yasaların hakimiyeti konusunun en ateşli savunucusu olan Nana, insanlığın en korkunç cinayeti Hiroşima ve Nagazaki'de işlendiği zaman, 'Çok iyi olmuş,' demedi mi? Onun için bizim aileyle karşılaştırılınca Tara, Benjamin ve Nelson Litalongi ne kadar ahlâksız ve kana susamışlardır, ha? Hangisi haklı, hangisi haksız, ha?»

«Başımı ağrıttın işte.» Bella ayağına kalktı. «Ben yatmaya gidiyorum.»

Sabah saat altıda çalan telefonla uyandı Isabella. Ramon'un sesiyle birlikte yaşamının üstündeki kara gölge de uçup gitti.

«Sevgilim, neredesin?»

«Oo. Bense Heathrow'da olduğunu sanmıştım.»

«İşim çıktı. En az üç gün daha buradayım. Neden geliniyorsun buraya?»

«Atina'ya mı?»

«Evet. BEA'nın ondaki uçağına yetişebilirsin. Üç gün birlikte oluruz. Ayışığında Akropol'e ne dersin? Adalara da gideriz. Tanışmanı istediğim bazı önemli kişiler de var.»

«Evet!» diye bağırdı Isabella. «Neden olmasın? Bana telefon numaranı ver, yerimi ayırtır ayırtmaz seni ararım.» Uçak şirketinin bütün hatları meşguldü. Zaman da kalmamıştı. Michael onu arabayla Heathrow Havaalanına götürüp terminal önünde bıraktı.

«Yerini ayırtana kadar burada beklerim,» dedi.

«Hayır, Mickey, buna hiç gerek yok. Yılın bu mevsiminde bilet bulmakta güçlük çekmem nasıl olsa. Sen işine git şimdi, Ramon ile buraya dönmeden ben ararım seni.»

Isabella terminale girdiği anda aşırı iyimser olduğunu anladı. Bekleme salonunda adım atacak yer yoktu. Sonunda enformasyon gişesine vardığında Fransız hava kontrolörlerinin ani bir grevinin bütün uçuşların beş saat gecikmesine yol açtığını ve Atina uçağının da dolmuş olduğunu öğrendi. Birinci sınıf için bile bekleme listesine adını yazdırmak zorundaydı.

Isabella yine kuyrukta telefon sırasını bekledi ve Ramon'u Atina'da verdiği numarada buldu. Ramon da onun kadar düşkünlüğüne uğramış gibiydi.

«Gelmeni dört gözle bekliyordum oysa. Seni tanıştırmak istediğim kimselere öyle bir övmüştüm ki.»

«Pes etmeyeceğim,» dedi Isabella. «Bütün gün burada bekleşeni de.»

Günü gerçekten çok sıkıntılı ve çaresizlik içinde geçti. Saat beşte uçak anons edilip gişeye gittiğinde bekleme listesinde kendisinden önce beş altı kişinin olduğunu gördü.

«Çok özür dilerim, Bayan Courtney,» dedi memur.

Ondan sonraki Atina uçağı ertesi gün saat ondaydı, ama o nun da gecikeceği kuşkusuzdu. Isabella sonunda yenilgiyi kabul edip Atina'ya bir daha telefon etti.

Ramon orada değildi, berbat bir İngilizce konuşan birine mesajını bıraktı. Ramon'un yolculuktan vazgeçtiğini anlayacağını umuyordu.

Dışarda taksi de yoktu. Kendisi gibi yüzlerce kişi pes etmişler ve evlerine dönmeye çalışıyordu. Isabella bavulunu yüklenip bir otobüs kuyruğına girdi. Kente varıp da kendisini Cadigan Meydanına götürecek bir taksi bulduğunda saat sekiz olmuştu.

Eve girerken sırtı ağrıyordu, neredeyse gözlerinden yaşlar boşanacaktı. Evde iştah kabartan bir yemek kokusu vardı. Bavulunu holde bıraktı, ayakkabılarını çıkartıp mutfağına girdi. Michael'in yemek hazırlamış olduğu belliydi. Köşedeki masada duran kirli tabaklar sıcağı henüz, tencerelerde de epey kalmış yemek vardı. Kendisi gibi Michael de kusursuz

bir aşçıydı. Isabella bir parça tavukla bir dilim pasta aldı. İki kirli şarap kadehiyle babasının boş bir şişe St. Georges 1961'ini de lavabonun yanında gördü. Bunun anlamını o anda kavrayamadı. Müthiş yorgun ve sıkılmıştı ve Michael'in kendisini neşelendirmesini istiyordu.

Yukarda Michael'in odasından müzik sesi geliyordu. Isabella çoraplı ayaklarıyla yukarı çıktı, koridoru geçip ağabeyinin odasına girdi.

Uzun bir an ne gördüğünü anlayamadı. En çılgıncasına hayallerinden bile uzak bir şeydi bu.

Sonra birden Michael'in saldırıya uğramakta olduğunu sandı. Bir çığlık atacakken iki elini ağzına bastırdı. Gördüğünün ne olduğunu anlamıştı.

Çırlıçplak olan Michael iki kişilik yatağın ortasında elleri ve dizleri üstündeydi.

Saten yatak örtüsü buruşuk bir halde yere atılmıştı. Isabella onun mayosunun kapladığı yer dışında Afrika güneşiyle tütün yaprağı rengine dönüşmüş olan sıırım gibi vücudunu iyi tanırdı.

Nelson Litalongi de çırlıçplak bir halde yanındaydı. Onun vücudu da terden madenden yeni çıkarılmış kömür gibi parlıyordu.

Michael'in o sevdiği yüzü derin ve özel bir acıyla kasılmıştı. Isabella bir an onun korkunç bir ölümle karşı karşıya olan yaralı bir hayvan olduğunu düşündü.

Erkeğin bakışları birden kapıya çevrildi. Michael'in yüzü birden balmumundanmış gibi eridi Isabella'nın gözleri önünde, bir korku ve öldürücü bir utanç ifadesi yer aldı. Ani bir hareketle kendini tutan adamın ellerinden kurtulup ayağa fırladı, çıplaklığını örtmek için bir yastığa uzandı.

Isabella dönüp odadan çıktı.

Yorgunluğuna rağmen çok güç uyumuş, rüyasında Michael'in korkunç bir canavarın elinde çırpınmakta olduğunu görmüştü. Bir keresinde kendi çığıyla da uyandı.

Daha şafak sökmeden artık daha fazla dayanamayıp aşağı mutfağa indi.

Bulaşıkların yıkanmış ve kaldırılmış olduğunu gördü. Boş şarap şişesiyle kadehler de ortalarda yoktu. Mutfak tertemiz ve pırıl pırıldı.

Kahve makinesini çalıştırdıktan sonra mektup kutusuna gitti. Ama gazetenin gelmeyeceği kadar erkendi saat, o yüzden dönüp bir fincan kahve doldurdu. Kafeinin bebek için zararlı olduğunu biliyordu ama bu sabah güçlü olmak zorundaydı.

Kahvesinden daha bir yudum almıştı ki, bir sigara kokusu duyup başını kaldırdı.

Michael, ağzından hiç eksik etmediği sigarasıyla kapı önünde durmuştu.

«Kahve de mis gibi kokuyor doğrusu.» Michael'in üzerinde ipekli robdöşambr vardı. Gözlerinin altı şiş, gözlerinin mavisi suçlulukla gölgeliydi. «Seni Atina'da sanmıştım, özür dilerim,» dedi.

Yüzyıl gibi gelen bir an birbirlerine baktılar. Isabella kalkıp ağabeyinin yanına yürüdü, parmakları üstünde yükselip dudaklarından öptü.

Sonra yanağını onun traşı uzamış yanağına dayadı.

«Seni seviyorum, Mickey. Hayatımın en sevgili, en tatlı insanısın sen. Seni hiçbir art

düşüncem olmadan severim.»

Michael derin bir göğüs geçirdi. «Teşekkür ederim, Bella. Senin anlayışlı olacağını bilmeliydim, ama korktum yine de. Beni reddedeceğinden ne kadar korktuğumu anlatamam.»

«Hayır, Mickey. Kaygılanmana hiç gerek yoktu.»

«Sana söyleyecektim. Bunun için uygun bir an kolluyordum.»

«Bana da başka birine de söylemen gerekmez. Bu sadece seni ilgilendiren bir şey.»

«Hayır, senin bilmeni istiyordum. Aramızda hiç gizlimiz saklımız olmamıştı. Nasıl olsa öğreneceğini biliyordum. Tanrım öyle öğrenmemen için neler feda etmezdim! Senin için müthiş bir şok olmuş olmalı.»

Isabella gözlerini kapattı ve ifadesini görmemesi için yüzü nü ağabeyinin yüzüne yapıştırdı. Gördüğü şeyi zihninden silip atmaya çalışıyordu.

«Önemi yok, Michael. Bizim aramızda hiçbir şeyi değiştirmez bu.»'

«Değiştirir, Bella.» Michael kızın yüzünü görmek için omuzlarından tutup itti.

Orada gördüğü şey kendisini daha da üzmüştü. Kolunu kızkardeşinin omzuna atıp kahvaltı köşesine götürdü, kendisi de yanına oturdu.

«Bilmiş olmanın yarattığı rahatlık çok garip,» dedi. «Bunu öğrenme biçiminden yine de nefret ediyorum, ama sonunda yeryüzünde yanında gerçek kimliğimle oturabileceğim biri var. Yalan söylemek, rol yapmak zorunda olmadığım biri var en sonunda.»

«Bunu neden saklıyorsun, Mickey? 1969 yılındayız. Böyle ise, bunu neden açıklamayasın ki? Artık böyle şeylere aldırın yok.»

Michael cebinden paketini çıkartıp bir sigara yaktı. «Bu, başkaları için geçerli olabilir, ama benim için değil.» Başını salladı. «Benim için değil. İstesen de, istemesen de, bir Courtney'im ben. Nana ile babam, Garry ile Sean var, aile var, adımız var.»

Isabella buna karşı çıkmak istediye de, boşuna olacağını biliyordu.

«Nana ile babam,» diye mırıldandı Michael. «Bu öldürür onları. Bunu yapmayı düşünmedim sanma.»

Isabella ağabeyinin elini sıktı, onun durumunu anlamaya başlamıştı. Haklı olduğunu biliyordu. Babası ile Nana'ya asla söyleyemezdi. Onlar için bu Tara'dan da beter olurdu. Tara bir yabancıydı. Michael'in damarlarında ise Courtney kanı dolaşıyordu. Buna dayanamazlardı. Yıkılırlardı ve Michael de bunu yapmayacak kadar iyi yürekli, bencillikten uzak ve sadık bir insandı.

«Bu... bu huyunu ne kadardır biliyorsun?» diye sordu.

«Ortaokuldan beri. Duşlardaki o ergenlik öncesi deneyler den beri... Kendime engel olmaya çalıştım. Kimi zaman aylarca, bir yıl hatta, ama içimde bir canavar var sanki, Bella, dizginleyemediğim bir canavar,»

«Nanny'nin diyeceği gibi, o sıcak Courtney kanı, Mickey. Bu hepimizde var ve hiçbirimiz kontrol altına alamıyoruz. Ne babam, ne Sean ile Garry, ne de seninle ben.»

«On beş yıldır yaşıyorum bununla. Sanırım bir elli yıl daha böyle yaşayacağım. Garip bir şey var ailemizi düşününce bu nu daha da ağırlaştıracak bir şey karaderililer çekiyor beni.»

Nana ile babamın gözünde bu suçumu kat kat arttırır ve memleketimizdeki mahkemeler tarafından Ahlak Yasasını çiğnemekle suçlandığımı düşün hele!»

Michael ürperdi. Sigarasını söndürdü, hemen bir yenisini yaktı.

«Karaderililerin beni neden böyle çektiklerini bilemiyorum. Bunu çok düşündüm. Bir bakıma Tara gibiyim herhalde. Belki de ırksal bir suçluluk bu, onların öfkelerini yatıştırmak için içgüdüsel bir istek.» Acı acı güldü. «Biz onları o kadar becerdik ki, şimdi neden aynı şekilde intikam almalarına razı olmayalım?»

«Yapma! Öyle konuşarak kendini küçük düşürme, Michael. Sen iyi bir insansın. Hiçbirimiz içgüdülerimiz yüzünden sorumlu tutulamayız.»

Isabella Michael'in çevresindeki herkese saygı ve sevgi gösteren çocukluğunu düşündü, o zaman bile hep hüzünlü bir ha vasi vardı. Şimdi o üzüntünün nedenini anlıyordu. Onun nasıl bir acı çekmekte olduğunu anlıyordu ve bu acıyı şimdi de çekmekteydi. Isabella'nın duyduğu son fiziki tiksinti de kaybolmuştu artık. Yukardaki odada gördüğü şeyden bir daha asla nefret etmeyeceğini biliyordu. Bu sevgili insanı bekleyen üzüntüyü düşünecekti sadece. Ona daha büyük bir korumayla sarılmak istedi.

«Zavallı Mickey'ciğim,» diye mırıldandı.

«Artık zavallı değilim. Senin sevgi ve anlayışınla artık asla zavallı değilim.»

İki gün sonra, Michael randevularından birine gitmiş ve Isabella kitap ve kâğıtlarını masanın üstüne yaymış çalışırken birden telefon çaldı.

Isabella dalgın bir tavırla telefonu açtı, bir an ne o boğuk sesi tanıdı ne de söylenenlerden bir şey anladı.

«Ramon, sen misin? Bir şey mi var? Neredesin? Atina'da mısın hâlâ?»

«Burada Londra'da mı?»

Isabella yoğun öğle trafiğine rağmen hızla sürdü arabasını, merdivenleri ikişer ikişer çıktı, kapı önüne geldiğinde soluğu kesilmişti. Çantasından anahtarı güçlükle çıkarıp kapıyı açtı.

«Ramon!» Cevap gelmedi. Yatak odasına koştu. Bavulu yatağın üstünde açılmıştı, yerde buruşuk bir gömlek vardı. Gömlek kanlıydı, dut karası renginde kurumuş kanla daha parlak taze kan.

«Ramon! Aman Tanrım! Ramon!» Banyo kapısı içerden kilitliydi. Isabella gerileyip ayağının topuğunu kilide indirdi. Ramon'dan öğrendiği bir judo oyunuydu bu. Kilit kırıldı, kapı açıldı.

Ramon tuvaletin yanında yerde yatıyordu. Düşerken musluğun üstündeki rafa tutunmuş olmalıydı ki, Isabella'nın kozmetik şişeleri yere saçılmıştı. Ramon'un belinden yukarısı sargılar içindeydi. Isabella bunları saranın profesyonel bir el olduğunu ilk bakışta anladı. Gömlek gibi sargılar da kimi eski kimi yeni kan lekeleri içindeydi.

Isabella yere çömelip erkeğin başını çevirdi. Bembeyazdı Ramon'un yüzü, terle kaplıydı. Başını kucağına yerleştirdi. Sonra kenarda duran havluyu aldı. Oturduğu yerden soğuk su

musluğuna uzanabiliyordu. Havluyu ıslatıp yüzünü ve boynunu sildi.

Ramon'un gözkapakları titredi, gözlerini açıp ona baktı.

«Düştüm,» diye mırıldandı.

«Sevgilim, ne oldu böyle? Yaralanmışsın.»

«Yatağa gitmeme yardım et.»

Isabella onu oturur duruma getirdi. Ata bindiği ve tenis oynadığı için bir erkek kadar güçlüydü, ama buna rağmen yardım edilmeden onu kaldıramayacağı biliyordu.

«Senin dengeni sağlarsam kalkabilir misin?»

Ramon kalkmaya çalıştı ama ancak doğrulmuştu ki, birden ani bir sancıyla kanlı sargıları kavradı.

«Yavaş ol, bekle biraz.» Ramon bir süre öyle iki büklüm kaldı, sonra doğruldu. *

«Tamam.» Isabella erkeğin yükünü omzunda taşıyarak onu yatağa götürdü.

«Atina'dan buraya kadar bu durumda mı geldin?» diye sordu gözlerine inanamayarak.

Ramon bu yalanı başını sallayarak doğruladı. Isabella'yı Atina'ya kuryelik yapması için çağırmıştı. Beklenmedik bir durum çıkmıştı ortaya. Hemen bulabileceği başka ajan yoktu, hem zaten kızın artık işe başlama zamanı da gelmişti. Olgunlaşmıştı artık. Emirlerini sorgusuz kabul ediyordu ve bu ilk işi de çok kolay olacaktı. Güzel ve hamile bir dişi olarak insanda ancak sempati uyandırır. Yeryüzünün haberalma örgütlerinin hiçbirinde kaydı yoktu.

MOSSAD'da da. Mesleğin deyimiyle, bakireydi. Ayrıca Güney Afrika pasaportu vardı ve İsrail bu ülkeyle yakın ilişkiler içindeydi.

Planına göre Isabella Atina'dan Tel Aviv'e uçacak, mesajı alacak ve aynı yoldan geri dönecekti. Ama Atina'ya gelemeyin ce iş bozulmuştu. Gidip mesajı almak çok önemliydi. İsrail ile Güney Afrika bilim adamları arasında taktik nükleer silahların geliştirilmesinin ayrıntıları vardı mesajda. İsrail gizli servisi MOSSAD tarafından tanınma olasılığının bulunmasına rağmen Ramon oraya gitmek zorunda kalmıştı.

Kılığını mümkün olduğunca değiştirmiş ve doğal olarak yanına silah almamıştı.

İsrail'e silah sokmaya çalışmak çılgınlık olurdu. Takma adlı Meksika pasaportunu kullanmıştı. Ancak ülkeye girdiğini Ben Gurion Havaalanında anlayıp ardına birini takmış olmalıydılar.

Ramon arkasına takılan adamı görüp acil durum planına başvurmuşsa da, kendisini kıstırmışlardı. MOSSAD ajanlarından birinin boynunu kırmış, karşılığında da yaralanmıştı. O halinde bile Tel Aviv'deki Filistin Kurtuluş Örgütünün güvenli evine gidebilmişti. Oniki saat sonra Suriye yoluyla kendisini ülkeden dışarı çıkarmışlardı.

Ancak Londra'da güvenlik içinde olabilirdi oysa. Bütün tehlikelere ve yarasına rağmen Şam'da kalamazdı. Yerel KGB şefi kendisini Londra'ya giden Aeroflot uçağına bindirmişti. Isabella'ya telefon ettikten hemen sonra da bayılmış kalmıştı.

«Bir doktor çağırayım,» dedi Isabella.

«Doktor olmaz.» Zayıflığına rağmen Ramon'un sesi kızın alışmak üzere şartlandığı o emredici havaya sahipti.

«Ne yapayım peki?»

«Bana telefonu getir.» Isabella koşup oturma odasındaki telefonu getirdi.

«Ramon, berbat bir haldesin. Hiç olmazsa sana yiyecek bir şey, bir tas çorba getireyim, sevgilim.»

Ramon başını salladı ama telefonda çevirmekte olduğu numaradan başını kaldırmadı. Isabella mutfağa gidip bir kutu çorba açtı, ısıttı.

Ramon'un telefonda birisiyle İspanyolca konuştuğunu duyuyordu. Linguafonla çalıştığı İspanyolcası konuşulanları anlayacak düzeyde değildi henüz. Ramon telefonu kapatırken o da çorbayı getirdi.

«Sevgilim, ne oldu? Neden doktoru çağırmama izin vermiyorsun?»

Ramon yüzünü buruşturdu. Bir İngiliz doktor o yarayı görürse polise bildirirdi.

Küba elçiliği doktoru eve gelirse adresi öğrenilirdi. Bu yüzden başka bir yol bulmak zorunda kalmıştı. Ancak kızın sorusunu yanıtlamadı.

«Hemen dışarı çıkmanı istiyorum. Sloane Meydanı metro istasyonunun batı peronuna git ve ucuna kadar ağır ağır yürü. Biri eline bir zarf sıkıştırarak... »

«Kim? Onu nasıl tanıyacağım?»

«Tanımayacaksın,» dedi Ramon sert bir sesle. «O seni tanıyacak. Onunla ne olursa olsun konuşmayacaksın. Zarfın içinde bir doktor reçetesi ve yaramın bakımı için gerekli talimat olacak. Reçeteyi Picadilly'de sabaha kadar açık olan eczanede yaptır ve ilaçları alıp buraya gel.»

«Olur, Ramon, ama bana nasıl yaralandığını söylemedin.»

«Sen sana söyleneni yapmayı öğrenmelisin, bu sıkıcı sorulara hiç gerek yok. Git haydi!»

«Peki, Ramon.» Kız ceketini ve eşarbını aldı, sonra eğilip erkeği öptü.

«Seni seviyorum,» diye fısıldadı. Merdivenden inerken birden yarı yolda durakladı. Belki de Nana dışında hiç kimse, çocukluğundan beri bu kadar sert konuşmamıştı kendisiyle. Babası bile emretmez, isterdi. Ama şimdi bir öğrenci gibi soluğu kesilmiş bir halde emir alıyordu. Yüzünü buruşturup sokağa koştu.

Metro peronunun sonuna daha varmamıştı ki, birden bileğine bir el dokundu, zarf eline verildi. Omzu üstünden baktıysa da, kurye çoktan dönüp yürümeye başlamıştı.

Üzerinde koyu renk bir pardesü, başında mavi yünden bir başlık vardı. Yüzünü göremedi.

Eczacı reçeteyi görünce, «Ağır yaralı biri var galiba,» dedi.

Isabella başını salladı. «Ben Doktor Alves'in resepsiyon memuruyum. Bilmiyorum.»

Adam başka bir şey söylemeden paketi sardı.

Ramon uyuyor gibiydi, ama Isabella içeri girdiği anda gözleri açıldı. Isabella onun yüzünü görünce yeniden korkmaya başlamıştı. Gözleri çökmüştü, teni iki günlük bir cesedin rengini almıştı.

Isabella üniversitedeyken Kızıl Haçta ilkyardım kursu görmüştü. Weltevreden'de de karaderilileri haftada bir kontrole gelen doktorun yardımcılığını yapardı. Kolay kolay baygınlık geçilmeyecek kadar ezilmiş ayaklar ve kopmuş parmaklar görmüştü.

İlaçları çıkarıp zarfın üstündeki talimatı okudu. Ellerini dezenfektanlı suyla yıkadıktan sonra Ramon'u yatakta oturtup sargılarını açmaya başladı.

Kan kurumuş, sargı bezi yaranın kenarlarına yapışmıştı. Ramon gözlerini kapattı, alnında ince bir ter tabakası belirmişti kız uğraşırken.

«Özür dilerim,» diye mırıldandı Isabella. «Canını acıtmama ya çalışıyorum.»

Sonunda sargı çıkınca bağarmamak için kendini güç tutmuştu. Ramon'un göğsünün yanında bir delik vardı, sırtındaki deliğin kenarları da pıhtılaşmış kanla kapanmıştı. Yaranın çevresindeki deri kızarmış ve sıcaktı, insanın midesini bulandıran bir iltihap kokusu yayılmıştı ortaya.

Isabella bunun ne yarası olduğunu bir bakışta anlamıştı.

Ağabeyi Sean'ın Zambezi'deki av yerindeyken teröristlerin bastığı Batonka köyünden çağırılmışlardı kendilerini. Kurşun yarasını ilk orada görmüştü. Ramon dikkatle yüzüne bakmakta olduğu için bir şey demeden yaranın kenarlarını temizledi, yeni sargı beziyle iyice sardı.

Ramon yatağa yaslanırken, «Güzel,» dedi. «Ne yaptığını biliyorsun.»

«İşim bitmedi daha. Sana bir de iğne yapmam gerek. Doktorun emri.» Sonra şakacı olmaya çalışarak, «Çevir kıcını bakalım.»

Yatağın ucuna gidip erkeğin ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, pantolonunu çekti.

«Şimdi de donunu çıkaralım bakalım,» Donu sıyırınca yine rahatlamış gibi şaka yaptı. «Neyse ki, benim kıymetlilerime bir zarar vermemişsin. Yoksa çok kızardım, ha!» Ramon bu kez gülümseyerek dikkatle yana döndü.

Isabella erkeğin kalçasına bir antibiyotik iğnesi yaptı, sonra üstünü örttü.

«Şimdi şu haplardan iki tane yutacak ve istirahat edeceksin.»

Ramon itiraz etmedi. Uyku haplarını içtikten sonra Isabella onu öpüp ışığı söndürdü.

«Bana ihtiyacın olursa, içerdeyim.»

Sabahleyin Ramon'un rengi epey düzelmişti, antibiyotiğin işe yaradığı belliydi. Ateşi de düşmüştü.

«İyi uyudun mu?» diye sordu Isabella.

«O haplar müthişmiş. Kütük gibi uyudum. Şimdi de yıkanmak istiyorum.»

Isabella banyoyu doldurup içine girmesine yardım etti. Ramon oturunca da sargının kenarlarını dikkatle temizledi, sonra dikkati daha aşağılara kayd, sabunlu süngeri daha bir beceriklilikle kullanmaya başladı.

«Üst tarafın zarar görmüş olabilir ama alt tarafta her şey sağlam,» dedi.

«Merak ettim de soruyorum, hemşire hanım, şu anda bir iş mi yapıyorsunuz yoksa zevkinizi mi tatmin ediyorsunuz?»

«Doğrusunu istersen ikincisi birincisinden biraz daha fazla,» diye itiraf etti kız.

Yatağa dönünce ikinci bir iğne daha yaptıktan sonra hazırladığı kahvaltayı getirdi.

Isabella erkeğe bakmaktan hoşlanıyordu. İlk kez ona emir veriyordu. Kendisi mutfaktayken onun telefonda yine İspanyolca konuştuğunu duydu.

Telefon konuşması bitince yatağın üstüne oturup ayaklarını altına aldı.

«Ramon, o bir kurşun yarası,» dedi.

Erkeğin gözleri birden buz kesildi, ifadesiz bir yüzle ona baktı.

«Nasıl oldu?» diye sordu Isabella. Ramon'un bakışları karşısında kararlılığının gerilemekte olduğunu hissediyordu.

«Bankacı değilsin sen , »

«Çoğunlukla bankacıyım.»

«Peki diğer zamanlarda nesisin?»

«Bir yurtseverim. Yurduma hizmet ederim.»

Isabella müthiş bir rahatlama hissetti içinde. Gece boyunca kötü kötü şeyler düşünmüştü; uyuşturucu kaçakçısıydı Ramon, banka soyguncusuydu ya da bir gangsterdi.

«İspanya gizli servisinin elemanısın, öyle mi?»

Ramon yine konuşmadan hesapçı bir bakışla bakıyordu yüzüne. Kız ağır ağır çekilmeliydi ağın içine, azar azar, ne istemez olacak ne de direnecekti, bir bal çanağının içine çekilen bir böcek gibi.

«Eğer öyle olsa bile bunu sana söyleyemeyeceğimi anlaman gerekir, Bella.»

«Elbette.» Isabella mutlulukla başını salladı. Bu tehlikeli ve heyecanlı casusluk dünyasından başka bir erkek daha tanımıştı. Ramon'dan önce âşık olduğunu sandığı kişiydi o. Güney Afrika güvenlik polisinden tümgeneraldi. Lothar de la Rey ile Johannesburg'da altı fırtınalı ay boyunca karıkoca gibi yaşamışlardı. Erkek ilişkiyi aniden kesince Isabella yıkılmıştı. Şimdi onun Ramon Machado'da bulduğuyla kıyaslanamayacak kadar boş bir ilişki olduğunu anlıyordu. «Çok iyi anlıyorum, Ramon sevgilim, bana güvenebilirsin. Bir daha aptalca sorular sormayacağım.»

«Sana hayatımı emanet ettim. Yardıma çağırdığım ilk kişi sendin.»

«Bununla gurur duyuyorum. İspanyol olduğun için, âşığım ve bebeğimin babası olduğun için ben de kendimi biraz İspanyol sayıyorum. Sana yardım etmek İsterim,»

«Anlıyorum,» dedi erkek. «Bebeği ben de düşündüm.» Uzanıp kızın karnını okşadı. «Oğlumun İspanya'da doğmasını istiyorum, böylece o da İspanyol olacağı için resmen unvanıma sahip olur.»

Isabella şaşırmıştı. Çocuğunu Londra'da doğuracağım sanıyordu. Doktoru bir hastanede şimdiden yer ayırtmıştı bile.

«Benim için bunu yapar mısın, Bella? Oğlumu tam bir İspanyol yapar mısın?»

Isabella bir an bile duraksamadı bunun üstüne.

«Elbette, sevgilim. Nasıl istersen öyle olsun.» Uzanıp onu öptü. Sonra yaralarını incitmemeye çalışarak yanına yattı. «İstediğın buysa hazırlıkları yapmaya başlamalıyız ama.»

«Ben yaptım bile,» diye itiraf etti Ramon. «Malaga dışında çok iyi bir özel klinik var. Bankanın Malaga'daki merkezinde bir dostum da bize bir ev ve bir hizmetçi bulacak. Merkeze nakledilmemi de sağladım, bebek doğduğunda ben de yanında olacağım.»

«Çok heyecanlı bir şey,» dedi Isabella. «Bebek senin istediğın yerde doğacaksa, evleneceğımız yeri de ben seçeceğim. Haklı değil miyim?»

Ramon gülümsedi. «Haklısın,»

«Ben Weltevreden'de evlenmek istiyorum. Malikânede yüz elli yıl önce yapılmış eski bir köle kilisesi var. Babaannem Nana orasını ağabeyim Garry'nin düğünü için yeniletti. Çiçekle doldurmuştu içini. Ben de düğünümde çok çiçek olsun isterim...»

Ramon kızın sözünü kesmeyerek bundan sonra yapacağı açıklama için bir fırsat kolluyordu.

«Ama Nana hazırlık yapmak için en az altı hafta isteyecektir,» dedi Isabella. «O zaman da ben ev kadar şişmiş olacağım.»

«Hayır, Bella. Sen düğününde ipince olacaksın, çünkü hamileliğin bitmiş olacak,» Isabella birden doğruldu yatakta. «Ne demek istiyorsun, Ramon. Bir şey oldu, değil mi?»

«Evet. Korkarım kötü haberlerim var. Natalie'den haber aldım. Hâlâ Florida'da. İnatçılık ediyor, hukuki ertelemeler.»

«Ah. Ramon! »

«Ben de senin kadar mutsuzum, inan bana. Elimden gelen bir şey olsaydı, hemen yapardım.»

«Ondan nefret ediyorum,» diye mırıldandı Isabella.

«Evet, kimi zaman ben de. Ama bu bir felaket değil, sadece bizi biraz geciktirecek, hepsi bu. Yine evleneceğiz, hem de köle kilisende ve çiçekler arasında. Ama oğlumuz bundan önce doğacak.»

«Ramon serbest kalır kalmaz benimle evleneceğine söz ver, yemin et.»

«Yemin ederim,»

Ramon yarası yüzünden evden bir hafta çıkamamış ve bu arada kızla konuşacak zamanı olmuştu. Isabella ona Michael'den sözetti ve onun gösterdiği ilgiye pek sevindi.

Michael'in erdemlerini, aralarında nasıl özel bir ilişki olduğunu anlattı. Ramon onu dinliyor ve daha çok konuşması için özendiriyordu. Isabella kendisinin bir uzantısı olarak görüyordu erkeği. Ona ailesini, kamuoyu önünde takındıkları maskenin ardında nasıl insanlar olduklarını, zayıflıklarını ve karıştıkları skandalları, Shasa ile Tara'nın boşanmalarını anlattı. Hatta Nana'nın bir zamanlar Afrika çöllerinde bir piç doğurduğu kuşkularından bile söz etti.

Ramon sonunda sözü Michael'e getirdi. «Eğer burada Londra'da ise, neden tanıştırmadın bizi? Benden utanıyor musun?»

«Onu buraya getirebilir miyim gerçekten? Ona şenden, bizden biraz söz etmiştim. Seninle tanışmak istediğinden eminim, ondan çok hoşlanacağını da biliyorum. Tek gerçek tatlı ve iyi Courtney odur. Bizlerse... »

Michael babasının deposundan aldığı bir şişe şampanyayla geldi. «Çiçek getirecektim,» dedi. «Ama sonra bari işe yarayan bir şey getireyim diye düşündüm.»

El sıkışırlarken birbirlerini süzdüler. Isabella her ikisine de heyecanla bakıyor,

birbirlerinden hoşlanmalarını istiyordu.

«Kaburgaların nasıl oldu?» diye sordu Michael. Isabella ona Ramon'un attan düşüp üç kaburgasını kırdığını söylemişti.

«Kızkardeşin beni hapse tıktı burada. İyi bir kadeh şarabın geçirmeyeceği hiçbir derdim yok aslında.» Ramon kendini karşı konulmaz yapan o özel çekiciliğini gösteriyordu. Isabella'nın sevinçten başı dönmekteydi. Yeryüzünde en sevdiği ve önem verdiği iki insan birbirlerinden hoşlanacaklardı.

Isabella bir şişe açacağı bulmak için mutfağa gitti. Açık şişe ve iki kadehle döndüğünde Michael yatağın yanındaki iskemleye oturmuş, hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. Ramon, «Bankaya senin Golden City Mail gazeten gelir,» diyordu. «Mali ve ekonomik konulara yaklaşımınızı pek beğenirim.»

«Mesleğin bankacılık demek,» dedi Michael. «Bella bana bunu söylememiştin.»

«Ticari bankacılık. Afrika'nın Sahra'nın altında kalan bölümünde uzmanız.»

Bella ayakkabılarını çıkardı, blucinin paçalarını sıvadı, Ramon'un yanına oturdu.

Konuşmaya karışmıyor ama dikkatle dinliyordu.

Ramon'un Afrika gerçekleri hakkında bu kadar bilgili olduğunu, vatanının mozağını oluşturan o renkli yer ve olayları bu kadar yakından tanıdığını hiç bilmiyordu. Bu konuşmayla kıyaslanınca, onunla yaptığı bütün konuşmalar hep önemsiz ve yüzeysel kalmıştı. İkisinin konuşmalarını dinlerken yeni gerçekler öğreniyor, kendisi için yepyeni olan fikirlerin ileri sürüldüğünü duyuyordu.

Görüldüğü kadarıyla Michael de kendisi kadar etkilenmişti. Kendi yorum ve inançlarını deneyebileceği bir zekâ bulması karşısında duyduğu sevinç belliydi.

Saat gece yarısını geçmişti; Isabella'nın mutfaktan getirdiği şişenin de dibi görünmüştü. Yatak odası Michael'in sigaralarının dumanıyla mavi bir sis içindeydi.

Isabella saatine bakınca, «Bir tek içki için çağırılmıştın, Michael,» dedi. «Ramon da hasta zaten. Haydi, yola düşsen iyi olur artık.» Ağabeyinin perdesüsünü almaya gitti.

Michael giyinirken Ramon, «Politik sürgünler hakkında dizi hazırlıyorsan, Raleigh Tabaka'sız olmaz,» dedi.

Mickey esefle güldü. «Esrarengiz Tabaka ile konuşmak için neler vermezdim. Ama mümkün değil bu. Rudyard Kipling'in dediği gibi, 'Sabah sisinin izini görebilersen onu da bulursun,»

«Ben bankadaki çalışmalarım sırasında kendisiyle tanışmıştım. Müşterilerimizle ilişkimizi hiç kesmeyiz. Sana bir randevu ayarlayabilirim belki de.» Michael kolunun birini perdesüye geçirirken donup kaldı.

«Ben beş yıldır onu bulmaya çalışıyorum. Eğer bunu yapabilirsen... »

«Yarın öğle saati telefon et bana. Elimden geleni yapacağım.» Michael kapıdan çıkarken kızkardeşini öptü. «Bu gece eve gelmeyeceksin sanırım,»

«Evim burası benim. Cadogan Meydanına seni etkilemek için gitmiştim, ama buna gerek kalmadı artık.»

«Senin Ramon müthiş biri,» dedi Michael. Sanki başka bir kadın Ramon'a duyduğu

sevgiyi paylaşıyormuş gibi ani bir kıskançlık duymuştu Isabella. Ama bunu bastırmaya çalıştı. Michael'e karşı duyduğu tek çirkin duyguydu bu. Odaya dönüp de Ramon'un, «Kardeşinden hoşlandım. Pek ender rastlanan üstün varlıklardan biri,» dediğini duyunca da, aynı şeyi hissetti.

Isabella Michael'e olan duygularından utandı. Ramon'dan nasıl kuşkulabiliriz? Erkekti Ramon; doğuştan erkek. Michael'i sadece akli için sevdiğini biliyordu, ama yine de o pis ve sinsi duyguyu içinden kopartıp atamıyordu.

Yatağa eğilip erkeği, kendisini bile şaşırtan bir tutkuyla öptü. O bir anlık şaşkınlıktan sonra ağızları aralandı, dilleri çiftleşen yılanbalıkları gibi birbirine dolandı.

«Avrupa'larda haftalarca dolaşip beni yapayalnız bıraktın, sonra da eve dönünce yatıp uyumaktan başka bir şey yaptığın yok,» dedi Isabella erkeğe duyduğu ihtiyaçla boğuklaşan bir sesle. «Hizmetçini ve hemşireni hiç düşündüğün yok. Eh, Ramon Efendi, sana artık hakkımı alma zamanının geldiğini söylüyorum «Biraz yardıma ihtiyacım olacak ama» dedi Ramon.

«Sen kıpırdamadan yat. Kılını bile kıpırdatma. Hemşirenin emri. Ayrıntıların gereğine biz bakarız.»

Isabella örtüyü çekip elini onun bacaklarına uzattı. «Biz ikimiz her şeyi yaparız, sen sakın kımıldama.»

Sonra sargılı göğsüne dokunmamaya çalışarak üzerine çıkarken duyduğu ihtiyacın onun yeşil gözlerinde de yansıdığını görünce bütün kuşkusu kayboldu. Ramon sadece kendisine aitti.

Daha sonra onun sağlam tarafına mutlulukla uzandı, karanlıkta uykuları gelene kadar konuştular. Isabella bir daha Michael'den söz ettiğinde vicdan azabı içindeydi. O kadar rahatlamıştı ki, Ramon'a da kendine olduğu kadar güveniyordu. Her şeyi ona açıklamak, onunla paylaşmak istiyordu.

«Zavallı Mickey, bunca yıldır çektiği azabı hayal bile edemezdim,» dedi. «Dünyada ona en yakın olan benim, ama ben bile bir şey bilmiyordum. Bir iki gün önce, bir rastlantıyla onun eşcinsel olduğunu öğrendim...»

Düşünmeden konuşmuş, sözcükler ağzından çıktığı anda da pişman olmuştu. Mickey güvenmişti kendisine. Ramon'un tepkisini ürpererek bekledi. Ancak beklediği olmadı.

«Biliyordum.» dedi Ramon. «İnsanın yanılmasını olanaksız kılan bazı belirtiler vardır. İlk yarım saat içinde anlamıştım bunu.»

Isabella büyük bir rahatlama duydu. Ramon işin farkındaydı, o halde kardeşine ihanet etmiş sayılmazdı.

«Bunu tiksindirici bulmadın mı?»

«Hiç de değil. Bu insanlardan çoğu yaratıcı, zeki ve üretken kişilerdir.»

«Mickey de öyledir. İlk başta şok olmuşum ama şimdi bunun bir anlamı kalmadı benim için. Hâlâ sevgili ağabeyim o benim. Ama yakalanıp başı derde girecek diye ödüm patlıyor.»

«Buna pek olasılık yok sanırım. Toplum bu davranışı kabul etmiş... »

«Anlamıyorsun, Ramon. Michael karaderililerden hoşlanıyor ve Güney Afrika'da yaşıyor.»

«Eh, bu bazı sorunlar yaratabilir,» dedi Ramon düşünceli bir sesle.

Michael öğleden az önce sokaktaki bir kulübeden telefon ettiğinde karşısına Ramon çıktı.

«Haberler iyi,» dedi Ramon. «Raleigh Tabaka Londra'da ve senin hakkında bilgisi var. 1960'da 'Öfke' başlığı altında bir dizi yazı yazdın mı?»

«Evet, Mail için altı yazılıklı bir dizi. Gazetenin polis tarafından toplatılmasına neden olmuştu.»

«Tabaka onu okumuş ve beğenmiş. Seninle görüşmeyi kabul etti.»

«Ramon! Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Müthiş bir haber bu...»

Ramon onun teşekkürlerini kısa kesti. «Seninle bu akşam görüşecek ama bazı koşulları var.»

«Ne isterse yaparım.»

«Görüşmeye yalnız geleceksin. Silah olmayacak tabii. Fotoğraf ve ses alma makinesi de. Sesinin ve görüntüsünün yayılmasını istemiyor. Shepherds Bush'ta bir birahane var, » Michael'e adresi verdi.

«Saat yedide orada ol. Elinde bir demet karanfil olsun. Biri seni alıp randevu yerine götürecektir.»

«Tamam, anladım.»

«Bir koşul daha var. Tabaka, yayınlanmadan önce yazdıklarını okumak istiyor.»

Michael bir an durdu. Bu istek bütün gazetecilik ilkelerine aykırıydı. Bir tür sansürdü bu. Ancak karşılığı da, Afrika'nın en çok aranan kişisiyle röportajdı.

«Kabul ediyorum,» dedi. «Sana borçluyum şimdi, Ramon. Yarın akşam gelip olanları anlatırım sana.»

«Şarap getirmeyi unutma.»

Michael koşa koşa eve gitti, telefon başına oturup o günkü bütün randevularını iptal edip röportaj için stratejisini hazırlamaya koyuldu. Sorularını adamı konuya çekecek, ama ona itici gelmeyecek şekilde hazırlayıp bitirdiğinde saat de beş buçuk olmuştu. Pardesüsünü giydi, köşebaşından bir demet karanfil aldı ve yağmur altında bir taksi çevirdi.

Birahane kalabalık olduğu için çok sıcaktı. Michael mavi sigara dumanı tabakası içinde elindeki demeti herkesin gözüne sokacakmış gibi tutuyordu. Aynı anda bara yaslanmış duran takım elbiseli bir Hintli kalabalığı yararak yanına geldi.

«Adım Gowan, Bay Courtney.»

«Natal'lisiniz.» Michael adamın aksanını tanımıştı.

«Stanger'li.» Adam gülümsedi. «Ama altı yıl önceydi o.»

Michael'in pardesüsüne baktı. «Yağmur dindi mi? Güzel, uzak değil, yürüyebiliriz o halde.»

Birahaneden çıkıp yüz metre yürüdükten sonra daracık bir sokağa girdiler.

Gowan adımlarını sıklaştırdı. Michael ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalmıştı. Sokağın öteki ucuna vardıklarında soluk soluğaydı.

«Lanet sigara, azaltmam gerek artık.»

Gowan caddeye çıkınca birden köşede durdu. Michael konuşacaktı ama Gowan kendisini susturmak için kolunu sıktı. Beş dakika öylece beklediler.

İzlenmediklerinden emin olunca bıraktı kolunu.

«Bana güvenmiyorsunuz,» diyerek gülümsedi Michael. Karanfil demetini bir çöp kutusuna attı.

«Biz kimseye güvenemeyiz. Hele de Boer'lere. Boer'ler her gün yeni yeni kötülükler bulup uyguluyorlar.»

On dakika sonra aydınlık bir caddede modern bir apartmanın önünde durdular.

Kaldırım kenarında park etmiş Mercedes ve Jaguar'lar vardı. Apartmanın önündeki küçük bahçe bakımlıydı. Pahalı bir mahalle olduğu belliydi. «Sizi burada bırakacağım,» dedi Gowan.

«İçeri girin. Holde bir kapıcı var. Ona 505 numaralı dairede Bay Kendrick'in konuştuğunuzu söyleyin.»

Hol de apartmanın dışı gibiydi: yerler İtalyan mermeri, duvarlar ahşap kaplama asansör kapıları yaldızlı. Üniformalı bir kapıcı selam verdi kendisine. «Evet, Bay Courtney. Bay Kendrick sizi bekliyor. Lütfen beşinci kata çıkın.»

Asansör kapıları açılınca asık yüzlü iki zencinin kendisini beklediğini gördü.

«Buyrun, Bay Courtney.»

Halı kaplı koridordan geçip 505 numaralı daireye girdiler. Kapı kapanır kapanmaz iki adam usta hareketlerle Michael'in üstünü aradılar. Sonra biri oda kapısını açarak, «Buyrun,» dedi. Salondaki koltuk ve kanepeler krem rengi deriyle kaplıydı. Duvardan duvara halı da açık kahverengi. Masalar ve kokteyl barı kristal vekromdandı.

Duvarlarda dört büyük Hockney tablosu asılıydı.

Her biri elli bin sterlin eder, diye düşündü Michael. Sonra odanın ortasında duran adamı gördü.

Adamın son yıllarda çekilmiş hiçbir fotoğrafı olmamasına rağmen Michael onu Mail'in arşivlerindeki bulanık Sharpeville yılları resimlerinden hemen tanımıştı.

«Bay Tabaka.» Adamın boyu Michael kadar vardı, ama omuzları daha geniş, beli daha dardı.

«Bay Courtney.» Raleigh Tabaka yürüyüp elini uzattı. Bir boksör gibi ayakları üstünde salınarak, dengeli ve saldırgan bir yürüyüşü vardı.

«Pek lüks bir yaşantınız var.» Michael bunu soru sorarmış gibi söylemişti. Raleigh

Tabaka'nın kaşları çatıldı.

«Bir sempatizanın dairesi bu. Benim böyle şeylerde gözüm yoktur.» Ancak bu itirazına rağmen saf yeni yünden bir elbise vardı üstünde, kravatı da Gucci'ydi.

Etkileyici bir insandı.

«Sizinle tanışma fırsatını bulduğuma sevindim,» dedi Michael.

«'Öfke' dizinizi okudum. Halkımı anlıyorsunuz. Özlemlerini tarafsız bir gözle incelemiştiniz.»

«Sizinle aynı fikirde olanlar çok değildir, hele Güney Afrika yetkilileri.»

Raleigh gülümsedi. Dişleri düzgün ve beyazdı. «Size söyleyebileceklerim onları yine de pek rahat ettirmeyecektir. Ama önce bir içki ikram edebilir miyim?»

«Bir cin tonik içerdim.»

«Doğru, gazetecilerin akıllarını açan içki.» Raleigh'in ses tonu küçümseyiciydi.

Bara gidip içkiyi doldurdu.

«Siz içmiyor musunuz?» Raleigh'in kaşları çatıldı yine.

«Yapacak bu kadar iş varken zihnimi bulandırmanın ne anlamı olabilir ki?»

Saatine baktı. «Bir saatimiz var, ondan sonra gitmem gerek.»

«Bir dakikasını bile boşa harcamayayım öyleyse.» Deri koltuklara karşılıklı oturdular.

«Geçmişiniz hakkında öğrenmek istediklerimi biliyorum zaten,» dedi Michael. «Doğum yeriniz, doğum tarihiniz, Swaziland'da gittiğiniz Waterford Okulu, Moses Gama ile ilişkiniz, AUK'deki son mevkiiniz. Buradan devam edebilir iniyim?»

Raleigh başını salladı.

«Terörist terimi genellikle politik nedenlerle askeri olmayan bir hedefe şiddet hareketleri yönelten kimseler için kullanılır. Bu olaylardan da masum kişilerin yaralanma ve ölme olasılıkları çok yüksektir. Bu tanımları kabul ediyormusunuz, ve eğer ediyorsanız, 'terörist' etiketi Umkhonto we Sizwe'ye uygulanabilir mi?»

«Güney Afrika'da masum kişiler yoktur,» dedi adam. «Bu bir savaştır. Kimse tarafsız olduğunu söyleyemez. Hepimiz savaşçıyız. »

«Genç ya da yaşlı farketmez mi? Halkınızın özlemlerine sempati duyuyor olmaları da hiç mi farketmiyor?»

«Masum tarafsızlar olamaz,» diye tekrarladı Raleigh. «Beşikten mezara kadar hep savaş alanındayız. İki kamptan birine gideriz, ezenler ve ezilenler.»..

«Hiç kimsenin seçim hakkı olamaz mı?»

«Bir seçim hakkı vardır, taraflardan birini seçme hakkı. Tarafsızlık bir seçenek değildir.»

«Kalabalık bir süpermarkette bir bomba patlarsa, sizin insanlarınızdan bazıları ya da size sempati duyanlar da yaralanabilir veya ölebilirler. Bundan vicdan azabı duymaz mısınız?»

«Vicdan azabı devrimci bir duygu değildir, tıpkı ırk ayrımını yapanların bir duygusu olmadığı gibi. Ölenler ya düşmanlardır ya da cesur ve saygın kurbanlardır. Savaşta ikisi de kaçınılmaz, hatta arzulanan bir şeydir.»

Michael bu ürkütücü sözleri olanca hızıyla yazıyordu not defterine.

Duyduklarından hem heyecanlanmış hem de korkmuştu. Mum alevine çok yaklaşan bir pervane gibi bu adamın öfkesinin beyaz ateşinden yaralanacağı duygusu vardı içinde. Sözcükleri tam olarak kaydedebileceğini ama onların söylenişindeki o ateşli ruhu kâğıda iletemeyeceğini biliyordu.

Ayrılan saat hızla geçmiş, Michael her saniyeyi tam olarak kullanmaya çalışmıştı.

Raleigh sonunda saatine bakıp ayağa kalkınca mutsuz bir çabayla röportajı uzatmak istedi.

«Çocuk savaşçılarından söz ettiniz,» dedi. «Kaç yaşında bunlar.»

«Size silah taşıyan yedi ve bölüm başkanı olan on yaşında çocuklar göstereceğim.»

«Gösterecek misiniz? Mümkün mü bu?»

Raleigh uzun bir an baktı karşısındaki adama. Ramon Machado'nun kendisine ilettiği bilgi doğru gibi görünüyordu. Yararlı bir araç vardı önünde. Kendi amacı için elinde oynatabileceği biri. Kendisini tam anlamıyla geliştirmek için harcanacak çabaya değer olabilirdi. Michael Lenin'in 'yararlı aptallarından biriydi ve farkında olmadan davaya hizmet edebilirdi. Daha sonraları durum değişecekti kuşkusuz. İlk başta kazma ve saban olacaktı, zamanı geldiğinde de bir kılıç.

«Michael Courtney, size güveniyorum,» dedi. «Sizin aydın fikirli, dürüst bir insan olduğunuzu sanıyorum. Benim güvenime layık olursanız, size kimsenin varlığını hayal bile edemediği yerlerin kapılarını açabilirim. Sizi Soweto'nun sokaklarına ve izbelerine götürürüm. Halkımın yüreklerinin içine, evet, size çocukları göstereceğim.»

«Ne zaman?» Michael zamanının tükenmek üzere olduğunu hissediyordu.

«Yakında.» Tam o anda sokak kapısının açıldığını duydular.

«Sizi nasıl bulacağım?» diye sordu Michael.

«Ben hazır olduğumda sizi bulurum,»

Salonun çifte kapısı açıldı, eşikte bir adam belirdi. Raleigh Tabaka'nın verdiği sözü düşünmekte olan Michael, sokak giysileri içinde de olsa, geleni tanımıştı. Zaten Kendrick adından uyanması gerekirdi.

«Bu evin sahibi geldi İşte,» dedi Tabaka. «Oliver Kendrick, bu da Michael Courtney.»

Michael kısık bir sesle, «Spartacus'ta dans ederken seyrettim sizi,» dedi. «Üç kere hem de.»

Oliver Kendrick gülümseyerek bir baletin hafif adımlarıyla odaya girdi, Michael'e elini uzattı. Eh küçük ve soğuktu, kemikleri bir kuş kemiğiymiş sanki. Boş yere 'Kara Kuğu' dememişlerdi kendisine. Boynu zarif ve uzun, gözleri, ayışığını yansıtan bir dağ gölü kadar ışıklıydı. Teninde de aynı kara parıltı göze çarpıyordu.

Michael adamın bu kadar yakından sahnenin romantik ışıklarında olduğundan çok daha yakışıklı olduğunu görüyordu. Balet Michael'in elini bırakmadan Raleigh'e döndü. Batı Hintlilere özgü o melodik sesiyle. «Bu kadar acele etme, Raleigh,» dedi.

«Gitmem gerek.» Raleigh başını salladı. «Uçağa yetişmem gerek.»

Oliver hâlâ elini tuttuğu Michael'e döndü. «Berbat bir gün geçirdim. Bir yere kıvrılıp ölebilirim yani. Beni yalnız bırakma, Michael. Burada kal da eğlendir beni. Beni

eğlendirirsin, değil mi, Michael?»

Raleigh onları bırakıp daireden çıktı. Adamlarından biri kapı dışında kendisini bekliyordu, ancak binadan çıkmadılar.

Adam Raleigh'ı koridorun az ilersindeki başka bir kapıdan daha küçük ve sade döşenmiş bir daireye soktu. Raleigh iç odalardan birine geçti, orada yan duvardaki ışıklı pencerenin önünde oturan ikinci adamı oturduğu yerden kalktı.

Raleigh adama oturmasını işaret edip pencereye yürüdü.

Uzun ve dar pencere yerden tavana kadar uzanan bir ayna gibiydi. Camın bir yanı aynaydı.

Pencerenin ötesindeki oda, Oliver Kendrick'in aynı derecede lüks döşenmiş yatak odasıydı. Oda yatak örtülerinden yerdeki halısına kadar soluk sedef rengindeydi. Gizli ışıklar tavanın aynalarında parılıyordu. Oda boştu. Raleigh dikkatini cama çevrili olan kameraya çevirdi.

Bu daire ve kamera da Oliver Kendrick'indi. Daha önce de Raleigh'e ödünç vermişti burasını. Kendrick'in ün ve yeteneğine sahip birinin böyle bir sahnede yer almayı kabul etmesi akıl alacak şey değildi. Ancak işi hem seve seve yapıyor hem de kameralarını ve kendisini Raleigh'in hizmetine veriyordu. Tek şartı Raleigh'in video ve fotoğrafların birer kopyasını çok geniş olan özel koleksiyonu için kendisine vermesiydi. Video kamerası da çok kaliteliydi. Bu loş ışıkta böyle sonuçlar elde edilebilmesi Raleigh'ı çok etkilemişti.

Raleigh bir daha saatine baktı. Bundan sonrasını koruyucularına bırakabilirdi. Bu işi daha önce de yapmışlardı. Ancak garip bir merakla biraz daha kalmaya karar verdi. Yatak odası kapısı açıldığında yarım saat geçmişti. Kendrick ile Michael Courtney içeri girdiler. Raleigh'in iki yardımcısı hemen yerlerini aldılar, biri video kamerasının, ötekisi Hasselblad fotoğraf makinesinin başına geçti.

Öteki odada iki erkek birbirlerini kucaklamışlar, dudak dudağa öpüşüyorlardı.

Video kamerası hafif bir mırıltıyla çalışıyor, Hasselbladin objektifi ise loş odada patlar gibi bir ses çıkararak açılıp kapanıyordu.

Beyaz adam sedef örtülü yatağın ortasında beklentiyle yattığı bir sırada Kendrick çırılçıplak bir halde aynaya döndü. Vücudunu inceler gibi yapmasına rağmen, aslında yan odada kendisini izlediklerini bildiği insanlara bir gösteri yapıyordu.

Aynaya küstahça bakarken, kulağındaki elmas küpeler parılıyordu. Dilinin ucunu aralık dudakları üstünde dolaştırarak aynadan Raleigh Tabaka'nın gözlerinin içine baktı. Bu, Raleigh'in hayatında gördüğü en bayağı bir hareketti. Bir an için Ürpermekten kendini alamadı. Kendrick dönüp salına salına yatağa yürüdü. Kadife gibi kara kalçaları iki yana sallanırken yatakta adam kendisini kucaklamak için kollarını kaldırdı.

Raleigh dönüp evden çıktı. Sokağa inince paltosuna iyice sarınıp temiz havayı içine çekti. Sonra yapacağı önemli işler olan bir insanın kararlı ve hızlı adımlarıyla yürüdü.

Michael Londra'dan ayrılırken bu son haftalarda Isabella'nın yaşamını dolduran o özel

neşenin bir bölümünü de kapmış gibiydi.

Kendisini havaalanına Isabella götürdü. «Hep birbirimize veda ediyoruz artık, Michael. Seni çok özleyeceğim.»

«Düğününde görüşürüz.»

«Ondan önce vaftiz töreni olacak sanırım,»

«Bunu bana söylememiştin.»

«Karısı,» dedi Isabella. «Ocak sonunda İspanya'ya taşınıyoruz. Ramon bebeğin orada doğmasını istiyor. İspanyol yasalarına göre orada evlat edinecek,»

«Her nerede olursan ol, bana mutlaka haber ver ve verdiğin sözü unutma.»

Isabella başını salladı. «Yardıma ihtiyacım olduğu anda ilk olarak seni çağıracağım.»

Michael uçağa binerken dönüp eliyle bir öpücük yolladı kız kardeşine. Uçağa girdiğinde de Isabella bir yalnızlık duygusuyla ürperdi. Ancak İspanya güneşi altında bu duygusu bir anda uçup gitmişti.

Ramon Malaga'dan bir iki mil ötedeki bir balıkçı köyünde bir ev bulmuştu. Üst iki kat onlarındı ve camağaçları üstünden Akdeniz'i görüyorlardı. Ramon gündüzleri bankadayken Isabella terasın rüzgâr almayan bir köşesinde en küçük bikinisini giyip güneşlenirken tezinin son bölümünü yazıyordu. Afrika doğumlu olduğu için güneşin çocuğu sayılırdı ve Londra yıllarında güneşi çok özlemişti.

Londra'da olduğu gibi Ramon banka işleri için sık sık yurtdışına çıkıyordu. Isabella onun bu gidişlerinden nefret ediyordu, ancak yanında kaldığı sürelerde de çok mutlu olmaktaydı. Ramon Malaga'dayken kimi günler öğleden sonraları izin alıyor, birlikte kıyıda ki ıssız koyları dolaşıyorlar, lokantalarda deniz ürünleri yiyip yerel şarap içiyorlardı.

Yarası iyice kapanmıştı. Teni güneşten maun rengi almıştı, gözleri de daha bir yeşildi sanki.

Ramon yokken Adra kendisine arkadaşlık ediyordu. Isabella Ramon'un kadını nereden bulunduğunu bilmiyordu. Ancak Adra Olivares Nanny'nin ikiziydi sanki. Onun kadar hükmedici ve meraklı da olmadığından, ondan bile üstün sayılırdı bazı bakımlardan.

Adra kırk yaşlarında güçlü kuvvetli, ama ince vücutlu bir kadındı. Ensesinde bir tenis topu gibi topladığı kapkara saçlarında bir iki tel beyazı da vardı. Esmer ve ciddi, ama aynı zamanda iyi yürekli ve neşeliydi. Ev işi yaparken güçlü olan elleri Isabella'nın ağrıyan sırtını ovarken ya, da şişmiş karnını yağlarken yumuşacaktı.

Isabella'nın İspanyolca öğrenimini de kadın üstlenmişti, çok kısa zamanda ilerlemeleri Ramon'u bile şaşırtmıştı. Aradan bir ay geçtiğinde Isabella yerel gazeteleri rahatlıkla okuyor, tesisatçı ya da televizyon tamircisiyle başarılı tartışmalara giriyordu .

Isabella'ya ailesi ve Afrika hakkında çok şey sormasına rağmen Adra kendi geçmişi hakkında pek suskundu. Isabella onun köyden biri olduğunu sanırken, bir sabah postadan kendisine Havana damgalı bir mektup çıkınca çok şaşırdı.

«Mektup kocandan mı, yoksa aileden falan mı geliyor, Adra?» diye sordu.

«Küba'dan kimden geliyor bu mektup?»

«Bir arkadaşım, hanımefendi. Kocam öldü.» O gün akşama kadar kadın çok suskun ve içine kapalıydı. Normale dönmesi ancak bir hafta sürmüştü ve Isabella da, bir daha Küba'dan gelen mektuptan söz etmemeye dikkat etmişti.

Haftalar geçip de doğum zamanı yaklaştıkça Adra'nın olaya beklentisi de artmıştı.

Isabella'nın hazırladığı bebek takımlarına çok yakın bir ilgi duyuyordu. Michael Johannesburg'dan altı bebek yatak takımı ve bir çift çok güzel bebek hırkası göndermişti. Isabella her gün koleksiyonuna bir şeyler ekliyor, Adra da seçim yapmasında kendisine yardımcı oluyordu. Isabella'nın Mini arabasıyla bir saatlik yoldaki her bebek mağazasını tek tek taramışlardı.

Ramon iş yolculuklarından dönüşünde hep bebek için bir şeyler getirirdi. Bunların çoğu neredeyse beş altı yaşında bir çocuğa uyacak, kadar büyük olsa da, Isabella onun bu ilgisinden öylesine memnundu ki, ağzını açıp bir şey söylemiyordu. Ramon bir keresinde bir Rolls Royce'la kıyaslanabilecek bir çocuk arabası getirdi. Adra, büyükannesinin gelinliğinden olduğunu söylediği bir parça dantelle ipekli bir vaftiz elbisesi dikmişti.

Isabella bunu görünce duygulanıp ağlamaya başladı. Hamileliği ilerledikçe artık sık sık gözleri doluyor ve hep "Weltevreden'ı düşünüyordu. Babası ile Nana'ya telefon ettiğinde Ramon ve bebek hakkında bir şeyler söylememek için kendini güç tutuyordu. Onlar kendisinin tezini bitirmek için İspanya'da bir köşeye çekildiğini sanıyorlardı.

Hamileliği uzun yolculuklara çıkmasını engelleyene kadar Ramon kendisinden bazı işler yapmasını istemişti. Isabella her seferinde Avrupa, Kuzey Afrika ya da Ortadoğu'da uçakla bir yerlere gitmiş, bir paket ya da zarf olarak dönmüştü. Tel Aviv'e gittiğinde Güney Afrika, Bingazi ve Kahire'de İngiliz pasaportunu kullanmıştı. Bu yolculuklar sadece bir gün bir gece sürüyor ve olaysız geçiyordu, ancak sıkıcı yaşantısında bir değişiklik oluyor ve bebek için alışveriş olanağı buluyordu. Bingazi'den dönüşünün haftasına Kral İdris bir darbeyle devrilip yerine Albay Muammer Kaddafi geçince Isabella az daha bir ihtilale karışmış olacağını anlayıp korkmuştu. Ramon da onun bu kaygısını paylaşmış, bebek doğana kadar bir daha böyle bir iş vermeyeceğini söylemişti. Isabella ona bir kere bile sormamıştı bu yolculukların bankacılıkla mı, yoksa yaşamının karanlık tarafıyla mı ilgili olduğunu.

Haftada bir kere Ramon'un seçtiği bir klinikte kontrole gidiyordu. Adra da hep yanındaydı. Kadın doktoru kibar ve kültürlü bir İspanyoldu, ciddi ve soylu bir yüzü, muayene ederken tenine bir serinlik veren soluk ve usta elleri vardı.

«Her şey yolunda, hanımefendi. Doğa görevini yapıyor, siz de genç, sağlıklı ve doğum için uygun yapıya sahip bir kadınsınız.»

«Oğlan mı olacak acaba?»

«Elbette, hanımefendi. Güzel ve sağlıklı bir oğlan. Size garanti ederim.»

Eski bir Arap sarayı olan bina yenileştirilmiş, modern aletlerle donatılmıştı. Doktor kendisini dolaştırdıktan sonra Isabella Ramon'un ne kadar akıllı bir seçim yaptığını anlamıştı.

Ziyaretlerinden birinde muayeneden sonra perdeli bölmede giyinirken doktorun Adra ile kendi durumunu konuştuğunu duydu. Konuşmanın belirli bir konuda ve teknik içerikli olduğunu anlayacak kadar ilerlemişti İspanyolcası. İki profesyonel insan konuşuyordu sanki. Isabella şaşırmişti.

Eve dönerlerken her zaman yaptığı gibi deniz kıyısındaki lokantalardan birinde durup dondurma yediler.

«Bugün doktorla konuşmanı duydum, Adra,» dedi Isabella. «O kadar teknik terim bilmene bakılırsa bir zamanlar hemşirelik yapmış olmalısın,»

Kadın yine o garip düşmanca tepkiyi gösterdi.

«Ben o işlerden anlamayacak kadar aptalım, basit bir hizmetçiyim sadece,» dedi.

Sonra da bir daha konuşmadı.

Doktor bebeğin nisanın ilk haftasında doğacağını söylediği için, Isabella tezini o güne kadar bitirmeye çalışıyordu. Martın son günü son sayfayı da yazıp Londra'ya gönderdi. Aradan bir hafta geçmeden üniversiteden tezini kurul önünde savunmaya çağrıldı. Hamileliğinin ilerlemiş olmasına rağmen üç gün için Londra'ya gitti. Her şey umduğundan iyi gitmişti, ama Malağa'ya döndüğünde de yorgunluktan bitmişti.

Ramon'a, «Bana ilk fırsatta haber vereceklerini söylediler,» dedi. «Başardım sanırım, ama sen yine de dua et benim için.»

O günden sonra kendisini yalnız bırakmayacağına söz verdirdi Ramon'a. Böylece ilk sancı geldiğinde her ikisi de açık pencereden gelen serin havanın altında çırılçıplak yatıyorlardı yataklarında.

Isabella Ramon'u uyandırmadan sancıların sıklığını kontrol etti. Artık doğumun başladığından emin olunca da, uyandırdı. Ramon hemen pijamasını giyip odası alt katta olan Adra'yı uyandırmaya gitti.

Isabella'nın çantası hazır. Üçü birden Mini'ye binip kliniğe gittiler.

Doktorun dediği gibi her şey normaldi. Bebek iri, Isabella'nın kalçaları dardı ama bu da bir sorun değildi. Doktor bacakları arasından son bir çaba göstermesini söylediğinde Isabella olanca gücüyle ıkındı ve içinden bir boşalma duydu.

Kaygıyla dirseği üzerinde doğrulup terden sıırsıklam olmuş saçlarını gözü üzerinden kaldırdı. «Ne oldu?» dedi. «Oğlan mı?» Doktor kırmızı parlak vücudu kaldırdı, bebeğin cıyıklamasına hep birlikte güldüler.

«İşte.» Doktor bebeği hâlâ ayaklarından tutarak görmesi için Isabella'ya çevirdi.

Bebeğin yüzü kıpkırmızı ve buruştu, gözkapakları şiş, gözleri kapalıydı. Simsiyah saçları vardı. Isabella'nın yarım parmağı boyunda olan penisi dimdikti.

«Oğlan!» dedi Isabella. «Bir oğlan ve tam bir Courtney!»

Ramon ilk üç günü kliniğin o büyük ve güneşli odasında Isabella ve bebekle birlikte geçirdi. Onun çocuğa olan hayranlığını kendisi de paylaşıyormuş gibiydi. Daha önceki aylarda olduğu gibi ne ad koyacaklarını konuştular. Sonunda Isabella'nın tarafından Shasa ve Sean, Ramon'un tarafından da Huesca ve Mahon adlarını atmaya karar verdiler. Sonunda Nicholas Miguel Ramon de Santiago y Machado'da karar kıldılar. Miguel,

Isabella'nın ısrar ettiği Michael'in İspanyolcasıydı.

Ramon dördüncü gün odaya yanında hepsinin de eli çantalı, siyah elbiseli üç ciddi görünüşlü adamla geldi. Biri avukat, diğeri nüfus memurluğunun bir yetkilisi, üçüncüsü de bir yargıçtı.

Isabella çocuğun vasiliğini Santiago y Machado markisine devrettiğini belirten belgeyi yargıcın önünde imzaladı, yargıç da kâğıdı mühürledi. Nüfus kâğıdında çocuğun babasının Ramon olduğu kayıtlıydı.

Resmi memurlar anayla çocuğu birer kadeh seriyle kutlayıp gittikten sonra Ramon Isabella'yı kucakladı.

«Oğlunun unvanda hakkı garanti artık,» dedi.

«Oğlumuz,» diye fısıldadı Isabella. «Benim erkeklerim, Ramon ve Nicky.»

Ramon ana oğulu hastaneden eve getirince Isabella Nicky'yi merdivenlerde kendisi taşımakta ısrar etti. Adra evin içini çiçeklerle doldurmuştu.

Bebeği Isabella'nın kucağından aldı. «Altı islanmıştır. Ben hemen değiştiririm.»

Isabella kendini yavrusu elinden alınmış dişi aslan gibi hissetti.

Bundan sonraki günlerde iki kadın arasında dile getirilmeyen, ama yine de yoğun bir rekabet başladı. Isabella bebek konusunda Adra'nın çok belirgin olan uzmanlığını kabul ediyorsa da, onun kendi işine karışmasına katlanamıyordu. Nicky'nin sadece kendisine ait olmasını istiyor, bebeğin tüm ihtiyaçlarını önceden kestirip Adra'dan çabuk davranmaya çalışıyordu.

Nicky'nin gözlerinin yeşili aynen Ramon'unkiler gibiydi. Isabella bunu evrenin en büyük mucizelerinden biri olarak kabul ediyordu.

«Sen de baban kadar güzelsin,» diye mırıldandı bebeğini emzirirken. Hiç olmazsa Adra'nın yapamayacağı bir tek bu iş vardı.

Köyde yaşadıkları aylar boyunca Isabella herkesin sevgilisi olmuştu. Güzelliği, rahatlığı, hamileliği ve dil öğrenmekteki ısrarıyla köy ve pazar esnafının gözünde özel bir yeri vardı.

Onların yalvarmalarına dayanamayan Isabella, Nicky daha on günlükken arabasına yerleştirip köy içinde bir tur attı. Bir zafer turuydu bu, eve kulaklarında övgüler ve arabanın içinde küçük armağanlarla döndüler.

Paskalya Günü evine telefon ettiğinde babaannesi sert bir sesle, «Weltevreden'e gelmeni engelleyecek kadar önemli ne varmış İspanya'da?» diye sordu.

«Nana, sizleri çok seviyorum, ama olanaksız bu. Lütfen bağışlayın beni.»

«Seni tanıyorsam, küçük hanım ve tanıdığımı sanıyorum, bir yaramazlık üstündesin ve pantolon giyen bir yaramazlık bu.»

«Nana, nasıl böyle konuşabilirsin? Böyle bir şey yapacağımı nasıl düşünebilirsin?»

«Yirmi yıllık deneyimime dayanarak,» dedi Centaine Courtney-Malcomess.

«Başını daha fazla belaya sokmamaya çalış, çocuk.»

«Söz veriyorum.» Isabella kucağındaki bebeğini sıkıca göğsüne bastırdı. Bir bilsen, diye düşündü. Pantolon giymiyor, şimdilik.

Babası, «Tezin ne âlemde?» diye sordu. Isabella tezini teslim ettiğini söyleyemezdi,

İspanya'da bulunmasının mazeretiydi bu.

«Hemen hemen bitti,» dedi. Nicky doğduğundan bu yana bir kere bile aklına gelmemiştir oysa.

«Başarılar dilerim.» Shasa bir an sustu. «Konuşmamızı, bana verdiğin sözü hatırlıyor musun?» diye sordu. *

«Hangisini?» Isabella onun neyi kastettiğini biliyordu.

«Başın derde girerse yalnız başına çözülemeye çalışmayacak, bana haber verecektin,»

«İyi misin, Bella yavrum?»

«Çok iyiyim, baba,»

Shasa kızın sesinden mutluluğunu anlayınca derin bir soluk aldı.

«Paskalyan kutlu olsun, benim güzel ve akıllı kızım.»

Michael ile konuşmaksa büyük bir rahatlama idi. Malaga'dan Johannesburg'a tam kırk beş dakika konuştular. Isabella dayısının sesini duyması için bebeği gıdıkladı.

«Ramon'un boşanması hazırda kesinleşecek,» dedi. «Burada resmi nikâh yaptıktan sonra Weltevreden'de kilisede evleneceğiz. Seni her ikisinde de beklerim.»

«Hele engel olmaya çalış,» dedi ağabeyi.

Paskalya yemeğini en sevdikleri kıyı lokantasında yediler. Nicky'nin arabası da masanın yanındaydı. Lokantacının karısı oğlana bir hırka örmüştü.

Adra da yanlarındaydı. Ailenin bir üyesi olmuştu artık. Eve dönerlerken bebek arabasını o sürüyordu. Isabella Ramon'un koluna girmişti. Kendini evli bir anne olarak hissediyordu ve yaşamı boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Eve vardıklarında Adra çocuğun altını değiştirmeye gittiğinde Isabella ilk kez ona karşı bir öfke duymadı.

Yatak odasında pancurları kapattıktan sonra Ramon'un yanına geldi.

«Nicky doğalı üç hafta oldu,» dedi. «Camdan yapılmış değinim, kırılmam, merak etme.»

Ramon, Isabella'nın heyecanına karşılık çok sakin ve dikkatliydi. Isabella çok uzun zaman erkeksiz kalmıştı.

«Bu işin nasıl yapıldığını unuttun galiba,» diyerek erkeği sırtüstü yatırdı. «İzin verersen, bilgilerini tazeleyeyim biraz.»

«Sakın bir yerini incitme,» dedi Ramon.

«Burada bir yeri incinecek biri varsa, o da sen olacaksın, dostum. Şimdi emniyet kemerini bağla artık, uçuşa geçiyoruz.»

Daha sonra sevişmelerinin teriyle birbirlerine sımsıkı sarılmış yatarlarken Ramon, «Haftaya dört günlüğüne gitmek zorundayım,» dedi.

Isabella hemen doğruldu. «Ramon! Bu kadar çabuk mu?»

Ama sonra mantıksız davrandığını farketti.

«Bana her gün telefon edeceksin, değil mi?»

«Daha da iyisini yapacağım. Paris'te olacağım ve senin de yanıma gelmeni sağlayacağım. Laserre'de yemek yeriz.»

«Çok iyi olur ama Nicky ne olacak?»

«Adra Nicky'ye bakar. Hiç merak etme sen. Adra da sabahtan akşama kadar oğlana sahip olacağı için memnun olur.» Güldü sonra.

«Bilmem ki... » Bu müthiş başarısından bir saat bile ayrılmak güç geliyordu.

«Sevgilim.» Isabella'nın sütü boldu. Nicky'nin bu kadar kısa sürede ihtiyacı olan sütü biritirebilirdi. «Ben de seninle olmak isterim elbette. Haklısın. Nicky ile Adra bensiz bir gece geçirebilirler. Beni çağırır çağırmaz geleceğim.»

«Kadın çocuğunu doğuralı bir ay oldu,» dedi General Joseph Cicero. «Bu gecikmenin nedeni ne? Operasyonu hemen sona erdirmeliydin. Masraflar bütün tahminleri aştı artık!»

«General bu operasyonun masraflarım benim kendi bulduğum parayla karşıladığımı hatırlar herhalde,» dedi Ramon.

Cicero öksürürken elindeki France Soir gazetesini yüzüne tuttu. Paris metrosunun ikinci mevki vagonunda yanyana oturuyorlardı. Cicero vagona Concorde istasyonunda binmiş ve Ramon'un yanına oturmuştu. Her ikisi de birbirlerini tanıdıklarını belli etmemişlerdi. Trenin yeraltına hızla ilerlerken çıkardığı gürültü konuşmalarının bir başkası tarafından duyulmasını olanaksız kılıyordu. Her ikisi de konuşurlarken gazetelerini yüzlerini örtecek biçimde kaldırıyorlardı. Kısa buluşmalarını hep böyle yaparlardı.

«Ben sadece parayı konuşmuyordum,» dedi Cicero. «Bu proje için neredeyse bir yıl harcadın, bölümün başka işlerine engel olarak maliyetini yükselttin.»

Ramon amirinin hastalığının bu kadar hızlı ilerlemesini şaşkınlıkla seyrediyordu. Her buluşmalarında Cicero biraz daha çökmüş gibiydi. Artık önünde yıllar değil, sadece aylar kalmıştı.

«Bu bir iki aylık çalışma bize yıllarca, hatta belki de on yıllarca büyük kârlar sağlayacak.»

«Çalışma, ha!» diye Cicero burun kıvırdı. «Kaşığıyla bal çanağını karıştırma çalışma oluyor demek? O zaman zevki nasıl tanımlarsınız acaba, sayın marki? Ve operasyonu sona erdirmeyi neden bu kadar uzatıyorsun?»

«Kadın bizim için değerli olursa, operasyonun bir sonraki aşamasına geçmeden çocuğa sımsıkı bağlanması kesinlikle gereklidir.»

«Ne zaman olacak bu?»

«Oldu bile. Meyve olgunlaştı artık. Her şey yerli yerine oturdu. Son karar için sizin işbirliğinize ihtiyacım var. O yüzden Paris'te buluşmamızı istedim,»

«Devam et,» dedi Cicero.

Ramon beş dakika kadar konuştu. Cicero hiç cevap vermeden dinliyorsa da, istemeyerek bile olsa, planın kusursuz olduğunu kabul ediyordu. Halefi, ilk başta ona duyduğu önyargıya rağmen, seçilmişti.

«Pekâlâ,» dedi sonunda. «Devam etmeni onaylıyorum. İsteddiğin üzere bu taraftaki işleri ben yaparım.» Cicero gazetesini katlayıp kalktı ve metro Bastille istasyonunda

durduğunda çıkıp arkasına bakmadan yürüdü.

Londra Üniversitesinden mektup Ramon'un gittiği günün öğleden sonrasında gelmişti.

«Londra Üniversitesi Rektörü ve öğretim üyeleri Isabella Courtney'e Siyasal Felsefe Doktoru unvanının verildiğini bildirmekten memnurluk duymaktadırlar.»

Isabella hemen Weltevreden'e telefon etti. Malaga ile Cape Town arasındaki saat farkı yüzünden Shasa polo oynamakta az önce dönmüştü. Bahçeye bakan alt kattaki çalışma odasını açık pencereleri önünde telefona geldiğinde çizmelerini çıkarmamıştı henüz.

«Yaşa!» Babasının hiç de huyu olmayan bu davranışı ne kadar sevindiğini gösteriyordu.
«Kepini ne zaman giyeceksin?»

«Temmuzdan önce değil sanırım. O zamana kadar burada kalmak zorundayım.»

Isabella'nın uzun zamandır beklediği mazeretti bu.

«Doğru. Ben o zaman gelirim.»

«Baba, çok uzun yol.»

«Saçmalama Doktor Courtney. Dünyada kaçırmam bunu Babaannen de gelmek isteyecektir herhalde,» Her nasılsa, b düşünce kendisini ürkütmemişti. Babasıyla Nana'nın Ramon ve Nicky ile tanışmaları için bundan iyi bir fırsat düşünülemezdi Yurdundan uzak bir Centaine o kadar ürkütücü değildi.

Isabella o anın sevincini en çok Ramon'la paylaşmak isterdi, ama Ramon ne o akşam ne de ertesi gün telefon etti. Perşembe günü geldiğinde Isabella kaygıdan aklını kaçıracaktı artık. Ramon ayrı oldukları zaman genellikle her gün telefon ederdi.

Telefon çaldığında küçük mutfakta Adra ile yemeğe ne kadar sarımsak konulması gerektiği hakkında ateşli bir tartışma içindeydiler.

Isabella artık pek akıcı olan İspanyolcasıyla, «Sana fırsat verseler şırıngayla damarlarım sarımsak doldururdun,» dedi.

«Burada paella yapıyoruz, İrlanda haşlaması değil.» Telefon çalınca Isabella elindeki kaşığı yere atıp koştu.

«Ramon sevgilim, çok merak ettim.»

«Kusura bakma, Bella.» Ramon'un sesi hemen yatıştırmıştı Isabella'yı.

«Beni hâlâ seviyor musun?»

«Paris'e gel de kanıtlayayım.»

«Ne zaman?»

«Şimdi. Air France'ın on bir uçağında sana yer ayırttım. Biletin havaalanında. Saat ikide burada olursun,»

«Seni nerede bulacağım?»

«Plaze Athenee'de. Bir daire ayırttım.»

«Beni şımartıyorsun, sevgilim.»

«Hak ettiğinden fazlası değil bu.»

Isabella hemen çıktı evden. Ancak Air France uçağı kırk dakika gecikmeli kalkmıştı. Bu yüzden Paris'te bagajını tam bir saat bekledi. Bindiği taksi otelin önünde durduğunda saat beş olmuştu.

Ramon'un kendisini mermer salonda bekleyeceğini umuyordu. Ama içeri girince göremedi. Resepsiyon masasının karşısındaki koltukta oturan uzun boylu, zayıf adama dikkat bile etmedi. Adam beyaz saçlı başını kaldırdı ve garip bir şekilde cansız kara gözleriyle uzun uzun baktı kadına. Sonra öksürerek dikkatini yine gazetesine çevirdi.

Isabella hızlı adımlarla resepsiyon memuruna yaklaştı.

«Marki de Santiago y Machado adında bir müşteriniz olacak. Ben eşiyim.»

«Bir dakika, hanımefendi,» Üniformalı memur listesine baktı, başını salladı, kaşlarını çattı, bir daha baktı.

«Özür dilerim, markiz. Marki şu anda burada kalmıyor.»

«Belki de Bay Machado olarak yaptırtmıştır kaydını.»

«O adda biri de yoktu.»

Isabella şaşırmişti. «Anlamıyorum. Bu sabah konuştum kendisiyle»

«Bir sorayım.» Resepsiyon memuru içeri gidip hemen döndü. «Kocanız burada değil, hanımefendi, rezervasyon da yaptırtmamış.»

«Bir yere takılmış olmalı.» Isabella kaygılanmamış görünmeye çalışıyordu.

«Benim için bir odanız var mı?»

«Otelimiz tümüyle dolu.» Ada m ellerini iki yana açtı. «Bahar mevsimi, bilirsiniz. Çok üzgünüm, markiz.»

«Ama kocam herhalde buraya gelmek üzeredir. Kendisini salonda bekleyebilir miyim?»

«Elbette, markiz. Garson size istediğinizi getirecektir. Bagajınızı da depoya alalım.»

Isabella Parislilerin kokteyl saatinde buluştukları salona doğru ilerlerken beyaz saçlı adam yerinden kalktı. Yaşlı ve hasta bir adam gibi yürüyordu, Isabella ondan yana bakmadı bile. Cicero sokağa çıkınca kapıcının çağırdığı taksiye binip Sovyet büyükelçiliğine gitti. İkinci kattaki askeri atışe odasından Malaga'ya telefon açtı.

«Kadın otelde bekliyor,» dedi. «Yarın öğleden önce dönemez. Kararlaştırdığımız gibi devam edebilirsin.»

Saat yediye doğru resepsiyon memuru Isabella'nın yanına geldi.

«Bir iptal oldu, markiz. Şimdi size bir oda ayırabildik. Bagajınızı yukarı gönderdim.»

Isabella adamı öpebilirdi, ama çıkarıp yüz frank bahşış verdi.

Odadan Malaga'yı aradı. Ramon'un Adra'ya bir haber bırakmış olacağını umuyordu. Telefonu tam yüz kere çaldığı halde açan olmadı. Şimdi artık gerçekten paniğe kapılmıştı. Adra evde olmalıydı, telefon odasının hemen dışındaydı. Gece boyunca iki kere daha denedi, ama yine bir sonuç alamadı.

«Hatlar bozuk olmalı,» diye kendini avuttuysa da, gece gözüne uyku girmemişti. Sabah havayolları açılır açılmaz hemen gidip Malağa uçağında yerini ayırttı.

Uçakta bir saat kadar uyuyabilmişti. Malağa Havaalanına indiklerinde saat dörttü.

Isabella yorgunluk ve heyecandan titreyen parmaklarıyla güçlkle soktu anahtarı kilide.

Evin içinde tam bir sessizlik vardı.

«Adra, ben geldim. Neredesin?»

Adra'nın odasına giderken mutfağa baktı. Boştu. Koşarak yukarı çıkarken birden kapısı açık olan kendi yatak odası önünde durdu.

Nicky'nin yatağı pencerenin karşısındaki köşedeydi. Ama örtüleri, yastığı ve çarşafı çıkarılmıştı. Oyuncaklarının durduğu masanın üstü de boştu.

Isabella balkon kapısından dışarı baktı. Arabası da görünürlerde yoktu.

«Adra!» diye bağırırken kendi sesindeki paniği farketti. «Neredesin?»

Öteki odaları da tek tek dolaştı. «Nicky! Yavrum. Bebeğim! Tanrım! Nereye götürdün oğlumu?»

Sonra dönüp boş yatağın başına geldi.

«Ne oldu?» diye mırıldandı. «Ne olmuş olabilir?»

Nicky'nin eşyalarını koyduğu çekmeceler de boştu. Önlükleri, bezleri ve hırkaları yok olmuştu.

«Hastane.» Ağlıyordu artık. «Bebeğime bir şey oldu!»

Aşağı koşup telefonu açarken üzerine tutturulmuş zarfı gördü. Telefonu bırakıp zarfı açtı. Kâğıdın üstündeki yazıları göremeyecek kadar titriyordu elleri.

Ancak Ramon'un yazısını tanıyınca ani bir rahatlama hissetti, okumaya başladı:

Nicholas benim yanımda. Şu an için güvendedir. Onu bir daha görmek istiyorsan talimatlarımı dikkatle yerine getirmelisin. Malaga'da kimseyle konuşma. Tekrar ediyorum, kimseyle konuşma. Evden hemen çıkıp Londra'ya dön. Cadogan Meydanında seninle ilişki kurulacak. Olanları kimseye, hatta Michael'e bile anlatmayacaksın. Bu talimata kesin olarak uy. Söz dinlememenin sonuçları Nicky için çok kötü olacaktır. Onu bir daha asla görmeyebilirsin. Bu notu hemen yok et.

R.

Isabella'nın bacakları tutmuyordu, yaslandığı duvara dayanarak yere yığıldı kaldı.

Elindeki notu bir daha, ama hiçbir şey anlamayarak okudu.

«Bebeğim,» diye mırıldandı. «Nicky'im benim,» Sonra o korkunç sözcükleri bir daha okudu. 'SÖZ' dinlememenin sonuçları Nicky için çok kötü olacaktır. Onu bir daha asla görmeyebilirsin,'

Karşısındaki duvara boş bakışlarla bakıyordu. Tüm varlığı yok olmuştu sanki: Önündeki duvar kadar boş ve anlamsız hissediyordu kendini.

Orada ne kadar oturduğunu bilemiyordu, sonunda büyük bir çaba harcayıp kalktı. Duvardan destek alarak tekrar ayakları üstünde durdu. Bir kere daha yatak odasına çıkıp Ramon'un dolabını açtı. O da boştu. Askılıklar bile götürülmüştü. Tek tek çekmeceleri açtı. Ramon geride hiçbir şey bırakmamıştı.

Gidip yatağın önünde diz çöktü.

«Yavrum, ne yaptılar sana?» diye mırıldandı.

O anda gözüne bir şey çarptı. Yatağın parmaklıklarıyla şilte arasına bir şey sıkışmıştı. Çıkarıp baktı yavrusunun pembe ayakları için ördüğü yumuşacık çoraba. Yüzüne götürüp oğlunun bebek kokusunu içine çekti.

Ancak ondan sonra ağlamaya başladı. Kendisini bitkin düşüren bir şiddetle ağladı uzun bir süre. Artık dışarda da karanlık olmaya başlamıştı. Son kalan gücüyle yatağa kadar sürüklendi, bebeğin çorabını yanağına bastırarak uyuyakaldı.

Uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Bir süre ne olduğunu anlamadığı bir sıkıntıyla kaldı öylece, sonra her şeyi birden hatırladı, doğrulup dehşetle baktı çevresine.

Ramon'un notu komodinin üstündeydi. Alıp bir daha okudu bir anlam çıkarmak istercesine.

«Ramon sevgilim, neden yapıyorsun bunları bize?» diye söylendi. Sonra talimatını yerine getirmek için banyoya gitti, kâğıdı yırtıp tuvalete attı, sifonu çekti. Orada yazılı olanların tek tek zihnine kazındığını biliyordu, o korkunç kâğıt parçasını saklamaya ne ihtiyacı ne de isteği vardı zaten.

Sonra bir duş aldı, giyindi, kendine bir fincan kahve yaptı. Acele etmiyordu. Ağzı sanki kaynar sudan yanmış gibi duygusuzdu.

Ardından bütün evi oda oda araştırmaya koyuldu. Adra'nın odasıyla başladı. Adra Olivares'ten tek iz yoktu odada, ne bir giyecek, ne banyosunda bir dişmacunu tüpü, ne de yastığında bir tel saç.

Oradan salona ve mutfağa girdi. Kiralık eve ait kapkaçak ve mobilyalar dışında buralarda da kendilerine ait hiçbir şey bulamadı.

Yatak odasına gitti yine. Ramon'un dolabının ardında küçük bir duvar kasası vardı. Ancak onun da çelik kayağı aralıktı ve Nicky'nin nüfus kâğıdı da içinde olmak üzere bütün belgeler alınmıştı.

Isabella yatağa oturup düşünmeye çalıştı, bu çılgınlığın bir nedeni olmalıydı.

Sonunda bir tek şey vardı. Ramon'un başı dertteydi. Gizli yaşantısının korkunç bir yanının etkisine girmiş olmalıydı. Nicky ile kaçmak için çok ağır bir baskı altında olmalıydı. Hayatının en önemli bu iki kişisi için elinden geleni her şeyi yapmak zorunda olduğunu anlıyordu. Verilen emirlere uymalıydı. Onların güvenlikleri ve belki de hayatları kendisine bağlıydı. Ama böyle de bırakıp gidemezdi. Başka şeyler de öğrenmeliydi; en küçük bir bilgi kırıntısı bile yararlı olabilirdi.

Evin karşısında küçük bir fırın vardı, Isabella fırıncının karısıyla dost olmuştu.

Kadın dükkânın kepengini açıyordu.

«Evet,» dedi kadın. «Perşembe günü siz gittikten sonra Adra çocuğu arabasıyla sokağa çıkardı. Ben dükkânı kapatırken de döndüler. Yukarı çıktıklarını gördüm, ama ondan sonra bir daha görmedim.»

Isabella sokaktaki bütün esnafa aynı şeyi sordu. Bazıları Adra ile Nicky'nin perşembe günü eve dönüşlerini görmüşlerdi, ama hiçbiri o günden sonra ikisini de görmüş değillerdi, Isabella en son parkın köşesindeki kundura boyacısı çocuğa gitti. Ramon ayakkabılarını hep onda boyatır, yüklüce bir de bahşiş verirdi. Isabella'nın sokakta en sevdiği insanlardan biriydi çocuk.

«Evet, hanımefendi,» dedi çocuk. «Sinema dağılışını beklediğim için perşembe akşamları geç saatlere kadar çalışırım. Saat onda markiyi gördüm. İki adamla birlikte

büyük siyah bir arabayla geldi. Arabayı sokakta bırakıp yukarı çıktılar.»

«Adamları tanıyor musun? Daha önce görmüş müydün?»

«Görmemiştim. Polisti sanırım. Polisi hiç sevmem. Yukarda çok kalmadılar.

İndiklerinde hepsinin elinde büyük bavullar vardı. Adra da onlarla geldi. Bebek Nico kucağındaydı. Hep birden arabaya binip gittiler. Bir daha da hiçbirini görmedim.»

Isabella haklıydı, Ramon baskı altındaydı. Kendisinin yapabileceği tek şey mektupta istenenleri yerine getirmektir. Eve dönüp eşyalarını toplamaya koyuldu. Artık işe yaramayan hamile giysilerini yığın halinde yerde bırakınca işe yarar eşyası ancak iki valizi doldurmuştu.

Tuvaletin çekmecesini açınca Nicky'nin doğumundan bu yana çektiği fotoğrafların yer aldığı albümün de alınmış olduğunu gördü. Negatifleri koyduğu zarf da yoktu. Bebeğinden kendisine elindeki çoraptan başka hiçbir şey hatta tek bir resim bile kalmadığını düşünmek yeni bir şok olmuştu.

Valizlerini yüklenip aşağı indirdi, arabasının arkasına koydu. Sonra fırıncının karısına gitti.

«Kocam gelir de beni ararsa Londra'ya döndüğümü söyleyin lütfen.»

«Peki, ya Nico? Siz iyi misiniz, hanımefendi?»

«Nico kocamla. Yakında Londra'da buluşacağız. Muchos gracias por su ayuda, senyora. Adios.»

Isabella Cadogan Meydanına vardığında yağmur yağıyordu. Ev soğuk ve sıkıcıydı. Bavullarını boşaltırken babasına verdiği sözü hatırladı. Elindeki elbiseyi attığı gibi salona koştı.

«Uluslararası mı? Güney Afrika'da Cape Town'la konuşmak istiyorum.»

Gecenin bu saatinde bağlantı on dakikada sağlanmıştı, hattın öteki ucundaki telefonun zilini duyuyordu. Hizmetçilerden biri çıktı karşısına, tam babasını vermesini isteyecekti ki, Ramon'un tehdidi olanca ağırlığıyla üzerine çöktü. 'Söz dinlemenin sonuçları Nicky için çok kötü olacaktır.'

Konuşmadan kapattı telefonu. Ve beklemeye başladı.

Altı gün boyunca hiçbir haber alamadı. Evden çıkmıyor, telefonda uzak kalmaya cesaret edemiyordu. Kendisi de kimseyi aramıyor, kâhyadan başkasıyla konuşmuyor, okuyarak ya da televizyon seyrederek vakit geçiriyordu. İştahı da yoktu, yemek yiyemiyordu, üç gün sonra sütü de kesilmişti. Gözle görülür bir şekilde zayıflıyordu.

Güzelliğinin en gösterişli yanı olan saçları matlaşıp kurumuştu. Aynadaki yüzü kurumuştu, gözleri çökmüş, Akdeniz güneşiyle bronzlaşan teni sıtmaya tutulmuş gibi sapsarı olmuş, pörsümüştü.

Bekliyordu ve beklemek işkencelerin en büyüğüydü. Her bir saat katlanılmaz bir sonsuzluktu. Ondan sonra, altıncı gün telefon çaldı. Isabella ikinci kere çalışmasını beklemeden kaldırdı kulaklığı.

«Ramon'dan bir mesajım var.» Orta Avrupalı aksanıyla konuşan bir kadını karşısındaki.

«Hemen çıkın evden. Bir taksiyle Royal Hospital Road ile Embankment kavşağına

gideceksiniz.

Orada taksiden inip kıyı boyunca Westmister'e doğru yürüyün.

Biri size Kırmızı Gül diyecek. Onun dediklerini yapın. Bu talimatımı tekrar edin lütfen.»

Isabella soluk almaktan çekinerek söylenenleri tekrarladı.

Kadın, «Güzel,» diyerek telefonu kapattı.

Isabella Thames nehri kıyısındaki yolda yüz metre ancak yürümüştü ki, aynı yönde giden küçük bir kamyonet ağır ağır geçti yanından. Kamyonet az ilersinde kaldırıma yanaşıp durdu, Isabella tam yanına geldiğinde arka kapısı açıldı. İçerde gri önlüklü, orta yaşlı bir kadın oturuyordu..

«Kırmızı Gül,» dedi kadın. Isabella sesinden bunun telefonda konuştuğu kadın olduğunu anladı. «İçeri gir.»

Isabella kamyonete girip kadının karşısındaki sıraya oturdu. Kadın, kapıyı kapatır kapatmaz kamyonet hareket etti.

Kamyonetin ne penceresi vardı ne de başının üstündeki havalandırma deliği dışında başka bir açıklığı. Isabella bir süre arabanın sağa ya da sola sapışlarını izleyerek nereye gittiklerini anlamaya çalıştıysa da, az sonra şaşırdı ve vazgeçti.

«Beni nereye götürüyorsunuz?» diye sordu kadına.

«Konuşmak yok, lütfen.» Isabella yakasını kaldırdı, ellerini sırtındaki anorağın ceplerine soktu. Saatine göre yirmi üç dakika gittikten sonra durdular, kamyonetin arka kapısı açıldı.

Bir garajdaydılar. Isabella sıvanmamış beton sütunlardan, alçak tavandan ve arkadaki rampadan bunun bir yeraltı otoparkı olduğunu anladı.

Kadın kolunu tutup inmesine yardım etti. Isabella onun ne kadar güçlü olduğunu farketmişti. Bir goril pençesi gibiydi eli ve geniş omuzlarıyla kendisinden bir baş uzundu.

«Buradan,» dedi kadın. Isabella'nın kolunu bırakmadan karşısındaki asansör kapısına doğru çekti. Isabella bu arada çevresine bakabilmişti. Kamyonetin yanında park etmiş sekiz on araba vardı ve bunlardan en iyisi kordiplomatik plakalıydı.

Kadın açılan kapıdan içeri itti Isabella'yı. Tabloya bakınca Isabella düşüncesinde haklı olduğunu anladı. Işığı yanan düğme II. Bodrumu gösteriyordu. Kadın üçüncü kat düğmesine bastı, yukarı çıkınca da muşamba kaplı çıplak bir koridora çıktılar.

Yanyana yürürken konuşmuyorlardı. Koridor boş, iki taraftaki kapılar kapalıydı.

Koridorun sonuna yaklaşırlarken karşısındaki kapı yana kayarak açıldı. Slav yüz hatlı ve gri önlüklü başka bir iriyarı kadın kendilerini küçük bir sinema ya da konferans salonu olarak adlandırılabilir bir odaya soktu. Karşı duvardaki perde ve yüksekçe bir platformun önünde iki sıra iskemle vardı.

Isabella'nın yanındaki kadın onu ön sıranın orta iskemlesine oturttu.

«Otur,» dedi. Isabella soğuk plastik iskemleye oturdu. İki kadın biri sağına biri soluna olmak üzere arkasına geçtiler. Bir süre çit çıkmadı odada.

Sonra platformun sağ tarafındaki küçük kapı açıldı, içeri bir adam girdi.

Adam çok hastaymış gibi yürüyordu. Saçları bembeyazdı. Yüzü soluk ve sanki çok acı

çekiyormuş gibi kırış kırıştı.

Adam konuşmaya başladığında sesi o kadar alçak ve kısıktı ki, Isabella duyabilmek için öne eğilmek zorunda kaldı.

«Isabella Courthey, bir daha bu adı asla kullanmayacağız aramızda. Bundan sonra senden Kırmızı Gül olarak söz edilecek ve sen de kendini ancak böyle tanıtabileceksin. Anladın mı?»

Isabella konuşmaya cesaret edemeyerek başını salladı. Adam dudakları arasındaki sigaradan derin bir nefes çekti. Üflediği dumanlar arasından konuştu.

«Sana video kaydı olarak bir mesajım var.» Adam platformdan inip Isabella'dan en uzakta olan iskemleye oturdu.

O anda tavan ışıkları kısıldı, perde aydınlandı. Ortaya çıplak ve beyaz çini döşeli bir oda çıkmıştı, Isabella bir laboratuvar ya da ameliyathane diye düşündü.

Odanın ortasında bir masa, masanın üstünde tropik süs balığı akvaryumunu andıran cam kenarlı bir kutu vardı. Cam kutu üstünde bir santim boşluk kalana kadar suyla doluydu. Masanın üstünde ayrıca elektronik bir kutu, tıbbi bazı aletler de vardı.

Isabella portatif oksijen silindiriyle portatif oksijen maskesini tanımıştı. Maske çok küçük ya da bebeklere uyacak boydaydı.

Masanın başında sırtı kameraya dönük bir adam bir şeyler yapmaktaydı. Üzerinde beyaz bir laboratuvar önlüğü vardı. Kamera dönünce Isabella onun yüzünde bir ameliyat maskesi olduğunu gördü.

Adamın konuşmaya başladığında sesi Doğu Avrupalı aksanı taşıyordu. Doğrudan doğruya Isabella'ya hitap eder gibiydi.

«Ne Malaga'da ne de başka bir yerde kimseyle konuşmamak için emir almıştın. Bu emirleri bile bile çiğnedin.»

«Kusura bakmayın,» dedi Isabella sanki adam kendisini duyabilirmiş gibi. «O kadar kaygılanmıştım ki... »

«Sus!» diye bağırdı arkasındaki kadınlardan biri. Bir el omzuna dokundu, çelik gibi parmaklar etine gömülürken gözlerinden yaş geldi.

Ekrandaki adam hâlâ konuşuyordu. «Emirleri dinlememenin çocuğun için kötü sonuçlar doğuracağı konusunda uyarılmıştın. O uyarıya kulak asmadın. Şimdi bu emirlerin ne kadar ciddiye alınması gerektiğini kanıtlayan ilk gösteriye tanık olacaksın.»

Adam kameradan görünmeyen birine bir işaret yaptı ve kenardan biri perdeye girdi. Onun da yüzünde ameliyat maskesi, başında başlık olduğu için erkek mi kadın mı olduğunu anlamak olanaksızdı. Sadece gözleri görünüyordu. Yere kadar inen beyaz önlüğü beyaz lastik botların içine sokulmuştu.

Adam, «Bu olayı izleyecek olan bir doktordur,» dedi.

Gelenin kucağında bohça gibi bir şey vardı. Bunu masaya bırakıp da bezler arasından küçük bir ayak gözükmünce Isabella onun bir bebek olduğunu anladı. Doktor usta hareketlerle bezleri açtı ve kamera zoom yaparak masanın üstünde ayaklarını sallayan Nicky'yi gösterdi. Sessiz odada bebeğin gürültüleri duyuluyordu.

Isabella parmaklarını ağızına soktu ve bağırarak için olanca gücüyle ısırdı.

Doktor Nicky'nin çıplak göğsüne iki küçük siyah plaka yapıştırdı. Plakaların ucundan çıkan telleri de elektronik kutuya soktu, kutunun düğmesini çevirdi. Dijital göstergede yeşil rakamlar belirdi.

«Bebeğin kalp atışları ve soluması izlenecektir,» dedi.

Doktor aletlerinden başını kaldırıp adama baktı. Adam masanın arkasına geçip kameraya baktı.

«Sen Kırmızı Gülsün,» dedi. «Ve gelecekte bu ad altında sana verilen bütün emirleri yerine getireceksin.»

Uzanıp Nicky'nin ayak bileklerini tek eliyle tutup çocuğu kaldırdı. Kanatsız pembe bir yarasa gibi başaşağı duran Nicky' den bir çığlık koştı.

«Şimdi söz dinlememenin sonuçlarını göreceksin.»

Çocuğu kaldırdı ve başaşağı olarak cam kutunun üzerinde tuttu. Nicky kıvranıyor, başını kaldırmaya çalışıyor, kollarını sallıyor, korku sesleri çıkarıyordu. Adam çocuğu başaşağı suya daldırınca sesi birden kesildi. Video kamera hemen cam kutu nun kenarına zoom yapıp çocuğun suyun içindeki başını gösterdi.

Isabella çığlıklar gibi bağırarak yerinden fırlamaya çalıştı. İki kadın arkasından yakalayıp oturtular yine.

Perdede Nicky çırpıyordu. Suyun içinde yüzü kasılmış, burnundan gümüş renkli kabarcıklar çıkıyordu. Yüzü şişip morarmaya başlamıştı.

Maskeli doktor kalp monitöründen başını kaldırıp İspanyolca, «Yeter yoldaş!» dediği sırada Isabella hâlâ bağırıp çırpınmaktaydı. Adam Nicky'yi hemen çıkardı sudan. Çocuğun açık ağzından ve burnundan sular boşanıyordu. Adam onu masaya yatırdı, doktor oksijen maskesini yüzüne takıp, elinin ayasını göğsüne bastırdı normal soluk almasını sağlamak için. Bir dakika sonra dijital göstergedeki rakamlar normale dönmüş, Nicky'nin hareketleri kuvvetlenmeye başlamıştı. Maskenin içinde ağlıyor, sesi her an biraz daha güçlü çıkıyordu.

Doktor maskeyi çıkarıp masanın yanından uzaklaştı. Adam kameraya bakıp konuştu.

«Bugünlük gösterimiz sona erdi. Bir daha böyle bir şeye tanık olmayacağını içtenlikle umarım. Anestezi yapılmadan çocuğun kolunun kesilmesini seyretmek senin için feci bir şey olacaktır. Ya da kamera önünde ipe boğulmasını seyretmek.

Tabii bunlar sadece sana ve bize sağlayacağın işbirliğine bağlı şey Ekran karardı sonra. Salonda Isabella'nın hıçkırıklarından başka ses yoktu.

Sonunda biraz sakinleştiğinde ışıklar yandı ve Joseph Cicero kadının yanına geldi.

«Bu tür sahnelerden hiçbirimizin özel bir zevk almadığını söylemek isterim,» dedi.

«Böyle bir şeyi tekrarlamaktan kaçınacağız.»

«Bunu nasıl yapabildi!» diye fısıldadı Isabella, «Bir insan bir çocuğa böyle bir şeyi nasıl yapar?»

«Bu gereklilikten zevk almadığımızı söyledim sana. Bunun için kendini suçlamalısın, Kırmızı Gül. Oğlunun basına gelen rahatsızlığın sorumlusu sensin.»

«Rahatsızlık mı! Masum bir bebeğe yapılan işkenceye siz ...»

«Kendine hakim ol,» dedi Cicero sert bir sesle, «Çocuğun için bırak fau küstahlığı.»

«Özür dilerim.» Isabella sesini alçaktı. «Bir daha olmayacak. Nicky'ye bir şey yapmayın, lütfen!»

«Bizimle işbirliği yaptığın takdirde oğlunun bir daha acı çekmesine gerek kalmayacak. Çok uzman bir çocuk hemşiresi bakıyor kendisine. Senin bir daha ona veremeyeceğin bir bakım göreceksin. Daha sonra da bir çocuğun umabileceği en iyi öğrenimi yapacaktır.»

Isabella yüzü acıdan çarpılmış bir halde baktı adama. «Onu bir daha görmeyecekmişim gibi konuşuyorsunuz.»

Cicero öksürdü, başını salladı, güçlkle soluğunu toparlayabildi. «Öyle bir şey yok, Kırmızı Gül. Oğlunu görmek hakkını kazanmana fırsat verilecek. Bir kere onun durumu hakkında düzenli rapor alacaksın. Nasıl geliştiğini, kendi başına ilk olarak ne zaman oturduğunu, ne zaman emekleyip ne zaman yürüdüğünü video filmlerinde göreceksin.»

«Olamaz!» diye mırıldandı Isabella. «Onu o kadar uzun süre benden uzak tutamazsınız. Aradan aylar geçmesi gerek.»

Cicero onu duymamış gibi konuşmaya devam etti. «Daha sonraları yılın bazı günlerini birlikte geçirmene izin verilecek. Eğer davranışın bizi tatmin ederse, gelecekte tatillerini onunla geçirmene de izin verilebilir.»

«Hayır! Bizi birbirimizden ayıracak kadar zalim olamazsınız.»

«Kimbilir, belki de günün birinde bütün kısıtlamaları kaldırır ve onu istediğin zaman görmeni de sağlarız. Bunun olması için güvenimizi de minnetimizi de tam olarak kazanman gerekecektir.»

«Kimsiniz siz?» diye sordu Isabella sakinleşmiş bir sesle. «Ramon Machado kimdir? Onu çok iyi tanıdığımı sanıyordum ama hiç tanımamışım. Ramon nerede? O da bu canavarsa...» Isabella daha fazla devam edemeyip sustu.

«Bu tür düşünceleri asla aklına getirmemelisin. Bizim kim olduğumuz sorusunun yanıtını asla aramamalısın. Ramon Machado da bizim kontrolümüzdadır. Ondan yardım bekleme. Çocuk onun da çocuğu. O da senin gibi baskı altındadır.»

«Ne yapmam gerek öyleyse? Ne istiyorsunuz benden?» Cicero memnun olmuşcasına başını salladı. Uzak da olsa, kadının inatçı ve denetim altına girmeyen biri olması olasılığı vardı. Psikiyatr raporunda bundan söz edildiyse de, Cicero buna pek kulak asmış değildi. Kadını astıkları çengel sert ve dikenliydi. Çocuk ölse bile, video oyunlarında onun yerine geçecek birini bulurlar, kadını sürekli kontrol altında, tutarlardı. Hayır, onun uysal olmasını beklemişti ve beklentileri gerçekleşmişti işte.

«Önce doktoran için seni kutlarım, Kırmızı Gül. Bu, bizim için çalışmanı kolaylaştıracaktır.»

Isabella adama baktı. Bu korkunç işkence ve casusluk dünyasından akademik çalışmalarına sığırma yapabilmesi çok güçtü. Adamın dediklerini anlayabilmek için dikkatle dinliyordu.

«İlk fırsatta Cape Town'a ailenin yanına döneceksin. Ama önce üniversitede diplomanı sen yokken yerine birini almasını ayarlayacaksın.»

Isabella konuşmaya cesaret edemeyerek başını salladı.

«Evine dönünce aile işlerine daha yakın bir ilgi duyacak, babanın sağ kolu haline geleceksin. Onun yardımcısı ve sırdaşı olacaksın, özellikle de silah şirketinin başı olarak yeni görevinde. Daha da ötesi, Güney Afrika politikasıyla daha faal olarak ilgileneceksin.»

«Babam kendine yeterli bir insandır, bana ihtiyacı yoktur,»

«Yanıyorsun, Kırmızı Gül. Baban çok yalnız ve gerçekte çok mutsuz bir insandır. Annesi ve senin dışında hiçbir kadınla uzun süreli bir ilişki kuramamıştır. Bu ilişkiye çok ihtiyacı var ve bunu ona sen vereceksin.»

«Öz babamı mı kullanmamı istiyorsunuz?» diye mırıldandı Isabella. Gözleri yepyeni bir dehşetle dolmuştu.

«Oğlunun selameti için,» dedi Cicero. «Babana bir zarar gelmeyecek, ama bizimle işbirliği yapmadığın takdirde bunun bedelini oğlun ödeyecektir.»

Isabella çantasından çıkardığı mendille burnunu sildi. «Milli silah programı hakkında bilgi edinip size iletmem için babamı n güvenini kazanmamı mı istiyorsunuz?»

«Çok çabuk öğreniyorsun, Kırmızı Gül. Ancak hepsi bu kadar değil. Babanın Güney Afrika Nasyonalist rejimiyle siyasal bağlarını kullanarak parti içinde politik bir yer edineceksin.»

Isabella başını salladı. «Ben politik bir insan değilim.»

«Şimdi oldun artık. Politik kuramlar üstünde doktora yaptın. Baban seni iktidar koridorlarına sokacaktır.»

«Babam politik açıdan gölgede şimdi. John Vorster iktidara geldiğinde yanlış ata oynadı. O yüzden burada büyükelçilik görevi verildi kendisine ortalıkta görünmemesi için.»

«Baban Londra'daki başarısıyla yeniden göze girdi. Armscor gibi sorumluluk isteyen bir işe getirilmiş olması bunun kanıtıdır. Yakında partideki yerini tam olarak alacağından, eminiz. İki yıla kadar da kabine üyesi olacağına inanıyoruz. Sen, Kırmızı Gül, onun sırtında olacaksın. Bundan yirmi yıl sonra bir bakan bile olabilirsin.»

«Yirmi yıl mı!» Isabella kulaklarına inanamıyordu. «O kadar süre mi köleniz olacağım?»

«Sen hâlâ anlayamadım» Cicero başını salladı. «Anlatayım. Sen sonsuza kadar bize aitsin, Kırmızı Gül, sen, sevgilin ve de oğlun.»

Isabella bir süre boş perdeye bakarak adamın kendisi için hazırladığı sahnenin dehşetini düşündü.

Sessizliği Joe Cicero bozdu. Sesi neredeyse yumuşaktı. «Şimdi geri götürüleceksin. Seni aldıkları yere bırakacaklar. Emirleri yerine getirirsen, Kırmızı Gül, sonunda bu senin için de, oğlun için de iyi olacaktır.»

İki kadın Isabella'yı kaldırıp kollarından tutarak dışarı çıkardılar.

O gittikten sonra Ramon Machado yan kapıdan içeri girdi. «Seyrettin mi?» diye sordu Joe Cicero. Ramon başını salladı. «Seni kutlarım,» dedi Cicero. «Başarılı bir operasyon. Bundan çok şey elde edebiliriz. Çocuk nasıl?»

«Kötü bir şey olmadı. Dadısıyla Havana'ya vardılar.»

Joe Cicero bir sigara daha yaktı, öksürerek plastik iskemlelerden birine oturdu.

Belki... diye düşündü, belki de bölümümü yetenekli ellere bırakabileceğim.

Centine Courtney-Malcomess sadece atıcılık ve av köpekleri yarışlarını düzenlemekle kalmayıp ödül töreninin evsahibeliğini de yapıyordu, Malikânenin büyük polo alanında beş yüz kişilik açık bir çadır kurulmuştu.

Yiyecekler Weltevreden'den geliyordu. Istakozlar Courtney Balıkçılık ve Konservecilik Şirketinin tekneleri tarafından avlanmıştı; hindiler Weltevreden'de yetiştirilmişti, lezzetli Karoo kuzusu Courtney'lerin Karoo'daki Cambedoo ovasındaki çiftliklerindendi; şaraplar ise polo alanına bitişik bağlardandı.

Başbakan John Vorster ödülleri vermeye razı olmuştu. Centaine'in yıllar süren planlarının sonucuydu bu, dünyaya Courtney'lerin tükenmiş bir politik güç olmadığını, gölgede kaldıkları günlerin artık bittiğini üstükapalı olarak ilân etmesiydi. , Shasa Courtney, Verwoerd kabinesinin John Vorster'in başbakanlığına karşı çıkan kanadındandı ve bu nedenle politik sürgüne gönderilmiş, Londra büyükelçiliğine atanmıştı. Ancak oğlunun Londra'da bulunduğu yıllar boyunca Centaine parti içinde bütün incelik ve kurnazlığını kullanarak Shasa'nın tekrar göze girmesini sağlamıştı.

Shasa'nın Londra'da çok başarılı olması da bunda çok yararlı olmuştu: Ancak Armscor başkanlığı sadece Centaine'in yılmak nedir bilmeyen çalışması, yenilgiyi kabul etmemesi, tüm politik ve mali gücünü oğlunun lehinde kullanması sayesinde elde edilmişti.

John Vorster'in Weltevreden malikânesinde bulunması, Courtney'ler için yeni bir altın çağın başlangıcı olmasını sağlayacaktı. Bütün iktidar sahipleri çadırdıydılar işte.

İçlerinden hiçbiri, oğlunun Londra'da bulunduğu sürede Centaine'i defterden silecek ya da kızdıracak kadar budalalık yapmış değildi. Bazıları daha soğuk davranmışlardı ama Centaine de şimdi çelik gibi bakışlarla kalabalık arasında bunlara bakıyordu, ilerki günlerde onları hatırlayacaktı.

Güney Afrika Av Köpekçileri Birliği başkam kalkıp başbakanı selamladıktan sonra ödül kazananları tek tek çağırmaya başladı. Kupaların durduğu yeşil çuha kaplı masanın üstünde sonunda en büyük ve en süslü olan kupa kalmıştı.

«Şimdi yarışmanın şampiyon köpeğine geliyoruz.» Adam çadırdakilere bakarak ailesi arasında arkalarda bir yerde duran Centaine'i gördü. «Ve bu şampiyonluk kupasını birkaç kısa yılda bu sporumuzu enerjisi ve heyecanıyla yükselten ve bu işe hayatlarını vermiş olanlardan daha az bir katkıda bulunmamış bir hanıma vermekle şeref duyuyorum. Bayanlar baylar, Bayan Centaine Courtney-Malcomess ve köpeği Dandy Lass.»

Isabella köpekle çadırın dışında bekliyordu. İçeri girerken kalabalıktan bir alkış koptu. Isabella köpeği babaannesine verdi.

Dandy Lass'ın üzerinde Centaine'in renkleriyle Courtney arması işlenmiş san bir örtü vardı. Centaine'e ayak uydurarak o da platforma doğru yürüdü. Kalabalıktan kahkahalar ve alkışlar yükseldi. Kadın da köpek de tam bir safkan çift oluşturuyorlardı.

Platformda Dandy Lass başbakanın önünde kibarca bir selam verdi ve Centaine'in bir

sözünü üzerine sağ patisini uzattı. John Vorster de elini uzatıp köpekle tokalaşınca kalabalıktan yeni bir alkış koptu.

Başbakan gümüş kupayı Centaine'e uzatırken gülümsüyordu. Acımasız gücü ve çelik gibi iradesiyle ün yapmış bir insan için çocuk gibi neşeli bir gülümsemesi vardı.

Centaine'in elini sıkarken kadına biraz daha yaklaşmış sadece onun duyabileceği bir sesle, «Yaptığınız her şeyde başarılı olmak sen ve ailen için biraz tekdüze olmuyor mu, Centaine?» dedi. Senli benli konuşmaya ancak geçen yıl başlamışlardı.

«Buna katlanabilmek için cesur olmaya çalışıyorum, John Amca.»

Başbakan kısa bir kutlama konuşması yaptıktan sonra usta bir politikacı gibi çadırı dolduranların arasına karıştı. Bir süre el sıkışıp şakalaştıktan sonra Centaine'in hayranlarını çevresine topladığı köşeye vardı.

«Seni bir daha kutlarım, Centaine. Bu zaferini kutlamanda sana yardımcı olmak için daha fazla kalmak isterdim.» Saatine baktı.

«Aslında bize fazla zaman ayırdın,» dedi. Centaine. «Ama gitmeden önce sana hiç tanımadığın bir torunumu tanıştırmak isterim.» Yakınlarda duran Isabella'nın yaklaşması için işaret etti. «Shasa Londra'da büyükelçiyken evsahibeliğini Isabella yapıyordu.»

Isabella yanlarına gelirken Centaine gözlerini başbakanın yüzünden ayırmıyordu.

Vorster'in çapkınlık yapmadığını biliyordu; öyle olsaydı partisinin o çelik Calvin'ci kuralları arasında bu yere gelemezdi. Ancak otuz yıldır mutlu bir evlilik yaşamı olmasına rağmen yine de bir erkekti ve hiçbir erkek Isabella Courtney'i ilk gördüğü an duygusuz kalamazdı. Centaine onun bakışlarının kaydığını, ani ilgisini o heybetli kaşçatışı ardında gizlediğini gözden kaçırmamıştı.

Isabella'nın politikaya atılmak istediğini söyleyerek babasıyla babaannesini şaşırtmasından sonra Centaine ve Isabella bu karşılaşmayı dikkatle planlamışlardı.

Shasa, «Bu hevesi de geçer,» demişse de, Centaine başını sallamıştı.

«Bella çok değişti. Londra'da bir şeyler olmuş olmalı. Şımarık bir kız olarak gitti ama olgun bir kadın olarak döndü. Bundan da ötesi, çelikleşmiş sanki. Bir şey daha var.» Centaine bunu tanımlamaya çalışırken duraksamıştı. «Romantik hayat görüşünden sıyrılmış; sanki bir deney geçirmiş, acı çekip nefreti öğrenmiş gibi. Sanki çok ciddi bir bunalım geçirmiş ve ileride olacaklar için kendini hazırlamış...»

«Böyle hayaller kurmak senin pek âdetin değil ama» demişti Shasa. .

«Sen beni iyi dinle, Bella yolunu bulmuş artık. Ve bizler kadar sert ve acımasız olacak bundan sonra.»

«Herhalde senin kadar sert ve acımasız olamaz, anne.»

«Sen istediğin kadar alay et, Shasa Courtney, ama zaman beni haklı çıkaracaktır.

Bu kız çok yükselecek, Shasa, senin benim hayallerimi bile aşacak ve ben de ona yardım edeceğim.»

Centaine bu buluşmayı böylece ayarlamıştı ve şimdi de torununu kendisinden beklediği gibi davranırken seyretmekteydi.

Vorster Isabella'ya, «İngiliz kızlarıyla aranız nasıldı?» diye sordu. Havadan sudan bir

yanıt beklediği belliydi, ama Isabella, «Harold Wilson'la tanışıp onun ve İşçi Partisi'nin Güney Afrika'da yaşayan hepimize karşı tutum ve kararlarını ilk elden öğrenmek için katlanmaya değerdi,» dedi.

Bu güzelliğin ardında bir de işlek bir beyin olduğunu anlayınca Vorster'in bakışları değişti. Sesini alçalttı, bir iki dakika daha konuştular. Ondan sonra Centaine araya girdi.

«Isabella Londra Üniversitesinde siyasal kuram konusunda doktorasını bitirip diplomasını aldı,» dedi.

«Öyle mi?» Vorster başını salladı. «Yoksa aramızda yeni bir Helen Suzman mı yetişiyor?» Güney Afrika parlamentosunun, tek kadın üyesi ve Nasyonalist çoğunluk içindeki tek liberal diken olan insan hakları savunucusundan söz ediyordu.

Isabella kadınlardan en çok nefret eden birini bile etkileyecek seksi bir kahkaha attı. «Parlamento üyeliği belki de en sonra düşüneceğim bir şeydir, ama yine de Bayan Suzman kadar saf olacağımı sanmıyorum, Sayın Başbakan. Benim politik görüşüm tümüyle babamın ve babaanneminkilerle uyumludur.»

Bu da kendisini muhafazakâr sınıfına sokuyordu ve Vorster'in masmavi bakışları daha bir dikkatliydi şimdi.

«Dünya değişiyor, Sayın Başbakan,» diye aralarına girdi Centaine. «Bir gün gelir kabinde sizin yerinizde de bir kadın olabilir, değil mi?»

Vorster gülümseyerek İngilizce yerine Afrikaan dilinde konuşmaya başladı.

«Doktor Courtney bile bunun çok uzak bir gelecekte olabileceği kanısında. Ancak böyle sevimli bir yüzün biz çirkin erkeklerin kararlarını yumuşatmak için pek yararlı, olacağını kabul etmeliyim. »

Bu ani dil değiştirmesi bir sınamaydı. Güney Afrika'da politik gelecek düşünen hiç kimse politik egemenliği elinde tutan grubun dili olan 'Afrikaan'ca konuşmadan ilerlemeyi düşünemezdi.

Isabella da onun kadar kolaylıkla Afrikaanca konuşmaya başladı. Dil hazinesi zengin, grameri kusursuzdu, doğma büyüme Afrikaander olan biri için bile kulağa hoş gelen bir aksanı vardı.

Vorster bu kez zevk aldığını belirterek bir daha gülümsedi ve saatine bakmadan önce birkaç dakika daha konuştu. Sonra Centaine'e döndü.

«Artık gitmem gerek. Başka bir törene daha katılacağım.» Yine Isabella'ya döndü.

«Totsiens, Doktor Courtney. Bir daha görüşene kadar. İlerlemenizi dikkatle izleyeceğim.»

Centaine ile Shasa onu otomobiline kadar götürdüler.

«Totsiens, Centaine.» Vorster kadının elini sıktı. «Torununu böyle yetiştirdiğin için kutlarım seni. Onda ancak senden almış olabileceği bazı şeyler gördüm.»

Centaine çadıra dönünce çevresine bakındı. Isabella erkek; hayranlarının ortasındaydı. Babaannesinin baktığını görünce hemen yanına geldi. Centaine torununun koluna girdi.

«Aferin, küçük hanım. Kırk yıllık politikacı gibi davrandım John Amca senden hoşlandı. Yola düştük sanırım.»

O akşam yemekte sadece aile olmasına rağmen Centaine en iyi gümüşlerle Limoges takımlarının çıkarılmasını istemişti. Sofra mumlar ve sarı güllerle süslenmişti.

Bu aile yemeklerinde âdet olduğu üzere kadınlar tuvalet, erkekler smokin giymişti. Sadece Sean yoktu aralarında.

Sean davet edilmiş, daha doğrusu Centaine gelmesini emretmişti, ama çok değerli bir müşterisiyle Rodezya'da avlanmakta olduğundan bağışlanmasını dilemişti. Centaine köpeğinin başarısını hepsiyle birlikte kutlamak istemesine rağmen işin her şeyden önce geldiğini kabul etmek zorunda kalmıştı.

Sean'ın müşterisi olan Alman sanayici her yıl altmış üç günlük bir av mevsimi için günde beş yüz dolar ödemekteydi. Almanya'daki işleri avlanmaya yılda sadece iki hafta ayırmasına imkân verdiği halde bir fil yerine üç fil avlama hakkını kazanmak için tüm sürenin parasını öderdi. Adam gelişini ancak bir iki gün öncesinden haber verirse de, Sean onun gelmesi olasılığına karşılık hep hazır beklerdi.

Centaine büyük torununu özlüyordu. Sean için en yakışıklısı ve en vahşisiydi.

Girdiği yerin havasına hemen bir heyecan ve canlılık katardı. Bu fırtınalı tabiatının kendisini içine soktuğu durumlardan kurtulması için babaannesi de ailesi de şimdiye kadar on binlerce dolar harcamışlardı! Centaine bu masrafları herkesin önünde en sert sözlerle kınarsa da, gizlice de seviniyordu. Tek korkusu Sean'ın bir gün Centaine'in bile kendisini kurtaramayacağı bir belaya çatmasıydı.

Ama bu gece böyle sıkıntılı şeyler düşünme zamanı değildi.

Uzun gümüş kupa masanın tam ortasında, sarı güllerin üstündeydi. Bu küçük şeyin kendisine verdiği tatmin ne garipti. Köpeği yetiştirmek için sayılmayacak kadar çok saat harcamıştı, ama yine de kupayı kazanmak bütün bunları haklı gösteriyordu.

Oldum olası böyleydi zaten. Kanında vardı her şeyde birinci olmak. Bunu sevdiklerine de geçirebilmişti.

Masanın öteki ucunda Shasa kristal kadehine gümüş kaşığıyla vurdu, konuşmalar kesilince de ayağa kalktı. Smokin ceketi ve siyah kravatıyla çok zarifti. Ün saldıği o konuşmalardan birine başladı sonra. Annesini övgülerle göklere çıkarıp odadaki herkesin dikkatini onun üzerinde topladığı halde Centaine öteki torunlarını düşünmekte olduğunu farkettiler. Hepsisi de babaannelerinin kendilerini ölçüp biçtiğinden habersiz babalarının ağzına bakıyorlardı.

Aile hiyerarşisinin gereği olarak Garry sağında oturuyordu. O miyop, zayıf ve astımlı çocuk ne kendisinden ne de bir başkasından yardım almadan böylesine bir güven ve güç anıtına dönüşmüştü. Şimdi Courtney Şirketlerinin başındaydı. Gerçek Chippendale iskemlesinin ince bacaklarını tehlikeye atacak kadar güçlü bir vücudu vardı Garry'nin, parmaklarını yeleğinin ceplerine sokmuştu. Geniş göğsü üzerinde bembeyazdı gömleği, adaleli boynuna dar geliyordu kolalı yakası. Kaim çerçeveli gözlüğü parlıyordu mum ışığında. Kahkahası odayı dolduruyordu.

Centaine bakışlarını Garry'nin karısına çevirdi. Holly masanın öteki ucunda Shasa'nın yanında oturuyordu. Garry'den on yaş büyüktü. Centaine bütün gücü ve kurnazlığıyla karşı koymuştu bu evliliğe. Ama engel olamamıştı. Şimdi kendi kendine buna kalkışmanın ciddi bir yanığı olduğunu kabul ediyordu. Böyle bir girişimde bulunmasaydı Holly üzerinde daha etkili olabilecekti bugün. Oysa kadının kafasında belki de bir daha yıkılmayacak duvarların yükselmesine neden olmuştu.

Holly hakkında yanılmıştı. Kadın Garry için kusursuz bir eş olmuştu. Holly onda hiçbirinin, hatta Centaine'in bile farketmediği nitelikleri görebilmişti. Onları günışığına çıkarmış, erkeğin kendine güvenini sağlamıştı. Garry'nin başarısı büyük bir ölçüde onun eseri idi. Kendisine güç ve destek vermişti. Onu sevmiş, mutlu etmiş, üç oğlanla bir kız doğurmuştu. Centaine yukarda uyuyan küçükleri düşünürken bir an gülümsedi, sonra içini çekerek kaşlarını çattı. Holly'nin kendisine karşı duygulan torununun çocuklarıyla arasında bir engeldi. Garry ile Holly Weltevreden'den bin mil uzakta, ülkenin mali merkezi olan Johannesburg'da otururlardı.

Courtney Şirketlerinin merkezi de, borsa da oradaydı. Garry borsanın büyük oyuncularından olduğu için orada olmalıydı. Bu yüzden Weltevreden'i terk için nedenleri çoksa da, Centaine Holly'nin bunu çocuklarım ondan uzak tutmak için yaptığına inanırdı. Garry'nin pilotluğunu yaptığı şirket jetiyle aralarında sadece üç saat olmasına rağmen Centaine onları son günlerde pek seyrek görüyordu Weltevreden'de. Çocukları yetiştirmek ve etkilemek, babalarını yaptığı gibi korumak için yanında istiyordu, ama her şey Holly'nin elindeydi. Onu kendi yanına çekmek için çabalarını arttırmalıydı.

Beni sevecek ve bana güveneceksin, dedi kendi kendine. Sonsuza kadar benden uzak kalamayacaksın. O çocuklar benim olacak. Bu aile benimdir, o çocuklar da.

Onları benden daha fazla uzak tutamayacaksın.

Böyle dalmışken Shasa kaçırdığı pek bir şey söylememişti. Arada sırada masadakiler kendisine bakıyorlar ve alkışlıyorlardı. Alkış sona erince Shasa yine sözlerine devam etti.

«Bugün onun Dandy Lass'ı nasıl idare ettiğini görünce bunun olağanüstü bir şey olduğunu sanmışsınızdır. Başka bir kadın için öyle olabilirdi, ama bebekliğimde beni sırtına bağlamış olarak insan yiyen bir aslanın karşısına çıkan bir kadın için... » Shasa yine annesinin eski hikâyelerini anlatıyordu. Her önemli aile olayında bunların anlatılması gelenekleşmiş ve her biri hikâyeleri yüzlerce kere dinlemiş oldukları halde, ilk defa duyuyormuş gibi zevk alıyorlardı yine.

Sofradakilerden sadece biri Shasa'nın bu aşırı övgüleri karşısında utanıyor gibiydi.

Centaine memnuniyetinin bu ipekli örtüsünü dalgalandıran hafif bir sıkıntı esintisi hissetti. Torunları içinde en az yakınlık duyduğu Michael'di. Şimdi uzun masanın en gözde yeri olan ortasında oturmasının nedeni erkek torunlarının en küçüğü olması değildi. Michael, Centaine'in kafasındaki planlara uymazdı. Doğasında Centaine'in henüz giremediği gizli yerler vardı ve bu da kadının huzurunu kaçıyordu.

Michael'i annesinin elinden tam olarak alamamıştı. Tara Courtney'i düşünmek bile içinde bir nefret dalgasının dolaşmasına yol açıyordu. Centaine'in kutsal olarak kabul ettiği

tüm ahlâk kavramlarım çİğnemişti Tara, Marksistti, zencilerle ilişki kurmuştu, vatan haini ve baba katiliydi. Centaine'in Tara'ya olan duygularından bir bölümü de bu oğluna aktarılmıştı işte.

Bakışının sertliğı Michael'in bunu farketmesine yol açmıştı. Birden başını kaldırıncı Centaine'in bakışları altında sarardı ve hemen suçluymuşcasına başka yana döndü.

Centaine'in itirazlarına rağmen Shasa'nın ısrarıyla aile, aralarında Golden City Mail gazetesinin de bulunduğu bir şirketin büyük bir hissesini satın almıştı. Shasa'nın amacı, Michael'e seçtiğı bu meslekte en üst düzeyde bir yer sağlamaktı. Gazeteyi mantığın güçlü ve muhafazakâr sesi haline getirmek ve Michael'in de, deney kazandıktan sonra, yayımcı ve editörlüğünü üstlenmesiydi. O gün henüz gelmemişti, Michael hâlâ yazı işleri müdür yardımcısıydı. Shasa'ya kalmış olsaydı, Michael'i daha çabuk yukarı itecekti. Ancak Centaine ile Garry onun bu babaca hoşgörüsünü frenlemesini sağlamışlardı. Michael'in bu işe hazır olmadığım söylüyorlardı. Mali ve yönetici güdüleri henüz tam olarak gelişmemişti ve politik görüşü ham, hatta belki de biraz kusurluydu. Michael'in etkisiyle ortanın soluna doğru kaçtığından şimdi gazeteye ne hükümet güveniyordu ne de reklam parası ödeyen mali ve madencilik sektörleri.

Mail üç kere hükümet emriyle kapatılmış, her seferinde bunun maliyeti Garry'yi küplere bindirmiş, prestij ve etkinlik kaybı da Centaine'in huzurunu kaçırmıştı. Michael'in yakışıklı yüzüne bakarken, gerçek bir Courtney değil, diye düşündü.

Bella'nın küçük parmağında bile bunun tüm vücudunda olduğundan daha fazla sertlik var. Michael ailesi için değil, yabancılar ve ezilenler için kaygılanırdı. Centaine için bu, ihanetlerin en büyüğüydü. Bize değil de annesine benziyor. Bella'yı bile bozmaya çalıştı. Centaine iki torununun Trafalgar Meydanındaki ırk aleyhtarı gösteriye katıldıklarını biliyordu. Elçilik penceresinden Güney Afrika gizli servisi tarafından fotoğrafları çekilmiş, Centaine hükümetteki önemli bir tanıdığından bu konuda uyarı almıştı.

Neyse ki, konuyu kapatabilmişti. Bella, Lothar De La Rey ile yaşadığı aşk ilişkisinde bir ara Güney Afrika gizli servisi için çalışmıştı. Lothar o sıralarda emniyet kuvvetlerinde albaydı. Şimdi de parlamento üyesi ve Adalet ve Düzen bakan yardımcısı.

Centaine Lothar'a kendisi gitmişti. Adamın üzerinde çok büyük bir etkisi vardı; Lothar'ın babasıyla aralarında Lothar'ın sadece tahmin edebildiğı pek çok gizli kalmış şey bulunuyordu. Ayrıca Lothar Bella'nın sevgilisi olmuştu ve Centaine onun kıza hâlâ âşık olduğundan kuşkulanmaktaydı.

«Isabella'nın dosyasına toplantıda bulunmasının nedeninin tam bir açıklamasını koyacağım,» diye güvence verdi Lothar. «Onun yurtsever olduğunu biliyoruz, daha önce de bizim için çalışmıştı. Ama Michael için hiçbir söz veremem, Tantie.» Lothar sâdece 'Teyze' anlamını içermeyen saygılı hitap biçimini kullanıyordu. «Korkarım Michael'in dosyasında pek çok sakıncalı şey var.»

Shasa'nın konuşması bitince herkes bir beklentiyle Centaine'den yana döndü.

Centaine bir konuşmacı olarak en az oğlu kadar iyiydi, ancak sözcüklerini çok daha iğneleyici olarak seçer, dobra dobra konuşurdu. Şimdi de böyle bir parlama bekliyorlarsa

da, düşkırıklığına uğradılar.

Centaine bu akşam çok iyi bir anında olmalıydı. Onları kınamak yerine başarıları üstünde durmayı yeğledi. Garry'nin aldığı parasal sonuçları, Isabella'nın akademik başarılarını, Holly'nin Zululand kıyılarında yapımı başlanacak yeni Courtney Oteli için mimari planlarını övdü ve yaklaşan doğum gününden söz etti.

«Holly şekerim, o gün bizimle olamayacağına gerçekten üzıldüm,» dedi.

Michael bile, pek sudan da olsa, son kitabı için övgüden payına düşeni almıştı.

«Mickey, insanın yazmak için nasıl bir çalışma yaptığım anlaması için ille de vardığın sonuçları ya da önerdiğin çözümleri kabul etmesi gerekmez.»

Yemekten sonra Shasa gelip annesinin koluna girdi ve hep birlikte konyak ve puroların kendilerini beklediği salona geçtiler. Centaine erkekleri yemekten sonra purolarıyla başbaşa bırakmak göreneğini asla benimsememiş ti. Eğer konuşmaya değer bir şey varsa, kendisi de o tartışmaların bir parçası olmalıydı.

Michael Isabella'nın yanına gitti.

«Seni özledim, Bella. Neden mektuplarıma cevap vermedin? Ramon ile Nicky... »

Kızın ifadesindeki değişikliği farkettiği anda da paniğe kapıldı.

«Bir şey mi oldu, Bella?»

«Şimdi olmaz, Mickey.» Altı aydır ilk kez konuşuyorlardı. Nicky'nin kaybolmasından bu yana. Isabella ona ne telefon etmiş ne de mektup yazmıştı, Ayrıca o sabah Weltevreden'e gelişinden beri yalnız kalmamaya da çalışmıştı.

«Bir aksilik var,» diye ısrar etti Michael.

«Gülümse!» diye emretti kız. Kendisi de gülümsedi. «Telaşlı davranma. Daha sonra odana gelirim. Şimdi bir şey sorma.» Ağabeyinin kolunu sıkarak neşeli bir kahkaha attı ve büyük şöminenin karşısındaki yerini alan Centaine'in yanına gitti.

«Bu akşam kızlarımı istiyorum,» dedi Centaine. «Gel yanıma otur, Holly. Bella, sende bu yanıma geç bakalım.»

Centaine hiçbir şeyi nedensiz yapmazdı, uşaklar kahvelerini dağıtıp, Shasa da erkeklere konyaklarını verdikten sonra kozunu hemen oynadı.

Hepsinin dikkatini çeken bir sesle, «Bunu yapmak için bir fırsat kolluyordum, Holly,» dedi. «Sanırım doğum gününden daha iyi bir neden de olamaz. Benim en büyük kız torunum sayılırsın, onun için bu akşam küçük bir aile geleneği başlatacağım.»

Centaine boynundaki en az bin kıratlık kusursuz sarı elmastan yapıma kolyeyi çıkardı. Her taş tek tek kendisi tarafından kuzeydeki Hani madeninden seçilmişti.

Yıllar sürmüştü bu koleksiyonu yapması. Sonra da Londra'da Garrards firması taşları saf platin içine oturtmuştu.

«Bu kadar güzel bir şeyi ancak çok güzel bir kadın takmalıdır.» Centaine'in gözlerindeki yaşlar gerçektir. «Ne yazık ki, benim o günlerim geçti artık, o yüzden bunu takma sırası şimdi sana geldi. Güle güle tak.» Kolyeyi Holly'nin boynuna geçirdi.

Holly sersemlemiş gibi kalmıştı oturduğu yerde. O gerdanlığın Centaine için ne demek olduğunu hepsi bilirlerdi. Lloyd sigorta şirketinin biçtiği iki milyon sterlinden çok fazla

değer verdiğini bilirlerdi.

Holly gözlerine inanamayan bir ifadeyle elini uzatıp boynundaki parıltılı yıldızları okşadı. Sonra birden soluğu kesildi, hıçkırarak Centaine'e sarıldı.

«Teşekkür ederim, Nana.» Ailenin sadece çok yakın kişileri Centaine'e Nana derlerdi ve Holly o güne kadar kadına böyle hitap etmiş değildi.

Centaine onu kucakladı, yüzünü Holly'nin altın sarısı saçlarına gömdü dudaklarında zafer gülüşünü ve yaşlı gözlerindeki parıltıyı kimseye göstermemek için.

Nanny Isabella'nın odasında bekliyordu.

«Saat biri geçti,» dedi Isabella. «Sana beni bekleme demiştim.»

«Ben yirmi beş yıldır bekliyorum seni.» Nanny kızın elbisesinin fermuarını açmaya başladı.

«Ama beni çok kötü duruma sokuyorsun.»

«Bense kendimi çok iyi hissediyorum. Senin neler yaptığını bilmezsem rahat edemem, küçük hanım. Şimdi banyoyu doldurayım, su soğumasın diye bekledim şimdiye kadar.»

«Sabahın birinde banyo mu? Kesinlikle hayır!» Isabella döndüğünden beri Nanny'nin kendisini çıplak görmesine izin vermemişti. Yaşlı kadının gözleri çok keskindi. Çocuk doğurmanın vücudunda yarattığı küçük değişiklikleri görebilirdi.

Nanny'nin bu davranışı karşısında kuşkulandığını görünce hemen konuyu değiştirdi. «Haydi, git yat artık, Nanny. Git de Bossie'nin yatağını ısıt artık.» Nanny şaşırılmış görünüyordu. «Sana kim dedikodu yapıyor böyle?» diye sordu.

«Weltevreden'de olup bitenleri sadece sen bilecek değilsin ya. Bossie yıllardır peşinde değil mi? Artık adama acı biraz. İyi bir insandır.» Bossie otuz beş yıl önce Centaine için çalışmaya başlamış malikâne nalbantıydı. «Haydi, git de adamın çekicini örse indir bakalım.»

«Ne pis konuşma bu böyle,» diye Nanny burnunu kıvırdı. «Gerçek bir hanımefendi böyle ağzıbozuk değildir.» Nanny şaşkınlığını saklamaya çalıştı ama bir yandan da geri geri kapıya doğru yürüyüp çıktı. Isabella derin bir soluk aldı.

Banyoya gidip makyajını temizledi, tuvaletini sabah Nanny'nin kaldırması için koltuğun üstüne atıp ipekli sabahlığını giydi.

Mickey'ye ne söyleyeceğim? Bu soruyu kendi kendine üç gün önce sorsaydı yanıtı belliydi, ama bu arada çok şey değişmişti. Paket gelmişti.

Joe Cicero'dan en son Londra'dan ayrılacağı gün haber almıştı. Eşyalarını toplamak üzereyken adam telefon etmişti.

«Kırmızı Gül.» Isabella adamın kısık sesini tanımış, korku ve nefretle donup kalmıştı. «Sana bağlantı kuracağın adresi veriyorum. Bunu sadece çok acil durumda kullanabilirsin. Bir cevap verme servisi olduğu için neresi olduğunu öğrenmek için boş yere uğraşma, Soho'da, Blushing Sokak 10 numarada Mason Ajansına Hoffman adıyla gönderilecek bir mektup ya da telgraf benim elime geçecektir. Adresi ezberle. Sakın yazayım deme.»

«Ezberledim,» dedi Isabella, «Memleketine döndüğünde Weltevreden'le ilişkisi olmayan bir yerde bir posta kutusu kirala. Takma bir ad kullan ve işi tamamlayınca bana bildir. Anlaşıldı mı?»

Isabella Weltevreden'e döndükten sonra Cape yarımadasının Atlantik kıyısında Camps Bay'e gitmiş ve bir kutu kiralamıştı. Kutuyu Bayan Rose Cohen adına tutmuş ve numarasını Blushing Sokağına taahhütlü mektupla bildirmişti.

Merkezi Cape Town'daki Centaine Evindeki bürosundan dönerken akşamları postaneye uğruyordu. Haftalar boyunca kutuda hiçbir şey bulmamasına rağmen bu alışkanlığını hiç değiştirmeden her gün sürdürmekteydi.

Nicky'den haber almamak çıldırtıyordu kendisini. Günlük yaşantısı sadece bir aldatmacaydı. Tüm enerjisini Shasa'nın yardımcısı olarak harcamaktaysa da, çalışmak umduğu gibi acısını hafifletecek bir şey olmamıştı.

Gülüyor, Nana ile ata biniyor, hafta sonları eski arkadaşlarıyla tenis oynuyordu. Hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordu ama sadece rol yapmaktaydı.

Geceler uzun ve yalnızdı. Gecenin yarısı olduğunda Shasa'ya gidip içine düştüğü ağrı tüm ayrıntılarıyla anlatmaya karar veriyor, ama sabah olunca, babam bana ne yapabilir ki? Bana kim yardım edebilir, diyordu. Nicky'nin şişmiş yüzünü ve boğulurken burnundan çıkan gümüş hava kabarcıklarını hatırlıyor, bir daha, böyle bir tehlikeyi göze alamayacağını biliyordu. Ne gariptir ki, aradan geçen zaman kaybının acısını azaltmamıştı. Aksine yaraları daha derinleşiyor, Nicky'den haber alamamak kendisini çılgına çeviriyordu. Acısına yalnız katlanmak her gün biraz daha güçleşiyordu.

Sonra Michael'in Johannesburg'dan Weltevreden'e geleceğini duyunca içini bir sevinç kapladı. Michael'e açılabilirdi. Acısını paylaşmak ve o ana kadar tek başına taşıdığı korkunç yükü hafifletmek dışında bir şey beklemiyordu kardeşinden.

Michael'in gelmesinden önceki cuma günü yine Camps Bay'e gidip arabasını postanenin arkasındaki sokakta bıraktı. Sonra ağır ağır binaya girip küçük çelik kutuların bulunduğu salona yürüdü. Saat altıyı geçtiği için postane kapanmıştı. Salonun bir ucunda öpüşen bir çift vardı ama onlar da kendisini görünce suçlu bakışlarla kaçtılar oradan. Salonda bir başkası varken asla açmazdı kutusunu.

Yalnız olduğundan emin olmak için çevresine bakındıktan sonra kutuyu açtı. İçinin boş olacağını tahmin ettiği için duyduğu şok daha da büyük olmuştu. Yanaklarının kızardığını hissetti, boğulacak gibi oldu.

Kutudaki şişkin kahverengi zarfı kapıldığı gibi omuz çantasına soktu. Sonra kendini bir hırsız kadar suçlu hissederek kutuyu kilitledi ve koşa koşa arabasına gitti. Arabayı hareket ettirdiğinde, saatlerdir tenis oynamış gibi soluk soluğaydı.

Kıyı yolunun üstündeki ağaçların arasında park etti arabasını. Bu saatte kıyı bomboştu. Yaşlı bir çift kumsalda köpeklerini gezdiriyor, bir kişi de Benguela akıntısının buz gibi yeşil sularında rüzgâra karşı yüzmeye çalışıyordu.

Isabella zarfı çantadan çıkarmadan önce camları kaldırdı, kapıları kilitledi.

Zarfin üstündeki Bayan Rose Cohen yazısı daktiloda yazılmıştı ve üzerinde Trafalgar Meydanı postanesinin damgası vardı. Kimin gönderdiği hakkında bir iz yoktu. Isabella çantasından altın çakısını alıp zarfin kenarını dikkatle kesti.

Renkli bir fotoğraf düştü kucağına. Oğlunu görünce birden ürperdi.

Nicky bir bahçeye serilmiş mavi bir örtü üzerinde oturuyordu. Üzerinde sadece bezi vardı. Kendi başına oturabiliyordu. Isabella onun yedi aylık olduğunu hatırladı. Büyümüştü, yanakları o kadar tombul değildi. Saçı uzamış ve çoğalmıştı.

Ağzının kenarında bir gülümseme vardı, gözleri zümrüt kadar yeşil ve parlaktı.

«Bebeğim! Yavrum benim!»

Isabella kendini toparlayana kadar güneş denizin ötesinde batmıştı. Ancak ondan sonra resmi zarfa yerleştirirken içinde başka şeyler olduğunu da farketti.

Çocuk kliniği olduğu anlaşılan bir yerden bir tıbbi kayıt raporunun fotokopisi vardı.

Ancak kliniğin adı ve adresi karalanmıştı. Rapor İspanyolcaydı.

Sayfanın başında çocuğun adı vardı: Nicholas Miguel Ramon de Machado.

Altında doğum tarihi ve kliniğe haftalık ziyaretlerinin dökümü. Her kayıt çeşitli el yazısıyla yazılmış, kliniğin doktor ya da hemşireleri tarafından imzalanmıştı.

Raporda oğlunun kilosu, diş durumu veriliyordu. 15 Temmuzda fazla sıcaktan olduğu teşhis edilen bir kaşıntı tedavisi görmüştü. Bir kere de hafif üşütmüş olmalıydı.

Bunun dışında sağlıklı ve normaldi. Dört aylıkken iki dişi çıkmıştı ve on altı kiloydu.

Isabella zarftaki son kâğıdı çıkarınca Adria'nın elyazısını hemen tanıdı.

Senyorita Bella,

Nicky her gün biraz daha akıllı ve güçlü bir çocuk oluyor. Bir boğa gibi de inatçı.

Emeklerken arkasından güç yetişiyorum.

Her an yürümesini bekliyorum artık.

İlk söylediği sözcük 'Anne' oldu. Ona her gün sizin ne kadar güzel olduğunuzu ve bir gün kendisine döneceğinizi anlatıyorum. Henüz bir şey anlamıyor ama anlayacağı gün de gelecek.

Sık sık sizi düşünüyorum, senyorita. Nicky için canımı verebileceğime inanmalısınız. Lütfen onu tehlikeye atacak bir şey yapmayın.

Saygılarımla, ADRA OLIVARES

Son satırdaki uyarı kalbine batırılan bir bıçak olmuştu sanki. O anda kimseye, ne babasına, ne Nana'ya, hatta ne de Michael'e açılmayacağını anladı.

Michael'in kapısı önünde duraksadı şimdi de. Sana yalan söylemek zorundayım, Michael. Bağışla beni. Ama belki bir gün gerçeği anlatabilirim, diye düşündü. Bir an durup çevreye kulak verdi, ama koskoca evde çit yoktu, kapıyı açıp içeri girdi.

Michael yatağında oturmuş kitap okuyordu. Kapı açılır açılmaz kitabını bırakıp yana

çekildi, örtüyü açtı.

Isabella ağabeyinin yanına yatağa girdi, ürpererek ona sarıldı. Bir süre hiç konuşmadan öylece durdular.

«Anlat bana, Bella.» dedi Michael. Ama Isabella hâlâ konuşamıyordu. Adra'nın uyarısını dikkate almamayı geçiriyordu aklından. Ramon ile Nicky'nin varlığını ailesinde tek bilen Michael'di. Olup bitenleri ona anlatmak, onun ruhundaki o korkunç boşluğu doldurmasını istiyordu.

Sonra Nicky'nin o video filmindeki görüntüsü geldi gözlerinin önüne. Derin bir soluk alıp yüzünü kardeşinin göğsüne bastırdı. «Nicky öldü,» diye mırıldandı. Kolları arasındaki kardeşinin irkildiğini hissetmişti. Michael hemen konuşmadı.

Gerçek bu, Nicky hepimiz için ölü artık diye düşündü Isabella. Yine de bu sözleri Michael'e de Nicky'ye de ihanet gibi gelmişti. Michael'e güvenmeye cesaret edemezdi. Ona kendi oğlunun varlığını inkâr etmişti ve bu yalan sanki gerçekmiş gibi yalnızlık ve sıkıntısını bir kat daha arttırmıştı.

«Nasıl?» diye sorabildi sonunda Michael. Isabella da bunu bekliyordu.

«Bir gece emzirmeye gittiğimde yatağında ölü buldum.»

Michael'in ürperdiğini hissetti.' «Aman Tanrım! Zavallı Bella, Ne korkunç ne acımasız bir şey bu!»

Gerçek onun tahmin edebileceğinden daha korkunç ve daha acımasızdı, ama bunu ona açıklayamazdı.

Michael, «Peki, Ramon nerede?» diye sordu. «Seni teselli etmek için yanında olmalıydı burada.»

«Nicky öldükten sonra Ramon değişti birden. Beni suçluyordu sanırım. Bana olan sevgisi Nicky'le birlikte öldü.» Ağlıyordu artık. «Nicky gitti. Ramon gitti. Ömrümün sonuna kadar onları bir daha göremeyeceğim.»

Michael sıkı sıkı sarıldı kızkardeşine. Vücudu sert, sıcak ve güçlüydü. Isabella'nın da o anda cinsellikten uzak bir erkek vücuduna ihtiyacı vardı. Michael sevgi ve acıdan, yalnızlık ve umuttan ve son olarak da ölümden söz etti uzun uzun.

«Ölümün gerçek dehşeti sonluluğundadır. Sona eriş o kadar ani ve onun ötesindeki boşluk bir daha öyle geri gelmeyecek bir şeydir ki. Ölüme karşı koyamaz, ona meydan okuyamazsın. Buna çalıştığın takdirde ancak kendini yiyip bitirirsin.»

İnsanın on binlerce yıldır kendini avutmaya çalıştığı klişeler, diye düşündü Isabella. Ama pek çok klişe gibi bunlar da gerçektir ve kendisine açık tek avunma yoluydu. Sözcüklerin anlamından daha önemliydi Michael'in yumuşacık sesi, vücudunun sıcaklığı ve güçlülüğü, kendisine duyduğu sevgi.

Sonunda uyuyakaldı.

Sabah şafak sökmeden uyanınca Michael'in onu rahatsız; etmemek için kıpırdamadan yattığını ve uyanık olduğunu farketti.

«Teşekkür ederim, Mickey,» diye mırıldandı. «Ne kadar yalnız olduğumu tahmin edemezsin. Buna ihtiyacım vardı.»

«Biliyorum, Bella. Yalnızlığın ne olduğunu bilirim.» Isabella'nın acısı az da olsa hafiflemişti artık, şimdi onun için orada olmak istiyordu. Sıra Michael'e gelmişti.

«Bana yeni kitabından söz et, Mickey. Kusura bakma ama daha okuyamadım.»

Michael kitap daha piyasaya çıkmadan bir tane göndermişti ona. Ama Isabella o sıralarda kendi felâketinden başka bir şey düşünecek durumda değildi'. Hiç kimse, hatta Mickey için bile ayıracak zamanı yoktu. Ama şimdi ağabeyi kitabını anlatırken bütün kalbiyle onu dinliyordu. Sonra da onu ve onun çevrelerindeki dünyayı nasıl gördüğünü düşündü.

«Raleigh Tabaka ile bir kere daha konuştum,» dedi. Isabella birden şaşırmişti. Londra'dan ayrıldıktan sonra o adı bir kere bile aklına getirmemişti.

«Nerede? Nerede konuştun onunla?»

Michael başını salladı. «Yüzyüze değil. Telefonda konuştuk. Çok kısa. Başka bir ülkeden arıyordu sanırım, ama yakında buraya gelecek. Bir hayalet gibi geçiyor sınırlardan.»

«Onunla randevulaştın mı?»

«Evet. Sözüne sadıktır.»

«Çok dikkatli ol, Mickey. Lütfen bana söz ver dikkatli olacağına. Çok tehlikeli bir insan o.»

«Kaygılanman için hiçbir neden yok. Ben kahraman değilim. Sean'e ya da Garry'ye benzemem. Söz veriyorum çok dikkatli olacağım.»

Michael hurda Valiant'ını Johannesburg Durban otoyolunun çıkışındaki lokantalardan birinin park yerine soktu.

Kontağı kapattığı halde motor birkaç kere öksürerek çalışmaya devam etti.

Johannesburg'dan gelirken yolda epey zorlanmıştı doğrusu. Yetmiş bin mil yapmıştı o güne kadar ve iki yıl önce satılması gerekirdi.

Yazı işleri müdür yardımcısı olarak anlaşmasına göre her on iki ayda bir yeni ve 'lüks' arabaya hakkı vardı. Ancak Michael sevgiyle bağlanmıştı emektar Valiant'a.

Arabanın şasisindeki bütün çizik ve vuruklar şerefle elde edilmişti, yıllar boyunca oturduğu koltuk da vücudunun şeklini almıştı artık.

Otoparktaki diğer arabalara baktıysa da, kendisine tarif edilene uyan birini göremedi. Geçen yıl Tokyo'ya gittiğinde beş dolara aldığı kol saatine baktı.

Randevusuna yirmi dakika vardı daha, bir sigara yakıp koltuğunun rahatlığına gömüldü.

Arabayla saati düşününce bir gülümseme kaplamıştı yüzünü. Ailesi içinde gerçekten tekti kendisi. Nana'dan Bella'ya kadar hepsinde bir mülkiyet saplantısı vardı. Nana'nın sarı Daimler arabaları her yıl modeli değişir ama rengi aynı kalırdı.

Babasının ise bir garaj dolusu antika arabası vardı. Garry'nin İtalyan Maserati ve Ferrari'leri. Sean o kabadayı görünüşünü arazi arabalarıyla desteklerdi. Bella bile yeni bir Valiant'ın iki katına mal olmuş, o geliştirilmiş küçük arabayı sürmekteydi. .

Hiçbiri dijital bir saat takmazdı, ne elmaslı Piaget'siyle Nana, ne de erkeksi altın

Jioiex'iyle Sean. Michael'in dudakları kıvrıldı. «İnsan yerine nesnelere1 görüyorlar hepsi. Ülkemizin hastalığı bu.»

Yan cam birden vurulunca irkildi ve beklediği kişinin geldiğini sanarak döndü.

Ama dışarda kimse yoktu.

Şaşırmıştı Michael. Sonra pembe avuç içiyle küçük kara bir el uzanıp parmağıyla cama vurdu.

Michael camı indirip başını dışarı uzattı. Karaderili bir çocuk bakıyordu kendisine.

Beş altı yaşından fazla değildi. Ayakları çıplak, gömleği ve kısa pantolonu paramparçaydı. Burun delikleri kurumuş sümükle tıkalı olduğu halde gülümsemesi ışılsıydı.

Elini dilenci gibi uzatarak, «Baas, karnım aç. Ne olur bir sent ver, Baas,» dedi.

Michael kapıyı açınca çocuk korkuyla geriledi. Michael yanındaki koltuğa attığı kazağını alıp çocuğun başından geçirdi. Kazak oğlanın dizlerine kadar inmiş, parmakları kollarının içinde kaybolmuştu. Michael kazağın kolunu kıvrıp Xhosa dilinde, «Sen nerede oturuyorsun bakayım, oğlum?,» dedi.

Çocuk hem kendisine gösterilen bu ilgiye hem de beyaz bir adamın Xhosa dilini konuşmasına şaşırmıştı. Michael altı yıl önce dilini konuşmadıkça bir insanı anlamamanın olanaksızlığına inanmıştı. O günden beri de bu dili öğreniyordu. Bin beyazdan biri yapmazdı bunu. Bütün karaderililerin İngilizce ya da Afrikaanca öğrenmeleri beklenirdi; aksi halde kendilerine iş verilmezdi. Michael şimdi hem Xhosa hem de Zulu dilini konuşuyordu. Birbirlerine yakın olan bu dille Güney Afrika karaderililerinin büyük bir çoğunluğuyla anlaşabilirdi.

«Drake Çiftliğinde oturuyorum, Nkosi. »

Drake Çiftliği yaklaşık bir milyon kişinin yaşadığı büyük bir karaderili kentiydi.

Kent yolun bu kısmından görülmüyordu ama binlerce ateşin dumanı göğü kirli bir kurşuni renge döndürmüştü. Drake Çiftliği halkı tren ya da otobüslerle Witwaterstrand'ın beyaz bölgelerinin ev, işyeri ve fabrikalarına çalışmaya giderlerdi.

Johannesburg'un geniş iş ve madencilik alanları Drake Çiftliği, Soweto ve Alexandria gibi bu uydu kentlerle çevriliydi. Grup Bölgeleri Yasası ile tüm ülke her biri bir ırk grubuna ait olan bölgelere bölünmüştü.

Çocuğa, «En son ne zaman yemek yedin?» diye sordu.

«Dün sabah, büyük reis.»

Michael cüzdanından beş randlık bir banknot çıkardı. Çocuğun paraya bakan gözleri bir çift parıltılı havuzdu sanki. Kısacık hayatının hiçbir anında bu kadar paraya sahip olmadığı kesindi.

Michael parayı uzattı. Çocuk banknotu kaptığı gibi ayaklan uzun kazağa dolanarak koşmaya başladı. Verilen armağanın kendisi kaçmadan elinden alınacağı korkusuyla teşekkür bile etmemişti.

Michael çocuğun bu maskaralığına gülerken neşesi birden öfkeye dönüştü.

Çağdaş dünyada küçük çocukların sokaklarda dilenmeye zorlandıkları başka bir ülkesi

var mıydı? Öfkesiyle birlikte bir de mutlak bir umutsuzluk vardı içinde.

Büyük toprakları ve insanın aklını alan koleksiyonlarıyla kendi ailesi gibi ilk dünyanın insanlarıyla bu uydu kentlerde doruğuna ulaşan üçüncü dünyanın umutsuz yoksulluğunu aynı anda barındıran bir başka, ülke var mıydı?

«Yapabileceğim bir şey olsaydı,» diye söylendi. Öfkesinden sigarasından öyle derin bir nefes çekmişti ki, küçük bir ateş parçası düşüp kravatında bir delik açtı.

Ancak bu da genel görünüşünde pek büyük bir fark yaratmış değildi.

Anayoldan parka küçük mavi bir kamyonet girmişti. Kasketli bir karaderili gençti sürücüsü. Kamyonetin yan tarafında 'Phuza Muhle Kasabı. 12. Cadde. Drake Çiftliği' yazıyordu.

Michael aldığı talimata uygun olarak farlarını yakıp söndürdü. Kamyonet gelip önünde durdu. Michael Valiant'dan inip kapısını kilitledi ve mavi kamyonete doğru yürüdü. Kamyonetin arka kapıları kilitli değildi. İçeri girip kapıları arkasından kapattı.

Kamyonetin içi et sepetleriyle doluydu. Üstteki çengellerden kesilmiş koyunlar sarkıyordu.

Sürücü Zulu dilinde, «Öne gel!» diye seslendi. Michael etlere sürtünerek öne doğru yürüdü. Sürücü üstünkörü kontrollerden saklanacağı bir yer açmıştı kendisine iki et sepeti arasın da.

«Bir aksilik olmayacak,» dedi genç neşeli bir sesle. «Bu kamyoneti kimse durdurmaz.»

Kamyonet hareket ederken Michael de pis yere oturdu. Bu önlemler sıkıca ama gerekliydi. Yerel karakoldan izin kâğıdı almadıkça hiçbir beyaz bu kentlere giremezdi.

Genel olarak bu izni almak güç değildi. Ancak Michael mimlenmiş biriydi. Bundan önce üç kere Basın Kontrol Yasasına muhalefetten hem kendisi hem de gazetesi ağır para cezasına çarptırılmıştı.

Bu yasaya dayanarak hükümetin elinde sınırsız bir sansür yetkisi vardı. Ve iktidarda olan Ulusal Parti siyasi statükoyu ve Hollanda Reform Kilisesinin Calvin'ci ahlâk görüşünü ayakta tutmak için sansürcüleri bu haklarını kullanmaya özendirirdi.

Michael'in yazılarının onların bu tavrı karşısında ne hükmü vardı ki? Drake Çiftliğine istediği izin hemen reddedilmişti.

Mavi kamyonet hiçbir kontrole uğramadan kent kapılarından girdi, üniformalı karaderili nöbetçiler bir tahta üzerinde koka kola kapaklarıyla oynadıkları dama oyunundan başlarını bile kaldırmadılar.

«Şimdi gelebilirsin, » diye seslendi sürücü. Michael et sepetlerinin üstünden atlayıp adamın yanına oturdu.

Bu kent kendisini şaşkına çevirirdi. Yabancı bir gezegene gelmiş gibi olurdu buraya girince.

Drake Çiftliğine en son 1960'da, yaklaşık on bir yıl önce gelmişti. O zaman Mail'in acemi bir muhabiriydi. Gazeteci olarak ününün temeli olan «Öfke» dizisini de o yıl yazmıştı.

Kentin eski bölümünden geçerken ilgiyle çevresine bakıyordu. Burası önceki yüzyıldan kalmaydı, Witwaterstrand altın madenlerinin bulunduğu Victoria çağından.

Eski kent daracık sokaklar, birbiri üstüne rastgele atılmış gibi duran binalar, teneke damları bir ressamın paletindeki bütün renklerle boyanmış sıvasız tuğla evlerden oluşuyordu. Özgün renklerin çoğu solmuş ve pasın kırmızı cüzzamlı rengiyle lekelenmişti. Dar sokaklar çukurlar ve ne olduğu belirsiz sıvılarla kaplıydı. Çöpler arasında tavuklar koşuyordu. Pembe derili iri bir domuz yanından geçerlerken su birikintilerinin içinden homurdandı. Müthiş bir de koku vardı. Çürümüş çöp kokusu evlerin arkasında nöbetçi kulübeleri gibi duran toprak tuvaletlerden ve açık kanalizasyondan gelen kokuya karışıyordu.

Hükümet sağlık müfettişi Drake Çiftliğini bir düzene sokmak çabasıdan çoktan vazgeçmişti. Bir gün buldozerler gelecek ve Mail'de evlerini yıkan makinelere korkuyla bakan ve kırık dökük eşyalarını çevrelerine toplamış olan karaderili ailelerin fotoğrafları yayınlanacaktı. Koyu renk elbiseli bir yetkili devlet televizyonunda 'çağdaş evler' yapılmak üzere bu sağlığa zararlı mikrop yuvalarının yıkılmakta olduğu hakkında bir demeç verecekti. O günün yaklaşıyor olması Michael'i yeniden öfkeye itti.

Mavi kamyonet çukurlara gire çıka sarsıla sarsıla ilerlerken birden o görünmez çizgiyi aşip aynı yetkilinin konforlu çağdaş evler diye niteleyeceği yeni kesime girdi.

Gri eternit damlı binlerce tuğla ev ağaçsız bir bozkırın ortasında göz alabildiğince uzanıyordu. Michael bunlara bakarken Fransa'nın askeri mezarlıklarında gördüğü beyaz tahta haç sıralarını hatırlıyordu.

Ancak karaderililer bu ürkütücü yere kendi karakter ve kişiliklerinin damgasını basmayı başarmışlardı. Şurada burada bir ev yeni baştan göz kamaştırıcı bir renge boyanmıştı. Pembe, gök mavisi ya da parlak turuncu. Bunlar Afrikalının parlak renklere düşkünlüğünün kanıtlarıydı. Michael evlerden birinin kuzeydeki Ndbele kabilesinin geleneksel geometrik biçimleriyle süslenmiş olduğuna dikkat etti.

Evlerin önlerindeki küçük bahçeler ev sakinlerinin kişisel zevklerinin bir aynasıydı.

Biri çıplak tozlu topraktı; bir diğesine sıra sıra mısır ekilmiş, kapıya bir keçi bağlanmıştı; bir başkasının önünde tenekeler içinde çiçekler vardı, hemen yanındaki yüksek dikenli telden bir çitle çevrilmişti ve içinde zayıf ama vahşi görünümlü bir köpek dolanıyordu.

Arsalar birbirlerinden süslü beton bloklarla ya da rengârenk boyanmış ve yanlarına kadar toprağı gömülmüş eski kamyon lastikleriyle ayrılmıştı. Evlerin çoğunun arkasında oradan buradan alınma tahtalar ve tenekelerle yapılmış derme çatma kulübelere vardı. Bunları da ev sahiplerinin akrabaları doldururdu.

Kaldırım kenarlarında motorları ve tekerlekleri alınmış' terkedilmiş arabalar duruyordu. Çöpçülerin görmezlikten geldikleri eski şilteler ve çürümüş karton kutular sokak köşelerinde tepeler oluşturuyordu.

Bu sahnenin bir de oyuncuları vardı. Michael onları kendi ırk ve sınıfının insanlarından daha 'çok severdi. Sonsuz bir zevk alırdı onlardan. Yaşama iradelerine, direnmelerine ve güçlerine hayrandı onlara.

Nereye baksa çocuk görüyordu. Küçük köpek yavruları gibi sokakta debelenen yeni emeklemeye başlamış olanlar, annelerin sırtına geleneksel biçimde bağlanmış olanlar.

Daha büyükleri tel ve boş bira tenekelerinden yaptıkları arabalarla oynuyorlardı. Küçük kızlar sokağın ortasında ip atıyorlar, beyaz çocuklardan gördükleri oyunları taklit ediyorlardı.

Michael'in beyaz yüzünü görünce bütün çocuklar ağır giden kamyonetin yanında koşmaya başladılar. «Şekeri Şeker!» diye bağıyorlardı. Michael hazırlıklı gelmişti.

Ceplerini doldurduğu şekerleri çocuklara attı.

Kentin yetişkinlerinin çoğu çalışmak için çoktan gitmişlerdi; geriye anneler, yaşlılar ve işsizler kalmıştı.

Köşelerde toplanmış sokak çeteleri ifadesiz, yüzlerle kendisine bakıyorlardı.

Michael bu gençlerin kendi türlerini haraca kesen çakallar olduğunu bildiği halde onların umutsuzluklarını anlıyordu. Hayat yoluna ilk adımlarında kendileri için daha iyi bir beklentileri olamayacağını, daha iyi bir gün göremeyeceklerini anlamışlardı bunlar.

Sonra kadınlar vardı; çamaşır asan kadınlar; arka bahçelerde mangallar üstüne eğilmiş yemek pişiren kadınlar. Ateşlerin dumanı toza karışıp kentin üstünden hiç eksik olmayan kapkara bir bulut olurdu.

Afrikaander hükümetinin kurallar ve ruhsatlar tutkusunu hiçe sayan yasadışı sokak satıcıları el arabalarını kalabalık sokaklarda bağıra bağıra sürüyorlardı.

Ev kadınları, durumlarına göre, satıcılarla bir tek patates, bir sigara, bir portakal ya da bir dilim beyaz ekmek için pazarlık ediyorlardı.

Bu sefalete, her tarafta belirgin olan yoksulluk ve ihmale rağmen, Michael her sokakta ve döndükleri her köşede kahkahalar ve müzik sesleri duyuyordu.

Kahkahalar içten ve neşeliydi. Dünyayı umursamazca birbirlerini selamlıyorlardı. Ne yana baksa yüreğini dolduran o güzel Afrikalı gülümsemesini görüyordu.

Müzik derme çatma kulübelerden ve sokaklarda kadınlarla erkeklerin ellerinde ya da başlarında taşıdıkları transistör radyolardan yayılıyordu.

Çocuklar ucuz düdüklerini ve yağ tenekeleriyle tel parçalarından yapılmış bançolarını çalışıyorlardı. Bu en kötü koşullar altında bile yaşama sevinciyle şarkılar söyleyip dans ediyorlardı.

Michael için bu kahkahalar ve bu müzik karaderili Afrikalının bütün güçlükler karşısında ezilmeyen ruhunun kanıtıydı. Onun için yeryüzünde onlara benzeyen başka bir ırk olamazdı olsun erkek olsun, bu ya da şu kabileden olsun hepsini tek tek seviyordu. Kendisi Afrikalıydı ve bunlar da kendi insanlarıydı.

«Sizler için neler yapabilirim, kardeşlerim?» diye mırıldandı. «Keşke bilseydim.

Şimdiye kadar yaptığım her şeyde başarısız oldum. Tüm çabalarım çöl havasına salıverilmiş umutsuz bir bağıış gibi ölüp gitti. Bunun bir yolunu bilseydim.»

Birden dikkati dağıldı. Dümdüz ovada hafif bir tümseğe çıkınca aniden yerinde doğrulmuştu.

Son olarak on bir yıl önce buradan geçtiğinde göz alabildiğine uzanan bir otlaktan başka bir şey yoktu.

«Nobs Hill,» diyen sürücü Michael'in şaşkınlığına güldü. «Güzel değil mi?»

İnsanın kararlılığı ve direnci öyle güçlüydü ki, en ters koşullarda bile toplumdan cesaretleri ve zekâlarıyla sivrilen bir avuç insan çıkar ve yolları üstündeki engelleri aşarlardı. Drake Çiftliği gecekondularının üstünde karaderili seçkinlerin evleri yer alıyordu. Bu başarılı insanların yüz kadarı Drake Çiftliğinin bir milyon sakininden ayrı yaşamaktaydılar. İş kafaları, doğal ye tenekeleri ve çalışkanlıklarıyla maddi başarıyı beyaz efendilerinin elinden koparabilmişlerdi.

Ancak içinde buldukları koşullara karşı kazandıkları zaferleri boştu "aslında.

Evlerini ne kadar gösterişli yaparlarsa yapsınlar, Grup Bölge Yasası gereğince o ırk ayrımı mimarlarının kendilerine ayırdıkları bölgelerde oturabilirlerdi ancak. Bu kara derili işadamları, doktor ve avukatların evleri beyaz karşıtlarının yaşadıkları lüks Sandton, La Lucia ya da Constantia mahallelerine yakışacak güzellikteydi.

«Bak!» diye gururla gösterdi sürücü. «Büyük pencere o pembe ev. Ünlü büyücü Josia Nrubu'nun evi. Afrika'nın her yerine, hatta Nijerya ve Kenya'ya bile büyü ve tılsımlarını postayla satar. Bütün kadın ve erkeklere seni sevdirecek bir muskası vardır, sonra iş ve para konularında başarılı kılacak aslan kemikleri. Gözlerinin iyi görmesi için akbaba yağı ve organını granit kadar sert yapacak olan bir bakirenin kızlık zarından yapılmış bir şurup da satar. Dört yeni Cadillac arabası var ve oğulları Amerika'da okuyorlar.»

«Aslan kemikleri işime yarar,» diyerek güldü Michael. Golden City Mail dört yıldır zarardaydı.

«Bak! Yeşil damlı ve yüksek duvarlı evi gördün mü? Peter Ngonmaya oturur orada. Onun kabilesi bizim dagga, siz beyazlatın kenevir dedikleri bitkiyi yetiştirir.

Daggayı tepedeki gizli yerlerde yetiştirip kamyonla Cape Town, Johannesburg ve Durban'a gönderirler. Yirmi beş karısı vardır ve çok Zengindir.»

Eski engebeli yolu arkalarında bırakıp yeni açılmış asfalt bulvara çıkmışlardı.

Sürücü, Nobs Hill'in yemyeşil bahçeleri ve yüksek tuğla duvarları arasında kamyoneti hızlandırdı.

Birden fren yapıp daha lüks malikânelerden birinin çelik kapılan önünde durdu.

Elektrikli kapılar sessizce yana kayıp onlar girdikten sonra yine kapandılar. Bahçede bir yüzme havuzu vardı. Çimenler aralarına serpiştirilmiş fiskiyelerle sulanıyordu, Michael çiçek tarhları içinde çalışan tulumlu iki karaderili bahçıvan gördü.

Bina geniş camları ve ahşap kaplamalarıyla ultramodern, bir görünüme sahipti.

Sürücü kamyoneti durdurduğu anda merdivenlerden uzun boylu biri Michael'i karşılamak için indi.

«Michael!» Raleigh Tabaka'nın ne bu içten karşılamasına, ne de dostça gülüp elini sıkmasına hazırlıklı değildi Michael. Londra'daki son buluşmalarından o kadar farklı bir ruh hali vardı ki şimdi.

Raleigh'in üstünde rahat bir pantolon ve açık yakalı bir gömlek vardı. El sıkışırlarken Michael parmaklarının ucunda cinsel bir elektriklenme hissetti. Raleigh hayatında gördüğü en yakışıklı ve en etkileyici erkeklerden biriydi. «Hoş geldin,» dedi Raleigh.

Michael çevresine bakınıp kaşını kaldırdı. «Hiç de kötü değil, Raleigh. İyi yaşıyorsun

sanırım.»

«Benim değil burası.» Raleigh başını salladı. «Sırtımdaki elbiseden başka hiçbir şeyim yoktur benim.»

«Peki, kimin bütün bunlar?»

«Soru hep soru, başka bir şey bilmez misin sen?»

«Ben gazeteciyim. Sorularla beslenirim sadece.»

«Doğru. Bu ev Amerika Trans Afrika Vakfı tarafından az sonra tanışacağın hanım için yaptırılmıştır.»

«Trans Afrika mı? Sivil Haklar grubu yani? Başında Chicagolu rahip Doktor Rondall yok mu o vakfın?»

«Doğrusu bilmediğin yokmuş senin.» Raleigh, Michael'in koluna girip geniş terasa çıkardı.

«Burası yarım milyon dolara malolmuştur,» dedi Michael. Raleigh omzunu silkerek konuyu değiştirdi.

«Sana ırk ayrımı çocuklarını göstermeye söz vermiştim, Michael. Ama önce onların analarıyla, ulusun anasıyla tanışmanı istiyorum.»

Terasta renkli mantarları andıran bir dizi plaj şemsiyesi vardı. Sekiz on karaderili çocuk beyaz plastik masaların başında oturmuş koka-kola içiyorlar, portatif transistör radyodan yayılan Afrika cazının canlı temposuna eşlik ediyorlardı.

Çocukların yaşları sekiz dokuzla on yedi on sekiz arasıydı. Hepsi de üzerinde Gama Atletizm Kulübü yazılı kanarya sarısı tişörtler giymişlerdi. Michael geçerken ayağa kalkmayıp meraksız bakışlarla süzdüler kendisini.

Binanın terasa açılan cam kapılarından geçip duvarları oyma tahta maske ve fetişlerle dolu iki katlı bir salona girdiler. Taş zemin hayvan postlarıyla kaplıydı.

«İçecek bir şey ister misin?» diye sordu Raleigh. «Kahve mi çay mı?»

Michael başını salladı. «Sigara içebilir miyim?»

«Alışkanlığını hatırladım,» diyerek güldü Raleigh. «İç bakalım, ama ne yazık ki kibritim yok.»

Michael çakmağıyla sigarasını yakacakken duraklayıp geniş salonun merdivenlerine baktı.

Bir kadın iniyordu aşağı. Michael yakmadığı sigarasını dudakları arasından alıp kadına baktı. Onun kim olduğunu biliyordu. Ona Kara Evita, ulusun anası derlerdi.

Ancak fotoğrafları kadının kendine özgü güzelliğini ve tavırlarını yansıtmaktan çok uzaktı.

«Victoria Gama» diye tanıştırdı Raleigh. «Bu da sana sözünü ettiğim gazeteci Michael Courtney.»

«Michael Courtney'in kim olduğunu biliyorum,» dedi Vicky Gama.

Kraliçelere yakışır bir edayla yaklaştı yanlarına. Üzerinde ayak bileklerine kadar inen sarılı yeşilli ve siyahlı bir kaftan vardı. Yasaklanmış Afrika Ulusal Kongresinin renkleri. Başında zümrüt yeşili bir türban vardı, türban ve kaftan kadının belirgin özellikleriydi.

Kadın elini Michael'e uzattı. Eli ince kemikli, ama uzun parmaklarının sıkışı sert ve serindi. Teni koyu amber renginde ve pürüzsüzdü.

«Annen kocamın ikinci karısıydı,» dedi. «Moses Gama'ya benim gibi o da bir erkek evlat verdi. Annen iyi bir kadındır, bizden biridir.»

Michael Afrikalı erkeklerin karıları arasındaki bu mutlak kıskançsılığa oldum olası şaşardı. Kanları birbirlerini rakip değil de, aile bağları ve sadakatlerine sahip kızkardeşler olarak görürlerdi.

«Tara nasıl?» diye sordu Vicky, Michael'i koltuklardan birine götürüp oturturken.

«Uzun yıllardır görmedim onu. Hâlâ İngiltere'de mi yaşıyor? Moses'in oğlu Benjamin nasıl?»

«Evet, İngiltere'de yaşıyorlar. Onları yakınlarda Londra'da gördüm. Benjamin kocaman bir delikanlı olmuş artık. Çok da başarılı. Leeds Üniversitesinde kimya mühendisliği okuyor.»

«Merak ederim acaba bir daha Afrika'ya dönecek mi?» Vicky Michael'in yanına oturdu. Bir süre havadan sudan konuşurlarken Michael kadının büyüdü altına girdiğini farketti.

Sonunda Vicky, «Demek çocuklarımı görmek istiyorsun?» dedi. «İrk ayrımı çocuklarını?»

Michael bunun yazacağı bir dizi yazının başlığı olacağını düşündü.

«İrk ayrımı çocukları,» dedi. «Evet, Bayan Gama çocuklarınızla tanışmak isterdim.»

«Lütfen Vicky de bana. Aynı aileden sayılırız, Michael. Umut ve hayallerimizin de aynı olduğunu umabilir miyim?»

«Evet. Sanırım ortak pek çok şeyimiz var, Vicky.»

Kadın Michael'i terasa çıkarıp çocukları çevresine topladı.

«Dostumuzdur o,» dedi. «Onunla açıkça konuşabilirsiniz. Sorularını yanıtlayın. Bilmek istediği her şeyi söyleyin ona.»

Michael ceketini ve kravatını çıkarıp şemsiyelerden birinin altına oturdu. Çocuklar çevresini sardılar. Vicky Gama'nın sözleri ve güvencesinden sonra onu hemen kabullenmiş görünüyorlar ve kendi dillerini konuşuyor olmasına seviniyorlardı. Michael onları kabuklarından nasıl çıkaracağını biliyordu. Çok geçmeden hepsi de onun dikkatini çekmek için ellerinden geleni yapmaya başlamışlardı. Michael onların anlattıklarını defterine yazmadı, bunun onların konuşmalarını önleyeceğini biliyordu.

Oysa o içtenlik ve dürüstlüğe çok değer veriyordu. Ayrıca not almaya ihtiyacı da yoktu. Onların ne sözlerini unutacaktı ne de o genç seslerini.

Çocuklar kimi eğlenceli, kimi tüyler ürpertici şeyler anlattılar. Bir tanesi o feci günde Sharpeville'de bulunmuştu. Küçük bir çocuk olarak annesinin sırtına bağlıydı.

Annesini öldüren polis kurşunu onun da bacaklarından birini parçalamıştı. Kemik bir daha yerine tam olarak oturtulamamıştı. Çocuklar ona 'Topal Pete' diyorlardı. Onun hikâyesini dinlerken Michael'in içinden ağlamak geldi.

Öğleden sonra çok çabuk geçti. Oğlanlardan bazıları havuzda yüzmek için yanından ayrıldılar. Tertemiz suya çırılçıplak girmişlerdi. Birbirlerini ıslatırken neşeyle bağrışıyorlardı.

Raleigh, Vicky Gamayla oturmuş onları seyrediyordu. Michael'in oğlanlara bakışını görünce Vicky'ye, «Onu bu gece burada tutmanı istiyorum.» dedi. Kadın başını salladı. «Oğlanlardan hoşlanıyor,» diye devam etti Raleigh. «Ona bir tane bulabilir misin?»

Kadın güldü. «İstediyini seçebilirim. Benim oğlanlar ben ne dersem onu yaparlar.»
Sonra kalkıp Michael in oturduğu yere yürüdü, elini omzuna dayadı.

«Yazılarım neden burada yazmıyorsun? Bu gece bizimle kal. Yukarda kullanabileceğin bir yazı makinem var. Yarını da bizimle geçirirsin. Oğlanlar seni sevdiler, anlatacakları da o kadar çok şey var ki...»

Michael'in parmakları yazı makinesinin tuşları üstünde uçuyordu. Beyaz sayfa üzerinde sözcükler beynin savaşa girmeye hazırlanan saf saf askerleri gibiydi. Hikâye kendini yazıyordu.

Michael yazdıklarını okurken gözlerini yaşartan, dudakları arasındaki sigaradan yükselen duman değildi. Kendi yazdıklarının değeri hakkında pek ender olarak bu kadar inançlı olurdu. Bunun iyi olduğunu da tâ içinde hissediyordu. Bu, dünyanın duyması gereken 'çocuk' hikâyesiydi.

Çok başarılı bir dizi olacağını anladığı yazının ilkinin bitirmişti. Saatine bakınca geceyarısı olduğunu gördü, ancak uyuması olanaksızdı. Hikâye hâlâ kanını kaynatıyor, şampanya içmiş gibi başını döndürüyordu.

Kapısı hafifçe vurulunca birden irkildi. Xhosa dilinde, «Kapı açık, girin,» dedi.

Çocuklardan biri girdi yatak odasına, Üzerinde sadece mavi bir don vardı.

«Yazdığınızı duydum,» dedi oğlan. «Çay istersiniz diye düşündüm.»

Michael'in yüzme havuzunda en çok beğendiği oğlandı bu. Michael'e on altı yaşında olduğunu söylemişti. Pürüzsüz vücudu bir karakedi kadar okşama arzusu uyandırıyor insanda.

«Teşekkür ederim.» Michael sesinin boğuklaştığı hissetti. «Çok memnun olurdum.»

«Ne yazıyorsunuz?» Oğlan arkasına gelip yazdıklarını okumak için eğildi. «Bugün size anlattıklarım mı bunlar?»

«Evet.» Oğlan elini Michael'in omzuna koyup utangaç gözlerle gözlerinin içine baktı. «Seni çok sevdim,» dedi.

Sabah erkenden havuz kenarında otururlarken Raleigh Tabaka makaleyi okudu.

Okuması bitince uzun bir süre konuşmadı.

«Özel bir yeteneğin var senin,» dedi sonunda. «Bu, kadar çarpıcı bir şey okumamıştım bugüne kadar. Bunu bastırmaya cesaret edemezsin.»

«Bu ülkede olmaz. Ama Londra'da Guardian gazetesi istedi bunu.»

«Orada etkisi büyük olur,» dedi Raleigh. «Seni kutlarım. Böyle bir yazı zorbanın kurşununu suya çevirir. Diziyi bir an önce bitirmelisin. Burada bir gece daha kal. Yazdığın

kişilere yakın olunca çok daha iyi çalışırsın.»

Michael uyandığında kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamadı. Uzanıp yanında yatan oğlana dokundu. Çocuk bir mırıltıyla döndü uykusunda. Kollarından biri Michael'in göğsü üstündeydi.

Michael'i uyandıran ses bir daha duyuldu o sırada. Evin altlarında bir yerden gelen ses. Korkunç bir ıstırap çığı.ı.

Michael uyuyan çocuğun kolunu kaldırıp yataktan çıktı. Pencereden giren ayışığında donunu bulup giydi. Sonra sessiz adımlarla çıktı odadan. Merdiven başında bir an durup aşağı kulak verdi. Ses bir daha, bu kez daha yüksek olarak duyuldu. Bir deniz kuşunun yahşi çığı.ıydı sanki. Ve çığı.ıklar arasında Michael'in ne olduğunu anlayamadığı bir kırım sesi vardı.

Merdivenden tam inmeye başlamıştı ki, bir ses onu yarı yolda durdurdu.

«Michael. Ne yapıyorsun orada?» Raleigh Tabaka'nın ses'i sert ve suçlayıcıydı.

Michael suçlu tavırla yukarı baktı. Raleigh'in üstünde robdöşambırı vardı.

«Bir ses duydum. Sanki...»

«Bir şey değildi. Odana dön Michael.»

«Ama ben şey... »

«Odana dön!» Raleigh hafif bir sesle konuşuyordu, ama bu bir emir olmamasına rağmen Michael boyun eğmezlik edemezdi. Dönüp yukarı çıktı. Yanından geçerken Raleigh uzanıp koluna dokundu.

«İnsan geceleri bazen olmayan şeyleri duyar. Bir şey duymadın sen, Michael. Bir kediydi belki, ya da rüzgârın sesi. Git uyu şimdi. Sabaha konuşuruz.»

Raleigh, Michael'in odasına girip kapısını kapatmasından sonra aşağı koşup mutfağa girdi.

Victoria Gama Kara Evita, ulusunun annesi mutfağın ortasındaydı. Belinden yukarısı çıplaktı. Memeleri çok biçimliydi. Kadife kadar yumuşak, vizon kürkü kadar kara ve Kalahari çölünün olgun kavunları kadar iri.

Sağ elinde suaygırı derisinden yapılmış bir kırbaç vardı. Kırbaç Vicky'nin zarif parmakları kadar ince ve kolu kadar uzundu. Öteki elinde de bir kadeh tutuyordu.

Raleigh'in odaya girdiği anda içmekteydi. Cin şişesi arkasındaki musluğun yanındaydı.

Mutfakta kadından başka Gama Atletizm Kulübünün iki, üyesi vardı. Kadının koruyucularının en yaşlı ve en irileriydi, bunlar. Her ikisi de on sekiz on dokuz yaşlarındaydı. Onlar da bellerine kadar çıplaktı. Uzun mutfak masasının iki ucunda, durmuşlar, masaya yatırdıkları çıplak birini sıkıca tutuyorlardı.

Kırbaçlama uzun bir süredir devam ediyordu olmalıydı. Kara derinin üstü kırbaç izleriyle kabarmış ve açılmıştı. Bazı yerleri kanıyor, kan masanın üstünden yere damlıyordu.

«Çıldırдың mı sen?» dedi Raleigh. «Evde gazeteci varken hem, de?»

«Polis casusu bu. Hainin biri. Ona bir ders vermek zorundayım.»

«Yine sarhoşsun.» Raleigh elinin tersiyle vurunca kadeh kadının parmakları arasından uçup duvara çarpıp parçalandı. «Sarhoş olmadan oğlanlarının keyfini çıkaramaz mısınız?»

Kadının gözleri alev alevdi, kırbacı adamın yüzüne indirmek için kaldırdı. Raleigh onun bileğini yakaladı. Elinden kırbacı, alıp musluğun içine fırlattı. Kadının elini bırakmadan genç koruyucularına döndü.

Masanın üstündeki genci gösterdi. «Götürün bunu buradan. Sonra da ortalığı temizleyin. Beyaz adam buradayken bir daha. böyle şeyler yok. Anlaşıldı mı?»

Mutfakta yalnız kaldıklarında Raleigh Vicky'ye döndü. «Çok şerefli bir ad taşıyorsun. Eğer ona leke süreceksin olursan seni kendi ellerimle öldürürüm. Odana git şimdi.»

Kadın mutfaktan çıktı. İçtiği cine rağmen bir kraliçe gibi azametle yürüyordu. İçkiye olduğu kadar ününe ve basının övgülerine de dayanıklı olsaydı, diye düşündü Raleigh.

Kadının birkaç yıl içindeki değişimini yakından izlemişti. Moses Gama ile evlendiğinde parlak ve saf bir alevdi, kocasına ve mücadelelerine adanmıştı kendini.

Sonra Amerikan solu keşfetmişti onu ve öyle bir övgü ve para yağmuru başlatmıştı ki, artık kadın bile bunlara inanır olmuştu.

O noktadan sonra hızlı bir çözülme başlamıştı. Mücadele şiddetliydi kuşkusuz. Özgürlük kan ırmakları arasında kazanılacaktı. Ancak Victoria Gama için kan dökme bir görev değil bir zevk olmuş, kendini beğenmesi özgürlük çağrısını gölgelemişti.

Onun hakkında yapılması gerekli olanı düşünme zamanı gelmişti artık. Michael'i hurda Valiant arabasını bıraktığı otoparka götürdüler yine. Michael arkadayken Raleigh Tabaka da et kamyonetinin önünde oturuyordu. Michael arabasını bıraktığı yerde bulunca şaşırılmıştı.

«Kimse çalma zahmetine girmemiş,» dedi.
«Bizimkiler tarafından korunuyordu,» dedi Raleigh. «Biz bizden olanı kollarız.»
El sıkıştılar, Michael gitmek üzere döndüyse de, Raleigh henüz onu bırakmaya hazır değildi.

«Duyduğuma göre bir uçağın varmış, Michael.»
«Eh, eğer hâlâ uçak denilebilirse.» Michael güldü. «Üç bin saatin üstünde uçmuş eski bir Centurion.»

«Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim.»
«Bunu sana borçluyum zaten. Ne istiyordun?»
«Benim için Botswana'ya gider miydin?»
«Bir yolcu mu götüreceğim?»
«Hayır. Tek basına gidip geleceksin.»
Michael bir an duraksadı. «Senin mücadelenle ilgili bir şey için. mi?»
«Elbette. Benim her şeyim mücadelemiz içindir.»
«Ne zaman gitmemi istiyorsun?»

Raleigh yüzündeki rahatlama ifadesini saklamayı başardı. Belki de Londra'da baletin evinde çektikleri filmleri kullanmaya hiç gerek kalmayacaktı. «Birkaç günlüğüne ne zaman gidebilirsin?» diye sordu.

Babası ve ağabeylerinin aksine Michael uçmayı genç yaşında öğrenmemişti.

Geçmişini düşündüğünde bunun nedeninin onların uçaklara olan aşırı sevgisi olduğunu anlamıştı. İçgüdüsel bir tepkiyle babasının kendisine pilotluğu öğretmesine yanaşmamıştı. Onlar gibi olmak istemiyor, babasının kendisi için hazırladığı kalıba girmeyi reddediyordu.

Daha sonraları aile etkisinden uzaklaşınca uçmanın zevkini kendi keşfetmişti.

Centurion'u da biriktirdiği parayla almıştı. Uçak yaşlı olmasına rağmen hızlı ve rahattı. Saatte 210 mil hızla kuzey Botswana'daki Maun'a üç saatte varmıştı.

Botswana'yı severdi. Tüm Afrika'nın tek gerçek demokrasisi buradaydı.

1880'lerde Boer Cumhuriyetinin toprakları Tstvana kabilesinin elinden almaya kalkışmasına kadar İngiltere korumasında olmasına rağmen Avrupalı güçler tarafından sömürgeleştirilmiş değildi, İngiltere koruyuculuğu bırakıp ülkeyi halkına teslim ettiğinde Botswana bir anda tüm kıtaya örnek olacak bir modele dönüşmüştü. Genel ve düzenli seçimlerin yapıldığı çok partili bir demokrasi vardı ülkede. Hükümet gerçekten seçmenlere karşı sorumluydu. Diktatör diye bir şey yoktu. Afrika ölçülerine göre yolsuzluk pek azdı.

Azınlıkta olan beyazlar nüfusun yararlı ve üretici bir bölümü olarak kabul ediliyordu.

İrkçilik ve kabilecilik pek fazla değildi. Kısacası, ülke Michael'in bir gün kendi vatanının varacağını umduğu bir yerdi. Botswana'yı çok severdi ve oraya gittiği için mutluydu.

Maun'da tek odalı gümrük binasında işlemlerini bitirdikten sonra Okavango deltasına yapacağı kısa yolculuk için yeniden havalandı.

Centurion'u deltanın büyükçe adalarından birinin alanına indirdi. Oradan iki kürekçinin çektiği bir kayıkla anakaradaki kampa gitti.

Kampın adı Gay Goose Lodge'du ve küçük, sevimli sazdan kulübelerde kırk konuğa hizmet vermekteydi. Bu insanların oraya gelmelerinde belirttikleri neden deltanın kuş ve balık türlerini incelemek ve resimlerini çekmekti. Konuklar her sabah ve akşam karaderili kayıkçılar tarafından deltada dolaştırılırlardı.

Ancak konukların hepsi erkekti ve Gay Goose adı da özenle seçilmişti.

Çalışanların hepsi özel bir nedenle seçilmiş yakışıklı genç Tswana delikanlılarıydı. Kampı Güney Afrikalı siyasal bir sığınmacı yönetmekteydi. Brian Susskind otuz otuz beş yaşlarında çok yakışıklı bir adamdı. Güneşten bembeyaz kesilmiş sarı saçları omuzlarına kadar iniyordu. Delinmiş kulaklarında küpeler, boynunda altın bir zincir, kolunda fildişi bilezikler vardı.

«Sevgilim, seninle tanıştığıma ne kadar sevindim bilemezsin,» diye karşıladi Michael'i. «Raleigh öyle çok söz etti ki senden. Buraya bayılacaksın. Aramızda öyle neşeli insanlar var ki. Hepsi de seninle, tanışmak için can atıyorlar.»

Michael, Gay Goose kampında uzun ve çok zevkli bir hafta sonu geçirdi. Ayrılma zamanı geldiğinde Brian Susskind kanoyla kendisini uğurlamaya geldi.

«Çok eğlendik, Mickey.» Michael'in elini iki eli arasında sıktı. «Sanırım bundan sonra sık sık görüşeceğiz. Uçağı ayarlamayı unutma. Kalkışta kuyruk biraz ağır gelebilir.»

Michael yolcu koltuklarının altındaki gizli bölmeye bakmadan havalandı. Brian'ın yüklediği yük epey ağır olmalıydı. Ona dokunmaması ya da incelemeye kalkışmaması söylenmişti.

Lanseria Havaalanında gümrük muayenesi yapılırken sınırları çok gergindi. Ama kaygılanmasına gerek yoktu. Gümrük memuru kendisini önceki seferlerinden çok iyi tanıdığı için, değil bagajını kontrol etmek, uçağı incelemek için odasından bile çıkmamıştı.

O gece hangarın karaderili işçilerinden biri uçağın gizli yükünü yerinden çıkartıp telörgünün öteki tarafında bekleyen küçük mavi kasap kamyonetinin sürücüsüne verdi.

Nobs Hill'deki mutfakta Raleigh Tabaka dikkatle inceledi sandığın mühürlerini. El sürülmemişti. Yüke kimse müdahale etmemişti. Raleigh memnun bir tavırla başını sallayarak sandığın kapağını açtı. İçinde yetmiş adet İncil vardı. Michael Courtney bir sınavı daha başarıyla vermişti.

Michael beş hafta sonra kampa bir daha gitti. Bu kere dönüşündeki yükü Rus malı yirmi mayınlık bir sandıktı. Bundan sonraki iki yılda kampı daha dokuz kere ziyaret etti. Her seferinden dönüşte Lanseria'da Güney Afrika gümrüğünden daha iç huzuruyla geçiyordu.

Raleigh Tabaka ile tanışmasından beş yıl sonra Michael'e Afrika Ulusal Kongresinin askeri kanadı olan Umkhonto we Siztve'ye, 'Ulusun Mızrağına' üye olması teklif edildi.

«Bunu çoktandır düşünüyorum,» dedi Michael. «İstemeyerek de olsa kimi zaman kalemimin yeterli olmadığı sonucuna vardım. Tâ içimdeki inançlara ters düşse de bir an geldiğinde bir insanın eline kılıcı alması gerektiğini anladım. Bir yıl önce olsaydı bu teklifini reddeddim ama şimdi vicdanımın sesini kabul ediyorum. Silahlı mücadeleye hazırım.»

«Pekâlâ, Bella.» diyerek Centaine Courtney-Malcomess başını salladı. «Sen sokağın öteki ucundan başlayacaksın, ben bu ucundan.» Sonra sürücüyeye döndü.

«Klonkie, bizi köşede bırak, öğle saatinde gelir alırsın.»

Klonkie sarı Daimler arabayı kaldırımın kenarına çekti.

İki kadın indikten sonra uzaklaşan arabanın arkasından baktılar. «Seçmenlerin seni sürücülü lüks bir arabada görmeleri doğru olmaz,» dedi Centaine. «Kıskançlık insanın içini kemiren, bir duygudur ve buna toplumun her kesiminde rastlanır.» Sonra dönüp torununu tepeden tırnağa kadar iyice süzdü.

Isabella'nın saçları şampuanla yeni yıkandığı için güneşin altında yakut gibi parılıyordu. Ancak Centaine onun saçlarını ensesinde sıkı bir topuz olarak toplamasında ısrar etmişti. Makyajı da yok denecek kadar azdı, dudaklarını bile boyamamıştı.

Centaine başını sallayarak bakışlarını aşağı kaydırdı. Bella'nın üzerinde klasik bir kaşmir takımıyla ayağında alçak topuklu ayakkabılar vardı. Centaine bir kere daha tatmin olmuşcasına başını salladı.

«Tamam, Bella. Bu sabahki hedefimiz kadınlar olacak.» Ziyaretlerini erkeklerin dışarda, çocukların okulda ve orta sınıf evkadınlarının da evişlerini geride bıraktığı bir saate denk getirmişlerdi.

Isabella bir önceki akşam Sea Point Mason Derneğinde çoğunluğu erkek olan bir dinleyici topluluğu önünde konuşmuştu. Bunların çoğu meraklarından gelmişlerdi: Ulusal Parti ilk kez kendi seçim çevrelerinde bir kadını aday göstermekteydi.

Önünde buldukları on iki numaralı evin bahçesi sadece beş adımlık bir yerdi ama çiçekler içindeydi. Isabella kapının, önündeki köpeği sert bir sesle susturdu.

Köpekler ve atlarla arası oldum olası iyiydi.

Evin hanımı kapıyı açtı ve sinek teli arkasından kuşkuyla baktı Isabella'ya. Başında sarı plastikten bigudiler vardı.

«Evet? Ne istiyorsunuz?»

«Adım Isabella Courtney, gelecek ayın ara seçiminde Ulusal Partinin adayım. Sizinle bir iki dakika konuşabilir miydik?»

«Bir dakika.» Kadın içeri gitti ve az sonra bigudilerinin üstüne bir eşarp örtmüş olarak döndü.

«Biz Birleşik Partiyi tutarız.» Ancak Isabella kadının direnişini kırmayı başardı.

«Ne güzel çiçekler bunlar!»

Bu mahalle muhalefetin kalelerinden biriydi. Isabella ise politikanın acemisiydi.

Kendi partisi garanti alacağı bir milletvekilliği için onu aday göstermezdi. Buraları değerlerini kanıtlamış olanlara ayrılırdı. Zaten şimdiki bu boşuna çabaya girebilmek bile Nana'nın bütün etkinliğiyle ikna yeteneğini ve Isabella'nın kişiliğini ortaya koymasıyla başarılabilmişti. Isabella'dan beklenen iyi bir mücadele ve yenilgiyi cesaretle kabul etmesiydi. Nana hedeflerini belirlemişti. Son seçimde Birleşik Parti bu bölgede beş bin fark yapmıştı.

«Bu farkı üç bine indirebilirsek o zaman bir dahaki seçimde sana daha iyi bir seçim bölgesi vermelerini sağlayabiliriz.»

Şimdi de Isabella çiçeklerinden övgüyle söz ederken kadın birden yumuşamıştı.

«İçeri girebilir miyim?» Isabella en sevimli gülümsemesiyle baktı kadına. Kadın istemeye istemeye yana çekildi.

«Eh, bir iki dakikalığına buyrun.» «Kocanız ne iş yapar?»

«Motor ustasıdır.»

«Ticaretin bölüştürülmesi ve karaderililerin işçi sendikaları hakkında ne düşünüyor?» Isabella ani bir darbe indirmişti, kadın birden ciddileşti. Isabella aile yaşamının devam etmesinden ve çocuklarının ekmeğinden söz ediyordu.

«Size bir fincan kahve ikram edebilir miyim, Bayan Courtney. Isabella on beş dakika sonra kadının elini sıkıp evden ayrıldı. Nana'nın düsturunu uygulamıştı. «Güçlü ol ama uzun konuşma.»

Isabella'nın kazandığı başarıdan yüzü kızarmıştı. Kadın kesin bir 'hayır'la başlamış, ama Isabella'nın ikna edici mantığı karşısında 'belki'ye dönmüştü. Isabella seçmen listesine adının karşısına böyle yazmıştı.

«Biri tamam, iki bin tane daha kaldı,» diye söylendi.

Karşı kaldırıma geçip on bir numaranın kapısını çalınca karşısına bir çocuk çıktı, «Annen evde mi?»

Kıvırcık sarı saçlı, çilli yüzlü küçük oğlanın elinde yansı yenmiş bir dilim reçelli ekmek vardı. Beş yaşında falan olmalıydı. Isabella Nicky'yi hatırlayınca kararlılığı bir kat daha

arttı.

Kapıya gelen kadına, «Adım Isabella Courtney,» dedi. «Gelecek ayın ara seçiminde Ulusal Parti adayım.»

Üçüncü evden sonra bu işten bayağı zevk almakta olduğunu farketmişti. Hayatın varlığını hayal bile etmediği bir yanını görüyordu. Bu sıradan ve basit insanlara bir yakınlık duymaya, onların sorunlarına, korkularına ve kendisinininkinden çok farklı olan yaşam biçimlerine anlayışla bakmaya başlamıştı.

«Ayrıcalığın sorumlulukları vardır,» derdi babası. Bunun üzerinde pek düşünmüş değildi ama kavramı anladığını sanıyordu. Kuşkusuz o konuda bir şey yapacak değildi ama. Şu ana kadar hayatı çok dolu geçmişti. Kendi ihtiyaç ve arzuları bunlar gibi önemsiz insanlar için tasalanmayacağı kadar üstün gelmişti.

Şimdi ise kendini onlara yakın hissediyordu. Onlara karşı gerçek bir sıcaklık, bir yakınlık, onları anlama ve koruma arzusu duyuyordu.

Belki de analık beni biraz yumuşattı, diye düşündü ve hemen ardından da kaybının acısıyla yüreği kopacak gibi oldu. Bu şimdi hissettiği o kaybının yerini alacak, analık içgüdülerini başka yere yöneltecek bir yol muydu yoksa? Bunu bilmiyordu ve umursadığı da yoktu. Önemli olan şimdi yapmakta olduğu şeyi yapmasıydı. Bu insanlara gerçekten yardım etmek istiyordu. Parlamente'ye girmek, zamanını ve yeteneğini iyi ve bencil olmayan şeylere harcamak istiyordu.

Sekizinci ziyaretinden sonra saatine bakıp da Nana'yla buluşma vaktinin geldiğini görünce gerçekten üzülmüştü.

Centaine kendisini köşebaşında bekliyordu. Canlı bir hali vardı, yaşından çok genç bir kadın gibiydi.

«Nasıl gitti bakalım, Bella? Kaç eve gidebildin?»

«Sekiz. İki evet ve bir belki. Ya sen, Nana?»

«On dört ev ve beş evet. Ben belkileri falan saymam. Hiçbir zaman da saymadım.»

Arabaları kendilerini almak için kaldırırma yanaşırken torununun koluna girdi.

«Şimdi eve gider gitmez hepsine kendi elyazınla birer not göndereceksin, umarım çocukların yaşlarını adlarını ve her birinin özelliklerine dikkat etmişsindir.»

«Hepsine yazmam gerekli mi?»

«Elbette. Evetlere de hayırlara da belkilere de. Ondan sonra seçimden birkaç gün önce yine birer not göndereceğiz.»

«Nana, amma da iş çıkarıyorsun başıma.»

«Değerli hiçbir şey çalışmadan elde edilemez, küçük hanım. Ve bu akşamki toplantıyı unutma. Yapacağın konuşmayı yazdın mı? Birlikte bir kere üstünden geçelim.»

«Nana, babam için yapmam gereken bir sürü iş var daha.»

«Çalışmak aklını yaramazlıktan korur. Weltevreden'e dönüyoruz, Klonkie.»

Isabella yine de küçük bir sahtekârlık yaptı. O gün ziyaret ettikleri evlere mektubunu sekreterine daktiloda yazdırdı ama hepsini tek tek kendisi imzaladı. Böyle küçük zaman tasarruflarıyla hem politik özelemleri için çalışabiliyor, hem de babasının, masası üstüne

yığdığı işlerin altından kalkabiliyordu.

Shasa kendisine Centaine House'un kőře odalarını vermişti. Isabella'nın yeni sekreteri Courtney şirketinin yirmi yıllık emektarlarından biriydi. Sekreter dıştaki bũroda oturuyordu. Isabella'nın odası ise Shasa'nın Sea Point'de yeni bir apartman yapılması için yıkılan iki yũz yıllık bir binadan kurtarabildiği lambrilerle kaplıydı.

Tahtanın şahane bir yağ sarısı rengi vardı. Shasa özel koleksiyonundan dũrt de tablo vermişti. Raflardaki kitaplar maroken kaplıydı.

Dairesinden park ve St. George Katedrali, daha geride de Masa Dağı gũrũlũyordu.

İnsanın penceresinden dağı gũrmediđi takdirde gerçek Cape Town'lı sayılamayacağı sũylenirdi.

Isabella mũstakbel seğmenlerine yazılan mektupları imzalayıp sekreterinin odasına gũtũrdũ. Sekreterin odası boş, yazı makinesinin ũstũ ũrtũlũydũ. Isabella saatine baktı.

«Vay canına! Saat beşi geğmiş!»

Zamanın bu kadar çabuk ve acısız geçmesi karşısında ani bir duygusal rahatlama duydu içinde. Nicky'yi kaybettiğinden beri bu hep bũyleydi. Kaybının bũyũk acısına dayanabilmek için çok ve uzun saatler çalışmaya vermişti kendini.

Weltevreden'de akşam yemeği saat tam sekiz buçuktaydı; kokteyller de ondan yarım saat ũnce içilirdi. Daha zamanı olduğu için yine masasına dũndũ. Shasa hazırladığı bir rapor taslağını, ũzerine 'Bu yarın sabaha yetişsin. Seni seviyorum, baban' diye yazıp masaya bırakmıştı.

Elçilikte yaşadıkları yıllarda Isabella babasının yazdığı raporları ve yapacağı konuşmaları dil bakımından kontrol etmek gibi bir alışkanlık edinmişti. Shasa'nın aslında bũyle bir yardıma ihtiyaçı yoktu. Ancak bu her ikisine de zevk vermekteydi ve Shasa kimi zaman aşırılığa kaçıp uygunsuz bir benzetme falan da yapardı. Ayrıca en azından kızının ũvgũlerinden pek hoşlanırdı.

Isabella on iki sayfalık raporu dikkatle okuduktan sonra sadece bir yerinde dũzeltme yaptı. Kâğıdın altına, «Ne de akıllı bir baba seğmişim!» diye yazarak raporu alıp halı kaplı uzun koridorun ucundaki babasının odasına gũtũrdũ.

Kilitli kapıyı kendisindeki ikinci anahtarıyla açıp içeri girdi.

Shasa'nın odası kendi odasının dũrt katı bũyũklũkteydi. Masanın Versaille Sarayının Veliãht dairesinden geldiği sũylenirdi. Bunu kanıtlamak için elinde 1791 tarihli bir açık arttırma satış belgesi bile vardı.

Isabella raporu masanın ũstũne bıraktıysa da daha sonradan fikrini değiştirdi.

Rapor sadece başbakan ve kabine ũyeleri tarafından okunacaktı. Yazılanların bazıları çok gizliydi ve ulusal gũvenliđi ilgilendiriyordu. Shasa zaten raporu kendi masasına ũyle açıkta bırakmamalıydı. Ancak babası çoğunlukla çok dikkatsiz davranırdı.

Isabella raporu alıp babasının özel kasasına gũtũrdũ. Kasa bir kitap rafının arkasındaydı. Mekanizması da kitaplığın ũstũndeki abajura monte edilmişti. Ampulũ bir meşale gibi

tutan bronz melek heykelciği tutulup hafifçe çekildi mi, kitaplık sessizce yana kayar ve yeşil boyalı kocaman çelik kasa kapısı ortaya çıkardı.

Shasa'nın şifresinde de hiçbir özellik yoktu. Kendi doğum tarihinin tersten okunmasıydı. Shasa'nın dışında sadece özel yardımcılığını yüklenen Isabella bilirdi şifreyi. Nana ve Garry'ye bile söylemiş değildi.

Isabella ağır çelik kapıyı açıp bir mağara gibi olan odaya girdi. Babasına sık sık burasını düzenli tutmasını söylerdi. Şimdi de iki yeşil Armscor dosyasının masanın üstüne rastgele atıldığını görünce yine başını salladı. Kasa odasını elinden geldiği kadarıyla düzene soktu, kapıyı kilitledi ve babasının odasından çıktı.

Mini arabasına oturunca derin derin içini çekti sonra. Çok uzun bir gün geçirmişti ve akşam yemeğinden sonra da seçim toplantısı vardı. Geceyarısından çok sonra yatabilecekti ancak.

Bir an Weltevreden'e kestirmeden gitmeyi düşündü. Ama yine de araba sanki kendi iradesiyle dağa doğru tırmanmaya başladı ve on beş dakika sonra Canıps Bay postanesinin arka sokağındaydı.

Posta kutusuna doğru yürürken midesindeki o alışık olduğu ağırlığı duydu yine.

Haftalardır olduğu gibi boş mu olacaktı bu kere de? Nicky'den bir daha asla haber alamayacak mıydı?

Kutunun kapağını açınca yüreği göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi oldu. Bir hırsız gibi zarfı kapıp ceketinin cebine soktu. .

Her zaman olduğu gibi kıyı yolunda ağaçların altında park edip zarfı açtı, dört satırlık talimatı korku ve beklenti karışımıyla okudu.

Yeni bir şeydi bu.

Kendisine verilen talimata uyarak mektubu ezberledi ve sonra yakıp küllerini savurdu.

Isabella mektubu aldıktan üç gün sonra, cuma sabahı Mini arabasını Claremont mahallesindeki yeni Pick and Pay süpermarketinin otoparkında bıraktı.

Kapıyı kilitledikten sonra verilen talimata uygun olarak sol, ön camı iki parmak açık bırakmıştı. Kalabalık süpermarketin arka kapısından içeri girdi. Ayın son cuması olduğu için on binlerce memur ve işçinin maaş günleriydi. Çıkış kasalarının önünde uzun kuyruklar vardı.

Isabella ön kapıdan mahallenin anacaddesine çıktı ve sola saptı. Kalabalık kaldırımlardan güçlükle geçip yeni postane binasına girdi. Sol yandaki telefon kulübelerinin birincisinde iki genç kız vardı. Kıkır kıkır gülüyorlar, karşı taraftaki oğlanın söylediklerini birlikte dinlerlerken gözlerini yuvarlayıp uzun küpelerini sallıyorlardı.

Isabella saatine baktı. Saat başına beş dakika kalmıştı. Ani bir heyecan dalgası kapladı vücudunu. Sabırsızlıkla cam kapıya vurdu. Kızlardan biri dilini çıkarıp kendisiyle alay ettikten sonra konuşmasına devam etti.

Isabella bir dakika sonra yine tıklattı kapıyı. Kızlar suratlarını asarak telefonu kapatıp kulübeden çıktılar. Isabella hemen içeri dalıp kapıyı kapattı. Telefonu açmamış, çantasında bozukluk para arıyormuş gibi yapıyordu. Saatine bakıyordu bir yandan da. Saat

başı olduğu anda telefon çaldı. Hemen açtı.

«Kırmızı Gül.» dedi.

«Hemen arabana dön,» dedi bir ses. Hat kesilmişti. Isabella o şaşkınlığı arasında bile yaklaşık üç yıl önce kendisini Thames kıyısında kamyonete alan o iri yarı kadının aksanını tanıdığından emindi.

Isabella telefonu kapatıp koşa koşa çıktı dışarı. Otoparka üç dakikada varmıştı.

Kapıyı açarken sürücü koltuğundaki zarfı gördü. Len Deighton ve Le Carre romanlarını okuduğu için durumu hemen anlamıştı.

O anda gözetlenmekte olduğundan emindi. Kaçamak bakışlarla çevresine bakındı. Otopark en az iki dönümlük bir alanı kaplıyordu ve çevresinde yüzlerce araba vardı. İnsanlar alışveriş sepetlerini arabalarına sürüyorlar, orada burada dilenciler ve çocuklar dolaşıyordu. Arabalar sürekli bir akış halinde girip çıkıyorlardı parka. Bu kalabalığın arasında kendisini gözetleyeni seçmesi olanaksızdı.

Isabella direksiyon başına geçip Weltevreden'e döndü. Mektup postayla gönderilmeyecek kadar önemli olmalıydı. Yatak odasının kapısını kilitledikten sonra açtı zarfı.

Nicky'nin yakınlarda çekilmiş renkli bir fotoğrafı düştü yere. Çocuğun üstünde mayo vardı. Neredeyse üç yaşına basacak olan sağlıklı ve iri yapılı, bir çocuk olmuştu. Arkasında masmavi bir denizin uzandığı beyaz bir kumsalda duruyordu.

Resmin yanındaki mektup ise kısaydı:

Armcor tarafından Cape yarımadasında Silver Mine deniz karargâhına monte edilmekte olan yeni Siemens bilgisayar bağlantılı radar ağının tam bir teknik dökümünü mümkün olduğu kadar kısa sürede elde edeceksin.

Planlar eline geçer geçmez bize haber ver. Bunları teslim etmenden sonra oğlunla ilk görüşmenin yapılması sağlanacaktır.

İmza yoktu.

Isabella mektubu yakıp tuvalete attı ve sifonu çekip küllerini boşalttı. Sonra tuvaletin kapağını kapatıp üstüne oturdu ve karşısındaki duvara baktı.

Sonunda olmuştu işte ve böyle olacağını bekliyordu. Üç yıldır kendisini yasadışı bir işe itmelerini beklemişti.

O ana kadar babasının sırdaşı olması emredilmişti sadece. Onun sağ kolu olması istenmişti ve o da bunu başarmıştı. Ulusal Partiye girip milletvekilliğine adaylığını koyması istenmişti. Nana'nın yardımı ve yol göstermesiyle onu da yapmıştı.

Ama bu çok farklı bir şeydi. Dönüşü olmayan noktaya vardığını anlıyordu. İhanet etmeyebilir ve oğlunu terkederdi ya da tehlikeli bilinmeyene doğru yürürdü.

«Tanrım, yardım et bana,» diye söylendi. «Ne yapabilirim? Ne yapmam gerek?»

Korku ve suçluluğun gövdesine dolanan bir yılan gibi kendisini sıkıştırdığını hissediyordu. Sorusunun yanıtının ne olacağını biliyordu çünkü.

Siemens radar tesisinin bir kopyası o anda babasının Centaine House'daki kasa odasındaydı. Dosya pazartesi günü özel bir kuryeyle Silver Mine dağının içinde yapılmış

olan nükleer bir saldırıya dayanıklı deniz kuvvetleri karargâhına götürülecekti.

Ne var ki, babası haftasonu Camdeboo'daki koyun çiftliğine gidecekti. Isabella çok işi olduğunu sürerek onunla gidemeyeceğini söylemişti. Cumartesi ve pazar günleri Nana, Cape av köpekler yarışmasında hakemlik edecekti. Garry karısı ve çocuklarıyla Avrupa'daydı. Centaine House'un üst katı böylece bütün haftasonu Isabella'ya kalmış oluyordu. Kapıdaki nöbetçiler kendisini iyi tanıdıklarından içeri girmesi bir sorun olmazdı.

Rüzgâr kuzeyden esiyordu. İlk kar taneleri kurşuni gökyüzünde gümüş gibi parılıyordu. Mezarın başında sekiz on erkek vardı. Bir tek kadın bile yoktu. Joe Cicero'nun şimdi ölümünde olduğu gibi, yaşamında da hiçbir kadın olmamıştı. Gelenler hepsi bölüm memurlarıydı. Bu görev verilmişti kendilerine. Tek bir sıra halinde kaskatı duruyorlardı. Hepsinin üstünde kaputları ve kızıl çizgili resmi tören şapkaları vardı. Burunları acıdan çok soğuktan kıpkırmızı kesilmişti. Joe Cicero'nun arkadaşı yoktu. Meslektaşları arasında hayranlık ve korku dışında başka bir duygu uyandıramamıştı.

Şeref kıtası bir adım ileri çıktı, tüfekler havaya kalktı. Bir el ateş edildi. Sonra yeni bir emirle sürgüleri kapatıldı, kıta geri çekildi ve sert adımlarla mezarın başından uzaklaştı.

Resmi yas tutucular da birbirlerinin ellerini sıkıp kendilerini bekleyen arabalara yürüdüler.

Mezarın başında bir tek Ramon Machado kalmıştı. Onun da üzerinde KGB albayının tören üniforması vardı.

«Demek sonunda oyun sona erdi, ama sahneyi boşaltman çok uzun sürdü.»

Ramon iki yıldır bölüm başıydı ama Joe Cicero hayattayken mevkiini tam olarak hak ettiğine inanamıyordu.

Yaşlı adam yavaş yavaş ölmüştü. Acı dolu uzun aylar boyunca boğuşmuştu kanserle. Lubyanka'daki odasını son güne kadar terketmemişti. Bölüm başkanlarının her toplantısında bulunmuş, iradesi ve düşmanlığı en son dakikaya kadar hep bir duvar gibi dikilmişti Ramon'un önüne.

«Elveda, Joe Cicero. Seni şeytana bırakıyorum artık.» Ramon gülümsedi.

Dudakları soğuktan parçalanacak gibiydi.

Arabası ağaçlar altında tek basına kalmıştı artık. Ramon yeni rütbesiyle şimdi siyah bir Chaika ve onbaşı bir sürücüye sahipti. Sürücü kapıyı açtı. Ramon arka koltuğa yerleşirken eldivenli eliyle omuzlarındaki karları süpürdü.

«Büroya,» dedi.

Ramon Moskova'yı severdi. Stalin'in Büyük Yurtsever Savaşından sonra yaptırdığı geniş bulvarları, bazı binaların klasik hatlarıyla Stalin'in tepelerine birer kızıl yıldız oturttuğu gökdelenlerin ortaya çıkardığı çelişkiyi severdi. Sovyetlerin büyüklük kavramı kendisini heyecanlandırıyordu. Halk kahramanlarının dev boyutlu bronz heykelleri önünden, makineli tüfekler, orak ve çekiçler taşıyan ve sosyalist bayraklarıyla kızıl yıldızı göklere kaldıran kadın ve erkek heykellerinin önünden geçtiler.

Ticari reklamlar, koka-kola ya da Marlboro içmek için milleti özendiren reklamlar yoktu burada. Kapitalist Batı ile Rusya Ananın kentleri arasındaki en çarpıcı fark buydu. İnsanların iştahlarının böyle gereksiz şeylere kabartılması ve ulusun üretici kapasitesinin gerekli olandan gereksiz kaydırılması Ramon'a çok itici geliyordu.

Chaika'sının arka koltuğundan Rus halkına bakıyor ve onları yürekten takdir ediyordu. İşte düzenli ve devlet yararına kendilerini adanmış insan topluluğu. Tek tek kişilerin değil, tümün daha iyiye gitmesi için çalışan bir topluluk. Otobüs duraklarında, yiyecek kuyruklarında düzenle ve sabırla bekliyorlardı.

Onları bir de Amerikan halkıyla kıyasladı. Açgözlülüğün en büyük erdem sayıldığı, herkesin kendi başının çaresine baktığı, sabrın en büyük kötülük olarak görüldüğü Amerika. Kişisel özgürlük ve hakların, toplumun diğer kesimine bir zorbalık olarak geliştirildiği böyle sapık bir demokrasi idealine sahip başka bir ülke var mıydı yeryüzünde? Suçlularını Bonnie ve Clyde, Al Capone, Billy the Kid, Mafya, zenci uyuşturucu kralları böylesine göklere çıkaran başka bir ulus var mıydı? Rusya ya da aklıbaşında herhangi bir devlet hiç tahsisat ve bütçe konularını açık tartışmaya konu ederek silahlı kuvvetlerini böyle zayıflatır mıydı?

Araba trafik ışıklarında durdu. İki otobüs dışında geniş caddede tek araba kendisinininkiydi. Amerikalıların hepsinin birer arabası olması karşısında Rusya'da böyle bir mülkiyet savurganlığı yoktu. Ramon yayaların arabanın önünden düzenle geçişlerine baktı. Gördüğü yüzler yakışıklı ve akıllı, ifadeleri sabırlı ve sakindi. Giyim kuşamları herhangi bir Amerikan sokağında rastlanan derbederlikten uzaktı.

Bu kültürlü ve eğitilmiş insanlar yanında Amerikalılar cahil sayılırdı. Rus tarlalarındaki köylüler bile Puşkin'den bir şey söyleyebilirlerdi. Karaborsada en çok aranan şeylerden biri de klasik eserlerdi. Leningrad'daki Alexander Nevsky mezarlığına ne zaman, gitsen Dostoyevsky ve Tchaikovski'nin mezarlarının hep sıradan insanların getirdikleri çiçeklerle dolu olduğunu görürdün. Buna karşılık Amerikan lise mezunlarının yarısı, özellikle de zenciler, bir resimli romanın başlıklarını bile güç söker İşte altmış yıllık sosyalist devrimin ödülüydü bu. Düzenli ve korunmuş bir toplum.

Rus ekonomisi bile Batılı gözler için aldatıcıydı. Amerikalılar gıda maddesi almak için oluşturulan kuyruklara ve dev Gum mağazalarındaki tüketim maddeleri eksikliklerine bakarak kendi saf ve basit kafalarına göre bunu başarısız ya da en azından bozuk bir düzenin işareti olarak görürlerdi. Oysa askeri üretim mekanizmasının iç ekonomisini bilemezlerdi.

Ramon uzaya fırlatılmak üzere roketin kapsülünde bekleyen Amerikalı astronotun hikâyesini hatırlayıp gülümsedi. Yer kontrolünden adama heyecanlı olup olmadığı sorulduğunda şöyle demişti: «Eksiltmede en düşük fiyatı vermiş bin şirketin ürününün tepesinde otursaydın sen nasıl hissederdin kendini?» Rus silah sanayiinde fiyat düşürme diye bir şey yoktu. Her şeyin sadece en iyisi vardı.

Ramon araba Dzerzhinsky Meydanına girerken oturduğu yerde doğruldu. Sürücü arabayı merkez binasının arkasındaki dar sokağa sokup diğer KGB arabalarının arasındaki yerine

park etti. Ramon adamın kapıyı açmasını bekledi, sonra inip ağır dökme demir kapılar arasından geçerek binaya girdi.

Bürosuna girip kaputunu asarken sekreteri ayağa kalkıp kendisini selamladı.

«Günaydın, albay yoldaş.» Ramon kadının saçlarını gece sardığını farketti. Oysa o dağınık bırakmasını yeğlerdi. Katrina'nın badem gözleri çok eski bir Tatar atasının mirasıydı. Yirmi dört yaşındaydı. Kocasını yeni MİG27 uçaklarının birinin denemesini yaparken ölmüştü.

Katrina masasının üstündeki karton kutuyu gösterdi. «Bunları ne yapayım, albay yoldaş?»

Ramon kadının kapağını açtığı kutuya baktı. General Cicero'dan geriye kalanlardı bunlar. Kadın çekmeceleri temizlemişti. Masa artık gerçekten kendisininindi.

Altın kaplama Parker tükenmez kalem ve deri cüzdan dışında kutuda özel bir eşya yoktu. Ramon cüzdanı alıp açtı. İçinde beş altı tane fotoğraf vardı. Joe Cicero ile Nyerere, Kaunda ve Nkrumah gibi Afrika liderlerinin fotoğrafları.

Cüzdanı kutuya bırakırken eli Katrina'nın yumuşacık ve bembeyaz parmaklarına değdi. Kadın hafifçe titredi, Ramon onun soluğunun tutulur gibi olduğunu farketti.

«Arşive götürürsün. Bir makbuz al karşılığında.»

«Başüstüne, albay yoldaş.»

Katrina dar belli, geniş kalçalı, sakın ve çekici bir kadındı. Güvenlik soruşturması tam olarak yapılmıştı ve Ramon ilişkilerini günlüğüne titizlikle kaydedirdi. Bölüm başkanının onayıyla ilişkiye girmişti kadınla. Moskova'da bulunduğu zamanlarda kadının evi kendisi için elverişli bir yerdi. Her ne kadar iki odasını yaşlı ana-babası ve üç yaşındaki oğluyla paylaşıyor olsa da.

«Masanızın üstünde yeşil etiketli bir mesaj var, albay yoldaş.» Kadının yüzü o hafif el temasından kıpkırmızıydı hâlâ. Ramon geceyarısı Moskova'dan ayrılacağı için hafif bir pişmanlık duydu. Genelde ayda ancak birkaç gün kalırdı Moskova'da.

Katrina'yı o kadar az görürdü ki, aradan iki yıl geçmesine rağmen kadın kendisi için hâlâ çekiciliğini koruyordu.

Katrina aklından geçenleri okumuş gibi alçak sesle, «Bu akşam gitmeden evde yemek yer misin?» diye sordu. «Annem nefis bir sucukla bir şişe votka bulmuş.»

«Pekâlâ, küçüğüm.» Ramon odasına girdi.

Yeşil etiketli kutu masasının üstündeydi. Şifre bölümünün mührünü söktü.

Şifreyi okurken Kırmızı Gül adı birden nabzını hızlandırmıştı. Buna da canı sıkıldı.

Kırmızı Gül elinin altındaki yüzlerce ajanın sadece biriydi. Kişilikleri işin içine soktuğu takdirde kendi etkinliği zarar görürdü bundan. Yine de kutudan Kırmızı Gül dosyasını alırken bir İspanyol ırmağı başında kayarım üstüne uzanmış çıplak kızın hayali canlandı gözlerinin önünde.

Dosyayı açınca istediği Güney Afrika deniz radar zinciri raporunun gelmiş olduğunu gördü. Londra'dan diplomatik çanta içinde getirilmişti. Memnun olmuşcasına başını sallayıp önündeki ajandaya baktı. Sonra telefonu açıp kayıt bürosunun numarasını çevirdi.

«Bilgisayardan bir rapor istiyorum. Referans Protea. Sayı 1178. Acil, lütfen.»

Raporun gelmesini beklerken kalkıp pencereden baktı. Kafası hâlâ Kırmızı Gül raporunun uyandırdığı anılarla doluydu. Geceyarısı Sheremetyevo Havaalanından başlayacak olan yolculuğun sonunda kendisini bekleyecek olan çocuğu düşündü.

İki aydır görmemişti Nicholas'ı. Epey büyümüş olmalıydı, çok daha rahat konuşuyordu herhalde. Zaten yaşına göre aşırı bir sözcük hazinesi vardı. Babalık gururu bir burjuva duygusuydu ve Ramon bunu bastırmaya çalıştı. Yapacak o kadar işi varken pencere önünde hayale dalmanın anlamı yoktu. Saatine baktı. Kırk sekiz dakika sonra bir toplantı yapılacaktı. Bu toplantıların sonucu, bundan sonraki mesleğinin on yılını etkileyebilirdi.

Masasına dönüp toplantı notlarını bir daha gözden geçirdi. Katrina çift aralıklı satırlarla yazmıştı konuşmasını. Ramon tüm konuşmayı ezbere biliyordu. Şimdi üzerinde daha fazla duracak olursa konuşmasının etkileyiciliği kaybolurdu. Kâğıdı yerine bıraktı.

O anda kapı vuruldu, Katrina kayıt memurunu içeri soktu. Ramon kayıt defterini imzalayıp gelen zarfı aldı. Katrina ile memur çıktıktan sonra da açtı.

Protea Güney Afrikalı ajanlarından birinin kod adıydı. Adamın gerçek adı Dieter Reinhardt'tı. 1930'da Dresden'de doğmuş bir Alman. Babası Doenitz'in denizaltılarından birinin başarılı komutanıydı. Almanya'nın bölünmesinden sonra Reinhardt Demokratik Alman Cumhuriyetinin donanmasına katılmış, iki yıl sonra da KGB saflarına geçmişti.

Berlin Duvarından Batıya 'kaçışı' Joe Cicero tarafından hazırlanmış bir senaryoydu. Reinhardt ile karısı 1960'da Güney Afrika'ya göç etmişlerdi. Güney Afrika yurttaşlığını kazandıktan sonra da Güney Afrika deniz kuvvetlerine katılmış ve yarbaylığa kadar yükselmişti. Halen Silver Mine karargâh komutanlığında muhabere dairesi başkanıydı.

Bilgisayardan gelen yazı da onun üç hafta önce radar zinciri hakkında gönderdiği rapordu.

Ramon iki raporu satır satır karşılaştırmaya başladı. On dakika sonra her ikisinin de genelde ve ayrıntılarında birbirlerinden farksız olduklarını saptamıştı.

Protea on yıl boyunca sürekli sınanmış ve sonunda I. Sınıf diye nitelendirilerek en yüksek kategori kaynakları arasına girmişti.

Kırmızı Gül de şimdi ilk güvenlik sınavından geçmiş oluyordu. Artık kendisine aktif gözüyle bakılabilir ve 3. Sınıf derecesi verilebilirdi. Ramon dört yıl süren dikkatli bir hazırlık döneminden sonra artık Kırmızı Gül'ü ajan olarak kabul edebilirdi.

Katrina özel hattından kendisini aradı. «Albay yoldaş, altı dakika sonra yukarda bekleniyorsunuz.»

«Teşekkür ederim, yoldaş. Lütfen belgelerin yok edildiğine tanıklık etmek üzere buraya gel.»

Ramon Protea raporunu kâğıt parçalayıcısına atarken kadın başında durdu, durumu ajandaya işleyip imzaladıktan sonra ona toplantı notlarını verdi.

«İyi şanslar, albay yoldaş.» Kadın yüzünü erkeğe çevirdi.

«Teşekkür ederim!» Ramon ona dokunmadan dışarı çıktı. Büroda asla yakınlık olmazdı.

Ramon üst kattaki toplantı odasında tek başına bekledi. Orada on dakika beklettiler

onu. Odanın duvarları beyaza boyalı ve çıplaktı. Bir mikrofonun saklanabileceği hiçbir şey yoktu. Lenin ve Brejnev'in asılması gerekli portreleri dışında herhangi bir süs de yoktu. Uzun toplandı masası çevresinde sekiz on iskemle vardı ve Ramon tam on dakika bekledi masanın en uzak ucunda.

Sonunda müdür odasının kapısı açıldı.

General Yuri Borodin dördüncü dairenin başkanıydı. Ramon yeni rütbesiyle doğrudan doğruya ona rapor verirdi. Yetmiş yaşlarında iriyarı, beyaz saçlı, parlak takım elbiseli adama hayrandı Ramon.

Onun arkasından gelen adam daha da büyük bir saygıya lâyıktı. Borodin'den daha gençti, elli elli beş yaşlarında ancak vardı ve daha şimdiden Yüksek Sovyet Prezidyumu üyesi ve Dışişleri Bakan yardımcısıydı.

Ramon'un raporu beklediğinden büyük bir tepki görmüştü. Tezini Rusya'nın en önemli yüz kişisinden biri önünde savunmaya çağırılmıştı.

Aleksei Yudenich kısa boylu ve zayıf olmasına rağmen bir mistiğin ateşli ve delici bakışlarına sahipti. Ramon'un elini kısaca sıktıktan sonra Borodin kendilerini tanıştıırken gözlerinin içine baktı. Sonra iki yanında iki yardımcısı olduğu halde masanın başına oturdu.

«Çok özgün fikirlerin var, genç adam,» diye söze başladı. Seçtiği sıfatlar pek kompliman sayılmazdı. Dışişleri Bakanlığı geleneksel ve denenmiş politikalara olan düşkünlüğünü gençlere göstermezdi. «Güney Afrika'daki özgürlük hareketlerinden Afrika Ulusal Kongresi ile Güney Afrika Komünist Partisinden ve genel olarak Güney Afrika'daki silahlı mücadeleden desteğimizi çekmemizi istiyorsunuz.»

«Yoldaş müdür size karşı saygım büyüktür ama ben böyle bir şey önermemiştim.»

«O zaman ben raporunu yanlış anlamış olmalıyım. AUK'nin çağdaş tarihin en beceriksiz ve en verimsiz gerilla örgütü olduğunu belirtmemiş miydiniz?»

«Bunun nedenlerini de anlatmış ve geçmiş yanlışların nasıl düzeltilebileceğine de işaret etmiştim.»

Yudenich homurdanarak elindeki rapora baktı. «Devam edin. Cezayir'de olduğu gibi Güney Afrika'da silahlı mücadelenin, neden başarılı olmayacağını açıklayın bana.»

«Temelde farklılıklar vardır, efendim. Cezayir'e yerleşen beyazlar Fransızlardı ve Fransa Akdeniz'in hemen öte yanındaydı. Beyaz Afrikaander'in böyle bir kaçış yolu yoktur. Sırtını Atlantik Okyanusu'na dayamıştır. Savaşmak zorundadır. Afrika onun anayurdudur.»

«Devam edin,» diye Yudenich başını salladı.

«Cezayir'deki FLN gerillaları ortak bir dil ve ortak bir dine sahiptiler. Bir cihad ilân etmişlerdi. Öteki yandan karaderili Afrikalılarda böyle bir şey söz konusu değildir. Dil ve kabile düşmanlıklarıyla parçalanmışlardır. Örneğin Afrika Ulusal Kongresi hemen hemen tümüyle bir Xhosa kabile örgütüdür ve en kalabalık, en güçlü kabile olan Zulu ulusunu safları arasına almamaktadır.»

Yudenich Ramon'un sözünü kesmeden on beş dakika dinledi. Gözleri bir an bile ayrılmamıştı karşısındaki adamın yüzünden. Ramon sonunda sözünü bitirince, «Peki, sizin

önerdiğiniz seçenek nedir?» diye sordu.

«Seçenek değil.» Ramon başını salladı. «Hiç kuşkusuz silahlı mücadele devam etmelidir. Saflara Raleigh Tabaka gibi daha genç, kendilerini davalarına daha çok adanmış insanlar katılmaktadır. Onların aracılığıyla ilerde büyük başarılar görebiliriz. Benim önerdiğim silahlı mücadeleye ekonomik bir faktör katmak, bir dizi boykot ve ambargo...»

«Bizim Güney Afrika ile ekonomik ilişkimiz yok zaten.»

«Ben bizim baş düşmanımızın bu işi üstlenmesini öneriyorum. Amerika ve Batı Avrupa'da Güney Afrika ekonomisini çökertmek için bir kampanya başlatmamızı öneriyorum. Düşmanlarımız tarlayı hazırlasınlar bizim için, ihtilal tohumlarını onlar eksinler. Biz de ürünü kaldırırız.»

«Peki sizce bunu nasıl yapabiliriz?»

«Amerikan Demokrat Partisi içine çok iyi nüfuz ettiğinizi biliyorsunuz. Amerikan iletişim araçlarına da en yüksek düzeyde girebilme olanağına sahibiz. Güney Afrika ve ırk ayrımı konularını Amerikan solu için bir birleşme noktası yapalım diyorum ben.

Onlar kendilerini birleştirecek bir dava arıyorlar. Biz bu davayı verelim onlara. Güney Afrika, Amerika Birleşik Devletleri'nin bir iç politika konusu olsun. Amerikalı zenciler buna katılacaklar ve onların oylarını sağlama bağlamak için Demokrat Parti de arkalarından koşacaktır. Amerika'nın gettolarında ve kampüslerinde Güney Afrika ekonomisini çökertecek kararlar alınması için büyük bir kampanya düzenleyebiliriz.

Ekonomiyle birlikte hükümet de çökünce biz müdahale eder ve kendi seçtiğimiz hükümeti iktidara geçiririz.»

Bir süre konuşmadan bu şaşırtıcı olayı hayal ettiler. Aleksei Yudenich öksürdü.

«Bu iş parasal olarak kaç malolur?» diye sordu.

«Milyarlarca dolara.» Yudenich'in yüzündeki ifade sertleşince, «Milyarlarca Amerikan doları, bakan yoldaş,» diye ilâve etti. «Bizim yapacağımızı Demokrat Parti yapacak ve faturayı da Amerikan halkı ödeyecek.»

Bakan Yudenich o öğleden sonra ilk kez gülümsedi. Yuri Borodin yaverini çağırmak için zile basana kadar iki saat daha konuştular.

«Votka getir.»

Votka gümüş tepsi içinde geldi. Şişenin dışı buz tutmuştu.

Aleksei Yudenich kadehini kaldırdı.

«Amerika Demokrat Partisi şerefine!» Kahkahalarla gülerek içtiler içkilerini, el sıkışıp birbirlerinin sırtlarını okşadılar.

Müdür Borodin hafifçe yana kayarak Ramon Machado ile omuz omuza durdu. Bu hareket hiçbirinin gözünden kaçmış değildi. Müdür bu parlak genç astının yanında olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Katrina'nın dairesi kentin güzel mahallelerinden birindeydi. Yatak odasından Gorky Parkı görünüyordu. Ramon çarlık Rusya'sından kalan rokoko biçimli binanın asansörü olmadığı

için altıncı kata kadar yürüyerek çıkmak zorunda kalmış, ancak bu egzersiz de kafasındaki votka dumanlarını dağıtmıştı.

Katrina'nın annesi domuz sucuğunun yanına lahana yapmıştı. Hep lahana pişirirdi. Tüm apartman hep haşlanmış lahana kokardı. Katrina'nın ana-babası Ramon'a saygıyla yaklaşırlardı. Katrina kadehini doldururken annesi de sucuğun iri parçasını ona verdi. Yemek bittikten sonra yaşlılar çocukları alıp komşuya televizyon seyretmeye gittiler.

Katrina onu küçücük odasına sokup da eteğini indirirken, «Seni özleyeceğim, lütfen çabuk dön,» dedi.

Ramon'un havaalanına gitmesinden önce bir saatleri vardı Kadının teni sımsıcak ve kadife gibiydi. İri pembe meme başlarının çevresinde mavi damarlar yayılıyordu.

Ramon'un kadını mutlu kılmak için yeterli zamanı vardı.

Ramon odadan çıkarken kadının ayakta duracak hali kalmamıştı artık. Saçları karışmış, incecik sabahlığı kusursuz omuzlarından dökülüyordu.

Kapıda erkeğe sarılıp uzun uzun öptü. «Lütfen çabuk dön bana! Lütfen!»

Gecenin o saatinde havaalanı yolunda birkaç askeri kamyon dışında hiç trafik yoktu. Yol yarım saat bile sürmemişti. Ramon o kadar sık yolculuk yapardı ki, saat farkının ters etkisini en aza indirmek için özel yöntemler geliştirmişti. Uçuş sırasında ne yemek yer ne de alkollü içki alırdı; herhangi bir koşul altında uyuyabilirdi de. Kırk iki derece sıcak altında Etiyopya'da bir kayanın üstünde ya da bir Orta Amerika yağmur ormanında üzerinde kırkayaklar dolaşırken uyuyabilen bir insan İlyushin yolcu jetinin rahatsız, koltuğunda da uyuyabilirdi. Güneş anormal bir parlaklıkla insanı yakar ve kısa kollu gömleği sıırılsıklam olurken Havana'nın Jose Marti Havaalanında uçaktan indiğinde kendi hesabına göre bir Karayipler öğlesinde değil de, kış Moskova'sının geceyarısındaydı. Oradan yere bir pervaneli uçakla Cienfuegos'a uçtu.

Havaalanından bavulunu kendi taşıyarak çıktı, sırada duran köhne taksilerden biriyle sıkı bir pazarlıktan sonra Buena vantura askeri kampına gitti.

Taksi onu kampın kapısı önünde bıraktığında artık akşam da olmak üzereydi.

Günlük eğitim sona ermiş, Che Guevara paraşütçü alayı birlikleri kışlarına dönüyorlardı. Kahverengi savaş giysili bu usta birlikler dünyanın herhangi bir yerinde savaşmak üzere eğitilmişlerse de, Havana'da Politbüro'nun son toplantısından bu yana Afrika eğitimi görmekteydiler.

Ramon durup baktı. Genç erkek ve kadınlar Sierra Maestra'nın o acı günlerinden, çok iyi hatırladığı devrimci marşlardan birini okuyarak geçiyorlardı. O kadar geçmişte kalmış olmasına rağmen 'Vatansızların Vatanı' şimdi bile tüylerini diken diken etmişti.

Evli subaylar bölümünün kapısında kimliğini gösterip içeri girdi.

Ramon'un üstünde spor bir gömlekle ince bir pantolon, ayağında burunları açık sandallar vardı ama nöbetçi assubay adını ve rütbesini görünce hemen selama durdu. Ramon seksen iki kahramandan biriydi. Adları okullarda ezberlenir, hikâyeleri

meyhanelerde anlatılırdı.

Ramon'un evi birbirinin eşi olan iki yatak odalı, düz çatılı, kerpiç duvarlı bir sıra evden biriydi. Palmiye ağaçları arasında Domuzlar Körfezinin sakin suları parıldıyordu.

Adra Olivares daracık ön verandayı süpürmekteydi, ama Ramon daha otuz kırk metre uzaktayken başını kaldırdı ve onu gördü.

«Hoşgeldiniz albay yoldaş,» dedi sakin bir sesle. Bakışlarını yere indirdiyse de, gözlerindeki korkuyu saklayamamıştı.

«Nicholas nerede?» diye soran Ramon bavulunu beton zemine bıraktı. Kadın sorusuna yanıt olarak bakışlarını kumsala çevirdi.

Deniz kıyısında oynayan çocukların neşeli çığlıkları palmiye yapraklarını sallayan rüzgârı bile bastırıyordu. Çocukların hepsi mayoluydu ve vücutları güneşten kararmış ve ıslaktı.

Nicholas diğerlerinden ayrı duruyordu, Ramon oğlunu tanıyınca birden yüreğinde bir kıpırtı hissetti. Ancak geçen yıl onu evladı olarak düşünmeye başlamıştı. Ondan önce hep 'çocuk'tu ve raporlarında da «Kırmızı Gül'ün çocuğu»ydu. Ama hiç farkında olmadan kafasının içinde 'benim oğlum' oluvermişti. Ancak bu sözcük ne yazılmış ne de yüksek sesle söylenmişti.

Ramon evin verandasından inip palmiyeler arasından kumsala yürüdü. Alçak duvarın üstüne oturup oğlunu seyretmeye başladı.

Nicholas üç yaşındaydı. Yaşına göre epey gelişmişti. Uzun boylu olacaktı. Bir kalçasını ileri atmış, ağırlığını tek bacağına vererek eli kalçasında duruşu Ramon'a Michelangelo'nun 'Davud'unu hatırlatıyordu.

Ramon çocukla, ancak aşırı zeki olduğu ortaya çıktıktan sonra ilgilenmeye başlamıştı. Kampın anaokulu öğretmeninin raporları çok umut vericiydi. Oğlanın konuşması ve resimleri kendisinden çok daha büyük bir çocuğa aitti sanki. Ramon o ana kadar oğlanın yetiştirilmesinde aktif bir rol almış değildi. Adra Olivares ve Nicholas'ın buldukları bu kampı da Havana'da DGA aracılığıyla bulmuştu. Adra şimdi devlet güvenlik örgütünde teğmendi.

Ramon ayarlamıştı onu da. Buenaventura evlerinden birinde oturmak, Nicholas'ın askeri kreş ve anaokuluna gidebilmesi için kadının subay olması gerekiyordu.

Ramon ilk iki yıl, Kırmızı Gül'e notlar hazırlarken askeri klinik ve eğitim dairesinin raporlarının elinden geçmesine rağmen çocuğu görmüş değildi. Bu rapor ve fotoğraflar zamanla ilgisini uyandırmış ve başkentten Buenaventura'ya gitmişti.

Çocuk sanki kendisini ilk görüşte tanımış gibiydi. Adra'nın bacakları arkasına saklanıp korkuyla bakmıştı Ramon'a. Babasını en son o beyaz çini taşlı ameliyathanede kendisinin boğulma sahnesini hazırlarken görmüştü. Nicholas o zamanlar henüz birkaç haftalıktı. Bu olayı hatırlıyor olması olanaksızdı, yine de, Ramon'a gösterdiği tepki bir rastlantı olamayacak kadar sertti.

Ramon ise çocuğun bu korkusuna olan kendi tepkisini hiç beklemiyordu.

İnsanların kendisinin önünde korkmalarına alışkındı. Çevresindekilere korku aşılama için o acımasız gösterilerinden birine başvurmaya pek seyrek olarak gerek duyardı, ama

bu kere çok değişikti.

Annesi ve kuzeni Fidel dışında insanlara derin bir yakınlığı olmuş değildi. En güçlü yanlarından birinin de bu olduğunu düşünürdü. Bu tutumu kararlarım vermekte ve eylemlerini tümüyle mantıklı yargılara dayandırmasına olanak tanırđı. Gerektiğinde eski bir dostunu gözünü kırpmadan ve sonraları pişmanlık duymadan feda edebilirdi, Güzel bir kadınla bencillik duymadan, zevk vererek sevişir, ancak bir saat sonra da öldürölmesini emredebilirdi. Bütün insan zayıflıklarının üstünde olmak üzere yetiştirmişti kendini. Lenin'in çelik insanlarından biri gibi kendini hazırlamış, gücünün ve kararlılığının uçlarını bileyerek parıl parıl ürkütücü bir silah, haline getirmişti ve sonra da ruhunun metalinde bu pürüzü bulmuştu.

Parlak Karayipler güneşi altında oturmuş çocuu seyrederken, çok küçücük bir pürüz, diye düşündü. Bıçağın çeliğinde saç teli kadar ince bir çatlak. O da benden bir parça olduğu için. Benim etim ve kanım, benim ölümsüzlük umudum.

Çocuk eğilip yerden bir deniz kabuu aldı. Kabuu elinde evirdi çevirdi, parıltılı parçayı yakından incelemek için başını eğdi.

Nicholas'ın saçları kıvrıcık ve karaydı, denizin tuzuyla ıslak olmasına rağmen güneşte kızıl parıltılar saçıyordu. Annesinden aldığı çok şey vardı. Ramon o klasik burnu, çenenin o tatlı kıvrımını farkedebiliyordu. Ancak gözlerinin yeşili Ramon'dandı.

Çocuk birden kolunu geri atıp kabuu denize savurdu. Sonra dönüp su kıyısında tek başına yürümeye başladı. Ancak o anda ilerdeki çocuklar arasında bir çığlık koptu. Küçük kızlardan biri kargaşalıkta düşmüştü, şimdi bembeyaz kumların üzerinde yatmış ağlıyordu.

«Nicholas!»

Nicholas sabırlı bir iç çekişiyle dönüp kızı ayağa kaldırdı. Çok sevimli ve çok küçük bir kızdı. Eteği dizlerine düşmüş kıcı ortaya çıkmıştı.

Nicholas kızın eteğini kaldırdı, sonra elinden tutup suyun kenarına götürdü. Kızın yüzündeki kumları temizledi, gözyaşlarını sildi. Kız son bir kere hıçkırdıktan sonra sustu.

Kıyıya doğru yürürlerken Nicholas'ın elinden tutmuştu.

«şimdi seni annene götüreceğim,» diyordu Nicholas. Başını kaldırıncı babasını gördü. Birden durup yüzüne baktı.

Ramon oğlanın gözlerindeki korku parıltısının aniden saklandığını farkettti.

Nicholas meydan okur bir tavırla çenesini kaldırdı ve yüz ifadesi donuklaştı.

Ramon gördüğünden hoşlanmıştı. Oğlanın korku duyması iyiydi, korku saygı ve itaatin temeliydi. Korkuyu saklayabilmek ise liderliğin başlıca niteliklerinden biriydi.

Çocuk yaşının çok ötesinde bir güçlölük ve kararlılık gösteriyordu.

Benim oğlum o, diye düşündü Ramon. Emredercesine elini kaldırdı.

«Buraya gel, çocuk.»

Küçük kız irkilerek oğlanın elini bıraktı ve bu kere annesini çağırarak koşmaya başladı. Ramon ona bakmadı bile. Çocuklar üzerindeki etkisi genellikle böyle olurdu.

Nicholas gözle görölür bir biçimde kendisini hazırlayarak babasının yanına yürüdü. «Günaydın, baba.» Ciddi bir tavırla elini uzattı.

«Günaydın, Nicholas.» Ramon uzatılan eli aldı. Çocuğa bir erkek gibi el sıkmasını öğretmişti. Ancak Adra da 'baba' demesini öğretmişti. Buna izin vermemeliydi, ancak sonunda da memnun olmuştu. Hafif bir duygusallık veriyordu bu kendisine. Ve duygusal olduğu o kadar az şey vardı ki.

«Otur bakalım.» Ramon duvarı gösterdi. Nicholas babasının yanına oturup bacaklarını aşağı sallandırdı.

Bir süre hiç konuşmadılar. Ramon çocukça konuşmalardan hoşlanmazdı.

Sonunda, «Neler yaptın bakalım?» diye sorduğunda Nicholas cevap vermeden düşündü.

«Her gün okula gittim.»

«Okulda neler öğretiyorlar?»

«Eğitim yapıyoruz, devrim şarkıları öğreniyoruz.» Nicholas biraz daha düşündü.

«Ve resim yapıyoruz.»

Yine bir sessizlikten sonra, «Öğleden sonraları yüzüyor ve futbol oynuyoruz, akşamları da Adra'ya ev işlerinde yardım ediyorum, sonra da televizyon seyrediyoruz,» dedi.

Daha üç yaşında, diye Ramon düşündü. Aynı soruya bir Batılı çocuğu, «Hiçbir şey,» diye karşılık verirdi. Nicholas bir büyük gibi konuşmuştu.

«Sana bir armağan getirdim,» dedi.

«Teşekkür ederim, baba.»

«Ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?»

«Bana göstereceksiniz, o zaman öğreneceğim.»

AK 47 tüfeğinin plastik bir modelini getirmişti. Minyatür olmasına rağmen şarjörü çıkarılıyor ve içine madeni boyalı plastik mermiler yerleştiriliyordu. Ramon bunu Londra'ya son gittiğinde almıştı.

Nicholas'ın gözleri parlamıştı silahı omzuna dayayıp kıyıya doğru nişan alırken.

Ramon'un geldiğinden bu yana o korkudan gösterdiği ilk gerçek duyguydu bu. Tetiği çekince oyuncaktan gerçek bir silahmış gibi bir ses çıktı.

«Çok güzel,» dedi Nicholas. «Teşekkür ederim, baba.»

«Devrimin kahraman bir evladı için iyi bir oyuncak.»

«Ben devrimin kahraman bir evladı mıyım?»

«Bir gün olacaksın.»

«Albay yoldaş, çocuğun banyo saati geldi.» dedi Adra.

Nicholas'ı alıp eve götürdü. Ramon onları izleme arzusunu bastırdı. Böylesine burjuva bir sahneye katılması uygun olmazdı. Adra'nın üstüne bir sürahi limon suyuyla bir şişe rom koyduğu masaya doğru yürüdü.

Kendine bir içki hazırlayıp kutudan bir puro seçti. Sadece Küba'dayken ve o zaman da sadece Miguel Fernandez Roig purosunu içerdi. Adra bunu biliyordu.

Yeryüzünün en iyi markasıydı bu. Ramon uzun kadehi ve puroyu alıp duvar üstündeki yerine dönerek batan güneşin körfez sularını kanlı bir altın rengine dönüştürmesini seyre koyuldu.

Banyodan yıkanma sesleri ve oğlunun neşeli çığlıkları geliyordu.

Ramon bir savaşı ve bir gezgindi. Kendi evine ancak bu kadar sahip olacaktı, belki de bunu yapan çocuktur.

Ramon yemekte oğlana, «Yakında benimle bir yolculuğa geleceksin,» dedi. «Denizlerin ötesine. Bunu ister miydin, Nicholas? >

«Adra da gelecek mi bizimle?»

Soru Ramon'u rahatsız etmişti. Bu huzursuzluğunu kıskanç İlk olarak görmedi ama. Ters bir sesle, «Evet,» dedi.

«O zaman isterim,» dedi Nicholas, «Nereye gideceğiz?»

«İspanya'ya. Atalarının topraklarına ve senin doğduğun ülkeye.»

Yemekten sonra Nicholas'a bir saat televizyon seyretme izni verildi. Gözleri kapanmaya başlayınca Adra onu odasına götürdü.

Oturma odasına dönünce Ramon'a, «Bu gece beni istiyor musun?» diye sordu.

Ramon başını salladı. Adra kırk yaşını aşmıştı. Ancak karnı dümdüz, bacakları sımsıkı ve güçlüydü. Hiç çocuk doğurmamıştı ve inanılmaz bir kas kontrolü vardı.

Ramon'un isteği üzerine küçük bir numarayla sık sık heyecanlandırırdu erkeği. Ramon bir kurşun kalemi kadının vajinasına sokup ucundan tutar ve Adra'da kaslarının sert bir kasılmasıyla kalemi ikiye kırardı.

Ramon'un seviştiği en doğal ve sevgili kadınlardan biriydi, ayrıca Ramon'dan korkardı ve bu da hem kendisinin hem de erkeğin birleşmeden aldığı zevki kat kat arttırırdı.

Ramon sabahın ilk ışıklarıyla körfezin ucuna kadar yüzdü sonra oradan akıntıya karşı iki mil daha yüzdü çırpıntılı suda.

Sudan çıktığında Nicholas okula gitmeye hazırdı, evin arkasında askeri bir ciple bir sürücü de kendisini bekliyordu. Ramon Rusların sırmalı ve sıra sıra madalya kurdelelerinden çok farklı olan sade devrimci paraşütçü üniformasını giymişti. Nicholas cipte, babasının yanında gururla oturdu büyük kapının yakınlarındaki anaokuluna kadar.

Şekerkamışı hasadı yapıldığı için Havana'ya varmaları iki saat sürdü. Tepelerin üstünde gökyüzü yakılan ateşlerden kapkaraydı, yollar fabrikalara götürülen kamışlarla yüklü dev kamyonlarla doluydu.

Kente varınca Ramon büyük Devrim Meydanının bir ucunda indi. Bu alanda bir milyondan fazla Kübalı Fidel Castro'nun konuşmalarını dinlerlerdi. Başkanın bürosu da, birinci sekreteri olduğu Küba Komünist Partisi Merkez Komitesinin binasındaydı.

Castro'nun Ramon'u kabul ettiği oda devrimci prensiplerin öngördüğü biçimde sadeydi. Büyük tavan vantilatörünün altındaki masa raporlar ve belgelerle tıklım tıklım doluydu. Beyaz duvarlarda Lenin'in bir tek resminden başka hiçbir şey yoktu.

Fidel Castro Ramon'u kucakladı.

«Mi Zorro Dorado,» dedi gülerek. «Altın Tilkim benim. Seni gördüğüme sevindim.

Çok uzun zamandır bizden uzaklardasın dostum. Çok uzun zamandır.»

«Ben de döndüğüme çok memnunum, El Jefe.» Ramon gerçeği söylüyordu.

Herkesten çok sevdiği ve saydığı insanın karşısındaydı. Lider diye çağırdıkları bu adamın iriliği hep şaşırtırdı onu. Castro, Ramon'dan bir baş uzundu ve Ramon onun kolları

arasında kayboluyordu. Castro onu bir kol boyu uzaklaştırıp yüzüne baktı.

«Yorgun görünüyorsun, dostum. Çok çalışmışsın.»

«Ama mükemmel sonuçlarla.»

«Gel, pencerenin yanına otur da, ahlat hepsini.»

Castro masanın üstündeki kutudan 'iki Roig puros'u seçip birini Ramon'a verdi.

Önce onunkini sonra kendisininkini yakıp dik arkalı koltuğuna oturup dumanını savurarak öne eğildi.

«Anlat bakalım Moskova'dan ne haberler var. Yudenich'i gördün mü?»

«Gördüm, El Jefe, toplantı İyi geçti... » Ramon raporunu verdi. Havadan sudan söz etmeden doğrudan ciddi konulara girmek ikisinin de tipik yanıtıydı. Ramon tam bir dürüstlikle konuşabilir, ne karşısındakini kırmaktan çekinir ne de kendi durumunu güçlendirmeye çalışırdı. Durumu sağlamdı. Kan ve can kardeşiydiler. Castro değişebilirdi ama. Sevgisi yön değiştirebilirdi. Seksen iki kahramandan biri olan Che Guevara için de öyle olmuştu. Castro'nun ekonomik politikasını uygun bulmayan Che gözden düşmüş ve. Castro'nun yakın çevresinden uzaklaşarak devrimin gezginci bir şövalyesi olmuştu. Evet, ama Che'nin basına gelen Ramon'un başına gelmezdi.

«Yudenich yeni ihracat atılımımızı desteklemeye söz verdi.» Castro güldü: İkisi arasında bir şakaydı bu. Castro tutkulu hayallerini halk kitlelerine aşılabilir yeteneğine sahip politik bir dehaydı. Ancak, okumuş bir insan, devrimden önce mesleğinde başarılı bir avukat olmasına rağmen ekonomist değildi.

Ekonomi bilimi dünyası konusunda algılama yeteneği de çok azdı. Ödemeler dengesi, işsizlik ve verimlilik gibi şeylerle uğraşamazdı. Onun görüş alanı çok daha kapsamlıydı ve politikanın bu değersiz yanlarının çok üstündeydi. Cesur ve büyük şeylerden hoşlanırdı. Ramon tüm planı El Jefe'nin hoşuna gidecek biçimde kurmuştu.

Çok cesur ve çok açık seçik bir plandı bu.

Bütün sorun Küba adasının zenginliğinin üç ana maddeye dayanıyor olmasıydı, şeker, tütün ve kahve. Bunlar, Castro'nun değil kent yenileşmesi ve sosyal yardım planları için gerekli döviz sağlayacak, patlayan bir nüfusun artan istihdam sorununu bile çözmeye yeterli değildi.

Devrimden bu yana nüfus iki katına çıkmıştı. On yıl içinde bunun da katlanacağı tahmin ediliyordu. Ramon'un planı bu sorunların üstesinden gelecek biçimde geliştirilmişti. Hem döviz sağlayacak, hem de adadaki işsizlik sorununu kökünden çözümlenecekti.

'Yeni ihracat hamlesi' sadece insan ihracıydı, savaşçı kadın ve erkekler ihracı.

Bunlar dünyanın dört bir yanında devrimi sağlamak için onbinlerce paralı asker olarak gönderilecekti. Belki de adanın toplam işgücünün yüzde onu olan yüz bin kişi böylece gönderilebilirdi. Böylece bir darbede hem işsizliği sona erdirecekler, hem de paralı asker ordusunun aldıkları aylıklarla devlet kasalarını dolduracaklardı.

Castro planı ilk duyduğunda hoşlanmıştı. İşte bu anlayıp takdir edebileceği ekonomi türüydü.

«Yudenich bunu Brejnev'e tavsiye edecek,» dedi Ramon. Castro kara bir kediymiş gibi

sakalını okşadı.

«Yudenich tavsiye ediyorsa o zaman kaygılanacak bir durum yok. Ve ikimiz de onları nereye göndermek istediğini biliyoruz.»

«Bu öğleden sonra Tanzanya büyükelçiliğinde toplantılarım var.»

Havana'da, hepsi de sömürge baskısından yeni kurtulmuş on yedi Afrika sosyalist devletinin elçilikleri vardı.

Julius Nyrere'nin başında olduğu Tanzanya bunlardan en marksistiydi. Nyrere bir dönümden fazla toprağa sahip olan herkesin 'kapitalist ve halk düşmanı' olduğunu ve devletçe bütün topraklarına elkonularak cezalandırılacaklarını ilân etmişti.

Tanzanyalılar Afrika'nın geri kalan yerlerindeki sömürge devletlerinden özgürlüğü için çalışanlara destek sağlıyorlardı. Portekiz Angola'sı ve Mozambik'iyile ırkçı Güney Afrika ve Etiyopya İmparatoru Haile Selasiye'nin ortaçağ feodal devletinin özgürlük, savaşçılara Tanzanya kucak açıyordu. Bütün bu ülkelerde Kübalı paralı askerlere iş çıkacaktı.

«Kendilerini marksist sosyalizme adanmış ve zorbayı devirmek için canlarını fedaya hazır olan Habeşistanlı subaylarla buluşacağım.»

«Evet, Etiyopya olgunlaştı artık,» dedi Castro.

«Kaderin sana bu güzel adanın kıyılarından çok ötelede bir rol verdiğini ikimiz de biliyoruz. Afrika seni bekliyor.»

Castro keyifle arkasına yaslanıp iri ellerini dizlerine yerleştirdi.

«Afrikalıların Rusya'ya karşı doğal bir güvensizlikleri vardır.» diye devam etti Ramon. Kremlin'de ki Rusların hepsi Kafkas ırkıdır. Bütün diğer erdemlerine rağmen Rusların çoğunun ırkçı olması talihsiz bir gerçektir. Afrika liderlerinin birçoğu, özellikle, de genç olanları. Rusya'da eğitim görmüşlerdir. Patrice Lumumba Üniversitesinin koridorlarından geçerken obezyana, yani 'maymun' diye fısıldandığını hepsi duymuşlardır. Ruslar beyaza ve ırkçılırlar, Afrikalı tâ kalbinde hisseder onlara güvenilmeyeceğini.»

Ramon purosunu tüttürdü. Bir süre konuşmadılar. Sonunda, sessizliği bozan Castro oldu.

«Devam et.»

«Diğer yandan, El Jefe, senin geçmişinde bir Afrikalı yatmaktadır...»

Castro başını salladı.

«Ben İspanyolum.»

Ramon gülümseyerek devam etti. «Dedelerinin Havana'da köle olarak, satıldıklarını iddia edecek olursan, sana kim inanmazlık edebilir ki? Ve Afrika'da nasıl etkin olabileceğini hayal edebilir misin?»

Castro bir an konuşmadan bu hayali düşünürken Ramon yumuşak bir sesle devam etti. «Sana bir tur hazırlamalıyız. Mısır'dan güneye doğru, ilişkide olduğun yirmi devleti kapsayacak bir tur. Burada Afrika halkına bağlılığını dile getirirsin. Afrika yanlısı olduğunu iki yüz milyon insana gösterebilirsen etki alanının ne kadar büyük olacağını düşün.» Ramon uzanıp Castro'nun bileğine dokundu. «Sıkıntılı küçük bir adanın başkanı değilsin o zaman. Amerika'nın oyuncağı değilsin. Dünya çapında etki ve gücü olan bir devlet

adamısın.»

«Altın Tilkim,» diye söylendi Castro. «Seni bu kadar sevmeme hiç şaşmamalı.»

Tanzanya büyükelçiliği geçici olarak kentin eski kesimindeki İspanyol sömürge binalarından birine yerleşmişti.

Etiyopyalılar Ramon'u bekliyorlardı, imparator Haile Selasiye'nin ordusunun üç genç subayıydılar. Ramon Machado'yu içlerinden sadece biri ilgilendirmişti. Daha önce Addis Ababa'ya gittiğinde Yüzbaşı Getachew Abebe ile tanışmıştı.

Etiyopya'da etnik çizgilerde bir kesinlik yoktur. Bin yıllık istila ve Kızıl Denizin öte yanındaki Kafkas ırkı kabileleriyle Afrika kıtasının içlerinden gelen kabilelerle karışma sonunda bir ayırım yapabilmek olanaksızdır. Gurulle ve Amhara gibi tanımlar kan bağından çok dil ve kültür gruplarını belirler.

Ancak Yüzbaşı Getachew Abebe'de safkan Afrikalı etkisi hakimdi. Teni çok kara, dudakları iriydi. Addis Ababa Üniversitesi mezunuydu. Joe Cicero üniversiteye profesör olarak güçlü bir İngiliz ve Amerikalı marksist kadrosu yerleştirmeyi başarmıştı. Onların en parlak öğrencilerinden olan Abebe de tam bir marksist leninistti şimdi.

Ramon onu yıllardır inceledikten sonra artık aradığı adamın o olduğuna inanmış bulunuyordu. Ababe en azından zeki ve acımasızdı ve kendini davaya adanmıştı.

Daha otuz beş yaşında olmasına rağmen Ramon'un şimdilik Etiyopya'nın bundan sonraki lider adayıydı.

Tanzanya büyükelçiliğinin pancurları kapalı arka odasında el sıkışırken Ramon duvarları süsleyen bir dizi Afrika maskını gösterdi. Bunlardan herhangi birinde bir mikrofon saklı olabilirdi.

Konuşmaları havadan sudandı ve yarım saat bile sürmemişti. Ayrılmak üzere el sıkışırken Ramon Abebe'ye yaklaşmış dört sözcük fısıldadı, bir yer ve bir saat.

İkisi bir saat sonra eski kentin en ünlü ban olan Bodeguita del Medio'da bir daha buluştular. Yerlere talaş tozu serpilmiş, masalarla iskemleler eski ve yıpranmıştı.

Delik deşik duvarlarda yazılar, ünlü ve sıradan İnsanların İmzaları vardı: Hemingway'den Spencer Tracy'ye ve Windsor Dükü Edward'a kadar pek çok kimse burada içmişti. Adi tahta çerçeveler içinde solgun fotoğrafları duvarlarda asılıydı. Uzun ve dar salonda dumandan göz gözü görmüyordu.

İla adam en uzak köşede oturuyorlardı, önlerinde birer kadeh içki varsa da, ikisi de birer yudum bile almış değillerdi.

«Yoldaş, zaman hemen hemen geldi çattı,» dedi Ramon. Abebe başını salladı.

«Amhara aslanı yaşlandı ve dişleri döküldü; oğlu tembel ve zayıf bir budaladır.

Millet onun baskısı altında inim inim iniyor ve son yüzyılın en büyük kuraklık ve kıtlığı yaşanıyor. Vakit tamamdır.»

«Kaçınmamız gereken iki şey var,» dedi Ramon. «Birincisi silahlı bir ihtilal. Ordu ayaklanır da imparatoru hemen öldürecek olursa seni gözönüne alan olmayacaktır.

Rütben çok küçük daha. Generallerden biri iktidarı ele alacaktır.»

«Eee?» dedi Abe be. «Çözümü ne bunun?»

«Yavaş bir ihtilal.» Abebe her ne kadar kabul edecek değilse de, bu terimi ilk kez duyuyordu.

«Anlıyorum,» diye mırıldandı. Ramon adamı aydınlatmak için sözüne devam etti.

«Derg Haile Selasiye'den hesap sorup tahtı terketmesini istemelidir. Dediğin gibi yaşlı aslanın dişleri döküldü artık. Tek başına kaldı. Boyun eğmek zorunda kalmalı.

Sen Derg'deki bütün etkini kullanmalısın, ben de kendi hesabıma bunu yapacağım.»

Derg bütün askeri ve kabile büyükleri, hükümet daire başkanları ve din büyüklerinden oluşan Etiyopya parlamentosuydu. Addis Ababa Üniversitesinin marksist ürünleri tüm parlamentoya yayılmıştı. Bunlardan çoğu da Ramon'un dördüncü bölümüne bağlıydılar. Hepsi de Geta chew Abebe'yi liderleri olarak kabul etmişlerdi.

«Ondan sonra geçici olarak bir askeri cuntayı başa geçireceğiz ve ben de büyük bir Küba kuvveti getirmeyi ayarlayacağım. Bununla senin durumunu sağlamlaştıracağız. Onun ardından da sıra bir sonraki adıma gelecek.»

«O nedir?» diye sordu Abebe.

«İmparator ortadan kaldırılmalıdır. Krallık yanlısı bir karşı darbeyi önlemek için.»

«İdam mı? »

«İdamlar çok duygusal ve çok kamuoyunun, gözü önünde olan şeylerdir.» Ramon başını salladı. «Yaşlı ve hasta bir adam zaten. Bir gün ölecek ve.. »

«Ve sonra seçim mi?» diye Abebe sözünü kesince Ramon sert bir bakışla adamın yüzüne baktı. Etiyopyalının kalın mor dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi gördükten sonra, o da gülümsedi.

«Beni korkuttun, yoldaş,» dedi Ramon. «Bir an ciddi konuştuğunu sandım. Yeni başkanı ve hükümet biçimini seçmeden kesinlikle seçim istemeyiz. Halk kitleleri hiçbir yerde kendilerini yönetememişlerdir bugüne kadar; o bir yana, kendilerini yönetecek insanları bile seçememişlerdir. Onlar için bu seçimi yapmak bizim görevimizdir. Daha sonraları, sen marksist bir sosyalist hükümetin başkanı ilân edildikten sonra seçimimizi onaylatmak için kontrolümüz altında olan bir seçime gideceğiz.»

«Sana Âddis'te ihtiyacım olacak,» dedi Abebe. «Senin yol göstermene ve önümüzdeki tehlikeli ve heyecanlı günlerde mücadelemizi başarıya ulaştırmak için Küba'nın güçlü sağ eline ihtiyacım olacak.»

«Orada olacağım, dostum. Sen ve ben birlik olarak dünyaya bir ihtilalin nasıl yapılması gerektiğini göstereceğiz.»

Her zaman riziko vardır, diye düşündü Ramon, ama bunun gelecekte beklenen kazançlara göre değerlendirilmesi gerekir. Sonra da bu rizikoları azaltacak tüm önlemler alınmalıdır.

Kırmızı Gül'ü çocuğuna yaklaştırma zamanı gelmişti, tıpkı doğumdan hemen sonra o ilk bağı kurulması için zaman tanındığı gibi. O zaman çocuğuna süt vermiş, onun küçücük vücudunu yakından tanımıştı ama bu üç yıl önceydi. Bağ zayıflamaya başlamış olmalıydı.

Ramon o tehdit video gösterisini, fotoğrafları, klinik ve anaokulu raporlarını kadının analık içgüdülerini güçlendirmek için kullanmıştı. Ancak üç yıl çok uzun bir süreydi ve Kırmızı Gül üstündeki kontrolünün zayıfladığını, hissediyordu.

Siemens radar raporunu teslim ettiği için ödüllendirilmeli ve kendisine açık olan tek yolun işbirliği olduğu öğretilmeliydi. Diğer yandan çılgınca bir şeye kalkışacak kadar da uyarılma malıydı. Kadının güçlü ve azimli bir kişiliği vardı. Tehlikeli bir ruha sahipti ve Ramon bunun parçalanması zor bir güç kaynağı olduğunu biliyordu.

Korkutulabilirdi, ama tam olarak denetim altına alınabilir miydi? Bundan henüz emin değildi. Çok dikkatli davranmak zorundaydı.

Nicholas'la bu buluşmasının bir gevşeme göstergesi olduğuna inanmaması gerekirdi. Çelik yaylı bir kapana kısırılmış olduğunu anlamalıydı.

Ramon bu ziyaretin yaratacağı bütün ters etkileri hesaplamıştı. Bunlardan en akla yatkını Kırmızı Gül'ün çocukla kaçabileceğini ya da çocuğu onların elinden kurtarabileceğini düşünmesiydi.

Buna karşı da önlemler almıştı. Buluşma epey uzak bir çiftlikte gerçekleşecekti.

Burası tüm ailesiyle tatilini geçirmek üzere New York'a gitmiş olan İspanya Komünist Partisinin bir üyesinindi. Ramon buluşmada bulunmak üzere bir KGB grubunu da sağlamıştı.

Çiftliğin içinde ve çevresinde hepsi de silahlı on iki nöbetçi vardı. Silahlar, telsizler ve Kırmızı Gül'ün oğlunu görünce isteri nöbetine tutulması olasılığına karşı uyuşturucu ilaçlar diplomatik kuryeyle Madrid'e getirilmişti.

İspanya'yı seçmesinin de iyi bir nedeni vardı. Kırmızı Gül Nicholas'ın nerede tutulduğunu asla bilmemeliydi. Ramon Courtney ailesinin gücünü ve etkinliğini çok iyi biliyordu. Kırmızı Gül babasına gittiği takdirde ve adam da oğlanın nerede olduğunu bilirse, çocuğu kaçırmak için ya paralı asker tutarlar ya da Güney Afrika güvenlik güçlerinden yararlanırlardı.

Onun için Kırmızı Gül oğlunun İspanya'da yaşadığını sanmalıydı.

Mantıklısı da buydu. Nicholas burada doğmuştu. Kırmızı Gül Ramon'un İspanyol olduğunu biliyordu. Çocuğu en son İspanya'da görmüştü. Okyanus ötesi bir ülkeye götürüldüğünü düşünmesi için hiçbir neden yoktu.

Havana'dan Londra'ya Aeroflot uçağıyla gelmişler, oradan İspanya'ya ise İberya Havayollarıyla uçmuşlardı. Görüşmeden sonra Adra ile çocuk iki KGB koruyucusu eşliğinde aynı yolla dönecekler, Ramon ise Etiyopya'ya gidecekti.

Ramon çiftliğin çan kulesinin penceresinin pancurları arasından yüzyıllık birikimin yosunuyla lekelenmiş kırmızı kiremitli çatıya baktı. Bina geleneksel mimariye göre inşa edilmişti. Ortadaki bir avlunun çevresinde beyaz badanalı duvarlar, bakımlı bahçenin tam ortasında da bir yüzme havuzu vardı. Havuzun iki kenarındaki palmiye ağaçlarının meyve yüklü zarif dalları suyun üzerine eğilmişti.

Ramon bulunduğu yerden çiftliği çevreleyen tarla ve bağları da görebiliyordu.

Ancak kendisi görülüyordu. Bağları bölen kenarı duvarlı yollarda gizlenmiş olan

arabalar telsizle vereceği bir emirle hemen bütün kaçış yollarını keseceklerdi. Ramon malikânenin çevresine ve avluya bakan pencerelere sekiz adam yerleştirmişti.

Bunlardan biri tüfekli ve keskin nişancıysa da, gerçekte ona ihtiyacı olacağını sanmıyordu.

Gerekli kadro ve uçak biletleriyle operasyon epey tuzluya malolmuştu. Ancak Madrid'deki Rus elçiliğinin nöbetçi ve araçlarını kullanmış, çiftlik sahibine de bir şey ödememişti. Ramon maliye dairesinin cimriliğini ve raporunu hazırlarken her bir masrafı haklı göstermek için nasıl saatlerce uğraştığını hatırlayarak her zamanki gibi midesinde yine bir yanına hissetti.

Bir muhasebeci bir operasyonun gereklerini ve önceliklerini nasıl anlayabilirdi?

Karşı karşıya kaldığı bu sürekli mali teftiş olmadan ne kadar çok şey elde edilebilirdi oysa. Sovyet sosyalizmi arasına kattıkları bir ulusa ne değer biçerlerdi?

Telsiz çatırtısı düşüncelerini yarıda kesti.

«Da? Evet?» Rusça konuşuyordu.

«Üç numara konuşuyor. Araba göründü.» Malikânenin güneyindeki yolun en ucundaki nöbetçiydi bu.

Ramon kulenin güneye bakan penceresine döndü. Bağların ötesinde yaklaşan bir arabanın ardında bıraktığı toz bulutu görülüyordu.

«Çok iyi.» Tekrar eski yerine dönüp elçilikten gelen kadın muhabere memuruna başıyla işaret verdi. Kadın elektronik bir konsolun başında oturuyordu, mikrofon avluya çevrilmişti. Orada konuşulan her kelime kaydedilecek, görüntü videoya alınacaktı.

Binada da Kırmızı Gül'ün girebileceği her odada gizli mikrofonlar ve kameralar vardı. Banyo ve tuvalette bile. Ramon bu malzemeyi Madrid'teki büyükelçilikten istemişti.

Kordiplomatik plakalı mavi Cortina çiftlik kapısı önünde durdu.

Arabadan önce Isabella Courtney, arkasından havaalanından bu yana kendisine eşlik eden kadın elçilik görevlisi indi. Isabella bir an durdu ve sanki orada olduğunu hissetmiş gibi çan kulesinin kapalı pancurlarına baktı. Ramon dürbünü alıp kadının yüzünü inceledi.

Son gördüğünden bu yana dramatik bir değişim geçirmişti. O saçma sapan genç kızdan eser kalmamıştı. Olgun bir kadındı şimdi. Duruşunda bir ağırlık, bir kararlılık vardı. Yüz hatları sertleşmişti sanki. Zayıftı, çok zayıf. Gözlerinin altında kara lekeler vardı. Ramon o kadar uzaktan bile yaşamın sıkıntılarının ilk hafif izlerim, dudaklarının kenarındaki çizgileri seçebiliyordu. Kadında hoşuna giden bir acı çekmişlik havası vardı. Eskisi kadar güzel değildi, ama çok daha çekici ve ilginç görünüyordu.

Ramon hiç beklenmedik bir anda onun Nicholas'ın annesi olduğunu düşündü ve içinde kadına karşı bir acıma duydu. Ancak bu duyguya kızmış ve hemen bastırmıştı.

Daha önce, hatta Lubyanka altındaki sorgulama hücrelerinde ve Kongo'daki işkence odalarında bile böyle bir şey hissettiğini hatırlamıyordu. Öfkesini kendine, sonra da kadına yöneltti. O bir anlık zayıflığın suçlusunu kadındı.

Isabella pancurlar ardında bir kıpırtı görmüş olduğunu sandı, ama bunu sadece hayal etmiş de olabilirdi.

Kendisine eşlik eden kadın koluna dokunup hafif aksanlı bir İngilizceyle, «Gel,» dedi. «İçeri girelim.»

Isabella bakışlarını çan kulesinden önünde açılan tik ağacından kapıya kaydırıldı.

Bir kadın bekliyordu kendilerini. Isabella; gri tayyörünün düğmelerini sanki kendisini bir zırh gibi koruyacakmışçasına ilikledi. Omuzlarını geri atıp kapıdan içeri girdi.

İçersi loş ve serindi. Taş döşeli yerlerde koyu renkli halılar vardı. Mobilyalar ağır, pencerelerin pancurları kapalıydı.

«Bu tarafa!» Kadın kendisini büyük holün yanındaki küçük bir odaya soktu. Elinde Isabella'nın bavuluyla getirdiği büyükçe bir paketi taşıyan kadın da arkalarından geldi.

Bavul ve paketi kaim meşe masanın üstüne bıraktıktan sonra kapıyı kilitledi.

«Anahtarları ver.» Isabella çantasından çıkardığı anahtarları kadına uzattı.

İki kadın sistemli bir hareketle bavulu aradılar. Bu görev için yetiştirildikleri belliydi.

Her giyim eşyasını tek tek açıp astarlarını ve dikiş yerlerini kontrol ediyorlar, krem ve kozmetik kutularına dikiş iğnesi sokuyorlardı. Her tüpü tek tek elden geçirip Isabella'nın koltukaltlarını traş ettiği elektrikli traş makinesinin pillerini bile çıkardılar.

Ondan sonra biri Nicholas'a getirdiği hediye paketini açarken ötekisi de elçantasını didik didik etti.

«Elbiselerinizi çıkarın lütfen.» Isabella omuzlarını silkerek soyunmaya başladı.

Üstünden çıkan her şey çok sıkı bir incelemeden geçiyordu. Omuz vatkaları ve sutyenin astarı da iyice kontrol edildi.

Çırlıçiplak kalınca kadınlardan biri, «Kollarını kaldır,» dedi.

Diğeri eline bir cerrah eldiveni geçirip iki parmağım bir vazelin çanağına daldırınca Isabella'nın gözleri dehşetle açıldı.

«Arkanı dön,» diye emretti kadın.

«Hayır.» Isabella başını salladı.

«Çocuğu görmek istiyor musun?» Kadın vazelinle parlayan iki parmağını kaldırdı.

«Dön arkanı.»

Isabella ürperdi, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

«Lütfen. Hiçbir şey saklamıyorum. Gereksiz bir şey bu.»

«Dön arkanı.» Kadının sesi hiç değişmemişti, Isabella ağır ağır döndü.

«Öne eğil. Ellerini masaya daya.»

Isabella öne eğilip masanın kenarını tuttu.

«Bacaklarını iki yana aç.»

Isabella isteyerek küçük düşürüldüğünü anlıyordu. Bütün bunların oyunun bir parçası olduğunu biliyordu. Hiçbir şey hissetmemeye çalıştı ama kadının parmakları içine girerken elinde olmadan hafifçe bağıırıp çekilmeye çalıştı.

Isabella dudaklarını ısırıp gözlerini kapattı. Muayene pek uzun sürdü.

«Tamam.» Kadın geriledi. «Giyin şimdi.»

Isabella yanaklarından yaşlar süzülüğünü farkettiler. Çantasından mendilini alıp kuruladı. Öfke gözyaşlarıydı bunlar.

«Burada bekle.» Kadın eldiveni elinden sıyırıp çöp sepetine attı.

Sonra ikisi birden çıkıp kapıyı kapattılar.

Isabella giyinip bir iskemleye oturdu. Elleri titriyordu. Yumruklarını sıkıp ellerini ceketinin ceplerine soktu.

Onu bir saat beklettiler orada.

Ramon video kameranın küçük ekranından seyretmişti.

Kamera öyle yerleştirilmişti ki, tüm muayene sırasında Isabella'nın yüzünü seyretmişti.

Kadının yüz ifadesinde kendisini huzursuzluğa yöneltecek şeyler vardı.

Onun tam bir teslimiyet içinde olacağını ummuşsa da, bunu gerçekten beklememişti.

Oysa gözlerinde buz gibi bir öfkeyi, sıkığı çenelerinin sert inatçı çizgisini görmüştü.

Ekrana yaklaşarak dikkatle incelemişti kadını, öfke dışı mı yoksa içe mi dönüktü?

Öldürmeye mi yoksa intihar etmeye mi hazırdı? Bundan emin olamadı.

Tam o anda Isabella başını kaldırıp gizli kameraya baktı. Kameranın ne olduğunu

anlamış ve hemen kendini toparlamıştı. O lacivert gözlere bir perde inmiş, yüz ifadesi boş

bir kaygısızlığa dönüşmüştü. .

Ramon doğruldu. Derin bir göğüs geçirdi. Tâ baştan beri kuşkulandığı gibi bu insan

belirli bir noktadan öteye gitmeye zorlanamazdı. O noktanın da çok yaklaşmış olduğunu

hissediyordu. Kadın isyanın eşiğindeydi. Taktik değiştirilmesi gerekiyordu şimdi. Pekâlâ;

ona da hazırlıklıydı.

Değişiklik genellikle iyi bir yöntemdi; insanı şaşırtır, kararsızlığa iterdi.

Ramon odaya dönüp, «Çocuğu getirin,» dedi.

Adra yan odadan elinden tuttuğu Nicholas'la geldi.

Ramon anasını olduğu gibi çocuğu da dikkatle inceledi. Adra o sabah oğlanın saçlarını

yıkamıştı. Lüle lüle saçları alnına düşüyordu. Basit bir kısa kollu beyaz gömlekle kısa

pamuklu pantolon giymişti. Kolları bacakları güneşten yanmıştı, dudakları pembeydi ve

karakaşları iri gözleri üstünde kalın kalındı. Her ananın yüreğini parçalayacak bir çocuktu.

«Sana söylediklerimi hatırlıyor musun, Nicholas?»

«Evet, baba.»

«Çok iyi bir kadınla tanışacaksın az sonra. Seni çok seven bir hanım. Sana bir armağan

getirdi. Ona iyi davranacaksın ve kendisine 'anne' diyeceksin.»

«Beni Adra'dan alacak mı?»

«Hayır, Nicholas. O seninle biraz konuşup bir armağan vermeye geldi. Sonra da

gidecek. Ona iyi davranacak mısın? Eğer sözümü dinlersen Adra bu akşam bir Woody

Woodpecker filmi seyretmene izin verecek. Bunu istersin, değil mi?»

«Evet, baba,» Nicholas mutlu bir gülümsemeye baktı babasına, «Haydi git şimdi.»

Ramon pancurlar arasından aşağı baktı. Avluda KGB kadınlarından biri Isabella'yı

güneşe çıkarıyordu. Yüzme havuzunun yanındaki bir sırayı gösterdi. Gizli mikrofonlardan

sesi odanın içinde duyuldu.

«Burada bekleyin lütfen. Çocuk size gelecek.»

Kadın döndü, Isabella sıraya oturdu, çantasından çıkardığı güneş gözlüğünü taktı.

Kara camların altından sezdirmeden çevresini inceledi.

Ramon telsizinin düğmesine bastı.

«Tüm istasyonlar, Bir Numara konuşuyor. İlişki başladı.»

Elektronik gözetleme aygıtları dışında şimdi Isabella'ya 7.62'lik bir tüfekte küçük ok atıcı bir tabanca doğrultulmuştu. Tabancada, mermi yerine Tentanyl vardı ve bir insanı iki dakika içinde hareketsiz hale getirirdi. Ramon panzehir olarak, iki tane 10 miligramlık Nalorphine ampulünü de hazır bekletiyordu. Son bir çare olarak uyuşturucuya başvurursa da, Kırmızı Gül gibi gelecekte değerli olabilecek bir ajanı kaybetmek istemezdi.

Isabella birden ayağa fırlayıp avlunun öte yanına baktı. Ramon da aşağı baktı.

Kulenin hemen altında Adra ile Nicholas görünmüştü.

Isabella koşup oğlunu kucaklama isteğine güçlkle engel oldu. Böyle bir hareketin çocuğu şaşırtıp korkutacağını biliyordu. Her oğlan çocuğun bebek muamelesi görmekten nefret ettiği yaşıydı. Isabella çocuk kitaplarını didik didik etmişti oraya gelene kadar.

Gözlüğünü çıkarıp kıpırdamadan bekledi. Nicholas, Adra'nın elini bırakmadan ilgiyle süzdü annesini.

Isabella onu görmeye hazırlıklı olduğunu sanıyordu. Kendisine gönderilen son fotoğrafı sadece iki ay önce çekilmişse de, gerçek bambaşka bir şeydi. Resimde oğlanın gerçek renkleri, o teni, o gözleri asla canlandırılmazdı. Hele o gözleri!

«Tanrım, dünyanın en güzel çocuğu bu!» diye mırıldandı. «Tanrım, ne olur sevsin beni.»

«Buenos Dias, Senyorita Bella,» dedi Adra. İspanyolca konuşuyordu. «Nicholas yüzmeyi çok sever. Onunla yüzmek isterseniz ikiniz için de kabinde birer mayo var. Orada üstünüzü değiştirebilirsiniz.»

Sonra Nicholas'a baktı. «Annene hoş geldin de.» Oğlanın elini bıraktı, ikisini avluda yalnız bırakarak dönüp gitti.

Nicholas ne gülümsemiş ne de bakışlarını Isabella'nın yüzünden ayırmıştı. Şimdi bir adım öne çıkıp sağ elini uzattı.

«Günaydın, anne. Benim adım Nicholas Machado ve seninle tanıştığıma çok sevindim.»

Isabella diz çöküp olanca gücüyle oğlunu kollan arasında sıkmak isterdi. 'Anne' sözcüğü bir bıçak darbesi gibi girmişti yüreğine. Oğlanın elini tutup sıktı.

«Çok esaslı bir gençmişsin, Nicholas. Anaokulunda da çok başarılı olduğunu duydum.»

«Evet. Gelecek yıl da genç öncülere katılacağım.»

«Bak bu çok iyi olacak senin için. Genç öncüler kimdir, Nicholas?»

«Bunu herkes bilir.» Annesinin cahilliğinin oğlanın hoşuna gittiği belliydi.

«Devrimin kız ve erkek evlattandır onlar.»

«Çok güzel,» diye Isabella aceleyle devam etti. «Sana bir armağan getirdim. »

«Teşekkür ederim, anne.» Nicholas'ın bakışları elinde olmadan pakete kaydı.

Isabella sıraya oturup armağanı verdi. Nicholas da annesinin önünde çömeliip dikkatle açtı kâğıdı. Sonra birden durdu.

«Beğendin mi?» diye Isabella endişeyle sordu.

«Bu bir futbol topu,» dedi Nicholas.

«Evet. Beğendin mi?»

«Bana verilen en güzel armağan bu.» Oğlan başını kaldırıp bakınca Isabella onun o resmi konuşmasına rağmen bunu içten söylediğini anladı. Ne kadar kendine hakim bir küçük adam bu, diye düşündü. Nasıl korkunç olaylar ve karabasanlar onu böyle yaptı acaba?

«Ben hiç futbol oynamadım,» dedi Isabella. «Sen bana oynamasını öğretir misin?»

«Ama sen kızsın.» Nicholas kuşkuluydu.

«Yine de bir denemek isterim.»

«Peki.» Nicholas topu kolunun altına sıkıştırmıştı. «Ama ayakkabılarını çıkarmalısın.»

Aradan birkaç dakika geçince çocuğun tüm çekingenliği uçup gitmişti. Topun ardından koşarken heyecanla bağıyordu. Bir tarla faresi kadar atıkti, Isabella onun arkasından koşuyor, verdiği talimatları yerine getiriyor, onunla birlikte gülüyordu.

Sıranın ayakları arasına beş göl atmasına da izin verdi.

Sonunda ikisi de çimenlerin üstüne serildiklerinde Nicholas soluk soluğa, «Bir kız için... çok iyisin,» dedi.

Sonra mayolarını giydiler. Nicholas annesine becerilerini gösterdi. Önce havuzun boyunca kurbağalama yüzdü. Annesinin övgüleri o kadar çoktu ki, «Havuzu enine suyun altından da geçebilirim. Bak,» dedi. Gerçekten de öteki uca varana kadar suyun altından yüzüp ağzından suları püskürterek, kıpkırmızı bir yüzle çıktı dışarı.

Suyun alçak yerindeki basamaklarda oturan Isabella oğlunu en son suyun içinde gördüğü zamanı hatırlayınca bir tiksinti duymuş, ama yine de gülmeyi başarmıştı.

«Aferin sana, Nicholas.»

Oğlan hâlâ soluk soluğa annesinin yanına geldi ve aniden kucağına atladı.

«Çok güzelsin. Seni sevdim.»

Isabella, çok değerli bir kristali kırmaktan korkarcasına dikkatle kollarıyla sardı oğlunu. Islak ve sıcak vücuduna yaslanınca kendi kalbinin kopacakmış gibi attığını hissediyordu.

«Nicholas,» diye mırıldandı. «Yavrum benim. Ne kadar çok seviyorum seni! Nasıl da özlüyorum seni!»

O öğleden sonra göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Adra oğlanı almaya geldi.

«Nicholas'ın yemek saati geldi. Siz de onunla birlikte yemek ister misiniz, Senyorita?»

Adra'nın bahçede kurduğu sofrada yediler yemeklerini. Nicholas portakal suyu, Isabella şeri içiyordu.

Nicholas dondurmasını bitirmek üzereyken Isabella'nın başı dönmeye başladı.

Kulaklarında bir uğultu duydu, Nicholas'ın başı irileşmeye ve bulanıklaşmaya başladı sanki.

Adra kadını iskemlesinden devrilmek üzereyken yakaladı. Ramon evden çıktı. İki KGB kadını arkasındaydılar.

«Aferin sana, Nicholas,» dedi Ramon. «Haydi şimdi Adra'yla git yat.»

«O iyi hanıma ne oldu öyle?»

«Bir şey olmadı: Çok uykusu gelmiş. Senin de uykun geldi zaten, Nicholas.»

«Evet, baba.» Çocuk esneyip gözlerini ovuşturdu. Adra oğlanı götürünce Ramon bekleyen kadınlara işaret etti. «Onu odasına götürün.»

Kadınlar Isabella'yı iskemleden kaldırırlarken Ramon boş şeri kadehini aldı ve uyku ilacının izlerini mendiliyle sildi.

Isabella yabancı bir yatak odasında uyandı. Kendini dinlenmiş ve huzurlu hissediyordu. Sabah güneşinin ilk ışıkları pancurlar arasından giriyordu odaya.

Uykulu uykulu gözlerini kırıştıtarak çarşafı çiplak omuzlarını örttü. Nerede olduğunu merak ediyordu.

Birden çarşafın altında çırılçıplak olduğunu farketti. Başını kaldırdı. Elbisesi açık banyo kapısının yanındaki iskemlenin üzerinde katlanmış duruyordu. Bavulu yerindeydi.

Birden gözücuyla bir hareket farkedince iyice uyandı. Odada bir erkek vardı.

Bağırarak için ağzını açarken adam susmasını işaret etti.

«Ram...» Ama Ramon iki adımda yanına gelip eliyle ağzını örttü.

Isabella şaşkın bir halde bakıyordu. Sevinmişti de. Ramon! Bir bahar seli gibi neşe yükseliyordu içinde.

Ramon onun yanından ayrılıp yatak odasının duvarına yürüdü. Duvarda Goya üslubunda yapılmış koyu renkli bir tablo vardı. Ramon tabloyu kaldırıncaya altında duvara monte edilmiş bir mikrofon görüldü.

Ramon bir daha ses çıkarmamasını işaret ederek yanına döndü. Yatağın yanındaki abajurun üstünü çıkarıp ikinci mikrofonu da gösterdi.

Sonra sıcak soluğu yüzünü yalayacak kadar yaklaştı kadına.

«Gel.» Çarşafın üstünden çiplak omzuna dokundu. Aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki, Isabella mutluluğuna rağmen onun karşısında utanıyordu.

«Açıklayacağım, gel.» Erkeğin gözleri öylesine bir acıyla doluydu ki, Isabella sevincinin karardığını hissetti.

Ramon onun çarşafı tutan elini yakalayıp yataktan çekti. Sonra çırılçıplak olduğu halde banyoya sürükledi. Isabella çıplaklığının farkında değildi, aldığı uyuşturucunun yan etkisiyle hâlâ sendeliyordu.

Ramon banyoda sifonu çekti, muslukları ve duşu açtı.

Sonra onun yanına döndü. Isabella ona dokunmaya korkarak geriledi. Çiplak sırtı soğuk çinilere yapışmıştı.

«Neler oluyor bize? Sen de onlardan biri misin, Ramon? Kafam çok karışık. Lütfen neler olup bittiğini anlat bana.»

Ramon'un yakışıklı yüz hatları acıyla kasıldı. «Ben de senin gibiyim. Nicky için onlarla işbirliği yapmak zorundayım. Şu anda anlatamam, bizden çok büyük güçlerin elindeyiz. Üçümüz de kapana kısırıldık. Sevgilim, seni kucaklayıp her şeyi anlatmak isterdim, ama o kadar az zamanım var ki.»

«Ramon, bana beni hâlâ sevdiğini söyle.»

«Seni her zamandan çok seviyorum, sevgilim. Nasıl bir cehennem hayatı yaşadığını biliyorum. Bu hayatın her bir anını paylaştım ben de. Benim için neler düşündüğünü tahmin ediyorum. Bir gün gelecek yaptığım her şeyin Nicky ve senin için olduğunu anlayacaksın.»

Isabella erkeğe inanmak istiyordu, onun söylediklerinin doğru olmasını istiyordu.

Ramon kadının yüzünü avuçları içine aldı. «Çok yakında birlikte olacağız. Üçümüz. Sen ben ve Nicky. Bana güvenmelisin.»

«Ramon!» Isabella kollarını erkeğin boynuna dolayıp olanca gücüyle sarıldı.

Hiçbir nedeni ve mantığı olmamasına rağmen ona inanıyordu.

«Sadece bir iki dakikamız var. Daha fazla kalamayız. Çok tehlikeli olur bu. Nicky'nin ne korkunç bir tehlikede olduğunu bilemezsin.»

«Senin de.»

«Benim hayatımın önemi yok. Ben sadece Nicky'yi... »

«İkiniz de. İkiniz de çok değerlisiniz.»

«Nicky'ye zarar verecek bir şey yapmayacağına söz ver bana,» dedi Ramon.

«Lütfen ne derlerse yap. Pek uzun sürmeyecek. Bana yardım edersen bu beladan kurtulacağız. Ama bana güvenmelisin.»

«Sevgilim benim. Kalbimin tâ içinde biliyordum bunu. Bir neden olduğunu. Elbette sana güveniyorum, sevgilim.»

«Hepimiz için güçlü olmalısın.»

Isabella'nın yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. «Söz veriyorum,» dedi.

«Tanrım, nasıl da seviyorum seni; Bunu o kadar uzun bir süre bastırdım ki.»

«Biliyorum sevgilim, biliyorum.»

«Lütfen seviş benimle, Ramon. O kadar uzun zamandır sensizim ki. Kurudum gittim artık. Gitmeden önce seviş benimle.»

Sevişmeleri çok kısa sürmüştü ama yine de sanki bir kasırga geçmiş gibi oldu Isabella'nın üstünden.

Ramon son bir öpücükten sonra gittiğinde artık bacakları kendisini taşıyamıyordu. Sırtı duvara yapışık olarak ağır ağır yere kaydı. Musluklardan sular akıyor, duşun buharı banyoyu dolduruyordu. Hiçbir şey anlamıyordu Isabella. Anlamak zorunda değildi ve bundan sonra da umursamıyordu. Önemli olan sadece Nicky'le Ramon'du.

«Tanrıya şükürler olsun,» diye mırıldandı. «Doğru değilmiş. O karabasanların hiçbiri doğru değilmiş. Ramon hâlâ seviyor beni. Üçümüz biraraya geleceğiz yine. Her nasılsa. Bir gün.»

Güçlkle doğruldu sonra. «Kendimi toparlamalıyım şimdi. Hiçbir şeyden kuşkulanamamalar... » Duşun altına girdi.

Kapı açılıp da içeri havaalanından kendisini oraya getiren o korkunç kadın girdiğinde donuyla sutyenini henüz giymişti. Kadın Isabella'nın vücuduna öyle bir baktı ki, Isabella'nın tüyleri ürperdi, hemen eteğini giydi.

«Ne istiyorsun?»

«Yirmi dakika sonra havaalanına gidiyorsun.»

«Nicky nerede? Oğlum nerede?»

«Çocuk gitti.»

«Onu görmek istiyorum. Lütfen.»

«Olanaksız. Çocuk gitti.»

Isabella Ramon'la geçirdiği birkaç dakikanın uyandırdığı umudun uçup gitmekte olduğunu hissetti.

Ramon'a güvenmeliyim. Güçlü olmalıyım.

Havaalanına giderken kadın Isabella'nın yanında oturuyordu. Hava çok sıcaktı, arabanın havalandırma tertibatı yoktu. Kadının bir erkek kadar keskin kokusu vardı.

Isabella kusacağını anlayınca camı indirip havayı yüzüne çarptırdı.

Sürücü havaalanı terminali önünde durup da bagajdan Isabella'nın bavulunu çıkarırken kadın çiftlikten ayrıldıklarından bu yana ilk kez ağzını açtı.

«Senin bu.» Isabella'ya üstü yazısız kapalı bir zarf uzattı.

Isabella zarfı çantasına koydu. Kadın oturduğu yerde ön camdan dışarı bakıyordu. Isabella arabadan inip bavulunu aldı. Sürücü yerine geçti, araba uzaklaştı.

Isabella terminalin önündeki turistler arasında yapayalnız hissetti kendini. Nicky'le Ramon'u görmeden önce olduğundan daha yalnız ve daha çok korku içinde.

«Ona güvenmeliyim,» diye mırıldanarak içeri girdi.

Birinci sınıf bekleme salonunda tuvalete gidip kapıyı kilitledi. Ancak ondan sonra açtı zarfı.

Kırmızı Gül, Armscor ve Pelindaba'daki nükleer araştırma enstitüsün deki nükleer patlayıcının gelişme aşamasını öğreneceksin. Seçilen deneme yerini ve tarihini bildireceksin.

Bu bilgiyi vermenden sonra oğlunla bir daha görüşmen sağlanacaktır. Bu ikinci görüşmenin süresi vereceğin bilginin kapsamına bağlıdır.

Her zamanki gibi imza yoktu ve mesaj adi bir kâğıda daktiloyla yazılmıştı.

Görmeyen gözlerle baktı Isabella.

«Giderek daha çok batıyorum, diye mırıldandı. «Önce radar raporu.» O iş o kadar kötü gelmemiştir. Radar bir savunma silahıydı. Ama bu? Bir atom bombası mı? Bunun sonu gelmeyecek miydi? Başını salladı. «Bunu onlara söyleyemem.»

Babası Pelindaba Enstitüsüyle ilişkisi olduğunu ima bile etmemiştir. Nükleer patlayıcı konusunda tek bir yazı ya da dosya görmüş değildi. Basında Pelindaba'da ülkenin uranyum üretimi konusunda araştırma yapıldığını ve nükleer reaktör planları hazırlandığını okumuştur. Başbakan Güney Afrika'nın atom bombası geliştirmeye çalışmadığını tekrar tekrar söylemişti. Buna rağmen kendisinden üretimin başlayıp başlamadığını öğrenmesi isteniyordu. Bunu bir gerçek olarak kabul etmişlerdi. İlk denemenin nerede yapılacağını öğrenmesini istiyorlardı.

Isabella sinirli hareketlerle kâğıdı yırtmaya başladı.

«Yapamam,» diye söylendi. Kalkıp tuvaletin kapağını kaldırdı, kâğıt parçalarını atıp

sifonu çekti.

«Onlara bunu yapamayacağımı söylerim.» Ama kafası bir yandan da çalışmaya başlamıştı.

Babamın üzerinde çalışmam gerek, diye düşündü ve hemen; bir plan kurdu.

Isabella İspanya'da sadece beş gün kalmıştı. Yine de Nana seçim kampanyasının tam ortasında böyle sudan bir mazeretle ülke dışına çıkmasına çok kızmıştı. Seçimden önceki cuma günü Başbakan John Vorster Ulusal Parti adayını desteklemek için Sea Point belediye binasında bir toplantıda konuştu.

Ona bu konuşmayı yaptırmak için tüm kurnazlığını kullanmıştı Centaine Courtney-Malcomess. Parti Sea Point'in rakiplerinin bir kalesi olduğunu ve boşuna çabalamakta olduklarını biliyordu. Ağır toplarını ileri sürmekte pek istekli değillerdi ama her zaman olduğu gibi yine Centaine kazandı.

Başbakanın konuşacağı duyulunca toplantı salonu tıklım, tıklım dolmuştu, önce Isabella konuştu. Konuşmasını on dakikayla sınırlamıştı. Tüm kampanya boyunca yaptığı en iyi konuşma oldu bu. Geçmiş haftalarda çok değerli deneyimlere sahip olmuş ve kendine güveni gelmişti. İspanya yolculuğu da onu canlandırmış gibiydi. Nana ve Shasa yapacağı konuşmayı dikkatle incelemişler ve daha önce onların önünde konuşmuştu. Bu iki eski kurnaz politikacı kendisine çok değerli fikirler vermişlerdi.

Kalabalığın önündeki Isabella'nın gençliği ve güzelliği dinleyicilerin yüreklerine akmıştı sanki. Konuşması bitince ayağa kalkıp alkışladılar, yanbaşındaki John Vorster'de iri kırmızı suratını sallayarak, alkış tutarak kendisini onayladığını gösterdi.

Ertesi çarşamba akşamı seçim sonuçları alındı. Herhangi bir sürpriz olmamıştı.

İlerici Parti yine eskisi gibi milletvekilliğini almıştı, ancak bu kez Isabella aradaki farkı bin iki yüze indirmişti. Sanki kaybeden değil de kazanan oymuş gibi taraftarları kendisini omuzlar üstünde taşıdılar salondan dışarı.

Bir hafta kadar sonra John Vorster Isabella'yı parlamentodaki bürosuna çağırdı.

Isabella binayı iyi bilirdi. Babası Hendrik Verwoerd'in kabinesinde bakanken odası başbakanın odasından iki kapı ötedeydi.

Shasa bakanlığı sırasında Isabella'nın odasını istediği gibi kullanmasına izin vermişti. O da Cape Town'a geldiğinde burasını buluşma yeri olarak kullanırdı. Şimdi geniş koridordan geçerken bütün o eski anılar canlanıyordu gözlerinin önünde.

Başbakan kendisini sadece birkaç dakika bekletti. Odasına girdiğinde de karşılamak için masasının ardından çıktı.

«Beni görmek istemenize çok mutlu oldum. Oom John,» dedi Isabella kusursuz Afrikaan diliyle. Adamın onayını almadan böyle bir hitap şekli kullanmaması gerekirdi.

Ancak 'Oom' ya da 'Amca' en büyük bir saygı sözcüğüydü. Kumarı da kazanmıştı.

Vorster'in mavi gözleri kızın bu cesaretini takdir ettiğini gösteren bir parıltıyla doldu.

«Sea Point için seni kutlamak istiyordum, Bella.» Isabella bu kabul edilme belirtisi karşısında heyecanlandı. Adının bu kısaltılmış biçimini kullanması olağanüstü bir takdirdi.

«Kahve içmek üzereydim,» diye Vorster sehpanın üstündeki gümüş ve porselen takımı

gösterdi. «İkimize de birer fincan doldurur muydun acaba?»

Kahvesini yudumlarırken de, «Eee, genç hanım, şimdi ne yapacaksın bakalım?» diye sordu. «Milletvekili olmadığına göre.. »

«Oom John, babamın yanında çalışıyorum...»

«Bunu biliyorum,» diye sözünü kesti Vorster. «Ama böyle taze politik yetenekleri başboş bırakamayız. Senato üyeliğini düşündün mü hiç? »

«Senato mu?» Isabella yutkundu, kahve boğazım yaktı. «Hayır, Sayın Başbakanım, hiç düşünmedim. Kimse bana... »

«Eh, şimdi ben söylüyorum işte. Yaşlı Kleinhans gelecek ay emekli olacak. Onun yerine bir aday göstermek zorundayım. Mecliste sana garanti bir yer bulana kadar orada kalırsın.»

Isabella fincanını bırakıp dili tutulmuş gibi baktı adama. Bir yandan da bu yeni gelişmeyi düşünmeye çalışıyordu.

«Adaylığı kabul eder misin?» diye sordu Vorster.

Müthiş bir başarıydı bu, hiçbirinin hatta Shasa ile Nana'nın bile akıllarına gelemeyen bir şey.

Hendrik Verwoerd politikaya Senatoda başlamıştı. Yirmi sekiz yaşında bir Isabella hiç kuşkusuz Senatonun en genç, en zeki ve kesinlikle en güzel senatörü olacaktı.

Senatörlüğün arkasından çeşitli komisyon üyelikleri gelecekti. Isabella sahip olduğuna inandığı yeteneğin yansına bile sahip olsa Ulusal Partinin kendisini partinin başlıca feminist politikacısı yapacaklarını biliyordu. İktidar güçlerinin arasına girmesi uzun sürmeyecek, en gizli devlet sırlarını öğrenebilecekti.

«Bana büyük bir şeref verdiniz, sayın Başbakanım.» Sesi bir fısıltıydı sanki.

«Senin vatanına daha büyük bir şerefle hizmet edeceğinden hiç kuşku yok.»

Vorster elini uzattı. «Sizi kutlarım, Senatör.»

Isabella adamın elini sıkarken sırtından aşağı buz gibi bir suçluluk parmağının inmekte olduğunu hissetti. İhanet ve sahtekârlığın ürpertisi. Ama buna engel oldu.

Kırmızı Gül'ün efendileri için şimdi paha biçilmez bir değerde olduğunu düşündüğü anda birden ferahladı. Artık koşulları kendisi ileri sürebilir, istediği ödülü kendisi tayin edebilirdi.

Nicky ile Ramon, diye düşündü. Ramon ile Nicky, az kaldı. Tahmin edebileceğimizden de az. Yine birlikte olacağız.

Isabella Karoo'nun o sert görkemliliğine hayrandı.

Kendisi henüz bir çocukken Shasa almıştı bu büyük koyun çiftliğini. Babasıyla o büyük sürüngenler döneminde geniş bir bataklık olan topraklarda fosil avcılığı yapmış, buldukları taşlaşmış kemik ve dişlerin büyüklüğü karşısında şaşkına dönmüştü. Evleri adını o korku veren yaratıklardan ve dağlardan birinin eteğinden fışkıran tatlı sudan almıştı: Canavar Pınarı. Yemyeşil çimenleri verengârenk bahçeleriyle evin üstünde kızıl bir kayadan duvar yükselirdi. Kayanın çatlakları arasında kartallar ve akbabalar yuva yaparlardı.

Koyun çiftliği altmış bin dönümdü. Merinos türü koyunlar arasında antilop sürüleri dolaşır. Hem koyunlar hem antiloplar dikenli çöl canlarıyla beslenirler ve bu da etlerine hafif bir baharatlı lezzet verir.

Shasa kışları av mevsiminin başında yıllık antilop avı için Canavar Pınarına dostlarını davet ederdi. Karoo'da on santimden fazla yağmur alındığı yıllar iyi bir yıl sayılırdı ve böyle bir mevsimde antiloplar iki kere doğum yaparlardı. Sonuç, sayılarının kontrol altına alınması gereken bir sürü bolluğu olurdu. Böyle bir yılda çölün pek zayıf olan bitki örtüsünü korumak için bin tane antilop avlanması gerekirdi.

Garry arkadaşlarıyla ailelerini Johannesburg'dan getirmişti. Canavar Pınarı pisti yeni Lear jetinin inip kalkabilmesi için uzatılmış ve asfaltlanmıştı. Konukların geri kalanını Shasa. Cape Town'dan getirmişti.

Senato tatile girene kadar Isabella Cape Town'dan ayrılamamıştı. Sonra babasının yirmi dokuzuncu doğum günü armağanı olan gümüş rengi Porsche'yle yola çıkmıştı. Yanında Nana vardı. Yaşlı kadının hikâyeleri yolda geçen uzun saatleri kısaltırdı. Shasa'nın aksine Nana hız göstergesine bakmazdı. Beaufort West'ie çiftlik arasındaki düzlükte bir ara saatte 160 mile çıktıysa da Nana'dan hiçbir protesto sesi yükselmemişti.

Canavar Pınarının mutfağının önünde durduklarında öğleden sonraydı.

Hizmetçiler ve köpekler koşu koşu fırladılar kendilerini karşılamak için. Isabella sonunda odasına kaçabildiğinde Nanny banyonun, suyunu doldurmuş, bavullarını boşaltıyordu. .

«Aman tanrını, çok yoruldu, Nanny. Bir hafta uyuyabilirim doğrusu.»

«Tanrının adını boş yere ağzına almayacaksın,» dedi kadın.

«Bırak bu ağızları, Nanny. Sen Müslümansın.»

«Kurallarımız aynıdır,» diye homurdandı Nanny.

Isabella yatağa attı kendini. «Erkekler nerede?»

«Avlanıyorlar kuşkusuz.»

«İçlerinde işe yarayanı var mı, Nanny? »

«Var, ama hepsi evli. Sen kendi erkeğini getirmeliydin, Bayan Bella.» Nanny duraksadı.

«Bak, karısı olmayan yeni bir tane var ama.» Sonra başını salladı. «Ama onu da sen beğenmezsin.»

«Neden?»

«Kafasında tek tel saç yok,» diyen Nanny neşeye güldü.

Nanny haklıydı. Adamın sevimli ve duygulu bir yüzü, çok güzel iri Yahudi gözleri olmasına rağmen Isabella'yı pek etkilememişti. Güneşte yanmış kafası çıplak ve çilliydi, ensesinde bir tutam saç vardı sadece. Garry ile konuşmaktaydı.

Isabella yemek öncesi kokteyle indiğinde pek keyifli hissediyordu kendini. Sıcak banyodan sonra bir saat uyumuştur. Üzerinde aldatıcı derecede sade mavi bir ipekli elbise vardı. Epey açık olan dekoltesi evli olsun olmasın her erkeğin bakışını üzerinde topluyordu.

Isabella doğrudan Garry'nin yanına gitti. Ağabeyini aylardır görmemişti. «Benim koca ayıcığım,» diyerek kucakladı.

Garry kolunu kızkardeşinin belinden çekmeden adamla tanıştırdı. «Bella, Profesör Aaron Friedman'la tanıştırayım seni. Aaron, bu da benim kızkardeşim, Senatör Doktor Isabella Courtney.»

«Aman Garry,» diye unvanlarının böyle sıralanmasına itiraz eden Isabella Aaron Friedman'ın elini sıktı. Adamın ince kemikli ama güçlü bir eli vardı, bir piyanistin ya da bir cerrahın eli gibi.

«Aaron Kudüs Üniversitesinden izinli olarak burada bulunuyor.»

«Kudüs'e bayılırım,» dedi Isabella. «Aslında İsrail'i çok severim. Öylesine canlı, öylesine tarih ve din dolu bir yer ki.»

Adamla bir dakika daha meşgul olduktan sonra babasını bulmaya gitti. Babası konuklarının karılarından en güzel üçünü çevresine toplamış espriler yapıyordu.

«Benim güzel babam.» Isabella babasını öpüp koluna girerek yanındaki yerini aldı. Birlikte ne kadar uyumlu bir çift oluşturduklarım bilirdi. Çok geçmeden her zamanki gibi zarif bir topluluğun merkezi oldular.

Gösterişli bir Karoo günbatımı ortalığı ve bulutları kızıla boyarken şampanyalarını yudumladılar.

Erkeklerden biri söz arasında, «Giyinirken radyoyu dinliyordum,» dedi.

«Etiyopyalılar Haile Selasiye'yi tahttan çekilmek zorunda bırakmışlar.»

«Lanet fırça kafalılar ve haydut yığını,» dedi bir diğeri. «Savaşta Altıncı Tümenle oradaydım. Bizim işimiz güçtü, Shasa Huricane'i ile uçarken biz aşağıda taban tepiyorduk.»

Shasa göz boşluğunu örten kara bez parçasına dokundu. «O zamanlar Habeşistan'dı ülkenin adı. Herifleri gözaltında bulduralım derken gözün birini orada bıraktık.»

Gülüştüler. Bir başkası, «Haile Selasiye esaslı adamdı aslında.» dedi. «Şimdi ne olacak, merak ederim doğrusu.»

«Kara Afrika'nın başka yerlerinde neler oluyorsa o olacak elbette, karışıklık ve komünizm, cinayetler ve marksizm.»

Hepsi bunu onayladıklarını belirtmek için başlarını salladıktan sonra güneşin batışının son görkemli anlarını seyretmeye koyuldular.

Gece bir sahne perdesi hızıyla inmiş ve hemen o anda akşam serinliği başlamıştı.

Yemek gongu da tam zamanında çaldı. Centaine terasın ucundaki koltuğundan kalkıp konuklarını mum ışıklarının gümüş ve kristal takımları aydınlattığı, cilalı ceviz ağacının antika bir ışığı verdiği sofraya götürdü.

Isabella, adı yazılı kartın Garry ile Aaron Friedman arasına yerleştirilmiş olduğunu gördü.

Lanet olsun, diye düşündü. Garry'nin tanıştırmamasından sonra adamın hep kendisine baktığına dikkat etmişti. Nana'nın topluluğun tek bekâr erkeğini yanına oturtması doğaldı.

Aaron koşup oturması için iskemlesini tuttu. Isabella otururken hoşsohbet davranmaya karar verdi. Erkeğin iyi konuşması ve kendine özgü bir mizah yeteneğine sahip olması da hoşuna, gitmişti. Artık çıplak kafasını görmüyordu.

Garry öteki yanındaki kadınla konuşmaktaydı, birden dönüp Isabella'nın yanındaki Aaron'la konuşmaya başladı.

«Aaron, pazartesi öğleden sonra mutlaka Pelindaba'ya dönmek zorundaysan ben seni uçakla götürürüm.»

Isabella yanaklarının kızardığını hissetti. Nükleer araştırma enstitüsü vardı Pelindaba'da. Garry kaygıyla bakıyordu kızkardeşine.

«İyi misin, Bella?»

«İyiyim elbette.»

«Bir an çok garip göründün de.»

«Saçmalıyorsun, Garry. Hayal görüyorsun galiba.» Ama Aaron'la Garry nasıl gideceklerini konuşurlarken düşünmeye başlamıştı. Garry yine yanındaki kadına döndüğünde artık kendini toparlamıştı. .

«Size ne öğrettiğinizi sormayı ihmal ettim, profesör?»

«Bana Aaron deyin, doktor.»

Isabella gülümsedi. «Siz bana Isabella dersiniz, profesör.»

«Ben bir nükleer fizikçiyim, Isabella. Korkarım çok sıkıcı bir meslektir.»

«Kendine haksızlık ediyorsun, Aaron.» Isabella hafifçe erkeğin bileğine dokundu.

«Savaşta olsun, barışta olsun, geleceğin bilimidir fizik.»

Isabella hâlâ adamın bileğini tutarak bir omzunu ona çevirdi ve hafifçe öne eğildi.

Dekoltesini örten ipekli kumaş birden açılıvermişti. Isabella sutyen giymemişti.

Erkeğin bakışları yön değiştirip gözleri birden irileşince memebaşlarına bakmakta olduğunu anladı. Kendini toparlayıp gösteriyi sona erdirmeden iki saniye kadar öylece kaldıktan sonra adamın bileğini bıraktı. .

Aaron Friedman o iki saniye içinde müthiş bir değişime uğramıştı. Artık büyülenmiş bir insandı.

«Karın nerede, Aaron?»

«Karımla beş yıl önce boşandık.»

«Ooo, çok üzüldüm.» Isabella sesini boğuk bir mırıltıya döndürdü ve üzüntüsünü gözleriyle gösterdi.

O gece yatmaya hazırlanır, makyajını silerken aynada kendisine baktı.

«İsrail, Pelindaba, nükleer fizik...» diye mırıldandı. «Bunun sonu büyük bir patlamadır ancak.»

Bu iki yıl içinde efendilerine bir bilgi göndermediği bir ay bile geçmemişti.

Bunlardan çoğu sıradan raporlar ve toplantı tutanaklarıydı. Ama bu olay Nicholas'la yeniden buluşmasını çabuklaştırabilirdi.

Aaron yemekte attan ve binicilikten çok hoşlandığını söylemişti, ama Isabella'nın hoşuna gideceğini bilse kutup yolculuklarından ve jilet yemekten de aynı derecede hoşlandığını anlatacağından hiç kuşku yoktu. Eh, yakında at üstünde nasıl durduğunu

görecekti. Ertesi sabah gezintiye çıkmayı kararlaştırmışlardı.

«Ne kadar ileri gideceksin?» diye sordu Isabella aynadaki aksine. Sorusunu yanıtlamadan uzun uzun düşündü. «Çok da tatlı ve eğlenceli biri, ayrıca çıplak kafalı erkeklerin seks, güçlerinin de müthiş olduğu söylenir.» Sonra aynada kendisine bakıp yüzünü buruşturdu. «Tam bir Mata Hari olma yolundasın, değil mi?»

Ama bu şaka perdesi altında Nicky ve Ramon için her şeyi yapacağını biliyordu.

Ertesi sabah ahırlara indiğinde gün daha yeni ağarmaya başlamıştı. Aaron, giyinmiş olarak bekliyordu. Kendi binici takımı ve çizmeleri olması yüreklendirici bir şeydi.

Atlar biraz ısındıktan sonra Isabella kendi kısrakını dörtnala kaldırıp kurumuş nehir yatağından baraja doğru sürdü. Kıyıya vardıklarında bir Mısır kazı sürüsü havalandı başlarının üstünde.

Isabella eyerden kaydı, ipekli eşarabının ucuyla gözünü sildi. Aaron da telaşla atladı atından.

«Bir şey mi oldu, Isabella?»

«Gözüme bir şey kaçtı galiba.»

«Bakabilir miyim?»

Isabella yüzünü erkeğe çevirdi. Aaron kadının yüzünü avuçları içine alıp gözünün içine baktı. «Bir şey göremedim.»

Isabella uzun kara kirpiklerini kırıştırdı, sabah güneşinin ilk ışıkları gözbebeklerinin derinliğinde binlerce parçaya kırılıyordu.

«Emin misin?» Erkeğin soluğu tatlıydı, vücudu da temiz ve erkekçe kokuyordu.

Gözlerinin içine baktı. Yanık bal kadar parıltılı ve koyuydu gözleri.

Aaron kadının gözünün altını ovuşturdu.

«Şimdi nasıl?» Isabella yine kırıştırdı gözlerini.

«Tılsımlı bir elin var. Çok daha iyiyim şimdi. Teşekkür ederim.» Sonra da ıslak ve aralık dudaklarla öptü erkeği.

Aaron birden ürperdi, sonra kendini hemen toplayıp kadını belinden kavradı.

Isabella karnını erkeğe doğru iterek onun diliyle bir an ağzının içini araştırmasına izin verdi. Sonra onun kasıklarındaki kabartıyı farkedince geri çekildi.

«Ahıra kadar yarışa var mısırı?» diyerek atına atladı sonra.

Bundan sonraki üç gün Aaron Friedman'ın hayatı zevkli bir işkenceye dönüşmüştü. Isabella masanın altından bacağına dokunuyordu. Yüzme havuzunda sutopu oynarlarken erkeğin kendisini iyice ellemesine ses çıkarmadı. Çimenlikte uzanmışlar ve Aaron ona Shelley'den şiirler okurken bikinisinin üstünü gözlerinin önünde düzeltti. Ava gitmek için cipe binerlerken o gün özel olarak giydiği saydam donunu görmesini sağladı. Terasta dans ederlerken kasiğini erkeğe dayayıp ağır ağır sürtünüyordu. Aralarında bir kriket sopası gibi sert bir şey vardı.

Aaron'un Garry'yle gideceği günün gecesini yatak odasının kapısına kadar

geçirmesine izin verdi. Aaron kadını öperken sırtını sıkıca duvara dayamıştı ve Isabella'nın eteği beline kadar çıkmıştı.

Isabella da neredeyse onun kadar soluksuz kalmıştı. Durmasını istemiyordu. İlk sezgileri doğru çıkmıştı, o parmaklarla bir konser piyanisti olmalıydı erkek.

«Bu akşam kapını kilitleme,» diye mırıldandı Aaron. Isabella içine düştüğü şehvet dalgasından çırpınarak kurtuldu.

«Çıldırдың mı sen?» Titreyen parmaklarla eteğini indirdi. «Bütün ailem burada, babam, ağabeyim, babaannem...»

«Evet, çıldırđım artık. Beni sen çıldırđıyorsun. Seni seviyorum. Seni istiyorum. Bu bir işkence, Bella. Buna daha fazla dayanamam.»

«Biliyorum. Ben de öyleyim. Johannesburg'a gelirim.»

«Ne zaman? Söyle ne zaman, sevgilim?»

«Ben sana telefon ederim. Numaranı ver bana.»

Isabella memur emeklileri soruşturmasıyla ilgili bir Senato komisyonu üyesiydi, iki komisyon üyesiyle birlikte bir ay sonra Transvaal'a bulgularını götüreceklerdi.

Porsche'siyle Johannesburg'a gitti. Garry ve Holly'yle Sandton'daki yeni evlerinde kaldı ve sabah ilk iş olarak Pelindaba Enstitüsünde Aaron'u aradı.

Onu gidip işinden aldı ve birlikte sevimli bir lokantada yemek yediler. Isabella üstükapalı olarak nükleer araştırma enstitüsündeki işi hakkında sorular sormaya başladı.

«Aslında çok sıkıcıdır. Anti parçacıklar ve kuvarklar.»

«Ne kadar ilginç.» Isabella masanın altından erkeğin baca gına dokundu, Aaron onun elini tuttu. «Yaptığın iş çok güç olmalı.»

«Evet öyledir.» Aaron kadının elini biraz daha yukarı çekti.

«Çok, hem de.»

«Ne demek istediğini anlıyorum.» Isabella'nın gözleri irileşti. «Yemekten sonra gerçekten dansa gitmek istiyor musun?»

«Kahvelerimizi benim evimde içerdik.»

«0 kadar aç değilim. Bu deniz ürünleri kokteyli de epey doyurucuydu. Başka bir şey yemeyelim,» dedi Isabella.

«Garson. Hesap lütfen.»

Aaron'un enstitü arazisindeki mahallede bir dairesi vardı. Güvenlik asıl araştırma ve reaktör alanındaki kadar sıkı olmasa da, yine de kapıda giriş belgesini göstermiş, Isabella da onunla birlikte güvenlik odasına gidip konuk defterini imzalamak ve adıyla adresi ve telefon numarasını vermek zorunda kalmıştı. Güvenlik memuru konuk kartını verirken bilmiş bilmiş bakmıştı yüzüne.

Çok uzun zamandır aşksız yaşamıştı Isabella ve Aaron müthiş tatmin edici bir erkekti. İlk başlarda sabırlı ve nazikti. Sonra dudakları ve usta parmakları altında kadının ihtirası arttıkça sert ve buyurucu olmuştu. Isabella'yı beş altı kere doyum noktasına kadar

getirmiş ama her seferinde zevkten çığlıklar atana kadar uçurumun ağzında tutmuştu.

Sonunda ikisi birlikte doyuma ulaşmışlar, ama o kadını bırakmamış, mutluluktan kendinden geçene kadar okşayıp tatlı sözler söylemişti.

«Sen hangi burçta doğdun?» diye sordu Isabella.

«Akrep.»

«Hiç şaşmamak gerekir, akrep burcunda doğanlar çok ateşli âşıklardır. Ayın kaçında?»

«Yedi kasım.»

Sabah birlikte kahvaltı ettiler. Isabella erkeği işine gitmek üzere kapıya kadar geçirdiğinde üstünde sadece onun pijamasının üstü vardı.

«Ben kapıdaki nöbetçiye haber veririm,» dedi Aaron. «Gitmek için acele etmene gerek yok.» Kadını öptü. «Doğrusunu istersen öğlen geldiğimde seni burada bulursam memnun bile olurum.»

«Olanaksız.» Isabella başını salladı. «Bugün işim var.»

Erkek gider gitmez Isabella kapıya çifte kilit vurdu. Kasa çalışma odasındaydı. Bir gece önce içeri girer girmez ilk dikkat eniği şey bu olmuştu. Herhangi bir tablonun arkasına falan gizlenmiş değildi. Masasının yanında duruyordu. Altı numaralı bir şifresi olan pahalı bir kuyumcu kasasıydı.

Isabella kasanın önüne oturdu.

«Yedi kasım... kırk üç kırk dört yaşlarında... 1931 ya da 1932 demek. »

Dördüncü denemesinde açtı kilidi. Aaron, Shasa kadar bile tedbirli davranmamış, doğum tarihini tersten yazmayı düşünmemişti.

Böyle parlak zekâlı insanlar nasılda bu kadar saf budalalar olabiliyor, diye düşündü. Kaim çelik kapıyı açmadan parmağıyla dörtkenarını yokladı.

Menteşelerden birinin altında küçücük bir seloteyp parçası vardı. «O kadar da budala değilmiş,» diye söylendi.

Aaron'un evde çalışmaktan hoşlandığı belli ölüyordu. Kasanın içi, çoğu Armscor yeşili olmak üzere dosyalarla doluydu.

Kırmızı Gül Madrid Havaalanında bu görevi aldığından bu yana Isabella nükleer silahlar ve gelişmeleri hakkında çalışmalar yapmaya başlamıştı.

Londra'da iki gün kalmış ve British Museum kitaplığında bulduğu her şeyi okumuştur. Öğrencilik günlerinden kalma giriş kartı hâlâ vardı. İki not defteri doldurmuştu orada. Sıradan biri için şu anda insanın lanet zekâsının keşfettiği en korkunç işlemin esrarı hakkında pek çok şey biliyordu.

Üstteki yeşil Armscor dosyasının kapağında en yüksek derecede güvenlik damgası vardı. Sadece sekiz tane olan dosyalardan dördüncüsüydü bu. Diğerlerinin kimlerde olduğu da yazılıydı. Savunma Bakanı, Başkomutan, Armscor'un Başkanı; olarak babası, Profesör A. Friedman ve dört bilim adamı daha. Isabella bunlardan birinin "Weltevreden'e sık sık gelen Armscor' un elektrik başmühendisi olduğunu gördü. Babasının bu dosyaları

görmesine izin vermemesine şaşmamak gerekirdi.

Yeşil kabin üstündeki kod adı 'Skylight Projesi'ydi. Isabella s kasadaki diğer eşyaya dokunmamaya çalışarak dikkatle çıkardı dosyayı. Açıp içindekileri gözden geçirmeye başladı. Tezine hazırlanırken hızlı okuma tekniğini öğrendiği için şimdi sayfaları birbiri ardından çeviriyordu.

Dosyama büyük bir bölümü, o kadar çalışma yapmış olmasına rağmen kendisi için anlamsız denecek kadar teknik konulardaydı. Ancak Pelindaba'da adi uranyum izotopunu Uranyum 235'le çok zenginleştirecek bir işlem üzerinde büyük gelişmeler kaydedildiğini anlamıştı. Nükleer silah üretiminin ilk adımının da bu olduğunu biliyordu.

Raporlar tarih sırasına göre dizili olduğundan daha son sayfaya gelmeden, üç yıl önce her biri elli kilotonluk 200 bombaya yetecek kadar Uranyum 235 üretildiğini anlamıştı. Uranyum üretimi konusundaki teknik yardımı nedeniyle bunun büyük, bir kısmının İsrail'e gönderildiği de anlaşılıyordu. Isabella okurken şaşkınlıkla kırıpıştırıyordu gözlerini. Yirmi kilotonluk Hiroşima bombası bunların bir tanesinin ancak yarısı gücündeydi.

Isabella dosyayı bırakıp bir başkasını aldı. Dosyaların kasa içinde nasıl durduklarına iyice dikkat etmişti, yerine koyduğunda karıştırıldığı anlaşılmamalıydı.

Okumaya devam etti. Skylight Projesi'nin başlıca amacı sadece uçaklar tarafından değil yer topçusu tarafından da kullanılabilir olacak değişik güçlerde bir dizi taktik nükleer başlık geliştirmektir.

Armcor'un G5 adı altında 40 kiloluk bir mermiyi deniz düzeyinde 39 kilometre uzağa fırlatacak 155 milimetrelik bir havan topu yapmakta olduğunu biliyordu.

Nükleer bir başlık için idealdi bu. Rapor da G5 için nükleer mermi geliştirilmesine öncelik vermekteydi.

Isabella heyecanla okudu raporları. Geliştirme ekibinin kendilerini işlerine adanmışları karşısında garip bir gurura kapılmıştı. Karşılaşılan güçlüklerin üstesinden gelmesine ve projenin hızlanarak hedefine doğru gitmesinde babasının etkisini de zaman zaman görür gibi oldu okurken.

Son rapor beş gün öncesinin tarihini taşıyordu. Arka arkaya birkaç kere okudu onu. İlk Güney Afrika atom bombası iki aydan kısa bir süre sonra denenecekti.

«Ama nerede?» diye umutsuzca mırıldandı. Açtığı bir sonraki dosya bu sorusunu yanıtlamıştı.

Dosyaları yine bulduğu gibi bıraktı, kasanın menteşesi kenarına yine bir seloteyp parçası yerleştirdi ve şifreyi eski sırasına soktu.

Deneme alanının seçilmesi tam iki yıllık bir çalışma sonucuydu. En önemli konu radyoaktif serpintiydi.

Güney Afrika'nın Antartika'da Gough Adasında bir meteoroloji istasyonu vardı.

Burayı düşünmüşler ama hemen vazgeçmişlerdi. Nükleer bulaşmayı önlemek hem çok güç olacaktı, hem de denemeden önce ve sonra bunun saptanacağı, kesindi.

Dünyanın altındaki bu ıssız ve güzel kıtayla ilgilenen pek çok insan, özellikle de Avustralyalılar vardı.

Testin güvenlik açısından ya ulusal topraklarda ya da Güney Afrika hava sahası içinde yapılması gerekiyordu. Ama hava denemesi fikri de hemen bir yana atıldı. Bunun da saptanması çok ciddi bir tehditti ve bulaşma tehlikesi çok büyüktü.

Sonunda yeraltı denemesi yapılması kararlaştırılmıştı. Güney Afrikalılar altmış yıldır derin madencilik tekniklerinde liderdiler ve madencilik de yanında derin Sondaj bilimini getirmişti.

Courtney Şirketleri arasında sondaj uzmanı olan Orion Araştırma vardı. Orion'daki yaşlı sihirbazlar yeryüzünün iki mil derinine kadar bir delik açıp orada kaya örnekleri çıkartabilirlerdi. Bunlar deliği dümdüz açtıkları gibi istedikleri açıda da açabilirler, hatta bir buçuk mil derine indikten sonra kırk beş derecelik bir açı bile verebilirlerdi.

Parlak güneşli bir günün ortasında deneme alanında çevresindeki dev delgi makineleri arasında duran Shasa Courtney'yi derin bir saygı duygusuyla dolduran bu inanılmaz ustalığı işte.

Tüm sondaj aletleri tekerlekliydi. Büyük bir itfaiye arabası boyundaki kamyonunda jeneratör bulunmaktaydı. Bu, bir transatlantiği hareket ettirecek boyda bir dizel motoruydu. Başka bir kamyonunda kontrol odası ve elektronik izleme aletleri vardı. Bir üçüncüsü sondaj takımını taşıyordu. Dördüncüsüyse çelik uçları kaldırıp indirecek bir vinçti.

Sondaj bölgesi bir dizi ikmal aracı ve karavanla çevriliydi. Çelik boruların yığıldığı alan dönümlerce bir araziye kaplıyordu. Geceleri tüm alan aydınlatılır, çalışma hiç durmaksızın devam ederdi. Tamamlandığında deliği açmak üç yüz bin dolara mal olacaktı.

Hava çok sıcaktı. Shasa şapkasını çıkarıp elinin tersiyle alınındaki terleri sildi.

Burası Kalahari çölünün bir ucuydu. Bölgede yaşayan pek azdı. Sondaj aletinin şimdi üzerinde durduğu yüz elli bin dönümlük bir alan Courtney Madencilik Şirketine aitti. Alanın çevresi dikenli telle çevriliydi. Her giriş yolu ve kapıda nöbetçiler vardı. Şirket dışında kimse bu kampı göremeyecekti, görseler de. ... eh, yeni bir maden arama çabasından başka bir şey değildi ki.

Shasa başını kaldırdı. Masmavi gökte bir tek bulut bile yoktu. Kalahari'nin bu kısmı yasak askeri bölge olduğundan ticari ve özel uçakların üstünden geçmeleri yasaktı.

Bin iki yüz mil güneyde olan Kimberley'deki topçu ve tank okulu burada sık, sık askeri manevralar yapardı.

Shasa yine de kaygılıydı. Denemeye yedi gün vardı. Delik hafta sonuna kadar bitirilmeliydi. Cumartesi gecesi çok sıkı korunma önlemleri alınmış bir konvoy Pelindaba'dan yola çıkıp pazar öğlen deneme alanına varacaktı. Konvoyda bilim adamlarıyla bomba olacaktı.

Deneme bombası pazartesi gecesine kadar deliğe yerleştirilecek, Savunma Bakanıyla General Malan da denemeden bir gün önce uçakla Cape Town'dan geleceklerdi.

«Her şey yolunda,» deyip başını sallayarak kontrol odasının çelik merdivenini çıktı.

Başmühendis on iki yıl Orion'da çalışmıştı. Oturduğu yerden kalkıp nasırlı elini uzattı.

«Nasıl gidiyor, Mick?»

«Mükemmel, Bay Courtney. Bu sabah dokuzda üç bin metreye ulaştık.»

Ekranı gösterdi sonra. Deliğin patlamanın şiddetini azaltacak olan eğimi ekranda görülüyordu.

«Ben sana engel olmayayım, işine devam et sen.» Shasa mühendisin yanına oturdu. Mick tüm dikkatini kontrol tablosuna verdi yine.

Shasa bir puro yakıp oturduğu yerin altında toprağın ISISİnin bir fırın ısısına yakın olduğu magma tabakasına doğru yol alan o esnek çelik solucanı hayal etmeye çalıştı.

Telefon çaldığında bu hayaline o kadar dalmıştı ki, telefonu açan bir teknisyen kendisine iki kere seslenmek zorunda kaldı.

«Bay Courtney, sizi istiyorlar.»

«Kim olduğunu sor. Not al.»

«Bay Vorster, efendim. »

«Hangi Bay Vorster?»

«Başbakan, efendim.»

Shasa telefonu adamın elinden kaptı. Birden kötü bir önsezi belirmişti içinde.

«Evet, Oom John?»

«Shasa, son bir saat içinde İngiliz, Amerikan ve Fransız büyükelçileri devletlerinin birer notasını iletiler.»

«Hangi konuda?»

«Bu sabah saat dokuzda bir Amerikan uydusu deneme alanının fotoğrafını çekmiş. Onların die kak boğazımıza kadar boka battık. Her nasılsa Skylight'ı öğrenmişler ve denemeyi derhal iptal etmemizi istiyorlar. Cape Town'a ne zaman dönebilirsin?»

«Uçağım hazır bekliyor. Dört saat sonra oradayım.»

«Bakanlar Kurulunu topluyorum. Onlara durumu anlatmanı istiyorum.»

Shasa John Vorster'i hiç bu kadar kaygılı ve öfkeli görmemişti. El sıkışırken, «Seninle konuşmamızdan bu yana Ruslar Güvenlik Konseyini acil toplantıya çağırdılar,» diye homurdandı. «Denemeye devam edecek olursak zorunlu yaptırım uygulama tehditleri savuruyorlar.»

Shasa hepsinin kaygıya düşmek için çok geçerli nedenleri olduğunu düşündü.

«Amerikalılar ve İngilizler denemeyi yaparsak bizi kurtarmak için veto haklarını kullanmayacaklarını bildirdiler.»

«Herhangi bir şeyi kabullenmediniz, değil mi, Sayın Başbakan?»

«Elbette ki, hayır. Ama deneme alanını görmek istiyorlar. Havadan çekilen fotoğraflar var ellerinde, Skylight adını da biliyorlar.»

«Şifre adını biliyorlar mı?»

«Evet, dostum, biliyorlar.»

«Bunun ne demek olduğunu anladınız mı, Sayın Başbakan? Üst düzeyde bir hain var aramızda. Hem de çok üst düzeyde.»

Birleşmiş Milletler'de Üçüncü Dünya ve tarafsız ülkeler temsilcileri birbiri ardından kalkıp Güney Afrika'yı ve nükleer kulübe üye olmak çabalarını kınadılar. Suçlama yapıldığı anda suçlu bulunmuştu. Geçen bir iki yıl içinde Hindistan ve Çin de nükleer bomba denemeleri yapmışlardı, ama o başkaydı. Güney Afrika başbakanının denemenin yapılmadığı konusunda güvence vermesine rağmen İngiliz ve Birleşik Devletler büyükelçileri deneme alanında inceleme yapmakta ısrar ettiler. İki yetkili bir hava kuvvetleri uçağıyla Kalahari'ye götürüldüler. Oraya vardıklarında tüm sondaj aletleriyle kamyonlar alandan uzaklaştırılmıştı. Sadece üzeri taze çimentoyla örtülü bir delik vardı.

İngiltere büyükelçisi Shasa'ya, «Bu sondajın amacı neydi?» diye sordu. Sir Percy Weltevreden'de yemek yemiş, Canavar Pınarında avlanmış eski bir dosttu.

«Petrol arama» dedi Shasa. İngiliz kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Üç gün sonra İngiltere Güvenlik Konseyinin gündeme alınmasını istediği yaptırımları veto edince fırtına, hafiflemeye başlamıştı.

Aaron Friedman Isabella'ya telefon edip ani olarak İsrail'e gitmek zorunda olduğunu söyledi. Onun da kendisiyle gelmesini istiyordu. Ancak Kudüs'e çağırılması İçin Birleşik Devletlerin İsrail hükümetine büyük baskılar yaptığını söylememişti.

«Senden hoşlanıyorum, Aaron ve bunu çok isterdim, ama senin ayrı yaşamın var benim ayrı. Belki bir gün yine karşılaşırız.»

«Seni hiç unutmayacağım, Bella.»

Güney Afrika, Devlet Güvenliği Bürosu hiçbir sonuca varmadan aylarca ülkede bir hain aradı. Sonunda, hepsi de ülkeden, çıkmış olan dört İsrail bilim adamının bu sızıntıdan sorumlu olacağına karar verildi.

Shasa soruşturmanın gizli raporunu okuyunca sevgili kızının Pelindaba'ya girmiş ve profesörün konuğu olarak geceyi orada geçirdiğini öğrenince çok şaşırdı.

Durumu annesine söyleyince Centaine, «Kızın bakire olduğunu mu sanıyordun yoksa?» dedi.

«Öyle bir şey yok, ama yine de böyle bir şeyin ortaya çıkması insanın hoşuna gitmiyor.»

«Ortaya çıkmış bir şey yok. Bella, pek âdeti olmamasına rağmen bu kere gizli bir iş kaçamak yapmış anlaşılır.»

«Yine de adamın gitmiş olması iyi bir şey.»

«Esaslı bir damat olabilirdi,» diye alay etti Centaine. Shasa dehşete düşmüştü.

«Ne diyorsun sen! Babası olacak yaştaydı!»

«Bella otuzuna geldi,» dedi Centaine. «Evde kaldı bile sayılabilir.»

«O kadar oldu mu sahiden?» Shasa şaşırılmış görünüyordu. «Yılların nasıl akıp gittiğini unutuyorum zaman zaman.»

«Ona artık ciddi olarak bir koca aramalıyız.»

«O kadar da acelesi yok,» Shasa kızını kaybetmek istemiyordu. Durumun olduğu gibi devanı edip gitmesine çok alışmıştı.

Isabella'nın ödülü gelmekte gecikmedi. Aradan birkaç ay geçmeden Nicky'yle bir tatil yapabileceği ve iki hafta süreyle memleketinden uzaklaşabilmek için hazırlanması bildirildi.

«İki hafta! Bebeğimle hem de! İnanamıyorum.»

Sevinci Skylight olayının dünya basınının manşetlerinden inmediği süre boyunca duyduğu o suçluluk duygusunu da silip atmıştı. Nükleer tehlike, tırmanmasının azaltılmasına yardımcı olduğunu ve ihanetinin uzun vadede insanlık için yararlı sonuçlar doğuracağını düşünerek vicdanını rahat ettirmeye çalıştı.

Ailesiyle ya da parlamentoda diğer senatörlerle olayı konuşurken yurtseverce bir öfke gösteriyorsa da, geceleri gerçeğin pençesinde kıvrılmaktaydı. Vatanına ihanet etmişti ve bunun cezası ölümdü.

Nana ile Shasa'ya Harriet Beauchamp'le Zürih'te buluşacağını söyledi. Bir araba kiralayıp iki hafta İsviçre'de dolaşacaklar, kayak yapacaklardı.

«Dönüşüme kadar benden haber falan beklemeyin,» dedi.

«Yeterli paran var mı, Bella?» diye sordu Shasa.

«Çok saçma bir soru bu, baba.» Isabella onu öptü. «Bana o fonu ayıran, her aybaşında Senatodan aldığının iki katı parayı veren sen değil misin sanki?»

«Parasız kalman olasılığına karşılık sana Lozan'da Credit Suisse'de bir adres vereceğim.»

«Çok tatlısın, ama on altı yaşında değilim artık.»

«Kimi zaman öyle olmanı istemiyor değilim, yavrum.»

Isabella Zürih'e giden Swissair uçağına bindi ama uçaktan Nairobi'de indi. Norfolk Oteline yerleşip ertesi sabah Weltevreden'e telefon etti. Nana'yla konuşurken Zürih'ten aradığını söyledi.

«Keyfine bak ve bir milyoner bul,» dedi Nana.

«Sana mı, bana mı, Nana?»

«Terbiyesizlik ediyorsun, küçük hanım.»

Isabella aldığı talimata uygun olarak Air Kenya uçağıyla Zambia'da Lusaka'ya uçtu ve havaalanı otobüsüyle terminalden Ridgeway Oteline, gitti. Talimatı bu kadardı.

Yemekten önce yüzme havuzunun yanına oturup bir cin tonik ısmarladı. Birkaç dakika sonra barın önünde oturan uzun boylu, yakışıklı bir zenci yaklaştı yanına, «Kırmızı Gül,» dedi adam.

«Oturun.» Isabella'nın kalbi hızla çarpmaya, elleri terlemeye başlamıştı.

«Adım Paul.» Isabella'nın ikram ettiği içkiyi reddetti. «Sizi gereğinden fazla rahatsız edecek değilim. Lütfen yarın sabah dokuzda hazır olur musunuz? Sizi otelin kapısından alacağım.»

«Beni nereye götüreceksiniz?»

«Bilmiyorum,» dedi adam ayağa kalkarken. «Sizin de sormamanız gerekir.»

Ertesi sabah Paul onu hurda bir Volkswagen'le havaalanının askeri kesimine götürdü, Zambia'nın MİG avcı uçaklarının kalıntıları pistin üstündeydi. Sadece geçen ay dört kaza olmuştu. Zambia'lı pilotların hem Doğu Almanya'da gördükleri eğitim yetersizdi, hem de sesötesi uçuşlara pek uyum sağlayamamışlardı. Ayrıca Zambia'ya satılan MİG'ler Doğu Avrupa'da en az yirmi yıl hizmet görmüşlerdi. Zambia'nın bakıra bağlı ekonomisi bakır fiyatlarının düşmesiyle altüst olmuş durumdaydı. Avcı filosunun bakımı için masraftan kaçınılmıştı bu yüzden. Uçaklara 'Uçan Bombalar' denilirdi halk arasında.

Avcı uçaklarının arkasında dört turbo motorlu, kuyruğu iki katlı bir ev yüksekliğinde, üzerinde hiçbir işaret taşımayan bir uçak vardı. Isabella her ne kadar uçağı tanımiyorsa da, bu, Rus askeri ağır nakliye uçağı İlyushin 11 76'ydı.

Paul kapıdaki nöbetçilerle konuşup çantasından çıkardığı bir belgeyi gösterdi.

Nöbetçilerin komutanı belgeyi inceledikten sonra kulübesine girip amirine telefon açtı.

Sonra kâğıtları geri verip kapıyı açtı, kendilerini selamladı.

Büyük uçağın başında tulum giymiş iki pilot yakıt ikmali yapılmasına nezaret ediyorlardı. Paul Volkswagen'i hangarın önünde park edip uçağa gitti. Pilotlardan biriyle konuştuğundan sonra Isabella'ya kendisini izlemesini işaret etti. Kadının bavulunu taşımakta güçlük çektiğini görmelerine rağmen kendisine yardım etmek için bir hareket yapmamışlardı.

«Uçakla gideceksin,» dedi Paul.

«Eşyalarım ne olacak?» Baş pilot omuzlarını silkerek aksanlı bir sesle, «Burada bırak. Ben bakarım. Gel,» dedi.

Isabella çevresine bakındıysa da, Paul'un arabaya dönmek üzere uzaklaştığını gördü. Pilotun arkasından uçağa girdi.

Uçağın içi yüzlerce sandıkla doluydu. Sandıkların üzerinde Kiril harfleriyle yazılar vardı. Pilot onu uçuş bölmesine götürüp arka taraftaki portatif koltuklardan birine oturttu.

Uçak bir saat sonra hiçbir formaliteden geçmeden havalandı.

Isabella pilotun önündeki camdan dışarsını görüyordu. Saatine baktı. Bu kuzeybatı yönünde ne kadar gideceklerini merak ediyordu. Hayalinde kıtanın haritasını canlandırmıştı. Uçağın hız göstergesi 475 mil üzerinde titriyordu.

Bir saatlik bir uçuştan sonra Zambia'dan Angola'ya geçtiklerini tahmin ederek hafifçe ürperdi. Tatilini geçirmek isteyeceği bir yer değildi Angola. Kısa bir süre önce Senatonun Afrika Komitesine seçildiği için Angola hakkında bütün özel bilgileri edinmişti. Ayrıca askerlerin ülke konusundaki gizli raporlarını da okumuştı.

Angola uzun bir süre Portekiz İmparatorluğunun incisi olmuştu. Güney Afrika'dan sonra Afrika ülkelerinin en zengini ve en güzeliydi. Batı Afrika'nın Atlantik kıyısında bin mil boyunca uzanan ülke deniz kaynakları bakımından çok zengindi. Doğal limanları balık sürüleriyle kaynardı. Amerikan şirketlerinin denizde yaptıkları sondaj çalışmaları sonunda büyük bir petrol ve doğal gaz rezervi bulunduğu saptanmıştı. İç bölgelerde geniş nehirler arasında çok verimli ovalar ve vadiler, geniş ormanlar vardı. Afrika'da su petrol kadar değerli bir doğal kaynaktı. Angola petrol dışında altın, elmas ve demir madenlerine de sahipti. İklimi ılımandı.

Bütün bu zenginliklerine rağmen on yıldır çok vahşi bir iç savaşın, içindeydi ülke. Afrikalı halk beş yüz yıllık efendilerinin boyunduruğundan kurtulmaya çalışıyordu.

Bu özgürlük çabasında bir beraberlik de yoktu. Çeşitli ordular Portekizlilerle olduğu kadar birbirleriyle de çarpışıyorlardı. MPLA, FNLA ve UNITA'dan başka daha bir sürü özel ordu ve gerilla hareketi vardı.

Portekizliler inatla tutunuyorlardı sömürgelerine. On binlerce Portekizli genç Afrika'ya gelmişler ve pek çoğu kurşun, mayın ya da tropikal hastalıklarla vatanlarından çok uzakta canlarını vermişlerdi. Sonra Portekiz'de askeri cuntanın beklenmedik bir sol darbesi gelmişti. Portekiz Angola'ya bağımsızlığını vereceğini, serbest seçim yapılacağını, yeni bir hükümetin seçilip, anayasanın yazılacağını ilân etmişti.

Şimdi seçimlere çok az bir süre kala ülke eskisinden daha korkunç bir iç savaşın içindeydi. Isabella raporlardan başkent Luanda'da neler olup bittiğini tam olarak kimsenin bilemediğini öğrenmişti.

Darbeden sonra genel vali olarak atanan Amiral Rosa Coutinho, ya da diğer adıyla Kızıl Amiral, Augustinho Neto'yle 'temizlenmiş' MPLA'sını yeğliyor gibiydi. Bu temizleme hareketiyse partinin bütün muhaliflerinin işkenceyle öldürülmesi demek oluyordu. İnsanın başının çevresine geçirdikleri tahta bir mengeneyi sıkarak kafatasını parçalarlardı.

CIA'nin ise en zayıf olan FNLA'yı desteklediği ve onlara ABD Senatosundan gizli para yardımı yaptığı biliniyordu. Çinliler ve Kuzey Koreliler de FNLA üzerine oynamaktaydılar.

Siyah Chaika'lardan oluşan konvoy köprüyü geçip Borovits kaya Kulesi kapısından Kremlin'e girdi.

Öndeki arabada iki Kübalı general vardı. Senen Casa Requerion Küba ordusu genelkurmay başkanıydı. Yanında da ordu lojistik başkanı vardı. Tümgeneral Ramon Machado Başkan Fidel Castro ile ikinci arabadaydı. Konuk devlet başkanına evsahipliği ve çevirmenlik yapmaktaydı.

Etiyopya'da İmparator Haile Selasiye'nin tahttan indirilmesi, imparatorluğun kaldırılması ve Etiyopya Derg'i tarafından resmen bir marksist sosyalist devlet ilânına yardımcı olduktan sonra dönüşünün ardından Ramon terfi etmişti.

Şimdi tüm Rus silahlı kuvvetlerinin ikinci, KGB'nin ise en genç tümgeneraliydi.

Gizli serviste kendisinden kıdemli olan kişi elli üç yaşındaydı. Selefi Joe Cicero ise generalliğe ancak emekliye ayrılması sırasında terfi etmişti. Ramon'un Rus doğumlu olmaması gözönüne alındığında, daha olağanüstü bir nitelik kazanıyordu bu rütbesi. Yurttaşlık belgelerini alalı daha sekiz yıl olmuştu.

Etiyopya bir zafer olmuştu onun için. İhtilalin ilk aşamasını görünürde bir Rus gücü olmadan ve en önemlisi de, birkaç milyon rubleyle başarmıştı.

Bunun ardından Angola'da Luanda'ya gizli ve çok başarılı bir ziyaret yapıp Kızıl Amiral Rosa Coutinho'yla görüşmüştü. Coutinho Portekiz Komünist Partisi üyesiydi.

Şimdi Portekiz'i yöneten solcu askeri komite kendisini Angola genel valiliğine getirmişti.

Eski Portekiz kolonisi Angola'ya bağımsızlığını verecek olan genel seçimleri yapmakla görevlendirilmişti. Ramon adamla yüzyüze gelince onun tam bir politik benzeri olduğunu gördü. «Her ne olursa olsun genel seçimlerin yapılmamasını garantilemeliyiz.» dedi Coutinho. «Buna izin verirsek Ovimbundular ülkenin en kalabalık kabilesi olduğundan Jonas Sawimbi Angola'nın ilk başkanı olacaktır.»

«Bunu kabul edemeyiz,» dedi Ramon da. Fazla konuşmasına gerek yoktu. Jonas Saimbi tüm Angola gerilla liderlerinin en cesuru ve en başarılısıydı. UNITA ordusu on yıldır büyük bir ustalık ve inatla Portekizlilerle savaşmıştı. Adam zeki, okumuş ve iradeliydi. Politik bağlılıklarını açıklamamış olsa da, marksist hatta belki de sosyalist bile değildi. Onun iktidara gelmesi kumarını oynayamazlardı.

«Tek çözüm senin, ülkenin içinde bulunduğu karışıklığı bahane ederek seçim yapılmasının olanaksızlığını ilân etmendir,» diye devam etti Ramon. «Ondan sonra da MPLA'nın hükümetin dizginlerini ele alabilecek tek parti olduğunu ilân edersin.

Ancak bu yolla Lizbon'un. Agostinho Neto ile MPLA'ya iktidar transferi yapmaya ikna edilebileceğini söylersin.»

Neto Sovyetlerin seçimiymi. Hilekâr, zayıf, zalim ve kolayca yönetilebilen bir insandı. Kontrol edilebilirdi, oysa Sawimbi için böyle bir şey sözkonusu değildi.

«Aynı fikirdeyim,» dedi Coutinho. «Ancak Rusya, ve Küba'nın tam desteğine güvenebilir miyim?»

«Söz veriyorum.» Kızıl Amiralin uzattığı eli büyük bir zafer duygusuyla sıktı Ramon. İki ülkeyi Sovyet egemenliği altına sokmak üzereydi. Afrika'da kimse kendisinin yaptığını başaramamıştı o güne kadar.

«Buradan doğrudan Havana'ya gidiyorum,» dedi. «Birkaç güne kadar Küba ve Moskova arasında eri üst düzeyde konuşmaların başlayacağını tahmin ediyorum. İsteddiğiniz yanıtı size ay sonuna kadar vermiş olacağız.»

Coutinho ayağa kalktı. «Olağanüstü bir insansın General Yoldaş. Bir sorunun ana çözümünü bu kadar açıkça gören ve bunu sağlamak için bir cerrahın usta bıçak darbesinden kaçınmayan biriyle çalışmak benim için büyük bir onurdur.»

Ramon şimdi Sovyet sosyalizmin kalesine girerlerken Fidel Castro'nun yanında oturmaktaydı. Kapıda kendilerini karşılamak üzere bir şeref kıtasıyla sekiz on siyasi ve askeri yetkili vardı.

Bakan yardımcısı Aleksei Yudenich öne çıkarak Castro'yu kucakladı ve Bakanlar Kuruluna götürdü. Castro Aynalı Salonda uzun bir masanın başındaki yerinde konuşmasına başladı.

Çok açık seçik konuşuyor, her cümlenin sonunda çevirmenine kendisine yetişme fırsatı veriyordu. Eski ve yakın silah arkadaşı Ramon bile onun Afrika durumunu kavrayışına ve kendilerine açık olan seçenek ve rizikoları değerlendirişine şaşıyordu.

Ramon verdiği brifingin tek sözcüğünü bile kaçırmamış

«Batı Avrupalılar bölünmüş ve korkaktırlar. NATO askeri bakımdan Amerika'ya bağlıdır. Bizim Angola'ya yerleşme kararlılığımız karşısında herhangi bir örgütlenmiş karşılık veremeyeceklerdir. Onları ciddi olarak düşünmekle vakit kaybetmemeliyiz.»

«Ya Amerika?» diye sordu Yudenich.

«Amerika hâlâ Vietnam'da uğradığı yenilginin yarasını sarmakla meşgul.

Senatoları Afrika'ya Amerikan askeri gönderilmesine karşı çıkacaktır. Amerikalılar kötü bir kötek yediler. Hâlâ kuyruklarını bacakları arasına sokmuş titreyip duruyorlar.

Onlardan gelecek tek tehdit kendi yerlerine ortaya başka bir ordu sürmeleri olabilir.»

«Güney Afrika,» diye Yudenich ondan önce davrandı.

«Evet. Afrika'nın en tehlikeli ordusu Güney Afrika ordusudur. Kissinger onları kandırıp Angola üzerine gönderebilir.»

«Güney Afrikalılarla savaşmayı göze alabilir miyiz? Onların ikmal yolları bizimkinden on bin mil daha kısadır ve askerlerimin Afrika'nın en usta gerilla savaşçıları olduğu söyleniyor. Eğer Amerika tarafından, teçhiz edilecek olurlarsa...»

«Onlarla savaşmak zorunda kalmayacağız,» dedi Castro. «Sının geçtikleri anda Amerika ve Güney Afrika yenileceklerdir. Küba ve Sovyet askeri gücü tarafından değil ama beyaz azınlık hükümeti ve ırk ayırım politikası tarafından.»

«Bunu lütfen açıklayın, Sayın Başkan,» dedi Yudenich.

«Batının Amerikan liberalleri ve Avrupa'nın ırk ayrımı karşıtı hareketleri istediklerini elde etmek için Güney Afrika'daki beyaz rejimi yıkmaya hazırlar. Güney Afrika'nın bir tek askerinin sınırı aşması halinde savaşı kazanmış olacağız. Amerikan Demokrat Partisinden ve Avrupa'daki sözümona demokrasi yanlılarından öyle bir ses yükselecektir ki, Güney Afrika savaşa falan zaman bulamayacaktır. Dünyanın kınaması karşısında geri çekilmek zorunda kalacaklardır. Onların bu müdahale çabası durumu bizim lehimize sonlandıracaktır. Angola bizim olacaktır.»

Bütün bakanlar ve generaller onu onaylarcasına başlarını sallıyorlardı. Castro o konuşma gücüyle bir kere daha şaşırtmıştı Ramon'u. Ramon zaten onun Moskova'ya gelmesini o yüzden istemişti. Castro'nun bakanlarından ya da generallerinden hiçbiri başaramazdı bunu.

Bana Altın Tilki diyor, diye düşündü Ramon. Ama kendisi bütün tilkilerin kralıdır, Ancak Castro'nun sözü bitmemişi henüz. Zamanlaması müthişti. Sakalını sıvazlayarak uzun masanın boyunca bakışlarını gezdirdi. «Angola bizim olacak, ama bu sadece bir başlangıç,» dedi. «Angola'dan sonra en büyük ödül Güney Afrika'nın kendisidir.»

Hepsi kan kokusu almış bir kurt sürüsü gibi gözleri parıldayarak öne eğildiler.

«Angola'yı elde ettikten sonra Güney Afrika'nın çevresi sarılmış olacak. Karaderili özgürlük savaşçılarımız korkusuzca saldırabilirler ondan sonra. Güney Afrika tüm Afrika'nın hazinesi ve ekonomik enerji santralidir. Onu elde ettikten sonra kıtanın tümü kucağımıza düşecektir.»

Castro iri ellerini masaya dayadı.

«Bu iş için gerekli askerleri ben sağlayacağım. Gerekirse yüz bin kişi. Siz bunların naklini

ve silahlarını sağlarsanız olgun bir meyve var önümüzde. Bunu yapacak mıyız, yoldaşlar? Bu cesur ve kahramanca adımı birlikte atacak mıyız?»

Bir ay sonra Kızıl Amiral Coutinho'ya sadık bir grup Portekizli subay Saurimo'daki stratejik askeri hava üssünü Küba hava kuvvetleri lojistik başkanı olan Albay Angel Botello'ya teslim ettiler. Saurimo başkent Luanda'dan beş yüz mil kadar içerde olduğundan CLA ve diğer Batılı ajanların gözetiminden uzak İlk İlyushin Candid nakliye uçağı bundan yirmi dört saat sonra Saurimo'ya indi.

Uçakta askeri malzemeye elli Kübalı 'danışman' vardı. Aynı uçakta bulunan Rus askeri gözlemcisi Tümgeneral Ramon Machado'ydu.

Bu, Ramon için yorucu ama heyecan verici bir dönemdi. Adı ve ünü tüm kıta boyunca hızla yayılmaktaydı. Lakabını Küba birliği Havana'dan getirmişti.

«El Zorro,», diyorlardı. «El Zorro geldi. Şimdi neler olacak göreceksiniz.»

Ramon adını aldığı tilki gibi sürekli hareket halindeydi. Aynı yatakta arka arkaya iki gece yattığı pek olmuyordu. Zaten genellikle yatak yerine sazlardan bir kulübenin toprak zemininde, küçük bir uçağın daracık koltuğunda, ıssız bir Afrika nehrinin bataklıklarında yol alan küçük bir teknenin pis güvertesinde uyumaya çalışıyordu.

El Jefe her zaman olduğu gibi haklı çıkmıştı yine. Kübalıların askeri varlığına karşı Batıdan ortak bir tepki yükselmemiş ti. Amiral Coutinho bir iki çekingen soruyu karşılamış, Batılı gazetecilerin bir kanıt elde etmeleri önlenmişti. Silah ve askerler ya uçakla Saurimo'ya indirilmiş, ya da Kongo'da Brazaville'e götürülmüş, oradan hafif uçaklar ve nehir tekneleriyle nakledilmişti.

Angola Ramon'un aynı anda yürüttüğü operasyonlardan sadece bir tanesiydi.

Bunun yanısıra Etiyopya ve Mozambik'le casuslarının oluşturduğu ağ ve Güney Afrika özgürlük savaşçılarının eylemlerinin koordinasyonu da onun üzerindeydi.

Angola, özgürlük hareketleri için çok elverişli yeni bir sıçrama tahtasıydı. Ramon Güneybatı Afrika Halk Örgütü SWAPO ile Afrika Ulusal Kongresi AUK için de eğitim kampları kurmuştu.

Bu iki örgütün karargâhları ülkenin ayrı bölümlerindeydi. Güneydeki SWAPO birlikleri Güneybatı Afrika'sı Namibia'ya kolaylıkla nüfuz edip orada kendi kabileleri olan Ovahimbo ve Ovambolar arasında çalışabiliyorlardı.

Ancak Ramon AUK'ye özel bir ilgi duymaktaydı. Güney Afrika'nın tüm kıtanın kapısı olduğunu ve AUK'nin de Güney Afrika özgürlük savaşçıları olduğunu asla akıldan çıkarmıyordu. Londra'dan eski dostu olan Raleigh Tabaka Angola'daki AUK'nin lojistik başkanlığına getirilmişti. İki adam aralarında Kuzey Angola'daki ana AUK üssünün yerini de saptamışlardı.

Antonov askeri uçağıyla birlikte yüzlerce saat uçmuşlar, operasyonları için uygun bir yer bulana kadar Kongo kıyılarını boydan boya taramışlardı.

Burası Chicamba nehrinin deltasındaki bir adanın balıkçı köyüydü. Adanın ağzı Atlantik'e

açtı ve deniz yükseldiğinde iki yüz tonluk tekneler nehre girebiliyordu.

Ayrıca birkaç mil içerde tarlalar vardı. İç savaşın sürdüğü on yıl boyunca bakımsız kalan tarlalardan şimdi kolaylıkla uçak pisti olarak yararlanabileceklerdi. Balıkçı köyü iç savaşta terkedilmiş olduğundan boşaltılacak ya da ortadan kaldırılacak bir nüfus da yoktu.

Bölgenin en önemli yanı Güney Afrika üslerinden ve sınırlarından uzak olmasıydı.

Güney Afrikalılar güçlü düşmanlardı. İsraililer gibi onlar da gerillaları kovalarken sınır falan tanımazlardı. Chicamba Güney Afrika helikopterlerinin de menzili dışındaydı.

Arada binlerce kilometrelik vahşi ormanlar olduğu için de Boerlerin karadan bir sefer yapması söz konusu olamazdı. Üsse Tercio adını verdiler.

Raleigh Tabaka ilk beş yüz kişilik AUK birliğini Tercio üssüne Luancla'daki bir Portekiz şirketinin Amiral Coutinho tarafından el konulan balıkçı teknesiyle götürdü.

Hemen pist inşasına ve kamp kurulmasına başlandı. Ramon on gün sonra oraya gittiğinde pistin bitmek üzere olduğunu gördü.

Üssü ikinci ziyaretinde bölgenin uzaklığı ve ıssızlığı kendisini öylesine etkilemişti ki, nehrin ağzında ikinci bir yer kurmaya karar verdi.

Burası özel karargâhı olacaktı. Çok gizli KGB eğitimi ve planlaması için, yakalananların sorgularını ve ortadan kaldırılmalarının herhangi bir müdahale olmaksızın yapılabilmesi için çok emniyetli bir üsse ihtiyacı vardı.

Raleigh Tabaka'nın adamlarına kendi yerinin öncelikle inşası, için, emir verdi. Bir sonraki ziyaretinde alanın etrafının çevrildiğini, subay evleriyle sorgulama binasının yapım hazırlıklarının iyice ilerlemiş olduğunu gördü.

Havana'ya döndüğünde gerekli haberleşme ve elektronik aygıtları sağladı ve bunları da ilk uçakla Tercio üssüne gönderdi.

Ramon Havana ve Moskova'yı sık sık ziyaret ediyor ve yürütmekte olduğu tüm Afrika projelerini yakından izliyordu. Bunlar içinde onu kişisel olarak ilgilendireni yalnızca. Kırmızı Gül operasyonuydu.

Yıllar önce Londra ve İspanya'da kızı nasıl ağına çektiğini hatırlayınca Kırmızı Gül'ün bir gün ne kadar değerli olacağını tam olarak tahmin edemediğini anlıyordu.

Kadın Güney Afrika Senatosuna girdikten sonra beş komisyonda görev almıştı.

Bu komisyonların ilgi alanına giren tüm konular hakkında geniş ve kapsamlı bilgiler aktarmıştı.

Sonra 1975 Şubatında Senatonun Afrika İşleri Danışma Kurulu üyeliğine getirilmişti. Ramon, Başkan Ford ile Henry Kissinger'in CIA aracılığıyla Güney Afrika'nın Angola'nın güneyine yapacakları askeri bir müdahaleye göz yumacaklarını bildirmelerini, bu onayın verilmesinden ancak birkaç saat sonra Kırmızı Gül'den öğrenmişti. Aynı şekilde CIA'nın Güney Afrika'ya Luanda yolunda diplomatik destek ve askeri malzeme de vereceğini de ondan öğrenmişti.

Lubyanka'daki üstlerini uyardıktan sonra Fidel Castro'yla konuşmak üzere Havana'ya uçmuştu.

«Sen haklıymışsın, El Jefe,» dedi. «Amerikalılar pis işlerini yaptırmak için Boerleri

gönderiyorlar.»

«Kafalarını tuzağa sokmalarını beklemeliyiz,» dedi Castro. «Senin derhal Angola'ya dönmeni istiyorum. Benim özel emirlerimi götüreceksin. Bizim birliklerimizi geri çekip başkentin güneyindeki nehirler boyunca bir savunma hattına sokacaksın.»

Güney Afrika birlikleri ekim ayında Cunene nehri sınırını geçtiler. Hızlı Panhard zırhlı araçlarıyla birkaç günde başkente yüz elli kilometre yaklaşmışlardı. Çok iyi eğitim görmüş, moralleri çok yüksek gençlerden kurulu üstün bir orduydü. Ancak nehirleri aşacak köprü araçları ve ağır topçuları yoktu.

Birlikler nehre varınca Ramon Havana'ya bir haber gönderdi.

«Şimdi halıyı çekeceğiz altlarından,» dedi Ramon. «Zırhlıları gönder.» Rus T54 tankları ve saldırı helikopterleri Güney Afrikalıları durdurmuştu. Ramon Güney Afrika birliklerinin Angola topraklarında olduğunu Batılı gazetecilere haber verdi ve Castro'nun tahmin ettiği gibi ondan sonra da diplomatik bir kıyamet koptu.

Güney Afrika'dan sonra kıtanın en güçlü devleti olan Nijerya haberin yayılmasından birkaç gün sonra desteğini çekti. Sawimbi'yle UNITA hareketini desteklemeyi bırakıp Sovyet desteğine sahip. MPLA hükümetini tanıdı. Nijerya yeni durumunu vurgulamak için de Luanda'da Augustinho Neto hükümetine otuz milyon dolar yardım yapmıştı.

Birleşik Devletler Senatosunda Iowa'dan Demokrat temsilcisi Dick Clark Angola'daki Güney Afrika birliklerinin destek görmemesi için harekete geçti. CIA'yı Güney Afrika'yla yasadışı bir işbirliğine girmekle suçladı. Genelkurmay başkanları Amerikan desteğinin derhal çekilmemesi halinde istifa edeceklerini bildirdiler. Aralık ayında Clark yasası Senatodan çıktı ve Angola'ya Amerikan askeri yardımı kesildi Her şey Castro'nun planladığı gibi olmuştu.

Bir Afrika ülkesi daha Sovyet egemenliğine geçmiş ve milyonlarca karaderili Angolalı yeni bir vahşi iç savaşın içinde bulmuşlardı kendilerini. Moskova'da Tümgeneral Ramon Machado'ya Lenin madalyası Genel Sekreter Leonid Brejnev tarafından bizzat verilmişti.

Ramon aniden Etiyopya'ya çağırıldı o sırada. Sinsi ihtilal son aşamasına gelmişti.

İlyushin uçağı Addis Ababa'ya inerken Ramon pilotun hemen arkasında oturuyordu. Önlerinde uzanan vahşi dağlık araziye tam olarak görebiliyordu böylece.

Yüzyıllar boyunca başkentin çevresindeki ağaçlar odun olarak kullanılmak üzere kesildiğinden tepeler çırılçıplaktı şimdi. Sisli mavi uzaklıklarda Ambas diye anılan garip düz tepeli dağlar uzanıyordu. Ambas'ın yanları binlerce metrelik yarlardı ve bunların dibinde de büyük su kitleleri kızıl toprağı biraz daha derinlemesine kazıyordu.

Çok eski bir ülkeydi burası. Mısır firavunları köle ve fildişi için ordularını göndermişti zamanında.

Etiyopyalılar gururlu ve savaşçı bir ulustu; çoğunluğu Hıristiyandı, ancak kökeni Mısır'daki İskenderiye'de yatan Kopt Kilisesine bağlıydılar.

Ülke 1930'dan beri Büyük İmparator Negus Negust Halie Selasiye tarafından yönetilmekteydi. Selasiye dünyanın son mutlak hükümdarıydı. Bütün fermanları soylular ve büyük kabile reislerinden oluşan Derg tarafından resmen onaylanırdı.

Selasiye öyle mutlak bir güce sahipti ki, en önemli devlet kararlarından orta düzey memurların atanmasına kadar her şeyde tek söz sahibiydi.

Ancak bu mutlak gücüne ve hükümetinin feodal görünümüne rağmen azizlere yakışır erdemleri ve yolsuzluğa kesinlikle karşı oluşu yüzünden halkı tarafından gerçekten sevilen bir insandı. Kısa boylu, ince yapılı, çok küçük el ve ayakları, çok ince hatları olan bir insandı.

Devlet törenleri dışında çok basit giyinir, pek az yemek yedi. Diğer Afrika hükümdarlarının aksine büyük bir özel serveti de yoktu. Başlıca ve belki de tek kaygısı halkının refahıydı.

İmparatorluk tacını giymesinden bu yana geçen kırk beş yıl içinde Etiyopya'yı isyanlardan, yabancıların işgalinden ve karmaşık zamanlardan sakın bir akıllılık ve görevine bağlılıkla çekip çıkarmıştı.

Tahta çıkmasından henüz beş yıl sonra ülkesi Mussolini'nin generalleri tarafından istila edilmiş, imparator İngiltere'ye sığınmak zorunda kalmıştı. Ulusu direnmiş, modern uçaklara ve zehirli gazlara karşı namludan dolma tüfekler, kılıçlar ve çoğu zaman da elleriyle karşı koymuştu.

Mihver kuvvetlerinin yenilgisinden sonra Haile Selasiye tahtına dönmüş ve ülkesini iyilikseverlikle yönetmişti. Ancak dünyada yeni güçler vardı artık. Ülkesini modernleştirme ve bu tarım toplumunu yirminci yüzyıla sokabilmek için Haile Selasiye bu mikrobu küçük krallığına girmesine göz yummuştu.

İltihap Addis Ababa'da kurduğu yeni üniversiteyle başlamıştı. Uzun saçlı, çılgın bakışlı Avrupalılar genç öğrencilere bütün insanların eşit olduğunu, kralların ve soyluların tanrısal hakları olmadığını öğretmeye başlamışlardı. Yaşlanmakta olan İmparatorun gücü azaldıkça doğa güçleri bile kendisine karşı bir komplo içine girer olmuştu. Afrika buz gibi soğukların hemen ardından cehennem sıcaklarının, sel baskınları ardından kuraklığın geldiği, toprağın herhangi bir sıra ve neden izlemeyerek kâh verimli kâh düşman olduğu vahşi aşırılıklar kıtasıdır.

Etiyopya'ya büyük bir kuraklık ve kıtlık geldi. Ürün olmadı, nehirler ve kuyular kurudu, toprak toza dönüşüp çöl rüzgârlarıyla savruldu. Hayvanların hepsi telef oldu, analarının kurumuş memelerinde bir deri bir kemik kalmış iri gözlü çocuklar vücutlarına göre çok büyük gelen başlarını taşıyamaz oldular.

Afrika kıtlığı pek ilgi çekmeyen eski bir hikâyeydi ve Afrika çok uzaktı. BBC Richard Dimbleby'yi bir televizyon ekibiyle Etiyopya'ya gönderene kadar dünya orada olup bitenleri umursamadı bile. Dimbleby köylerdeki inanılmaz acıları filme aldı.

Kendisi aynı zamanda Addis Ababa'da bir devlet şölenine de katılmıştı.

Televizyoncu hesapçı bir kötü niyetle başında imparatorun ve çevresinde mor, beyaz, altın giysileri içinde soyluların oturduğu o tıklım tıklım dolu masa sahnelerinin arasına aklıktan ölmek üzere olanların bulunduğu sahneleri kattı.

Dimbleby'in çok büyük bir izleyici kitlesi vardı. Dünya Etiyopya'yla ilgilenmeye başladı. Öğretmenlerince dikkatle eğitilmiş genç Addis Ababa üniversite öğrencileri sokaklara

döküldüler. Kilise ve misyonerler bir tek kişide bu kadar büyük bir gücün toplanmış olması aleyhinde konuşmaya başladılar.

Derg üyelerinden pek çoğu bu durumdan eski hesaplarını ödemek ve kişisel çıkar sağlamak için yararlanmak istediler. Bu sıralarda Etiyopya'yla hiç ilgisi olmayan diğer bir önemli gelişme de, Arap petrol üreticilerinin fiyatlarını iki katma çıkarması oldu.

Etiyopya'da geçim sıkıntısı arttı, kıtlıktan aşırı etkilenmiş halkın üzerine katlanamayacağı kadar büyük bir yük bindi.

Müthiş bir enflasyon başladı. İmkânları olanlar yiyecek stoku yapıyor, olmayanlar ise ya greve gidiyorlar ya da ayaklanıp yiyecek satılan dükkânları yağmalıyorlardı.

Genç subayların çoğu Addis Ababa Üniversitesinden çıkmaydı, bunlar ayaklanmanın başına geçtiler. İsyancılar bir ihtilalci komite kurup Derg'in kontrolünü ele aldılar.

Başbakan ve krallık ailesi üyeleri tutuklanmış, imparator sarayında etkisiz bir hale getirilmişti. İsyancılar Haile Selasiye'nin devlet hazinesinden büyük paralar çalıp bunu İsviçre'deki hesabına geçirdiği söylentilerini yaydılar. Saray önünde gösteriler düzenlendi. Halk imparatorun tahtı terketmesini istiyordu. Kopt Kilisesi ve Müslüman liderler de suçlamalara ve bir halk demokrasisi kurulması isteklerine katıldılar.

Askeri konsey artık bundan sonraki adımı atacak kadar güçlü hissediyordu kendini. Derg aracılığıyla bir bildiri yayınlayarak imparatorun tahttan indirildiğini ilân ettiler ve genç subaylardan oluşan bir birliği kendisini tutuklamak için gönderdiler.

Yaşlı adam saray merdivenlerinden inerken, «Eğer yaptığınız bu şey halkımın iyiliği içinse seve seve geliyorum sizinle ve ihtilalinizin başarıya ulaşması için dua ediyorum,» dedi.

İmparatora hakaret için kendisini kentin dışında küçük bir kulübeye kapattılarsa da, sıradan insanların binlercesi o tek odanın önünde toplanıp bağlılık yeminleri ediyorlardı imparatorlarına. Askeri konseyin emriyle nöbetçiler süngüleyerek dağıttılar kalabalığı.

İlyustin Addis Ababa Havaalanına inip de karşılamak üzere toplanmış yirmi askeri cip ve kamyonun beklediği yere doğru ilerlerken ülke artık olgunlaşmış ama yine de hassas bir dengede idi.

Uçaktan ilk inen Ramon oldu. Albay Getachew Abebe komutanlık cipinden atladı. «Hoş geldiniz, General Yoldaş.»

El sıkıştılar. «Tam zamanında geldin,» dedi Abebe. Sonra ikisi birden dönüp güneşe doğru baktılar.

İkinci İlyushin de inmişti o sırada. Üçüncüsüyle dördüncüsü de arkasından inmekte gecikmediler.

Uçakların motorları arka arkaya susturulunca dev gövdelerinden paraşütçüler inmeye başladı. Bunlar Che Guevara Alayının usta askerleriydi.

«Son durum nedir?» diye sordu Ramon.

«Derg Andom'un lehine karar verdi.» Ramon birden ciddileşti. General Aman Andom ordunun başındaydı. Dürüst ve çok zekiydi, hem asker hem halk tarafından çok sevilirdi. Ülkenin, yeni lideri olarak seçilmesine şaşmamak gerekirdi.

«Şimdi nerede?»

«Sarayında, buradan beş kilometre ötede.»

«Kaç adamı var?»

«Elli altmış kişi kadar...»

Ramon dönüp uçaktan inen paraşütçülerine baktı.

«Derg'in kaç üyesi seni tutuyor?»

Abebe hepsi de solcu genç subay olan sekiz on kişinin adını saydı.

«Ya Tafu?» diye sordu Ramon. Abebe başını salladı. Albay Tafu ordunun en modern birliği olan bir Rus T53 tank takımı komutanıydı.

«Pekâlâ,» dedi Ramon. «Yapabiliriz ama acele etmemiz gerek.»

Kübalı paraşütçülerin komutanına emirlerini verdi. Kamufraj giysileri içindeki askerler bekleyen kamyonlara binmeye başladılar.

Ramon cipte Abebe'nin yanına oturdu, konvoy kente doğru hareket etti.

Kent dışında bir deve ve katır kervanına rastladılar. Kervancılar ifadesiz yüzlerle baktılar geçen askerlere. İmparatorun tahttan indirildiği bu tehlikeli günlerde yollarda asker görmeye alışmışlardı artık.

Albay Abebe'nin bir emriyle cip bir yan yola sapıp kentin çevresinde dolanmaya başladı. Abebe telsizde Amharic dilinde konuşuyor, sonra da sözlerini Ramon'a çeviriyordu.

«Andom'un sarayı çevresinde gözcülerim var,» dedi. «Derg'de kendisini destekleyen bütün subayları toplantıya çağırmış. Şimdi toplanmak üzereymişler.»

«Güzel. Bütün tavuklar bir kümeste olacak desene.» Konvoy kente arkasını dönüp açık arazide ilerlemeye başladı. Tarlalar çıplaktı burada. Susuzluk bir tek yeşil yaprak ya da bir ot bile bırakmamıştı. Toprağın üstündeki taşlar kurukafalar kadar beyazdı.

«İşte orası,» dedi Abebe.

General soylulardan olduğu için evi de kentin dışında, bir dizi alçak tepenin en başındakindeydi. Sarayı çevreleyen bir okalıptüs koruluğu dışında tepeler çıplaktı.

Bunlar bile sıcak ve susuzluktan sarkmışlardı. Saray kırmızı topraktan kaim bir duvarla çevriliydi. Ramon bir bakışta bunun sağlam bir tahkimat olduğunu gördü. Duvarı delmek için topçu gerekecekti.

Abebe adamın aklından geçenleri okumuştı. «Sürpriz unsuru bizim lehimize ama» dedi. «Kapıdan geçmemiz olasılığı çok büyük...»

«Olmaz,» dedi Ramon. «Uçakların geldiğini görmüşlerdir. Andom'un toplantı düzenleme nedeni de odur sanırım.»

Sarayla aralarındaki taşlık arazide askeri bir araç açık kapıya doğru hızla ilerliyordu.

«Şuraya çekin,» diye emretti Ramon. Konvoy toprak bir setin arkasında durdu.

Ramon cipin içinde ayağa kalkıp dürbününü saray duvarına gömülü kapıya doğrulttu.

Askeri araç içeri girdi, sağlam tahta kapı arkasından kapandı.

«Tafu ile tankları nerede?» diye sordu.

«Kışlada hâlâ, kentin öteki ucunda.»

«Buraya gelmesi ne kadar sürer?»

«İki saat.»

«Bizim için her dakika değerlidir.» Ramon dürbününü indirmeden konuşuyordu.

«Tafu'ya zırhlıları mümkün olduğu kadar çabuk getirmesini söyle, ancak harekete geçmek için onu bekleyemeyiz.»

Abebe telsize döndü, Ramon dürbünü bırakıp cipten atladı. Paraşütçülerin komutanıyla bölük komutanları çevresini sardılar, Ramon önlerindeki araziye göstererek emirlerini verdi.

Abebe de telsiz konuşmasını bitirip yanlarına gelmişti. «Albay Tafu'nun kentte sarayı koruyan bir tek T53'ü var. Onu bize gönderiyor. Bir saate kadar burada olacak.

Diğerleri arkadan gelecekler.»

«Çok iyi.» Ramon başını salladı. «Şimdi Andom'un sarayının içini anlat bize. Andom'u nerede bulacağız?»

Yere çömeldiler, Abebe toprağa sarayın içini çizdi, Ramon son emirlerini verdi.

Konvoy bir daha yola çıktığında komutanlık cipinin kaputu üstünde çarşaftan yapılmış beyaz bir bayrak vardı. Kamyonlar birbirlerine çok yakın ilerliyorlardı.

Paraşütçülerin hepsi kamyonların içine oturmuşlardı, silahları da görünmüyordu.

Saraya yaklaşırken kapının üstündeki duvarda bir dizi baş belirdiyse de, barış bayrağının önleyici bir etkisi vardı ve tek el bile ateş edilmedi.

Cip önüne gelince Ramon kapının sağlamlığını inceledi. Yaklaşık otuz santim kalınlığında tik ağacından yapılmış olup demirlerle güçlendirilmişti. Mentешeler iki taraftaki sütunlara gömülüydü. Bir kamyonun kapıyı kırarak içeri girmesi mümkün değildi.

On metre yüksekliğindeki duvarın üstünden bir Yüzbaşı Amharic dilinde kendilerine seslenince Abebe kalkıp karşılık verdi. Bir iki dakika konuştular. Abebe General Andom'a acele bir mesaj getirdiğini söylüyor ve kapının açılmasını istiyordu. Yüzbaşı ise bunu kabul etmeyince aralarındaki tartışma kızışmıştı.

Ramon nöbetçinin tüm dikkatini cipe çevrili olduğundan emin olunca telsize bir şeyler söyledi. Cipin arkasındaki kamyonlar aniden hareket ederek sağa ve sola doğru gidip duvarların altında durdular. Branda bezinin altından paraşütçüler kamyonların üstüne çıktılar. On tanesi ellerindeki ucu çengelli ipleri başları üstünde çevirip duvara fırlattılar. Naylon ipler' aşağı sallandı.

«Ateş!» diye bağırdı Ramon. Otomatik silahlar duvarın üstünü taradılar.

Nöbetçilerin başları hemen kaybolmuştu. Ama biri isabet almış olmalıydı. Ramon adamın miğferinin havaya uçtuğunu gördü.

Paraşütçüler duvara tırmanmaya başladılar. Maymun kadar çevikti hepsi de.

Birkaç saniye sonra otuz kişi saray topraklarına ayak basmıştı bile. Yine makineli tüfek sesleriyle bir tek elbombası patlaması duyuldu. Bir iki saniye sonra da büyük tahta kapı açıldı, Ramon sürücüsüne saraya girmesini söyledi.

Saray muhafızlarının cesetleri yatıyordu avluda. Ramon paraşütçülerden birinin karnını tuttuğunu, parmakları arasından kan boşalmakta olduğunu gördü.

Ramon cipin sürücü koltuğunun arkasına monte edilmiş 50' kalibrelik Brawning ağır makineli tüfeğinin başındaydı. Kalan muhafızlara ateş edince askerler tavşanlar gibi avlunun öteki ucundaki binalar arasında kayboldular. Muhafızlardan biri birden dönüp dizüstü çöktü. Elinde taşıdığı RPG 7 roketatarı omzuna kaldırıp yaklaşan cipe nişan aldı. Ramon Brawning'i adama çevirdiyse de, o anda ön tekerlekler bir cesede çarpınca cip aniden sıçradı.

Bundan yararlanan muhafız roketi ateşledi, roket cipin radyatörüne isabet etti.

Bir parıltı, ardından bir gümbürtü koptu. Darbenin çoğunu motor almışsa da ön takım

parçalandı ve cip takla atmaya başladı.

Hepsi ortalığa saçılmışlardı, parçalanmış cip şimdi tam girişin önünde yatıyordu ve asker yüklü kamyonlar dışarda kalmışlardı.

Saldırı duraklamaya başlamıştı, savunma kendini toparlıyordu. Sarayın pencere ve kapılarından otomatik silahlarla ateş ediliyordu.

Kübalı paraşütçüler kamyonlardan atlayıp kapıya doğru saldırıya geçtilerse de, Ramon'un başı üstünden geçen bir roket tam o anda en öndeki kamyonu isabet etti. Delinen depodan .akan yakıt birden alev aldı, avluya kapkara bir bulut yayıldı.

Ramon'un yanındaki paraşütçülerden biri daha devrildi; Ramon makineli tüfeğini kapıp ilerlemelerini işaret ederken pencerelerden birinden ağır makineli bir tüfek de üzerlerine ateşe başlamıştı. Ramon kendini yere attı, yuvarlanarak pencerenin altındaki duvara kadar gitti. Makineli hemen başının üstünden ateş ediyor, gürültüsünden kulaklar sağırlaşıyordu.

Ramon kemerine asılı el bombalarından birini çıkardı, pimini çektiği gibi pencereden içeri fırlatıp kendini yere attı.

Bir çığlık koşturdu, ardından da makineli sustu. Bir an sonra da pencereden bir alev bulutu çıktı.

«İleri!» diye bağırarak Ramon sekiz on paraşütçüyle pencereden içeri daldı.

Makineli tüfek yuvasından fırlamış, odanın içi kana bulanmıştı.

Artık odadan odaya bir savaş başlamıştı. Sarayın odalarına ve koridorlarına çekilen savunucularını artık üstünlük. Her noktayı oradan püskürtmene kadar inatla savunuyorlardı.

Saldırı şiddetini kaybetmişti; Ramon tehditler yağdırıyor, küfürler ediyor, adamlarına örnek olmaya çalışıyordu ama dolambaçlı koridorlar ve birbirlerine açılan odalar arasında sıkışıp kalmışlardı. Andom'un telsizle kendisine sadık güçleri çağırmakta olduğundan kuşkusu yoktu. Kaybedilecek her an artık ihtilalin başarısızlığı ve yenilgisi demektir.

Dumanlar ve toz bulutları arasında Abebe'nin adamlarına cesaret verdiği duyuluyordu. Ramon sürünerek ona yaklaşmış omuzlarını kavradı. Silah gürültüleri arasında seslerini duyurabilmek için bağırarak bağırarak konuşuyorlardı.

«Nerede o lanet olası tank?»

«Telsizle arayalım ne kadar oldu?»

«Bir saati geçti!» diye bağırıyordu Ramon. «Söyle onlara... »

Tam o anda ikisi de paletlerin homurtusuyla kulakları yırtan madeni sesi duydular.

«Haydi!» diye bağırıyordu Ramon. Başları üstünden yağın kurşun yağmuruna aldırılmadan koşmaya başladılar.

Tank tıkanmış olan kapıdan girmeye çalışıyordu, 55 mm.lik uzun topu arkaya çevrilmişti. Roket mermisinin parçaladığı cip zırhlı aracın paletleri altında bir yana savruldu, kapının önü temizlendi. Dizel motorlarından homurtular yükselen tank avluya girmişti. Açık olan kuleden komutanın miğferli başı görünüyordu.

Ramon eliyle ilerleme işareti verip binaları gösterdi.

Tank çelik paletleri üzerinde dönerek en yakın duvara daldı. Tuğla duvar darbenin şiddetiyle delindi, binanın çatısı tankın üstüne çöktü.

Tank bir homurtuyla kendini kurtarıp yoluna devam etti. Ramon'la paraşütçüleri açılan gedikten içeri daldılar. Çelik canavar ilerlerken duvarlar devriliyordu.

Savunucuların çığlıkları tankın gümbürtüsünü bastırıyordu artık. Askerler parçalanmış binalardan çıkıp silahlarını yere atıyorlar, ellerini havaya kaldırıyorlardı.

«Andom nerede?» Tozdan ve bağırımdan Ramon'un boğazı yanıyordu. «Onu yakalamalıyız. Sakın kaçırmayın.»

General en son teslim olanların arasındaydı. Tank büyük sabonun kalın duvarlarını da yerle bir ettiği zaman dört subayıyla birlikte ortaya çıkmıştı. Alnını ve sol gözünü örten kanlı bir sargı vardı başında. Sakalı kan ve toz içindeydi, apoletlerinden biri kopmuştu.

Sağlam gözünden şimşekler fıskırmaktaydı. Yarasına rağmen sesi tok, tutumu soyluydu. «Albay Abebe, bu bir isyan ve vatana ihanettir. Ben Etiyopya başkanıyım, başkanlığım bu sabah. Derg tarafından onaylandı.»

Ramon paraşütçülerine bir işaret verdi. Üç dört kişi generali kollarından yakalayıp yere çökttiler. Ramon kılıfından tabancasını çıkarıp Abebe'ye uzattı.

Albay namluyu adamın gözleri arasına dayadı. «Başkan Aman Andom, halk ihtilali adına seni istifaya davet ediyorum.» Sonra bir kurşunda generalin kafasının yarısını uçurdu.

Ceset yere devrilirken Abebe'nin ayaklarına generalin beyni saçıldı. Abebe tabancanın emniyet mandalını kapattı, namlusundan tutup Ramon'a uzattı.

«Teşekkür ederim, General Yoldaş.»

«Size hizmet benim için bir onurdur.» Ramon silahını alırken adamı ciddiyetle selamladı. Konvoy Addis Ababa'ya doğru yola çıktığında, «Derg'in kaç üyesi Andom'a oy verdi?» diye sordu.

«Altmış üç.»

«O zaman ihtilali güvenceye almak için daha yapacak pek çok işimiz var demektir.»

Abebe Albay Tafu'nun tank birliğini telsizle aramıştı. Tanklara, Derg'in toplandığı binayı çevirmelerini ve toplarını meclise yöneltmelerini emretti. Askeri birliklere de bütün yabancı büyükelçilik ve konsoloslukları sarmaları emredildi. Kendi güvenlikleri düşünülerek hiçbir elçilik mensubunun dışarı çıkmasına izin verilmeyecekti.

Ülkedeki bütün yabancılar, özellikle gazeteci ve televizyoncular hemen toplatılıp derhal yurtdışına çıkarılmak üzere havaalanına götürüldü. Bundan sonra olacakların hiçbir görgü tanığı bulunmamalıydı.

Küba paraşütçüleriyle destek gören Abebe'ye sadık küçük birimler hemen Andom'u seçen askeri konsey ve Derg üyelerinin evlerine gönderildi. Bunların bütün rütbe, makam ve silahları ellerinden alınıp, kamyonlarla ihtilalci bir mahkemenin kendilerini beklediği meclis binasına götürüldüler.

Mahkeme heyeti Albay Abebe'yle iki subayından oluşuyordu. «Demokratik halk hükümetine karşı olmakla suçlanıyorsunuz. Ölüm cezası verilmeden önce söyleyecek bir şeyiniz var mı?»

Tutuklular salondan çıkarıldıktan sonra binanın kuzey duvarı önünde kurşuna diziliyorlardı. İdamlar ihtilalin yargıçlarının ve mahkeme edilmelerini bekleyen tutukluların gözleri önünde yapılıyordu.

Cesetler ayaklarından bağlanıp sokaklardan kamyonlarla geçirilerek kent dışındaki çöplüğe atıldı.

Ramon bu gösterilerin gerekliliğini şöyle dile getiriyordu: «Halk ihtilalci adaletin nasıl işlediğini ve emirlere itaatsizliğin cezasını görmelidir»

Mahkeme kararıyla cesetler çöplükten alınamıyor, ailelerine yas tutmak ya da acılarını kamuoyu önünde göstermek yasaklanıyordu. Bu iş gece yarısından sonraya, kadar devam etti ve son mahkûmlar kamyon farlarının ışığı altında kurşuna dizildiler.

Her ikisi de ayakta duramayacak kadar bitkin oldukları hâlde ne Ramon ne de geleceğin başkanı ihtilal güvenceye almana kadar uyuyamazlardı. Ramon'un çantasında bir şişe votka vardı. Radyonun yanında oturup raporların gelmesini beklerken şişeyi aralarında bitirdiler.

Abebe'ye sadık güçler, Kübalıların da yardımıyla askeri birliklerin komutasını ele aldılar ve kentin önemli yerlerini tek tek ele geçirdiler.

Güneş doğarken havaalanı, tren istasyonu, radyo ve televizyon, bütün askeri kale ve kışlalar ellerine geçmişti. Ancak o zaman bir iki saat uyuyabilirlerdi. Ramon'un paraşütçülerinin koruması altında yere serilen şiltelere uzandılar. Ama öğle olduğunda temiz üniformaları içinde temizlenmiş olarak Derg toplantısına hazırlandılar.

Salonun kapısında silahlı muhafızlar, dışarda da tanklar vardı.

Tümgeneral Machado, Abebe'yi kutlarken, «Brütüs'ü öldürürsen bütün oğullarını da öldürmelisin,» dedi. «Niccola Macchiavelli Senato'da söylemişti bunu. Hâlâ da bundan iyi bir öğüt olamaz.»

«Hemen başlamalıyız o halde.»

«Evet,» dedi Ramon. «Kızıl Terör kendi sonuna ulaşmalıdır.»

«Kızıl Terör hakim olacaktır.» Dört dilde aceleyle basılmış pankartlar bütün sokak köşelerine asılmıştı. Radyo ve televizyon her saat başında yeni başkanın seçildiğini tekrarlıyor ve halkı tüm hainleri ve karşı devrimcileri ihbara çağırıyordu.

Yapacak o kadar çok şey vardı ki, Abebe kenti kırk hücreye bölmüş ve her hücreye ayrı bir devrim mahkemesi atamıştı. Bu mahkemelerin başkanları kendisine sadık ast rütbeli subaylardı ve kendilerine 'devrimci hareketi başarıya ulaştırmak için' tam yetki verilmişti. Her birinin bir idam mangası vardı. İşe soylular, kabile başkanları ve aileleriyle başladılar.

«Kızıl Terör ihtilalin kanıtlanmış bir aracıdır,» diye anlattı Ramon Machado. «Daha sonraları başımızı ağrıtacakların kimler olduğunu biliyoruz. Marksizm doktrinine karşı çıkacakları şimdiden biliyoruz. Bunları şimdi ortadan kaldırmak, daha ilerki bir tarihte hepsini tek tek ele almaktan çok daha kolaydır.» Kasketini çıkarıp parmaklarını kara saçları arasına soktu. Çok yorgundu, o klasik yüz hatları gerginleşmişti. Gözlerinin altında kara lekeler varsa da, o ölümcül yeşil gözlerinde kararsızlık diye bir şey yoktu. Abebe hem bu gücü için kendisine minnettardı hem de bu çelik gibi iradeden korkuyordu.

«Sepetteki çürük elmaları ayıklamalıyız. Sadece muhalefeti değil, muhalefet düşüncesini de ortadan kaldırmalıyız. Milletin direnme gücünü kırmalıyız. Ancak o zaman bu toplumu yeni ve parlak biçimiyle yeniden kurabiliriz.»

Soyluların, kabile reislerinin ve ailelerinin cesetleri çöp yığınları gibi köşebaşlarına yığılıyordu. İhtilal devriyeleri kent sokaklarında dolaşıyor, sokaklarda oynayan çocukları durduruyorlardı.

«Nerede oturuyorsun? Bizi evine götür.»

Ana-babalar evlerinden yaka paça çıkarılıyorlar ve çocuklarının başlarına birer kurşun sıkılmasını seyretmeye zorlanıyorlardı. Küçük cesetler kapı önlerinde kokuşmaya bırakılıyordu sonra. Ana-babaların onları kaldırıp gömmeleri ya da arkalarından yas tutmaları yasaktı.

Dağlarda bazı eski askerler ve aileleri ölüm mangalarına direniyorlardı.

Tanklar köyleri çeviriyor, kadınlar çocuklar ve yaşlılar zorla kulübelerine sokuluyor, sonra da kulübeler yakılıyordu. Erkekler tarlalara götürülüp yüzüstü yatmaları emrediliyor, sonra da üzerlerinden tanklar geçiriliyordu.

«Şimdi sıra papazlara geldi,» dedi Ramon.

«Ama papazlar monarşinin devrilmesinde yardımcı olmuşlardı,» dedi Abebe.

«Evet, kilise ve cami, papazlar, imamlar ve ayetullahlar başlangıçta yararlıdırlar.

Papazlar özgürlük, eşitlik ve kardeşçe sevgi hayallerine sahip yaratıklar olduklarından ihtilal bunların vaazlarında gelişir. Ancak onların insanların ruhlarına hakim olmak için bizimle sürekli bir rekabet içinde olduklarını unutmamalıyız. İhtilalin eylemlerini görünce bize karşı çıkacaklardır. Bu rekabeti ortadan kaldıramayız. Diğer herkes gibi papazlar da disiplin ve denetim altına girmeliler.»

Büyük camiye girip imamın on dört yaşındaki kızını tutukladılar. Kızın gözlerini çıkarıp dilini kestikten sonra rahmine bir avuç kırmızıbiber yerleştirip babasının evine götürdüler. Sonra kızı bir odaya kilitleyip kapısına da iki nöbetçi diktiler. Kızın ana-babası da kapı önünde oturup kızlarının ölüm acılarını dinlemek zorunda bırakıldılar.

Kopt Kilisesi başpiskoposunun oğullarını da ihtilalci mahkemelerden birine götürülüp işkence ettiler. Çocukların elleri ve ayakları çelik mengeneler arasında ezildi, vücutlarına elektrik verildi, gözleri çıkarıldı. Erkeklik organları kesilip ağızlarına tıklandı. Sonra o halde evlerine götürülüp kapı önüne bırakıldılar. Ana-babalarına çocukları gömme izni verilmedi yine.

Radyo ve televizyonda kilisenin kokuşmuşluğu hakkında yayınlar yapılıyordu.

Müezzin ezana başladığında camilerin kapısına silahlı ölüm mangaları diziliyordu.

Müminler evlerinden çıkmamaya başladılar.

Sessizlik içindeki kenti gezerlerken Abebe, «Brutus'ün bütün oğulları Öldürüldü,» dedi.

«Hepsi değil.» Abebe dönüp Ramon'un yüzüne baktı. Ne demek istediğini anlamıştı.

«Yapılması gerek,» diye ısrar etti Ramon. «Geridönme diye bir şey olamaz. Plaza de la Concorde'da giyotinde ve Çar Nikola ile ailesinin öldükleri Rus mahzeninde olduğu gibi eski burjuva tabuları kesin olarak yıkılmalıdır. Bu bir kez yapıldı mı artık geriye dönüş

olamaz ve ihtilal güvencesine kavuşmuş olur.»

«Bunu kim yapacak?» diye sordu Abebe.

Ramon hiç duraksamadan cevap verdi.

«Ben.»

«En iyisi bu.» Abebe duyduğu rahatlama için bakışlarını çevirdi.

«Mümkün olduğu kadar çabuk yap.»

Ramon kentin eski kesimine gitti. Açık cipte kendisinden başka kimse yoktu. İhtilal devriyeleri dışında sokaklar bomboştu. Evlerin pencereleri ve perdeleri kapalıydı. Ne kendisine bir bakan vardı, ne bahçelerde oynayan çocuklar. Çamurla kaplı kulübelerin kapalı kapılan ardından ne bir ses ne bir kahkaha geliyordu.

Kızıl Terörün başlangıcından bu yana sağlık hizmetleri de durmuştu. Çöpler sokaklarda tepeler oluşturuyordu, pislik dolu kovalar taşmıştı. Terörün kurbanlarının cesetleri odunlar gibi üst üste yığılmıştı köşebaşlarında. Canlı olarak sadece kargalar, akbabalar ve cipin sesiyle kaçışan iri fareler vardı.

Ramon kokuyu duymamak için ipekli eşarbiyle burnunu örtmüşse de, muzaffer bir generalin savaş alanındaki vahşetten etkilenmemesi gibi, o da, bu sahnelerden hiç etkilenmiyordu.

Aradığı kulübe gürültülü bir sokağın en uçundaydı. Kapı da iki nöbetçi vardı. Cipinden inen Ramon'u tanıyıp selama durdular.

İçersi loş olduğu için güneş gözlüğünü çıkardı. Kireç badanalı duvarlar gümüş bir Kopt haçı dışında çıplaktı. Taş döşeli yerde hasırlar seriliydi. Oda hastalık ve yaşlılık kokuyordu. Yatağın ucunda yaşlı bir kadın oturmaktaydı. Kadın Ramon'u görünce ağlamaya başlayıp başını örttü.

«Git.» Ramon kapıyı işaret edince başı örtülü kadın korkudan inleyerek süründü yerlerde.

Ramon kadının arkasından kapıyı bir tekmede kapattıktan sonra dönüp yatakta yatan adama baktı.

«Negus Negusti, imparatorlar imparatoru,» dedi alaycı bir sesle. Yaşlı adam dönüp kendisine baktı.

Haile Selasiye'nin üstünde tertemiz beyaz bir cüppe vardı ama başı açıktı.

İnanılmayacak kadar zayıftı. Ramon onun yaşlılık hastalıkları çektiğini, prostatının ve midesinin hastalıklı olduğunu biliyordu. Ama akli yerindeydi. Beyaz cüppenin arasından çıkan el ve ayakları kupkuru ve bir çocuğunkiler kadar küçüktü. Balmumu gibi derisinin altından tüm kemikleri görülüyordu. Taranmamış saçı ve sakalı platin parlaklığındaydı. Yüzünde et kalmamış gibiydi. Gözleri iri ve katran gibi kapkaraydı.

«Seni tanıyorum.»

«Hiç karşılaşmamıştık,» dedi Ramon.

«Yine de çok iyi tanıyorum seni. Kokunu tanıyorum. Yüzünün her hattını, sesinin tınısını

taniyorum.»

«Kimim ben peki?» diye sordu Ramon.

«Sen bir kalabalığın öncüsüsün, adın da ölüm.»

«Çok akıllısın.» Ramon yatağa yaklaştı.

«Bana yapmak üzere olduğun her şey için seni bağışlıyorum,» dedi Negus Negusti, Etiyopya İmparatoru Haile Selasiye. «Ama halkıma yaptıkların için seni asla bağışlayamam.»

Ramon yataktan yastığı alarak, «Artık Tanrıya gideceksin,» dedi. «Bu dünya sana göre değil artık.»

Yastığı yaşlı adamın yüzüne bastırdı olanca gücüyle.

Haile Selasiye'nin çırpınışları tuzağa girmiş bir kuşun çırpınmasından farksızdı: İncecik parmakları hafifçe tutundu Ramon'un bileklerine. Ayaklarını savuranca cüppesi açıldı. Bacakları incecik ve kuru tütün rengindeydi.

Çırpınması hafifledi sonra, barsakları boşalırken cüppenin altında hafif bir patırtı duyuldu. Adanı kıpırtısız kaldıktan sonra beş dakika daha bastırdı yastığı Ramon. Hemen hemen dinsel bir vecd içindeydi sanki. Daha önce yaptığı herhangi bir şey kendisine bu tatmin duygusunu vermemişti. Fiziksel ve duygu, ruhsal ve hatta aynı zamanda cinsel bir şeydi bu. Bir kral öldürmüştü.

Yerinde doğrulup yastığı çektii, adamın başını kaldırıp altına soktu. Cüppesinin eteklerini düzelitti, çocuk ellerini göğsünde kavuşturdu. Sonra başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini kapattı.

Uzun bir süre durup baktı imparatorun yüzüne. Bu sahneyi belleğine kazımak ister gibiydi. Kapalı odadaki sıcaklığın ve kokunun farkında değildi. Bunun hayatının doruk noktalarından biri olduğunu hissediyordu. Bu incecik vücut dünyada yok etmeye kendini adanmış her şeyin simgesiydi sanki.

Bunun anısının bir ömürboyu sürecek kadar güçlü ve canlı olmasını istiyordu.

Bütün olası muhalefet ortadan kaldırılmıştı. Direnme sesleri susturulmuş, Brütüsün bütün evlatları öldürülmüştü. İhtilal güvencedeydi artık. Afrika'nın başka yerlerinde Ramon'u bekleyen başka önemli işler vardı. Güvenlik danışmanı görevini Etiyopya Demokratik; Halk Cumhuriyeti hükümetine gönül rahatlığıyla iade edebilirdi artık. Yerine geçen kişi Demokratik Alman Cumhuriyeti güvenlik polisininin bir generaliydi. İnatçı bir halka pragmatik bir cumhuriyeti kabul ettirmekte en az Ramon kadar ustaydı o da Ramon, Abebe'yle kucaklaştıktan sonra artık düzenli olarak Addis Ababa'ya gelip giden İlyushin'lerden birine bindi.

Burası tüm kıta için çok uygun bir giriş kapısı olmuştu artık. Brazaville'de yakıt ikmali yaptıktan sonra güneybatı yönünde uçup güneş masmavi Atlantik Okyanusu üzerinde batarken yeni Tercio üssüne indiler.

Ramon'u Raleigh Tabaka karşıladı. Hava meydanından Ramon'un yeni karargâhına

gidene kadar yol boyunca yeni gelişmeleri anlattı. Ramon'un özel dairesi çok sadeydi. Camsız büyük pencerede bambu perdeler, halisiz çıplak yerler, yerel bir marangoz tarafından yapılmış kaba ama rahat mobilyalar vardı. Sadece elektronik haberleşme araçları moderndi. Moskova, Luanda, Havana ve Lisbon ile doğrudan doğruya uydu bağlantısı vardı.

Ramon çok yorgundu. Raleigh Tabaka gider gitmez üniformasını bir yığın halinde yere atıp cibinliğin altına girdi. Açık pencereden giren ılık rüzgâr cibinliği dalgalandırıyor, çıplak vücudu üzerinden okşarcasına geçiyordu.

Kendini yenilenmiş hissediyordu. Güç ama çok değerli bir görevi ustalık ve başarıyla sona erdirmişti. Yeni ödüller ve şerefler kazandığını biliyordu, ancak bunların hiçbiri yorgun ruhunu saran bu başarı duygusu kadar tatmin edici olamazdı.

Yarattığı eser bir Mozart'ı, bir Michelangelo'yu geçiyordu. Hammadde olarak bir ülke ve halkını, dağlarını, vadilerini, nehirlerini ve milyonlarca insanını kullanmıştı.

Onları paletinde iyice karıştırdıktan sonra kan, alev ve topçu ateşiyle bir şaheser yaratmıştı. Tanrı diye bir şey olmadığını biliyordu en azından yakınlarda yola getirdiği papaz ve imamların hayal ettikleri anlamda bir Tanrı. Ramon'un bildiği Tanrı bu dünyaya aitti, iktidar ve politik ustalık ikiz tanrıları... ve Ramon da onun peygamberiydi. İşi henüz başlamıştı. Önce bir ülke diye düşündü, sonra bir tane daha, bir tane daha, tâ ki sonunda tüm bir kıta. Duyduğu sevinç uykuya dalmasını biraz geciktirdiyse de, sonunda gözleri kapanıp dalarken başka bir şey düşünmeye başlamıştı.

Belki de yattığı kulübeden, rüzgârdan ve denizin sesindendi ama her ne nedenle olursa olsun, Nicholas'ı düşünmeye başlamıştı. Gece rüyasında oğlunu gördü. Onun o utangaç gülümsemesini gördü, sesini ve kahkahasını duydu, küçük sıcak elini avucu içinde hissetti.

Sabah uyandığında duyduğu özlem daha da yoğundu. Masası başında çalışırken oğlunun hayali uzaklaşıyor ve Moskova'yla Havana'dan gelen şifrelere kendini verebiliyordu. Ancak kalkıp da açık pencereden kumsala baktığında yemyeşil sular içinde o güneş yanığı küçük vücudun oyunlarını görüyor, çocuğun neşeli çığlıklarını duyuyordu.

Belki Addis Ababa sokaklarındaki kıyıya ya da papazın oğullarının yuvalarından sarkan gözleri ve gelişmemiş erkeklik organlarının ağızlarına tıkmış durumlarına bir tepkiydi bu. Ama her neyse, bundan sonraki birkaç gün içinde oğlunu görme arzusu bir saplantıya dönüşmüştü.

Bu kadar çok işi varken Tercio'dan ayrılamazdı bu sıralarda. Onun yerine Havana'ya uydu aracılığıyla bir mesaj gönderdi ve bir saat sonra da karşılığını aldı.

Etiyopya'dan sonra bir dediğini iki etmezlerdi artık. Nicholas'la Adra Küba'dan kalkan ilk uçakla geliyorlardı. İlyushin Tercio üssüne indiğinde Ramon pistte onları bekliyordu.

Oğlunun uçaktan inmesine baktı. Adra'nın önünde yürüyor, artık bir bebek gibi kadının elini tutmuyordu. Başını dik tutuşunda bir dikkatlilik, adımlarında bir canlılık, merdivenin altında durup da merakla çevresine baktığında gözlerinde bir zekâ parıltısı seziyordu.

Nicholas o anda babasını gördü. Ramon çocuğun tüm davranışlarında bir değişme farketti. Oğlan koşmaya başlamış ama beş altı adım attıktan sonra kendini toparlamıştı.

Sevimli yüzündeki o sevinç hemen maskelenmişti. Ramon'un oturduğu cipin yanına gelip elini uzattığında yüzünde hiçbir ifade kalmamıştı.

«Günaydın, baba. Nasılsın?»

Ramon çocuğu kucaklamak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Bunu önleyene kadar hiç kıpırdamadan oturdu, sonra Nicholas'ın elini sıktı.

Nicholas cipte babasının yanında önde oturuyordu. Adra arkadaydı. Üsse giderlerken gerilla kampının yanından geçtiler. Nicholas merakını daha fazla önleyemedi. İlk sorusunu duraksayarak, kesik kesik sordu.

«Bu adamlar ne yapıyorlar burada? Onlar da bizim gibi ihtilalin evlatları mı, baba?»

Ramon sinirlenmediğini belli eden bir karşılık verince bundan sonraki soru daha cüretli oldu. Bunun karşılığı da dostça olunca oğlan arkasına yaslandı ve çevresindeki her şeyle ilgilenmeye başladı.

Cip geçerken yol kenarındakiler Ramon'u selamlıyorlardı. Ramon gözucuyla bakınca Nicholas'ın da oturduğu yerde kaskatı kesilip eski bir asker ustalığıyla onları selamladığını gördü. Gülümsemesini saklamak için başını çevirmek zorunda kaldı.

Adamlar da buna dikkat etmişler ve uzaklaşan cipin arkasından gülererek bakıyorlardı.

Üsse geldiklerinde kendisini bir tomar uydu mesajı bekliyordu. Ramon bunların içinde pek önemli bir şey olmadığını gördükten sonra işini kısa zamanda bitirip Nicholas ve Adra için kendisinin yanına ayırttığı kulübeye gitti. Kapıdan girerken çocuğun heyecanlı sesini duyduysa da, babası görünür görünmez Nicholas sustu. Yine içine kapanmıştı ve korkuyla süzüyordu babasını.

«Mayonu getirdin mi?» diye sordu Ramon.

«Getirdim, baba.»

«Git giy öyleyse, yüzmeye gidelim.», Su sakın ve ılıktı.

«Bak baba, kravl yüzüyorum artık.»

Baba oğul birlikte yüzdüler mercan kayalığına kadar. Sonra oturup kayalığın milyonlarca küçük yaratığın birleşmesinden nasıl oluştuğunu konuştular. Ramon dikkatle süzüyordu oğlunu. Yaşına göre uzun, iri ve güçlüydü. Son biraraya geldiklerinden bu yana sözcük dağarcığı da iyice artmıştı. Zaman zaman büyük bir insanla konuşur gibiydi.

Akşam yemeğini verandada yediler. Ramon Adra'nın yemeklerini ne kadar özlemiş olduğunu farkederek şaştı. Nicholas her an biraz daha rahatlıyor gibiydi.

İştahı da yerindeydi. Ramon yarım kadeh sulandırılmış şarap içmesine izin verdi. Bir yetişkin muamelesi görmekten gurur duyan çocuk bir uzman gibi yudumladı şarabını.

Adra oğlanı yatırmaya gelince çocuk hiç söylenmeden yerinden kalkıp babasının yanına geldi.

«Buraya geldiğime çok sevindim, baba,» diyerek elini uzattı.

Ramon oğlunun elini sıkarken göğsünün sıkıştığını hissediyordu.

Aradan bir hafta geçmeden Nicholas Tercio kampının maskotu olmuştu. Bazı AUK

eğitmenlerinin ve kursiyerlerinin aileleri de vardı yanlarında. Kadınlardan biri Güney Afrika'daki Western Cape Üniversitesinden mezun bir ilkokul öğretmeni idi. Kamptaki çocuklar için bir okul kurmuştu. Ramon oğlunu da bu okula gönderdi. Okul kenarları açık, çatısı hasırla kaplı büyükçe bir barakaydı.

Nicholas'ın kendisinden üç dört yaş büyükler kadar zeki ve ilerlemiş olduğu hemen anlaşılıyordu. Eğitim dili olan İngilizceyi de çok çabuk kavramıştı. Güzel ve tatlı bir sesi de vardı. Sınıfındakilere 'Vatansızların Vatanı' ve diğer ihtilalci şarkıları öğretmişti. Yanında futbol topunu getirmiş olması da arkadaşları arasında kendisine müthiş bir itibar sağlamıştı. General Machado'nun emriyle okul için kaleleri ve kireçle çizilen sınırlarıyla bir futbol alanı hazırlandı hemen. Nicholas oyunda o kadar ustaydı ki, kendisine hemen Pele lakabı takıldı ve günlük maçlar kamp yaşantısının ayrılmaz bir parçası oldu.

Generalin oğlu olarak Nicholas'ın belirli bir yeri ve ayrıcalığı vardı. Kampın her tarafına girip çıkıyor, hatta öğretmenlerin silahları eline almasına izin verdikleri derslere bile giriyordu.

Oğlu bir yetişkinler sınıfının önünde durup da bir AK 47 tüfeğinin parçalara ayrılıp monte edilmesini gösterdiği zaman Ramon gizli bir gururla seyretmişti onu. Sonra atış alanında yerini alıp gerçek mermilerle atış yaptı. Attığı yirmi elin on ikisini insan boyundaki hedefe isabet ettirmişti.

Ramon'un haberi olmadan Kübalı sürücü Jose çocuğa cipi kullanmasını da öğretmişti. Altında bir yastık olan Nicholas babasını gelecek bir uçağı karşılamak üzere havaalanına götürdüğü günde Ramon ilk olarak oğlunun bu becerisinden haberdar oldu. Yolda karşılaştıkları insanlar, «Viva Pele!» diye alkışlıyorlardı Nicholas'ı.

Kamp terzisi Nicholas'a bir kamuflaj üniformasıyla Küba stili bir de kepek dikmişti. Oğlan kepek tıpkı babası gibi kaşının üstüne deviriyor ve onu taklit ederek başparmaklarını kemerine geçiriyordu. Ramon'un resmi sürücüsü olmuştu artık. Her gittikleri yere kendilerini gülümseyen yüzler uğurluyordu.

Ramon ile Nicholas bazı günler motora atlayıp Atlantik'in mavi sularına çıkıyorlar, balık avlıyorlardı. Böyle bir gün her zamankinden geç kalmışlardı. Demiri alıp motoru çalıştırdıklarında hava kararmak üzereydi. Rüzgâr serinlemişti, nehir ağzına yaklaşırken dalgalardan ıslanıyorlardı. Nicholas'ın ürpermekten tüyleri kabarmıştı.

Soğuk, yorgunluk ve heyecandan titriyordu.

Ramon tekneyi bir eliyle idare ederek öteki kolunu oğlunun omzuna doladı. Bu alışılmadık hareket karşısında çocuk bir an dondu, ama sonra birden gevşedi, babasına yaklaşarak göğsüne yaslandı.

Karanlıkta kendisine yaslanan küçücük vücudu hissederek motoru süren Ramon birden Addis Ababa piskoposunun evi önündeki göz çukurları boş, ağızlarından birer parmak gibi uzanan küçücük kara penisleriyle çocuklarını hatırladı. Pişmanlık ya da vicdan azabı duymuyordu. Bir zamanlar isimdi göğsüne yaslanan çocuğu boğulma durumuna getirmesinin gerekli olduğu gibi bu da gerekliydi, hepsi o kadar. Görev çoğunlukla güç ve acımasızdı, ama bir an bile görevini yapmaktan kaçınmış değildi. Yine de, şimdiki

duygulan daha önce hiç hissetmemiştii.

Tekneyi karaya çıkarıp Jose'ye teslim ettikten sonra baba oğul palmiye ağaçları arasından yerleşim bölgesine doğru yürüdüler.

Karanlıkta Nicholas'ın ayağı kayınca Ramon oğlunu doğrultup elinden tuttu.

Çocuk elini babasının elinden çekmedi.

Kampın kapısına kadar hiç konuşmadılar. Tam kapıda, «Seninle hep burada kalmak isterdim.» dedi Nicholas.

Ramon oğlunu duymazlıktan geldiyse de, soluk almakta güçlük çektiğini farkediyordu.

Muhabere memuru kendisini geceyarısını on dakika geçe uyandırdı. Ramon'un elinde Tokarev tabancasıyla ayağa kalkması için kapıya hafifçe dokunmak yetmiştii.

«Ne yar?»

«Moskova'dan bir Kırmızı Gül mesajı geldi.» Kırmızı Gül'le ilgili herhangi bir olayda Ramon'u saate bakmadan haberdar etmek için emir almışlardı.

«Hemen geliyorum.»

Mesajın şifresini Ramon kendi çözdü.

«Projenin adı Skylight,» diye başlıyordu mesaj. «Otuz megatonluk ilk yeraltı denemesi 26 Ekimde yapılacak. Deneme alanı koordinattan: 27.35 derece güney ve 24.25 derece doğu. Bombanın tüm bilgileri elimde.»

Ramon hemen sürücüsünü nehrin yukarsında olan AUK kampına gönderdi.

Raleigh Tabaka kırk dakika sonra yanındaydı.

Tabaka mesajı okuduktan sonra, «Derhal Londra'ya gitmeliyiz,» dedi. «Buradan yönetilmeyecek kadar önemli bir şey bu. Londra büyükelçiliği ve AUK'nin İngiltere temsilciliği aracılığıyla harekete geçmeliyiz.»

Ramon gülümsedi. «Bir haftaya kalmadan Boerleri Güvenlik Konseyi önünde terleteceğiz. Bir kere daha oyunumuza düştüler işte.»

Veda etmek için Nicholas'ı uyandırdı.

Çocuk, üzüntüsünü saklayarak, «Ne zaman döneceksin, baba?» diye sordu.

«Bilemiyorum, Nicky.» Ramon oğlanın bu küçük adını ilk kez kullanıyordu. Diline bir garip gelmişti.

«Ama döneceğim, söz veriyorum sana.»

Adra'yla benim burada Tercio'da kalmamıza izin vereceksin, değil mi? Bizi geri göndermeyeceksin, değil mi, baba?»

«Evet, Nicky, Adra'yla sen burada kalacaksınız.»

«Teşekkür ederim. Çok sevindim. Güle güle, baba.»

Baba oğul ciddiyetle el sıkıştılar, Ramon hemen dönüp koşar adımlarla kendisini bekleyen cipe gitti.

Skylight denemesini önlemek ancak ikinci derecede önemliydi. Güney Afrika'nın nükleer bir bomba yapım çabalarını ilk olarak üç yıl önce öğrenmişlerdi. Ramon artık onların kullanılabilir bir silaha sahip olduklarını biliyordu. Ne var ki, tipik bir Afrika orman savaşında nükleer silahların pek bir uygulama alanı yoktu.

Birinci derecede önemli olan Güney Afrika'yı Batı dünyasındaki son desteklerinden de tecrit edebilmektir. Zaten politik bir parya olan ülkenin nükleer bir tehlike olduğunun da ilânı Ramon'un çoktandır beklediği bir fırsattır.

Sovyet büyükelçiliğinin bodrumundaki güvenli odada buluştular. Elçilik Kensington' Sarayının arkasındaki diplomatlar mahallesindeydi.

General Borodin'le Aleksei Yudenic Moskova'dan gelmişlerdi. Onların varlığı konuşmalara belirli bir ağırlık veriyor, Dışişleri Bakanlığıyla KGB'nin Afrika Bölümüne olan ilgilerinin tazeliğini gösteriyor ve Tümgeneral Machado'ya müthiş bir kişisel saygınlık sağlıyordu.

Afrikalılar Raleigh Tabaka ve AUK'nin genel sekreteri tarafından temsil ediliyorlardı. AUK'nin başkanı olan Oliver Tambo Doğu Almanya'ya resmi olmayan bir ziyaret yapmaktaydı ve Londra'daki toplantıya katılamıyordu.

Skylight denemesi bir hafta sonra yapılacağı için çok sıkı bir çalışmaya girmek zorundaydılar. Kırmızı Gül, mesajının arkasından uranyumun zenginleştirilmesi, gerçek bombanın özellikleri, deneme kuyusunun derinliği ve çapı, bombayı patlatacak sistem hakkında da ayrıntılı bir rapor göndermişti.

Toplantıyı açan Yudenich, «Bugün karar vermemiz gereken konu bu bilgiyi en iyi nasıl kullanacağımızdır,» dedi.

AUK genel sekreteri, «Bence burada, Londra'da bir basın toplantısı düzenlememize izin vermelisiniz,» diye heyecanla söze karıştı.

Ramon'un dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elbette bunu isteyeceklerdi.

AUK büyük bir kamuoyu kazanacaktı böylece.

«Genel Sekreter Yoldaş,» dedi Yudenich. «Bu açıklama AUK başkanı yerine SSCB başkanı tarafından yapılırsa biraz daha etkili olur sanırım.» Sesi alaycıydı.

Yudenich karaderililerden hoşlanmazdı.

Toplantıdan önce Ramon'a konuyu uygar insanlar arasında kararlaştıracakları yerde bu 'maymunlarla tartışmanın çok esef verici bir şey olduğunu söylemişti.

«İnsanın beynini onların düzeyine indirmesi çok güç doğrusu. Ama senin onlarla epey deneyimin oldu, yoldaş. Onlara, bir paket fıstık getirse miydin sence?»

Ramon yirmi dakika kadar konuşmaya hiç karışmadı. Yudenich ile genel sekreterin sesleri giderek yükseliyordu. Sonunda Borodin, «General Machado Yoldaşın fikrini bir sorsak,» dedi. «Bilgi onun kaynağından geldi, belki o bu konunun en avantajlı olarak nasıl kullanılacağı hakkında bir fikre sahiptir.»

Hepsi ona döndüler. Ramon'un yanıtı hazırды.

«Yoldaşlar, hepiniz mantığa ve geçerli nedenlere dayanan şeyler söylediniz.

Ancak AUK'nin ya da SSCB başkanının haberi açıklaması sadece bir günlük bir sansasyon yaratır. Bence bu bilgiden en çok yararlanmak için bu süreci biraz uzatmalıyız. Bir kerede sadece bir iki bilgi kırıntısı açıklayıp uzun bir sürede ilginin artmasını

sağlamalıyız.»

Adamların düşünceli bakışlarını görünce sözünü sürdürdü.

«Haberî AUK ya da Moskova aracılığıyla biz Verecek olursak bunun taraf tutucu ve önyargılı olduğu düşünülecektir. Bence biz bu bilgiyi yayması için Amerika'nın en güçlü sesine vermeliyiz. Birleşik Devletleri ve onun aracılığıyla da Batı dünyasını yöneten kişiye.»

Yudenich şaşırılmış gibiydi. «Gerald Ford'a mı? Amerika Birleşik Devletleri Başkanına mı yani?»

«Hayır, Bakan Yoldaş. Basına. Amerika'yı yöneten gerçek güce. Amerikalılar o konuşma özgürlüğü saplantılarıyla bizim aklımıza gelebilecekten çok daha güçlü bir diktatörlük yaratmışlardır. Bu haberi Amerikan televizyonuna verelim. Ne bir açıklama yapalım ne de basın toplantıları düzenleyelim. Onlara kokuyu şöyle bir duyuralım, tavşanın izlerini gösterelim ve sonra bırakalım avlarını kendileri bulup paramparça etsinler. Bunun nasıl İşlediğini bilirsiniz: eğer avın sadece kendilerinin Olduğuna inanırlarsa heyecanları o kadar çok artacaktır. Bunu 'araştırmacı gazetecilik' diye adlandırır ve hükümetlerine, müttefiklerine ve onları destekleyen kapitalist düzene en fazla zarar veren kişiyi de ödüllendirirler.»

Yudenich bir süre Ramon'un yüzüne baktı, sonra kıs kıs güldü. «Afrika'da sana Tilki dediklerini duymuştum, yoldaş.»

«Altın Tilki,» dedi Borodin. Bunun üzerine kahkahalarla gülmeye başladı Yudenich.

«Bu adı nasıl hak ettiğini anlıyorum, General Yoldaş. Pekâlâ, bir kere daha Amerikalılar ve İngilizler yapsınlar bizim yapmamız gereken işi.»

Skylight operasyonunun başarısı Kırmızı Gül'ün değerini, yüz katına çıkarmış, ancak birlikte bazı sorunlar da getirmişti.

Kırmızı Gül ne kadar değer kazanırsa o kadar daha ustalık ve dikkatle kontrol edilmeliydi. Onu çalışma alanında koruyacak her önlem alınmalı, işine devam etmesi özendirilmeliydi. Skylight'ın ödülünü hemen almalı ve oğlunu mümkün olan ilk fırsatta görmeliydi. Ancak Ramon'un oğluna karşı değişen tutumuyla bu çok daha güçleşmişti şimdi.

Ramon son günlerde ideolojik amacına müdahale eden bu hastalıklı burjuva duygularının bir daha göreviyle çatışmamasına dikkat etmeye kararlıydı. Koşullar gerektirdiği takdirde nasıl kendisi canını vermeye hazırsa, Nicholas'ı da kurban etmeye hazır olması gerektiğini biliyordu.

Ancak o güne kadar Nicholas herhangi bir tehlikeli duruma itilmemeliydi. Özellikle de Kırmızı Gül ya da başka birinin oğlanı elinden alma olasılığı bulunmamalıydı.

Bir dahaki görüşmeyi yine İspanya'da yapmayı düşündü.

Ama bu Tercio'yu terketmesi demektir ki bunda da çok küçük bile olsa, bir riziko yok değildi. Kırmızı Gül'ün Güney Afrikalı ajanlar yardımıyla çocuğu Madrid'deki İngiltere

büyükeliğine kaçırmayı başarması olasıydı. Kırmızı Gül'ün İngiliz pasaportu taşıdığını ve çifte uyruklu olduğunu biliyordu. İspanya artık Ramon'u tatmin edecek kadar güvenli değildi.

Görüşmeyi Havana ya da Moskova'da da yapabilirdi. Ancak Kırmızı Gül'ü oralara götürmenin lojistik bazı sorunları olacaktı. Ayrıca artık gerçek efendilerinin kimler olduğunu kesin olarak öğrenirdi. Ramon mümkün olursa bundan da kaçınmak isterdi.

Küba ve Rusya dışında en güvenli yer Chicamba üssündeki Tercio kampıydı. İssız ve iyi korunan bir yerdi. Bin mil yakınında yabancı bir elçilik yoktu. Nicholas zaten oradaydı. Kırmızı Gül de fazla bir güçlük çıkmadan getirilebilirdi oraya. Tercio'ya geldikten sonra da yeryüzündeki herhangi bir yerde olacağından daha çok kendi kontroluna girmiş demektir.

Evet, buluşma Tercio'da gerçekleşecekti.

Isabella bir suçluluk duygusuyla uyandı. Bir an nerede olduğunu ya da kendini neyin uyandırdığını anlamadı. Sonra birden hatırladı, İlyushin'in motor sesindeki değişiklikle uyanmıştı. Bütün tedirginliğine rağmen rahatsız portatif koltukta uyuyakalmıştı.

Saatine baktı. Lusaka'dan kalktıkların bu yana iki saat elli dakika geçmişti.

Oturduğu yerde doğrularak pilotun omzu üstünden gösterge tablosuna baktı. Hâlâ aynı yönde uçmalarına rağmen inişe geçmişlerdi. Altimetre hızla ters dönüyordu.

Kokpitin penceresinden bakınca hâlâ öğleden sonra olduğunu gördü, ancak güneş birden ilerdeki büyük bir su üzerinde parıladı.

Göl mü, diye düşündü. Bu kadar büyük hangi göl olabilirdi? Afrika göllerinin hepsi Great Rift Vadisinin iki yanında binlerce mil uzanırlardı. Birden anladı.

Atlantik! Batı kıyısına vardık. Hayalindeki Afrika haritasını dikkatle inceledi. Angola veya Zaire, ya da Enclave olmalı.

İniş takımları açılırken uçak sarsıldı. İlerde beyaz mercan kumsalları ve Atlantik'in mavi suları altında mercan kayalıkları görülüyordu.

Bir nehir ağzı vardı, dalgalar öndeki kumsalda kırılıyor, lagün gölüne doğru derin ve geniş bir kanal uzanıyordu. Nehir geniş ve kahverengiydi ama büyük Afrika nehirlerinden olan Kongo ya da Luanda değildi, Isabella her ayrıntıyı aklına kazımaya çalışıyordu. Lagünün birkaç mil ilersinde nehir çifte S harfi gibi kıvrılıyordu. Tam önlerinde kırmızı toprak bir pist ve onun ötesinde de büyük bir yerleşme yerinin çatıları sazlarla kaplı barakaları görülüyordu.

Uçak yere konunca pistin ucuna kadar gitti. Pilot motorları kapatırken bir kamyon dizisi gelip çevresini sardı. Isabella kamuflaj giysileri içinde silahlı insanlar gördü.

«Bekle,» dedi pilot. «Seni gelip alacaklar.»

Biri Binbaşı iki subay girdi uçağa. Her ikisi ele esmer ve bıyıklıydılar. Üzerlerinde rütbelerinden başka bir işaret yoktu. Güney Amerikalı, diye düşündü Isabella. Ya da Meksikalı Binbaşı onunla İspanyolca konuşunca bu düşüncesi doğrulandı.

«Hoş geldiniz, hanımefendi. Bizimle gelin lütfen.»

«Bavulum.» Binbaşı astına bir emir verdi. Teğmen bavulu alıp aşağıda bekleyen kamyonu indirdi.

Yirmi dakika hiç konuşmadan gittiler. Isabella'nın havadan gördüğü yerleşim biriminin dikenli telli kapısından girdiler. Kapıda silahlı nöbetçiler vardı. Ağaçlar arasından nehir görünüyordu. Yol daha kumlu ve yumuşak bir hal alınca nehir ağzına ve denize doğru gittiklerini anladı.

Daha küçük bir kamp yerine gelmişlerdi şimdi. Kapıda nöbetçi vardı. Kulübeler yine saz damlıydı ama daha önce gördüklerinden daha küçük ve daha derli toplu görünüyordu. Kumsalda sekiz kulübe vardı. Isabella kamyonun inince çevresine baktı. Çok hoş bir yerdi, insana Club Meditteranee tatil broşürlerini hatırlatıyordu deniz, kum ve çatısı sazdan kulübeler.

Binbaşı, kendisini en büyük kulübeye götürdü. Isabella kapıda bekleyen üniformalı iki kadını görünce tüyleri diken diken oldu. Bir önceki seferin o utandırıcı araştırmasını hatırlamıştı.

Ancak korkuları yersizdi. İki genç kadın elçantasıyla bavulunu ararken neredeyse özür dileyceklerdi. Üstünü de yokladılar ama soyunmasını istemediler.

Fotoğraf makinesini bulduklarında hafif bir karışıklık oldu.

Küçük bir Kodak'tı makine. Kadınların telaşlı konuşmalarını gören Isabella makinesini kaybetmeyi göze aldı.

İspanyolca olarak, «Değersizdir,» dedi. «İsterseniz alabilirsiniz.»

Sonunda kadınlardan biri makineyle iki kutu filmi alıp odanın ucundaki kapıdan çıktı.

Ramon duyardaki delikten kadınların araştırmalarını izliyordu. Onlara çok kibar davranmalarını ve onu gereksiz yere hırpalamamalarını emretmişti. Biri makineyle yanına gelince başını sallayarak tutumlarını onayladığını belirtti.

Makineyle filmleri kontrol etti. Makinenin çalıştığından ve filmi sardığından emin olmak için deklanşöre bastı. Sonra yine başını sallayarak hepsini kadına verdi.

Isabella makinesine kavuştuğuna şaşırılmış ve sevinmişti. Ramon onun yüz ifadesini dikkatle izliyordu. Saçını uzatmıştı, yüz hatları daha da olgunlaşmış ve sertleşmişti. İspanya'da son gördüğünden bu yana kendinden daha emin bir hali vardı. Otorite ve başarıyı hazmetmiş gibiydi. Ramon onun bir iki yıl içindeki başarılarını ve kendisine sağladığı önemli yeri hatırladı.

Sağlığı da çok yerinde gibiydi. Zayıftı. Kısa kollu bluzu ve Bermuda şortu altında kol ve bacakları güneşten yanmıştı. Profesyonel bir atlet gibi gergindi kasları.

Ramon'un tanıdığı yüzlerce kadının fiziksel olarak çekici üç dört tanesinden biri olduğu kesindi. Ramon onunla gurur duyuyordu. Kendi mesleğin deki başarısının büyük bir bölümünü ona borçluydu.

İki kadın aramalarını bitirip bavulu kapattılar. Biri bavulu alıp Isabella'ya kendisini izlemesini söyledi. Kampın ucunda kurutulmuş palmiye yapraklarından örülmüş bir çitin arasındaki kapıyı açtı. Isabella sadece iki kulübenin bulunduğu küçük bir açıklıkdaydı şimdi.

Kadın onu yakındaki kulübeye soktu. İçersi büyükçe bir oturma odasıydı. Bir kenarda cibinlik altında bir yatak vardı. Bavulu yatağın üstüne bırakıp tek' bir sözcük söylemeden dışarı çıktı.

Isabella hemen çevresine bakındı. Bir kenardaki bölmede bir duşla bir toprak tuvalet vardı. Hepsi pek kaba saba ama ihtiyaçlarını görecek şeylerdi. Sean'ın Chizora'daki av kamplarından birini andırıyordu.

Bavulunu açtı. Bir perdenin ardında askılar vardı. Ancak işini bitirmeden kumsala bakan açık pencereden bir ses duydu.

Ruhunu delip geçen bir ses, nerede ve hangi koşullar altında olursa olsun tanıyacağı bir çocuk sesi.

Pencereye koştu.

Nicholas kumsaldıydı. Üzerinde sadece mayosu vardı. Son gördüğünden bu yana dört beş santim boy atmış olmalıydı.

Yanında beyaz lekeli kara bir köpek yavrusu vardı. Nicholas elindeki bir değneği havada tutarak koşuyor, köpek de yanibaşında koşarak değneği yakalamaya çalışıyordu. Nicholas kahkahalarla gülüyor, köpek havlıyordu.

Nicholas değneği denize fırlatıp, «Yakala!» diye bağırdı. Köpek yavrusu hemen suya daldı, değneği yakalayıp oğlana baktı.

«Aferin sana! Gel haydi!» Köpek kıyıya çıkıp silkinince Nicholas sırlıslıkam olmuştu. Hemen koşup hayvanın ağzında tuttuğu değneği yakaladı. Köpek ve kahkahadan çatlayacak gibi olan çocuk çekiştirmeye başladılar.

Isabella'nın gözleri yaşarmıştı. Kulübeden çıkıp kumsala indi. Nicholas köpeğiyle öyle bir oyuna dalmıştı ki, Isabella oğlan farkında olmadan on dakika kadar izledi onu.

Çocuk kadını gördüğü anda davranışı birden değişti. Köpeği yanından iterek sert bir sesle, «Otur!» diye bağırdı.

Hayvanı su kenarında bırakıp annesinin yanına geldi sonra.

«Günaydın, anne.» Ciddi bir tavırla elini uzattı. «Bugün nasılsın bakalım.?»

«Geleceğimi biliyor muydun?»

«Evet. Sana karşı iyi ve saygılı davranmalıymışım. Ama sen buradayken okula gitmeme izin yok.»

«Okulu seviyor musun, Nicholas?»

«Evet, çok seviyorum, anne. Artık okuyabiliyorum. İngilizce öğreniyoruz.» Bunu İngilizce söylemişti.

«İngilizcen çok iyi, Nicky. Ben de sana bir iki İngilizce kitap getirmişt看im. Onları seveceğinden eminim.»

«Teşekkür ederim.»

Isabella kendini reddedilmiş hissediyordu. Onun küçük ve mutlak dünyasına müdahale eden biriydi sanki,

«Köpeğinin adı ne?»

«Yirmi Altı Temmuz.»

«Bir köpek için ne garip bir ad. Neden bu adı verdin.»

Nicholas annesinin bu bilgisizliği karşısında gözlerine inanamayarak baktı yüzüne, «Yirmi Altı Temmuz, ihtilalin başlangıç günü. Herkes bilir bunu.»

«Doğru ya. Ne kadar da aptalım...»

Oğlan annesine acımişti. «Ben ona sadece Yirmi Altı derim ama.» Dönüp bir ıslık çalınca köpek koşa koşa geldi. «Otur!» diye emretti çocuk. «Elini sık.»

Köpek kadına patisini uzattı.

«Yirmi Altı çok akıllıymış. Onu çok iyi eğitmişsin.»

«Evet. Dünyanın en akıllı köpeğidir.»

Bebeğim, diye acı acı düşündü Isabella. Neler yapıyorlar böyle sana? Senin o küçücük beyninle nasıl bir oyun oynuyorlar ki, köpeğine bile politik bir şiddet olayının adını veriyorsun? Nicholas'ın hangi ihtilalden söz ettiğini bilmiyordu ama korkusu yüz hatlarını germiş olmalıydı. Nicholas, «İyi misin, anne?» diye sordu.

«İyiyim, oğlum. »

«Seni Adra'yla tanıştırayım.» Palmiyeler arasında yürürlerken Isabella oğlanın elini tutmak istedi ama Nicholas kibarca çekti elini.

«Verdiğin o futbol, topu hâlâ duruyor,» dedi. Isabella oğlanın güvenini ve sevgisini yeni baştan kazanmak zorunda olduğunu anladı.

Nicholas'ı gerilla üniforması içinde görme şokuna hiç de hazırlıklı değildi. Kepini bir kaşı üstüne indirmiş, parmaklarını kemerine geçirmiş haliyle bir lejyoner gibi dolaşarak annesinin takdirini bekliyordu. Isabella korkusunu gizleyip gerekli hayranlık seslerini çıkardı.

Yanında Nicholas'ın yaşında bir oğlanın ilgisini çekeceğini tahmin ettiği birkaç kitap getirmişti. İyi bir rastlantı eseri birisi bir adamla köpeğinin hikâyesi olan Bushveld'li Jock'du.

Resimler Nicholas'ın gerçekten ilgisini çekmişti, hemen Jock ile kendi Yirmi Altısı arasında benzerlikler bulmaya başladı. Bunu uzun uzun konuştuktan sonra Nicholas hikâyeyi okumak istedi. Basit ama çok güzel yazılmış bir hikâyeydi. Nicholas yüksek sesle okudu. Isabella oğlanın yeteneğine gerçekten şaşmıştı. Bir iki kere tanımadığı bir Afrika hayvanının adını okurken güçlük çekmişti o kadar.

Adra oğlanı yatırmaya geldiğinde aradaki zaman dilimini yeniden kapatmışlar ve hassas bir dostluğa doğru gitmek üzereydiler.

Çok varma oğlanın üstüne, diye kendi kendini frenliyordu.

Nicholas iyi geceler dileyip annesinin elini sıkarken aniden, «Güzel bir hikâyeydi,» dedi. «Köpek Jock'u sevdim, beni görmeye gelmene de sevindim. Okula gitmediğime pişman değilim artık.» Çocuk böyle içindekileri açıkça söylediğinden utanmış olacak ki, arkasına, bakmadan koşa koşa çıkmıştı dışarı.

Isabella oğlanın odasındaki ışığın sönmesini bekledi, sonra Adra'yı bulmaya gitti.

Onunla yalnız başına konuşmak, Nicholas'ın kaçırılmasındaki rolünü bir ölçüde öğrenmek ve şimdi kimin tarafında olduğunu bilmek istiyordu. Ayrıca Ramon'dan bir haber

olup olmadığını, kocasını görüp görmeyeceğini de öğrenecekti.

Adra mutfakta bulaşık yıkıyordu. Ancak Isabella konuşmaya başlar başlamaz birden yüz ifadesi donuklaştı, buz gibi bir inatçılığın gerisine çekildi. Isabella'ya tek kelimelik cevaplar veriyor, gözgöze gelmekten kaçmıyordu. Isabella bir süre sonra çabalarının boşuna olduğunu anlayıp kulübesine döndü.

Yol yorgunluğuna rağmen pek uyuyamadı ve oğluyla tam on iki gün geçireceği için sabah erkenden kalktı.

Günü Yirmi Altıyla birlikte kumsalda geçirdiler. Isabella bir de tenis topu getirmişti.

Köpek ve çocuk saatlerce oynadılar topla.

Sonra mercan kayalığına yüzdüler. Nicholas kayalar arasından deniz hayvanlarının nasıl çıkarılacağını gösterdi annesine. Minyatür ahtapotların kıvrır kıvrır bacakları ve iri gözleri karşısında dehşete kapılmasına kahkahalarla güldü.

«Adra akşam yemeğine pişirir bunları,» dedi.

«Adra'yı seviyorsun, değil mi?»

«Elbette, Adra annem benim.» Oğlan söylediği şeyin anlamını farkedince birden sustu. «Yâni benim annem sensin, ama gerçek annem de Adra'dır,» dedi.

Isabella, ağlayacak kadar kırılmıştı o anda.

Ertesi sabah Nicholas daha hava aydınlanmadan gelip kendisini uyandırdı.

«Baliğa çıkacağız,» dedi. «Jose bizi tekneyle götürecektir.»

Jose adındaki çarpık dişli, yüzü lekeli bu esmer gencin Nicholas'ın en sevdiği insanlardan biri olduğu belliydi. Tekneyi ve oltaları hazırlarken durmadan konuşuyorlardı.

Isabella Jose'ye İspanyolca, «Neden ona Pele diyorsun?» diye sordu. Sorusunu Nicholas yanıtladı.

«Okulun şampiyon futbolcusu benim de ondan, değil mi, Jose?»

Nicholas annesine oltaya nasıl yem takılacağını gösterdi ve onun canlı balığın ağzından olta iğnesini çıkaramamasını büyük bir hoşgörülle karşıladı.

O gece Jock'un bir bölümünü daha birlikte okudular. Nicholas yatınca Isabella yine Adra'yla dostça konuşmaya kalkıştıysa da, aynı sert ve düşmanca tavırla karşılaştı. Ancak pes edip de mutfaktan çıkarken Adra da arkasından geldi ve karanlıkta kolunu tutup dudaklarını Isabella'nın kulağına dayadı. «Seninle konuşamam. Bir an bile gözlerini üzerimizden ayırmıyorlar.»

Isabella kendini toparlayamadan kadın mutfağa dönmüştü yine.

Sabah Nicholas'ın annesine yeni bir sürprizi vardı. Doğruca Jose'nin kendilerini beklediği kumsala indiler. Nicholas'ın bir sözü üzerine Jose silahını çıkarıp oğlana verdi ve sonra Nicholas silahı parçalarına ayırırken sırtarak seyretti onu. Nicholas'ın parmakları şimşek gibiydi. Bir yandan da söktüğü her parçanın adını yüksek sesle söylüyordu.

İşi bitirince Jose'ye, «Ne kadar?» diye sordu.

«Yirmi beş saniye, Pele.» Adam hayranlıkla güldü. «Çok iyi. Sonunda bir paraşütçü olacaksın.»

«Yirmi beş saniye, anne.»

Isabella bu gösteri karşısında dehşete düştüyse de, tebriklerinin içten olmasına gayret etti.

«Jose, silahı monte ederken sen yine saat tut, anne, sen de bir resmimi çek.»

Fotoğraf makinesi pek beğenilmişti. Nicholas sonra silahla poz vererek bir resminin daha çekilmesini istedi. Objektiften oğluna bakarken Vietkong çocuk askerlerinin resimlerini hatırlıyordu. Taşdıkları silahların yanında cüce kalan çocuklar. Melek yüzlü ve iri masum gözlü oğlanlar ve kızlar. Bu küçük sapık canavarların yaptıkları dehşet verici şeyleri de okumuştur. Nicholas da onlardan biri mi oluyordu?

«Biraz ateş edebilir miyim, Jose?»

Genç asker şakadan biraz nazlandıktan sonra izin verdi.

Suya boş bir şişe attı, Nicholas da silahım omuzlayıp ateşe başladı. Silah sesine sekiz on askerle muhabere birliği kadınları çıkmışlardı. Beşinci el atıştı şişe parçalandı, kıydan alkış sesleri ve «Yaşa, Pele!» «Aferin Pele!» çığlıkları yükseldi.

«Anne bir resmimi daha çeksene.» Nicholas hayranlarını iki yanına alıp silahı göğsüne kaldırarak poz verdi.

Adra kumsalda yemeleri için bir piknik sepeti hazırlamıştı. Birlikte otururlarken Nicholas, «Jose pek çok savaşa katılmış,» dedi. «Tüfeğiyle beş kişi öldürmüş. Bir gün ben de onun gibi ihtilalin gerçek evladı olacağım.»

Isabella o gece cebinliğin altında yatarken umutsuzluk ve çaresizlik dalgaları altında boğulacak gibiydi.

Yavrumu bir canavara dönüştürüyorlar. Onlara nasıl engel olabilirim. Onu ellerinden nasıl kurtarabilirim?

Onların kim olduklarını bile bilmiyordu oysa.

Ramon nerede acaba? Bari o gelseydi. Onun yardımıyla yine güçlü olabilirim. O benim yanımda olursa bu işin sonunu birlikte getirebiliriz.

Adra'ya yine yanaşmaya çalıştıysa da, kadın soğuk ve uzaktı.

Nicholas huzursuzlanmaya başlamıştı. Hâlâ kibar ve dostça davranıyor olmasına rağmen Isabella onun sadece kendisiyle arkadaşlık etmekten sıkıldığını anlıyordu, Okuldan, futbol maçlarından, arkadaşlarından ve onlara dönmesine izin verildiğinde neler yapacaklarından söz ediyordu. Isabella onu oyalamaya çalışıyordu ama yaratacağı oyunların, getirdiği kitapların sağlayacağı ilginin de bir sınırı vardı.

Çılgınca bir düşünce yerleşmişti kafasına. Oğluyla birlikte Weltevreden'in aklıbaşında ve güvenli dünyasına kaçabilmek. Onu bu askeri kamuflaj tulumu yerine bir özel okulun üniforması içinde hayal ediyordu. Kaderlerini böylesine mutlak bir biçimde elinde tutan o bilinmeyen güçlerle pazarlıklar yapıyordu hayalinde.

Çocuğumu bana verseler onlar' için her şeyi yapardım. Ama düşünürken bile bunun olanaksız olduğunu biliyordu.

Sonra karanlık ve uzun gecelerde hayalleri ölüme kayıyordu. Hem kendini hem oğlunu öldürmeyi planlıyordu. Onu kurtarmanın tek yolu olabilir bu, ikimizin de tek kurtuluş yolu.

Jose'nin tüfeğini kullanabilirdi. Nicholas'a kendisine tüfeği kullanmayı öğretmesini

söylerdi, bir kere de eline aldı mı... Ama düşüncenin burasına gelince ürperiyor ve daha ötesini getiremiyordu.

Tümgeneral Ramon Machado kadındaki değişimin farkına varmıştı. Bunu bekliyordu zaten.

On gündür dikkatle izliyordu onu. Kulübelerde Isabella'nın farkına varmadığı kameralar ve mikrofonlar vardı. Çocukla kumsalda ya da teknedeyken teleskopik objektifli kameralarla filmleri çekilmişti. Ramon kıyının yüksekçe bir uzak köşesinden dürbünle saatlerce gözetlemişti kadını.

Artık umutsuz bir işe kalkışacak ve ziyaretinin şimdiye kadar sağladığı yararları boşa çıkaracak bir döneme gelmiş olmalıydı.

Adra'ya yeni emirler verdi.

Adra o akşam yemek servisi yaparken Nicholas'ı birkaç dakika oyalayacak bir işle dışarı gönderdi. Sonra Isabella'nın tabağına çorbayı boşaltırken yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

«Yüzüme bakma ve benimle konuşmaya kalkışma,» diye fısıldadı, «Sana markiden bir mesaj var.» Isabella'nın kaşığı düştü elinden. «Dikkatli ol. Bir şey belli etme. Sana gelmeye çalışacakmış. Güç ve çok tehlikeliymiş, bu. Seni sevdiğini söylüyor. Cesur olmanı istiyor senden.»

İntihar düşüncesi bir anda silinip atılmıştı. Ramon yakınlardaydı. Ramon kendisini seviyordu. Dayanacak gücü olduğu takdirde, Ramon'un da yardımıyla sonun iyi geleceğini yüreğinin tâ içinde hissediyordu artık.

Bu bilgiyle iki gün daha dayandı. Isabella'da şimdi Nicholas'la paylaşabildiği yeni canlılık, yeni bir yaşam zevki vardı. İlişkilerinde başgösteren huzursuzluk ve sıkıntı da kaybolmaya başlamıştı. Birlikte yine mutluydular.

Geceleri kulübesinde uykusuz yatarken artık kuşku ve korku yoktu içinde.

Ramon'u bekliyordu.

Gelecek. Mutlaka gelecek. Bunu biliyorum.

Bu sırada kendisini karşılayan kadınlardan biri geldi.

«Yarın sabah dokuzda kalkacak bir uçak var. O uçakla gideceksiniz.»

«Çocuk! Ya Nicholas, Pele?»

Kadın başını salladı. «Çocuk burada kalacak. Ziyaretiniz sona erdi. Yarın sabah sekizde gelip alacaklar sizi. Hazır olun. Bana verilen emir böyle.»

Isabella oğlundan bir hatıra almak istiyordu. Akşam yemeği için duşunu alıp üstünü değiştirdikten sonra tuvalet çantasından küçük tırnak makasını alıp şortunun cebine soktu. Nicholas sofraya oturunca arkasından yaklaşıp bir tutam saçını kesti.

«Hey, ne yaptın öyle?» diye sordu çocuk.

«Gittiğim zaman seni hatırlayacak bir şeyim olmasını istiyorum.» , Oğlan bir an düşündü, sonra sıkılgan bir sesle, «Sen de bana saçından bir tutam verir misin?» diye sordu. «Seni hatırlamam için.»

Isabella bir şey söylemeden makası çocuğa uzattı. Nicholas annesinin önünde durup saçının bir buklesini parmaklarıyla okşadı.

«Çok kesmek yok ama» dedi Isabella, Oğlan bir tutam saç kesip parmağına doladı.

«Saçın öyle yumuşak ve güzel ki. Gerçekten gitmek zorunda, mısın, anne?»

«Korkarım evet, Nicky.»

«Yine beni görmeye gelecek misin?»

«Evet, geleceğim. Sana söz veriyorum.»

«Bu saçını Jock kitabımın içinde saklayacağım.» Kitabı getirip saç tutamını arasına yerleştirdi. «Kitabı her okuduğumda, seni düşüneceğim.»

Gökte dolunay vardı. Gümüş renkli bir ışık kulübenin açık kenarlarından giriyor, taş zemin üzerinde gölgeler saatlerin geçişini işaretliyordu.

Sert şilte üstünde umutla yatıyordu Isabella. Gelmeli. Ne olur gelsin, Tanrım.

Birden yatağında doğruldu. Bir şey görmüş ya da duymuş değildi, ama Ramon'un çok yakında olduğundan kuşkusu yoktu. Ona seslenmemek için güç tuttu kendini.

Onu tüm duyguları uyarılmış bir halde beklerken birden yanında buldu.

Cibinliği bir hareketle üstünden fırlatıp yerinden fırlayarak erkeğin kollarına koştu.

Öpüşmeleri bir sonsuzluk boyunca sürdü sanki. Sonra Ramon hâlâ bir tek kelime söylemeden onu kulübenin merdivenlerinden indirip palmiye ağaçları arasına çekti.

«Çok az zamanımız var,» dedi. Isabella boğazına kadar yükselen hıçkırığı yutarak erkeğe sarıldı.

«Bize neler oluyor böyle, sevgilim. Hiçbir şey anlamıyorum. Bize yaptığın nedir böyle?»

«Senin boyun eğmeni gerektiren nedenler için. Nicholas ve senin için.»

«Anlayamıyorum. Daha fazla devam edemeyeceğim, Ramon. Gücümün sonuna vardım artık.»

«Çok kalmadı, sevgilim. Söz veriyorum sana. Yakında hepsi sona erecek ve birlikte olacağız.»

«Geçen sefer de öyle demiştin. Ben elimden gelen her şeyi yaptım... »

«Biliyorum, Bella. Yaptıkların bizi kurtardı. İkimizi de. Nicholas'ı da, beni de. Sen olmasaydın çoktan öldürülmüştük ikimiz de. Bize zaman ve hayat bağışladın sen.»

«Bana korkunç şeyler yaptırıldılar, Ramon. Aileme ve vatanıma ihanet ettirdiler beni.»

«Senden çok memnunlar, Bella. Bu ziyaret onun kanıtı işte. Sana Nicholas'la iki hafta verdiler. Biraz daha dayanabilirsen, onlara istediklerini bir süre daha verebilirsen...»

«Beni asla bırakmayacaklar, Ramon, Bunu biliyorum. Kanımı son damlasına kadar emecek bunlar.»

«Bella, sevgilim.» Ramon incecik geceliğin üstünden kadının vücudunu okşadı.

«Bir planım var. Onları biraz daha memnun edersen, gelecek sefere daha hoşgörülü davranacaklardır. Sana biraz daha güveneceklerdir. Dikkatsiz olmaya başlayacaklardır, işte o zaman Nicky'yi sana getireceğime söz veriyorum.»

«Kim bunlar?» diye fısıldadı Isabella. Ama Ramon sevişmeye başlamıştı bile..

«Sus sevgilim. Bunu sorma. Bilmemen çok daha iyi»

«Başta Ruslar sanmıştım. Ama Skylight raporumu ele alan. Amerikalılar oldu. Amerikalılar Angola baskınında benim bilgilerimden yararlandılar. Amerikan CIA'sı ile mi karşı karşıyayız, Ramon?»

«Haklı olabilirsin, sevgilim. Ama Nicky'nin hatırı için onları kışkırtacak bir şey yapma.»

«Tanrım, Ramon. Öyle mutsuzum ki. Uygar insanların başka insanlara böyle şeyler yapabilecekleri aklımın ucundan bile geçmezdi.»

«Çok kalmadı artık. Güçlü ol. Bir süre daha istediklerini ver onlara. Nicky ile ben yanında olacağız sonra.»

«Sev beni, Ramon. Aklımı kaçırmamı önleyen tek şey bu.»

Ertesi sabah Isabella'yı havaalanına ciple Nicholas götürdü. Sürücülüğünden müthiş gurur duyuyordu, Isabella da onu öve öve göklere çıkardı. Jose'yle asıl sürücü arka koltukta oturuyorlardı. Isabella onların konuştuıkları zaman söyledikleri bir şeyi duydu, pek bir anlam verememesine rağmen bu söz yapışıp kalmıştı belleğine.

«Pele, El Zorro'nun, tilkinin, gerçek yavrusudur.»

İlyushin'in önünde birbirlerine veda ettiler.

«Beni bir daha gelip göreceğine söz vermiştin,» diye hatırlattı oğlan.

«Elbette, Nicky. Gelirken sana ne getireyim?»

«Futbol topum aşındı ve hava kaçırıyor. Bir maçta birkaç kere şişirmek zorunda kalıyoruz.»

«Sana yeni bir tane getiririm öyleyse.»

«Teşekkür ederim, anne.» Oğlan elini uzattı ama Isabella kendisine daha fazla hakim olamadı. Dizüstü çöküp kucakladı oğlunu.

Nicholas bir an şok geçirmiş gibi hareketsiz durdu, sonra şiddetle çekti kendini.

Yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. Öfkeyle annesinin yüzüne baktı, sonra koşa koşa cipe döndü.

Isabella uçağın camından baktıysa da, Nicholas çoktan gitmişti. Kıyı yolunda hâlâ toz bulutları vardı. İçinde büyük bir boşluk hissetti.

Uçaktan Libya'da inip oradan Swissair'le Zürih'e gitti. Ailede herkese kart yazıp postaladı, orada olduğunu kanıtlamak için kredi kartıyla alışveriş yaptı. Hatta Shasa'nın Lozan'daki bankasına telefon edip on bin frank çekerek babasında tatili konusunda uyanabilecek kuşkuları önledi.

Nicholas'ın fotoğrafları çok güzel çıkmıştı. Oğlanın tipik yüz ifadelerini ve karakteristik pozlarını yakalamayı başarmıştı. Kamufraj üniforması içinde silahlı resmi bile şimdi kendisini ürkütmekten çok zevk veriyordu.

Nicholas için bir günlük de tutuyordu. Kalın defterin kapları içindeki ceplerde yıllardır Nicholas hakkında topladığı her şey saklıydı.

Oğlanın İspanyol doğum ve evlat edinme resmi belgelerinin birer kopyası da vardı.

Londra'da bu konuda uzmanlaşmış bir firma bulmuş ve Machado ailesinin üç yüz yıllık

geçmişini araştırmıştı. Aile ağacıyla Machado arması da defterin gözünde idi.

Malaga'da beşiğinin altında bulduğu çorabı da saklıyordu. Anaokuluyla çocuk kliniğinin gönderdiği raporları, Nicky'nin kendisine gönderdikleri bütün resimlerini de deftere yapıştırmıştı. Karşı sayfalara duygularını, sevgisini, umut ve umutsuzluklarını yazıyordu.

Weltevreden'e dönünce saç tutamıyla çektiği fotoğrafları da ekleyip oradaki izlenimlerini yazdı. Konuşmalarını, oğlanın söylediği şeyleri de deftere geçirdi.

Çok büyük bir bunalıma girip mutsuzluk duyduğu zamanlarda odasına kapanır, defteri özel kasasından çıkarır ve tekrar tekrar okurdu.

Bu, ona dayanacak gücü veriyordu.

Beechcraft uçağı ani bir dönüşle alçalmaya başladığında Isabella'nın midesi bulandı.

«İşte,» dedi pilot koltuğunda oturan Garry. «Gördün mü? Tepenin altında. Üç tane.»

Isabella altlarındaki ormana baktı. Vadiler, dik yarılar ve kaya duvarların arası silme ormanla kaplıydı. Otuz kırk metre yüksekliğindeki ağaçların dalları sonbaharın altın renkleri içindeydi; bir kısım ağaçlara daha şimdiden çıplaktılar. Beechcraft'ın hemen kanadının ucunda yaprakları hâlâ koyu yeşil ve üst dallarında olgun yemişleri olan dev bir Afrika maunu belirdi.

Bir güvercin sürüsü korkuyla havalanıp öyle yakından geçti ki, Isabella kuşların parlak gagalarını ve boncuk gözlerinin parıltısını görebiliyordu. Orman sonra aniden sona erdi ve altlarında solgun kış otlarıyla kaplı bir ova belirdi. Beechcraft büyük bir homurtuyla ilerdeki kayadan duvara doğru yöneldi.

«İşte! Görüyor musun, Bella?»

«Evet, gördüm! Ne kadar da görkemli, değil mi?»

Açıklığın ötesinde üç erkek fil arka arkaya koşuyorlardı. Kulakları bir Arap teknesinin yelkenleri gibi açıktı. On metre kadar üstlerinden geçerken baştaki fil onlara meydan okurcasına döndü. Sanki uçağı gökten çekip almak istermiş gibi uzun hortumunu havaya kaldırdı. Garry kontrol levyesini çekti. Isabella'nın barsakları yerçekimi gücüyle parçalanacak gibi oldu, uçak masmavi granit kütlesinin önünde yükselerek bulutsuz Afrika göğüne çıktı.

«Büyüğünün dişleri en az otuz beş kilo vardı,» dedi Garry. Sonra uçağın burnunu aşağı çevirip düz uçuşa geçerken, «Bizim alanımızda mıydılar, baba?» diye sordu.

«Hemen kıyısında.» Shasa pilotun yanındaki koltukta oturuyordu. Garry'ye uçmasını öğretilmişti ve becerisini çok iyi bilirdi. «Şurası Ulusal Park, orman içindeki o düz çizgi de sınırdır.»

«O yaşlı filler doğruca oraya gidiyorlar.» Isabella babasının koltuğunun arkasına yaslanıyordu. Shasa dönüp gülerek baktı kızına.

«Bundan hiç kuşkun olmasın.»

«Yani neresinin sığınak neresinin avlanma alanı olduğunu bilirler mi diyorsun?»

«Senin tuvaletin nerede olduğunu bildiğin gibi. İlk tehlike anında hemen evlerine ve

analarına koşarlar.»

«Kampı görebiliyor musun?» diye sordu Garry.

«Şu koruluğun hemen güneyinde.» Shasa parmağıyla gösterdi. «İşte, dumanı göründü bile. İniş pisti de o karaçalılığa paraleldir.»

Garry gazı keserek alçaldı. Çayırılıkta otlayan bir zebra sürüsü uçağın gürültüsünü duyunca dötrnala koşmaya başladı. Her bir hayvan ardında bir toz bulutu bırakıyordu.

«Lanet eşekler,» diye söylendi Garry. «Bir tanesine çarpacak olursan kanadın koptu demektir.»

Isabella altlarındaki rüzgârgülünün yanında park etmiş açık bir kamyon gördü.

Ağabeyini görmek için eğilince sürücü yerinde bir karaderilinin oturduğunu gördü. Düşkırıklığına uğramıştı, Sean'ı iki yıldır görmüyordu ve çok özlemişti.

Garry çift motorlu uçağı son yaklaşım için çevirdi ve pistle bir düzeye getirdi. İniş takımlarını indirdi, göstergede üç yeşil ışık yandı. Garry'nin komuta aletleri üstündeki elleri güçlü ve kendinden emindi.

«Müthiş bir pilot doğrusu,» diye Isabella hayranlığını belirtti. «Babam kadar iyi neredeyse.»

Garry şirketin jet uçağıyla Johannesburg'dan getirmişti onları. Salisbury'de Monomatapa Otelinde kalmışlardı. Shasa ile Garry'nin Rodezya başbakanı Ian Smith'le randevuları vardı. Sonra oradan buraya daha küçük olan Beechcraft'la gelmişlerdi. Jetin güvenli iniş yapması için binlerce metrelik piste ihtiyacı vardı, oysa Beechcraft usta bir pilotun elinde Chizora'nın kısa ve çimenle kaplı pistine inebilirdi.

Garry motorları kapatır kapatmaz kamp çalışanları çevrelerini sarmışlardı. Shasa kanadın üstünden atlayıp kıdem sırasına göre hepsini teker teker adlarını söyleyerek selamladı ve ellerini sıktı. Safari kadrosunun büyük bir çoğunluğu ilk baştan beri yanlarında olduğundan Shasa hepsinin adlarını bilirdi.

Isabella da uçaktan çıktığında kamp hizmetkârlarının sevinçleri görülecek şeydi, o kusursuz Afrikalı gülümsemeleri kulaklarına kadar yayılmıştı hepsinin. Isabella Chizora'ya pek sık gelmezse de, hepsinin en sevdiği insan olduğu kesindi. Onların Kwezi'si, Sabah Yıldızıydı o.

Başbahçıvan Lot, «Size taze domates ve yeşil salata topladım,» dedi. Chizora kampında toprağa bufalo ve fil gübresi karıştırıldığından üretilen meyve ve sebzeler herhangi bir tarımsal fuarda birinciliği alabilirdi. Kwezi'nin salataya düşkünlüğünü hepsi bilirdi.

Kamp başuşağı İsaac, «Kwezi, sabah kuş ötüşleriyle uyanman için çadırını en uca kurdum,»eledi. «Aşçıbaşı da sana özel rooibos çayı buldu.» Cape dağlarının kokulu çayı Isabella'nın zayıf yanlarından biriydi.

Garry çakal ve aslanların geceleri tekerlekleri kemirmelerini önlemek için uçağı telden yapıma hangara çekti. Uşaklar eşyaları kamyonun arkasına yüklediler. Sonra Garry direksiyona geçti ve kampa doğru yola çıktılar.

Mevsim yağmurlu geçtiği için av hayvanı boldu. Kumlu yol onların izleriyle doluydu. Kampın önündeki geniş otağa geldiklerinde zebra ve impala sürüleriyle karşılaştılar.

Sean'ın kesin kurallarından biri de kampın iki mi! yakınında silah atılmamasıydı. Aslında Chizora on bin dönüm alanı kapladığı için pek büyük bir kısıtlama değildi bu.

Kampın ortasında bir kuyu vardı. Mevsim ilerleyip de kuyu kuruyunca av hayvanları da göçerlerdi. Sean de o zaman bu kampı bozar ve hayvanların ardından Kariba Gölü kıyısındaki öteki kampına giderdi.

Her biri kendi duşu ve topraktan yapılma tuvaletine sahip yeşil çadırlar ağaçların arasına kurulmuştu. Yemek çadırının üstü açık, çevresi sazdan bir duvarla kapalıydı.

Gece gündüz hiç söndürülmeden yanan büyük kamp ateşinin çevresine portatif koltuklar yerleştirilmişti. Kamp uşaklarının hepsi kolalı beyaz üniforma içindeydiler ve başuşak olan İsaac'ın bir omzu üzerinde kızıl bir kordon vardı.

Portatif jeneratör çamurdan duvarlı mutfaktaki buzdolapları ve derin dondurucuları çalıştırıyor ve kampa ışık sağlıyordu. Çatısı sazla kaplı kulübesinden aşçıbaşı art arda en zevk sahibi insanları bile tatmin edecek yemekler yaratırdı. Barda çeşit çeşit içki, beş ayrı marka viski ve gümüş buz kovaşında şampanya şişesi hazır dururdu.

Tüm kadehler Stuart kristalindendi. Safari ücretini ödeyebilen müşteriler hayatın bu temel ihtiyaçlarını bulmayı beklerler ve beklediklerine de kavuşurlardı.

Üniformalı uşaklar duşların depolarını sıcak suyla doldurmuşlardı. Konuklar yolculuğun kir ve tozunu üzerlerinden atarlarken onlar da çadırlarda bavulları açıyorlar ve safari giyeceklerini yatakların üzerine seriyorlardı.

Aile yıkanmış ve yol yorgunluğunu üzerinden atmış olarak kamp ateşi çevresinde toplandığında Shasa saatine baktı.

«Bir içki için çok mu erken dersiniz?»

«Saçma,» dedi Garry. «Burada tatildeyiz.» Barmeni çağırıp siparişlerini verdi.

Isabella buz gibi şarabını yudumluyordu. İki yıldır, ilk kez kendini huzurlu ve güvencede hissetmişti ve elinde olmadan Michael'i düşünüyordu. Tek eksik olan oydu. Suyun basma gelen güzel vahşi hayvanları seyrederken babasıyla Garry'nin konuşmalarını yarım kulakla dinlemekteydi.

Sean'ın Otto Heider adındaki bir Alman sanayicisi olan müşterisinden söz ediyorlardı.

«Sean'dan yirmi yaş daha büyük ama birbirleriyle çok uyumluydular doğrusu, ikisi de tehlikeye göz kırpmadan atılıyorlar,» dedi Shasa. «Otto tehlikeye bayılıyor. Sean'dan başkasıyla da avlanmaya çıkmaz.»

«Özel Servisten onun baklанда bir rapor istedim,» dedi Garry. Courtney Şirketlerinin Özel Servis Bölümü sadece Garry'ye rapor verirdi. Özel haberalma servisiydi bu. Şirket güvenliğinden sanayi casusluğuna kadar girmediği iş yoktu. «Otto Heider bir kumarbaz. Malvarlığı dört sayfa tutuyor ama gerçek bir kumarbaz. Onunla parasal bir işe girmememizin doğru olacağı kanısındayım. Hesaplarıma göre sermayesinden üç milyar mark fazla işe girmiş durumda.»

«Ben de senin gibi düşünüyorum,» dedi Shasa. «İlginç bir tip ama bize göre değil. Bir kaza geçirmesi olasılığına karşılık safariye kendi kan bankasıyla geldiğini biliyor muydun?»

«Bak bunu bilmiyordum.»

«Taze kan,» dedi Shasa gülümseyerek. «Kan naklini de kendisi yapıyor.»

Isabella bile ilgilenmişti. «O da ne demek?» diye sordu.

«Yanında iki hemşireyle geliyor. Her ikisi de sarışın, ikisi de güzel ve yirmi beş yaşın altında, ikisi de AB pozitif kanlı. Kana ihtiyacı olunca taze taze hemen birinden alabilir ve ayrıca iyi bir bakımı da garanti etmiş olur.»

Garry güldü. «Kana ihtiyacı olmasa bile bir safaride her zaman yararlanabilir ikisinden de. Nakil karşı yönde olur, hepsi bu.»

«Çok iğrençsin, Garry. »

«Ben mi? Yanılıyorsun, iğrenç olan Otto. Onun hakkında fikrimi değiştiriyorum sanırım. Hâlâ birlikte bir iş yapabiliriz. Bu kadar öngörü çok takdir edilecek bir şeydir doğrusu.»

«Unut bunu. Otto sabaha gidiyor iki hemşiresiyle. Bizi asıl ilgilendiren müşteri öğleden sonra gelecek olan. Sean, Otto'yu Salisbury'ye bırakıp onu alacak... » Shasa birden susup elini gözlerine siper ederek kampın önündeki çayıra baktı.

«Sean'ın kamyonunun sesi bu. Evet, geldi işte.»

Bir mil ötedeki ormandan çıkmıştı kamyon.

«Sean'ın çok acelesi var galiba.»

Kamyon motoru gürlüyordu şimdi. Akşam üstüne doğru uzun bir toz bulutu yükseldi. Su başındaki hayvanlar korkuyla ağaçların arasına kaçtılar.

Aradaki mesafe kapandıkça açık Toyota'dakileri seçebiliyorlardı.

Kamyonun sürücü bölmesi çıkarılmış, ön cam kaputun üstüne yatırılmıştı. Aradaki yüksek koltukta dört kişi vardı. Sean'ın iz sürücü yerlisiyle iki beyaz kadın. Isabella her ikisinin de genç ve güzel olduklarını görünce bunların hemşireler olduğunu anladı.

Önde safari giysileri içinde orta yaşlı bir adam oturuyordu. Gözünde altın çerçeveli gözlük, Stetson şapkasının çevresinde leopar derisinden bir bant vardı. Sean direksiyondaydı. Isabella kendine hakim olamadı. Yerinden fırlayıp kapıya doğru koştu.

Sean'ın üzerindeki gömleğe çaprazlamasına iki fişeklik geçirmişti, gömleğinin kolları omuzlarından kesilmiş, kasları yağlanmış gibi sağlıklı parıldayan kolları çıplaktı. Saçları omuzlarına kadar iniyordu. Alnına kız11derililer gibi geçirdiği meşin bant kamyonu son hızla sürerken rüzgârda dalgalanan saçlarının gözlerine düşmesini engelleyemiyordu.

Sean frene öyle aniden bastı ki, ağır araç olduğu yerde döndü ve kendi kaldırdığı toz bulutu içinde durdu. Sean kamyonun atlayıp ailesine koştu. Haki şortunun paçaları çok kısaydı, çıplak ayaklarında kunduz derisinden kısa çizmeler vardı.

«Sean!» Isabella mutlulukla bağırıyordu ama ağabeyi öfkeli bir yüzle ona bakmadan yanından hışımla geçti. Isabella şaşkın şaşkın bakakaldı arkasından.

Sean kızkardeşi gibi babasını da görmezlikten gelerek Garry'nin önünde durdu.

Öfkeli bir sesle, «Sen ne yaptığını sanıyorsun?» diye bağırınca Garry'nin yüzündeki gülümseme birden soldu.

«Ben de seni gördüğüme sevindim,» dedi. Sakin konuşuyordu ama gözlüğünün ardında gözlerinde bir sıkılmışlık parıltısı vardı.

Sean uzanıp kardeşini gömleğinden yakaladı. Bir çekişte oturduğu koltuktan kaldırdı sonra. Garry çok iri bir insan olduğu için müthiş göç gösterisiydi bu.

«Sana bir sır söyleyeyim,» dedi Sean. «Bütün mevsimde gördüğüm tek adam gibi fili avlamak için tam dört gün uğraşmıştım. Tam kritik anda sen hava cambazı gibi altüst ettin bütün hazırlığımızı.»

«Bak Sean, ben... »

Ama Sean kardeşini dinlemiyordu bile.

«Sen masabaşında oturup kalem oynatmaktan başka bir boka yaramazsın. Kabadayılık oynayan turistten başka nesen ki? Kimi etkilemeye çalışıyordun ki?»

«Sean.» Garry iki elini havaya kaldırdı. «Mantıklı ol, Sean. Nereden bilebilirdim ki?»

«Mantık mı? Filimi de safarimi de berbat ettiğin zaman mı? En iyi müşterimin gününü berbat ettiğin ve bu safarinin son büyük avına engel olduğun için mi?»

«Pişmanım dedim sana.»

«Şimdi pişmansan bir de beş dakika sonra ne halde olacağını düşün.»

Sean sol eliyle gömleğinden yakaladığı kardeşini geriye itti. Garry içgüdüsel bir hareketle buna direndi. Sean hemen o an tam ters bir hareket yapınca Garry gafil avlandı.

Sean sağ yumruğunu geriye atmamıştı, Garry'nin yüzünden sadece bir karış ötedeydi eli, ancak Garry üstüne doğru gelmekte olduğundan yumruk yüzünde patladı, dişleri çatırdadı, Geri savrulurken gözlüğü havaya uçu, oturduğu iskemle dizine çarptı ve sırtüstü yere yuvarlandı.

«Oh, şimdi rahatladım,» diyen Sean kardeşinin üstüne yürüdü.

«Sean!» Isabella girdiği şoktan kurtulmuştu. «Yeter, Sean! Bırak onu!» İki ağabeyinin arasına girmeye çalışırken Sean onun da kolunu yakaladı. Isabella çırpınmaya başladı kurtulmak için.

Garry güçlkle oturmuştu. Şaşkın bir hali vardı. Burun deliklerinin birinden hafifçe kan sızıyordu. Eliyle burnunu silerken kan dudaklarına yayıldı. Yumruğunu miyop gözlerine yaklaştırıp gözlerine inanamayarak baktı kanlı eline.

«Haydi, kalk bakalım, patron.» Sean kardeşinin başına dikildi. «Kalk ayağa. Seni bekliyorum.»

«Bırak onu, Sean! Lütfen!» Isabella en çok sevdiği iki insan arasındaki bu ürkütücü öfke ve kandan hoşlanmıyordu. «Yeter dedim sana! Yeter!»

«Sus, Bella!» Babası sertçe tuttu kızını. «Sen buna karışma!»

Hâlâ toz toprağın içinde oturan Garry iri bir St. Bernard köpeği gibi silkelendi.

«Haydi kalk bakalım Sayın Yönetim Kurulu Başkanı. Kalk ayağa, Yılın Boktan İşadamı. Kalk da stilini görelim Bay Fortune Dergisi.»

«Bırak onları, Bella.» Shasa hâlâ sınıksıkı tutuyordu tazını. Bir gün olacaktı bu. Yirmi yıldır beklenen şey. Bırak kendileri halletsinler.»

Isabella birden anlamıştı. Sean'ın alayları bir ömür boyu biriktirdiği kıskançlık ve kırıklığın ifadesiydi.

Sean ilk evlattı, prensti, evlatların en gözdesi. Bütün o unvanlar onun olmalıydı.

Babasının gözdesi kendisi olmalıydı, oysa oher şeyi kaybetmişti.

«Sidikli,» dedi Sean. «Dört göz.» Çocukluğunun hakaretleriydi bunlar. Isabella çocukluğunda büyük ağabeyinin nasıl üstünlük tasladığını hatırladı birden. Kışın Cape'de Hottentots Holland dağları karla kaplıyken Sean hava daha aydınlanmadan Garry'yi kaldırır ve kendisi kalkana kadar ısıtması için tuvalete oturmaya yollardı.

Isabella bunun gibi yüzlerce küçültücü örnek hatırlıyordu.

Garry ayağa kalktı. Doğduğu zamanki o zayıf vücudunu geliştirmek için tam yirmi yıl uğraşmıştı. Şimdi göğsü adaleden bir fiç gibi idi. Kol ve bacakları âdeta anormal denecek kadar gelişmişti. Ancak karşı karşıya durduklarında ağabeyinden on santim daha kısaydı.

«Bu son olacak,» dedi Garry sakın bir sesle. «Bir daha asla olmayacak. Anladın mı?»

«Hayır.» Sean başını salladı, öfkesi alaycı gülümsemesi ardına gizlenmişti şimdi.

«Anlamadım, sidikli. Anlat bakalım!»

Alman müşteriyle iki genç hemşiresi Sean'ın peşinden gelmişler, heyecanla ve eğlenerek iki kardeşi seyrediyorlardı.

Gözlüksüz kalan Garry baykuş gibi gözlerini kırıştırıyor, ama çenelerini öyle bir güçle sıkıyordu ki, ağzının iki yanında ceviz iriliğinde adaleler belirmişti. Sean hafifçe öne eğilip, hâlâ alayla gülümseyerek yanağına dokununca Garry ağabeyinin üstüne saldırdı.

Böylesine iri bir insan için çok hızlıydı, tıpkı yaşlı bir timsah gibi, ancak Sean de leopar kadar hızlıydı. Garry'nin saldırısını eğilerek savuşturup yumruğunu midesinin hemen üstüne indirdi. Bir tanka tuğla atmak gibi bir şeydi bu. Garry'nin soluğu bile değişmemişti. Omuzlarını kasarak bir daha saldırdı.

Alman hemşireler mutlu bir dehşet içinde kıkır kıkır gülüyorlardı. Kamp hizmetkârları koşa koşa gelmişlerdi.

«Durdur onları, baba,» diye yalvardı Isabella. Ama Shasa dikkatle izliyordu oğullarını. Olay beklediği gibi geliyordu.

Sean sadece gösteriştii, her yumruktan sonra saçlarını savuruyor, bir an izleyicilerine, özellikle de sarışın hemşirelere bakıyordu.

Garry ise durmadan yumruk savuruyor, Sean'ı o güçlü kollardan kurtulmak için sıçrayıp dans etmek zorunda bırakıyordu. Sean'ın gövdesine savurduğu bütün yumrukları yemeye kararlı gibiydi. Ama Sean'ın yumruklarının Garry'nin başını bulması giderek güçleşiyordu. Garry son anda omuzlarını kasıyor ve Sean'ın yumruklarını saptırıyordu.

Kolları da çok hızlıydı. Sean'ın en iyi yumruklarından pek çoğu Garry'nin güçlü kollarında kalıyordu.

Garry'nin bu saldırıları ilk başta amaçsız gibi görünüyordu. Shasa onun Sean'ı acımasızca duvara doğru ittiğini ve orada kısırmak niyetinde olduğunu anladı. Sean yumruklarından kurtulunca Garry yeniden en baştan başlıyordu. Bir çoban köpeği kadar sabırlıydı, avını köşeye kısırmak için yemek zorunda kaldığı yumruklara aldırış ettiği yoktu. Burnundan akan kan şimdi gömleğini lekelemişti.

Bu arada Sean'ın alaycı gülümsemesi biraz da zorlamaya dönüşmüş, meydan okumaktan çoktan vazgeçmişti. Artık hareketleri de o kadar atik ve kesin değildi.

Diğer yandan Garry aynı hız ve güçle devam ediyor, her attığı yumrukla Sean'ı biraz daha gerilemeye zorluyordu.

Sean birden sırtının duvara yaslandığını hissetti. Garry'nin uzattığı kolunun altına girmeye çalışırken Garry ilk gerçek yumruğunu savurdu.

Herkesin soluğu kesilmiş, hemşirelerden biri bir çığlık atmıştı. Garry'nin yüz kiloluk adele, kemik ve kararlılıkla güçlenen yumruğu bir yıldırımdı. Sean hazırlıklı olmasına rağmen yumruğu kafasına, alnının ortasına yedi.

Bir an gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Dizleri titredi. Ama sonra kendini topladı. Yüzü acıyla buruştu, bir sonraki yumruktan kaçınmaya çalıştı.

Garry bu kadar zamandır beklediği anın geldiğini anlamıştı. Kolları eski bir arkadaşını kucaklamak istercesine iki yana açıldı. Sonra birden son tur çanını duyan bir koşucu gibi hızlandı. Sean de içlerinde olmak üzere hepsini kandırmıştı. O yıkıcı yumrukları savururken bütün hızının o kadar olduğunu sanmışlardı. Ama çok daha fazlası vardı onda.

Yarı sersemlemiş olan Sean ondan kaçmadı. Garry'nin kolları öldürücü bir kucaklamayla gövdesine sarıldı ve hızının şiddetiyle ikisi birden yemek çadırına daldılar. Bar, şişeler ve değerli kristaller paramparça oldu. Üzerine Madeira danteli serili uzun yemek masası büyük bir çatırtıyla ikiye ayrıldı, Rosenthal servis takımı binbir parçaya bölündü. Çadırın arka tarafından çıkarken direkleri de devirdiler.

Garry'nin kollarından kurtulmak olanaksızdı. Sean'ın sırtında iki elini kavuşturmuştu. Bir piton yılanının kurbanını sıkması gibi adaleleri kabarıyordu ağabeyini kolları arasında ezerken.

Sean'ın bir kolu bu öldürücü çemberin içindeydi. Serbest olan diğeriyle Garry'nin kafasına vuruyordu ama kesin bir darbe indiremezdi. Yumruklarından biri Garry'nin dudağını parçalamış ama dişlerine bir zarar gelmemişti.

Garry Sean'ı havalandırmaya çalışıyor, her dönüşlerinde biraz daha yukarı kaldırıyor. Sean'ın sıkışan göğsü ve soluk alamaması yüzünden yüzü şişmiş ve morarmıştı. Yine de her savruluştan sonra ayakları üstüne düşüyordu. Garry ağabeyini kamp ateşinin yanına getirmeyi başarmıştı bu sırada. Sean'ın çıplak bacaklarındaki kolları yanıyordu.

Sean korkunç bir çığlık atarak sıçradı ve ateşten kurtuldu, ama Garry'nin kollarından kurtulması olanaksızdı. Garry, Sean'ı ağır ağır geriye doğru büktü.

Sean'ın dizleri yere değmişti artık. Ciğerlerindeki son hava da boşalınca yüzü kapkara kesildi. Garry bir daha homurdanıp kollarını biraz daha kasti. Çelik bir press kadar acımasızdı. Sean'ın gözleri yuvalarından fırladı, çeneleri açıldı, dili ağzından dışarı fırladı.

«Garry! Öldüreceksin onu!» Isabella çılgıncasına bağıırıyordu. Babası hâlâ sımsıkı tutuyordu kendisini. Garry onu duymamış gibi biraz daha sıkı kollarını.

Bu kez Sean'ın kaburgalarının çatırdadığını hissettiler ve koca adam boş bir çuval gibi yığıldı kaldı Garry'nin kollan arasında. Garry ağabeyini yere atıp soluk soluğa doğruldu.

Sean oturmak istedi ama çatlamış kaburgalarının acısıyla inleyerek sırtüstü devrildi yine.

«Bundan sonra bir daha münasebetsizlik yok, tamam mı?» dedi Garry.

Sean bir eli üstünde doğrulmaya çalıştı. Diğer elini göğsüne bastırmıştı.

«Duydun mu?» dedi Garry. «Tamam tamam. Duydum.»

«Güzel.» Garry hemşirelere dönüp iyi kötü Almancasıyla, «Bayanlar, sanırım mesleki yardımınıza ihtiyacımız var,» dedi.

Kızlar koşa koşa geldiler. Sean'ın iki yanına geçip ayağa kaldırdılar ve çadırına götürdüler.

Shasa, Isabella'nın kolunu bıraktı.

«Eh, sonunda kozlarını paylaştılar sanırım,» diye söylendi. Sonra harap olmuş olan yemek çadırına baktı.

«Umarım son Chivas şişesi de kırılmamıştır.»

Garry portatif yatağına oturmuş, Isabella da ilk yardım çantasından aldığı merhemleri vücuduna sürüyordu. Sean'ın yumruklarının izi Garry'nin göğsünü ve kollarını zürafa lekeleriyle doldurmuştu. Burnu şişmişti, patlak dudağının yarası kurumuş kabuk bağlamıştı.

«Eh her şeyin iyi bir yanı vardır,» dedi Isabella. «Burnun eskiden yüzünün yarısını kaplardı, şimdiyse sadece burun oldun.»

Garry kıs kıs güldü. «Sean efendinin gereğine baktık. Sanırım şimdi sana biraz terbiye öğretmek gerekecek.»

Isabella ağabeyinin kafasının tepesini öptü. «Garry, Holly çok talihli bir kızmış, çok esaslı bir erkekmişsin sen.» Garry'nin yüzü kızarmıştı, gerçekten kızarmıştı ve Isabella'nın ona olan sevgisi bir kat daha arttı. Kocaman burnu ve şişmiş dudağıyla bile artık komik biri değildi ağabeyi.

Sean bir kere daha homurdanınca Otto Heider başını geriye atıp bir kahkaha patlattı.

«Al bakalım!» Yatağın yanındaki masada duran kadehe üç parmak viski doldurdu.

«Al, kloroform gibi gelir bu sancıya.»

Sean uzanıp kadehi aldı, bir yudumda içti. «Filden tekme de yedim, bufalo altında kaldım ama bu bambaşka bir şey. Hey Trudi, yavaş ol biraz.»

Trudi elindeki sargı bezini kaldırıp erkeği dudaklarından öptü.

«Sus, seni onarıyorum işte.» Cinsellik dolu bir Alman aksanı ve yumuşacık kırmızı dudakları vardı.

«Doğru, büyük bir onarımcısın sen.» Kız kıkır kıkır gülererek işine devam etti, sargı bezini büyük yatakta Sean'ın arkasında oturan Erica'ya geçirdi.

Otto Heider bir daha güldü. «Yani şimdi sen yaralandın diye ortadan çekilip bu iki canavarla beni yalnız mı bırakacaksın?» Otto arkadaşlarına karşı çok eli açıktı. Sean de eski bir dosttu. Otto dostlarıyla paylaşmayı severdi. Dördü birden avlanmaktan başka şeyler de yapmışlardı. Çok eğlenceli bir safari olmuştu. Garry'nin berbat ettiği o fil avı

dışında çok eğlenmişlerdi.

«Sen artık işe yaramazsın. Ama kardeşin, boğa gibi güçlü,» dedi Trudi. «Çok güzel dövüşüyor. Yatakta da iyi iyidir dersin, ha?»

Sean bir süre düşünceli düşünceli baktı kızın yüzüne, sonra sırttı. «Kardeşim züppenin biridir. O suratsız karısıyla evlendiğinde hayatında hiçbir kadına el sürmemiş olduğuna yemin ederim. Yanında yatıp sürtünsen bile ne yapacağını bilmez o.»

«Biz ona ne yapılacağını gösteririz,» dedi Trudi. «Erika ile ben ona güzel şeyler gösteririz.»

«Ne diyorsun, Otto?» Sean müşterisine baktı. «Hanımları bu gecelik ödünç alabilir miyim? Üzün sürmez sanırım. Geceyarısı çadırına bırakırım yine.»

Otto hayran hayran salladı başını. «Dostum, sen çok komik adamsın. Hep şaka yaparsın. Kızlar, siz ne diyorsunuz bakalım? Komik bir şaka, değil mi?»

Sean de onlarla gülerken elini yaralı kaburgalarına bastırıyordu. Ancak gözlerinde intikam dolu bir parıltı vardı.

O gün olanları en iyi anlayan Sean'dı. Kardeşçe bir kavganın ötesinde bir şey başlatmıştı. İki genç boğanın üstünlük için son kapışmalarıydı bu. Kendisi kaybetmişti ve kaybetmiş olmayı kolay kolay hazmedemiyordu.

Bir daha ciddi bir şekilde ona meydan okuyamayacağını biliyordu. Garry onu her alanda, yönetim kurulundan kuvvet gösterisine kadar her yerde yenmişti. Garry yenilmezdi artık. Sean'ın bundan sonra yapacağı ancak onun gücünü sulandırmak olabilirdi. İlerde geleceğinden emin olduğu fırtınalı günler için az da olsa bir sigorta yapmak istiyordu şimdi.

Garry bir rüya görüyordu. İnanılmayacak kadar canlı ve gerçek bir rüya. Bir çimenlikte çırılçıplak orman perileri tarafından kovalanıyordu ve ayakları kurşun gibi ağırdı. Yürümek başlı başına bir işkenceydi.

Holly'yle çocukları görüyordu çimenliğin öteki ucunda. Holly'nin kucağında bebek vardı, ötekiler eteğine tutunmuşlardı. Holly ona bir şey söylüyordu ama Garry duymuyordu. Holly'nin gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Ona uzanmaya çalışırken orman perilerinin yumuşacık sıcak elleri vücudunu bastırıyordu. Elleri üzerinden atmaya çalıştı ama başaramadı. Holly ile çocukların kendisine sırtlarını çevirdiklerini gördü umutsuzluk içinde. Holly küçükleri çevresine topladı ve çayırın ötesindeki ağaçların arasında kayboldular.

Onlara beklemelerini söylemek istedi ama kendi düşünceleri ve duyguları da karmakarışık. Üzerindeki eller heyecan vericiydi. Birden uyarılıyor olma duygusuna kapıldı. Artık kaçmak istemiyordu. Rüyanın sona ermesini de istemiyordu, uykusu arasında bile bunun bir rüya olduğunu anlamıştı.

Heyecanlanıyor, genç kadınlık kokusu başını döndürüyordu. Kendi etine gömülmüş ağızlardan yükselen kahkahaları duyuyordu. O sıcak emici ağızlar vücudunda dolaşıyordu.

Holly ile çocuklar gitmişlerdi onları unutmuştu, duyduğu şehvet hepsini silip süpürmüştü. Kendini şehvete bırakmak üzereydi.

Birden uyandı ve gördüğünün rüya olmadığını anladı. Yatağı kıvrılıp bükülen vücutlarla doluydu. Üzerinden kayıyorlardı. Kaç elin kendisini okşayıp çekiştirmekte olduğunu anlayamadı. Yüzünden deniz suyu gibi ipeksi saçlar geçiyordu. Sıcacık diller dolaşıyordu her yanında. Uzun ve düz bacaklar arasında kayboluyordu.

Bir an sessizce yattıktan sonra bir çığlık atarak doğruldu. Çadırı ayışıyla aydınlanmıştı. Kendisine yapışan çıplak kadın vücutları sedef gibi parlıyordu.

Ağabeyi yatağının ucunda oturmaktaydı. Sean'ın göğsü sargılar içindeydi ama yüzünde çocukça bir sırıtma vardı. «Birincilik ödülü senin, Garry. Tüm ganimet galibindir. Keyfine bak dostum, keyfine bak.»

«Seni orospu çocuğu!» diyerek fırladı Garry.

Ama Sean göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu bile. İki kız sallanan memeler ve savrulan beyaz kıçlar arasında korkuyla kendilerini yataktan dışarı attılar.

Garry onları yakalayıp her birini bir koltuğu altına sıkıştırarak çadırından dışarı taşıdı. Kızlar havada çaresizce debeleniyorlardı.

Çadırının kapısında duran babasını gördü Garry.

«Hey, ne oluyor orada?» diye sordu Shasa.

«Sevgili kardeşim yatağıma iki solucan koymuş da onları atıyorum.»

«Yazık, çok yazık,» dedi Shasa. Ama Garry yürümeye devam etti. Shasa da gülerken arkasından yürüdü.

Kısacık geceliği içinde Isabella da çadırından fırlamıştı. «Garry, nedir o kolunun altındakiler?»

«Ne olduğu açıkça belli değil mi?»

«İki tane birden mi, Garry? Biraz fazla açgözlülük olmuyor mu bu?»

«Sean'e sor, fikir onundu.»

«Ne yapacaksın onları? Ben de sizinle gelebilir miyim?»

«Memnun olurum. Seninle babam Holly'ye durumu anlatırsınız bari.»

Garry'yle arkasındakiler kamptan çıkıp suyun başına kadar gittiler. Gece soğuktu Suyun başı gelen hayvanların ayakları altında balçığa dönüşmüştü.

Trudi, Garry'nin kolunun altından, «Lütfen biz sadece küçük bir şaka yapıyorduk,» dedi..

«Şakaydı,» diye Erika ağlamaklı bir sesle tekrar etti. «Lütfen bırakın bizi.»

Garry'nin koltukaltından kaymıştı, başı yere sarkıyordu. Çıplak kıcı ayışığında parlıyordu, bacaklarını sallıyordu.

«Ben de küçük bir şaka yapıyorum,» dedi Garry. «Ama benimki sizinkinden biraz daha komik sanırım.»

Birinci atışı pek başarılı olamadı, sadece yedi sekiz metre. Ama Erika da iki kızın daha şişman olanıydı. İkinci atışı kusursuzdu, tam tamına on metre. Trudi havada uçarken bağırması da. Buz gibi suya gömülürken kesildi sesi.

İki kız da bir an sonra tepeden tırnağa kadar çamurla örtülmüş olarak ağlayarak çıktılar

sudan.

«İşte şaka diye ben buna derim,» dedi Garry.

Sean kahvaltıya geç kalmıştı. Çadırın girişinde durakladı, gözlerini kısarak çevresine bakındı.

Uşaklar hasarın çoğunu ortadan kaldırmışlardı. Kırık mobilyalar gece boyunca onarılmıştı. Isaac kırılan tabak takımı yerine yedekleri çıkarmıştı. Trudi'yle Erika çamurdan büyük bir ölçüde kurtulmuşlardı ama saçları hâlâ renkli plastik bigudilerle sarılıydı. Ancak Sean bunların hiçbirini görmedi.

Uzun masanın başındaki kendi yerine baktı. Kamp kendisinin ve geleneklere göre o yer ona aitti. Herkes bilirdi bunu. İskemlenin bezden sırtında bile kendi adı yazılıydı.

O iskemlede Garry oturuyordu. Burnunun şişi epey inmişti. Gözlüğünün kırılan kenarını da onarmıştı. Duştan hâlâ ıslaktı saçları. Kendinden emin ve küstah görünüyordu.

İmpala ciğeri, yumurta ve soğandan oluşan kahvaltı tabağından başını kaldırıp ağabeyine baktı Garry. «Günaydın Sean. Hazır ayaktayken bana bir fincan kahve verir miydin?»

Sofrada birden bir sessizlik oldu. Herkes ne tepki göstereceğini görmek için Sean'e bakıyordu. Sean'ın çatılan kaşları yavaş yavaş açıldı, gülümsedi.

Büfeye gidip fincanı Isaac'ın elinden alırken, «Kaç şeker istersin?» diye sordu.

«İki tane yeter.» Garry kahvaltısına devam edince sofrada belirli bir rahatlama hissedildi. Herkes yine bir ağızdan konuşmaya başladı.

Sean kardeşine kahvesini getirdi. «Teşekkür ederim, Sean. Otursana.» Yanındaki boş iskemleyi gösterdi. «Konuşmamız gereken bir iki şey var.»

Isabella ağabeylerinin ne konuştuklarını müthiş merak ediyordu, ancak iki Alman kızı durmadan bağıra bağıra konuşuyorlar, kâh Shasa'yla kâh Otto ile flört ediyorlardı.

Isabella Garry'nin birkaç gün içinde o kampta yer alacak toplantıların programını hazırladığını biliyordu. Geleceklerin kimlikleri ve her türlü ayrıntı kendisi ve Nicky için çok önemliydi.

Garry'nin, «Ya o İtalyan kadın? Daha önce de senin müşterin olmuştu. Nasıl biri?» diye sordüğünü duydu. Sean başını salladı.

«Elsa Pignatelli mi? İsviçre İtalyanı. Ateş etmeye kandırabilirsen hiç ıskalamaz. Her tetiğe bastığında mutlaka bir şey vurur. İskaladığını görmedim bugüne kadar.»

Garry bir an düşündü. «Başka?» diye sordu.

«İnatçıdır. Her şeyin kendi isteğine göre yapılmasını bekler. Külyutmazın biridir. Kafasının ardında gözleri vardır. Faturayı biraz şişirmeye çalışmıştım, hemen farketti.»

Garry başını salladı. «Hiç şaşmadım. Avrupa'nın en zengin kadınlarından biridir. Tıbbi ilaçlar ve kimya. Jet motorları, silah sanayii. Yedi yıl önce kocasının ölümünden beri işleri o yürütüyor. Çok sert biri olarak ün salmış.»

«Geçen yıl yaralı bir fil saldırdı üzerimize. Ama kadın kaçmadı ve yirmi adımdan beynine

yolladığı bir tek kurşunla hayvanı yere serdi. Sonra bana dönüp iyice azarladı kendi filine ateş ettiğim için. Sert de laf değil yani.»

«Başka bir şey var mı? Zayıf yanları? İçki düşkünlüğü?»

Sean başını salladı. «Akşamları bir tek kadeh şampanya. Her seferinde taze bir şişe Dom Perignon açılır. Bir tek kadeh içip kalanı geri gönderir. Şişesi elli dolar.»

«Başka?» Garry kalın camlı gözlüğünün ardından baktı sıritan ağabeyine.

«Haydi haydi Garry, kadın yaşlı, hiç olmazsa ellisinde vardır.»

«Aslında kırk iki yaşındadır.»

Sean içini çekti. «Pekâlâ, ille de sucuğu saklama oyunu oynadık mı diye bilmek istiyorsun demek. İlk öneri benden geldi. Ne yapayım, benden beklenen bir şeydir bu. Servisin bir parçası. Kadın güldü. Çocukları baştan çıkardığı için tutuklanmak istemediğini söyledi.» Başını salladı sonra. Sean cinsel başarısızlıklarından söz etmekten hoşlanmazdı.

«Çok yazık! Onunla iş yapmak zorundayız. Elde edebileceğim her şey çok önemli benim için.»

«Bu öğleden sonra beşte getireceğim kadını,» dedi Sean. «Ondan sonrası sana ait.»

Hep birlikte Otto'yla hemşirelerini uğurlamak için piste gittiler.

Alman kızları Garry'yi gece yaptıkları için sadece bağışlamakla kalmamışlardı, Garry kendilerini reddetmekle hem saygılarını kazanmış hem de heyecanlarını arttırmıştı. Ayrılırken genç adamı yine yüzü kızarana kadar öptüler, okşadılar ve kucakladılar.

«Bir daha iyi şakalar yaparız,» diye söz verdiler. Sonra uçak havalanıncaya kadar pencereden el salladılar. İki mil kadar uzaklaşıp kırk metre kadar yükseldikten sonra Sean uçağı ani bir dönüşle geri çevirdi ve on metreye kadar daldı üzerlerinde. Kızlar hâlâ el sallıyorlardı.

«Kovboy ne olacak!» diye söylendi Garry Toyota'nın direksiyonuna geçerken.

«Geliyor musun, Bella?»

«Ben babamla döneceğim.» Isabella babasının ağzından bir şeyler kapmanın ağabeyini konuşturmaya çalışmaktan daha kolay olduğunu bilirdi. İkinci kamyonu koşup Shasa'nın yanına atladı.

Konuşma fırsatını ele geçirinçeye kadar kamp yolunu yarılamlışlardı.

«Kimmiş bu Elsa Pignatelli ve adını neden daha önce duymadım?» diye sordu.

Shasa şaşırılmış görünüyordu. «Onu da nereden duydun?»

«Bana güvenmiyor musun baba? Ben senin özel yardımcın değil miyim?» Adamı kurnazca suçlu durumuna itince Shasa hemen kendini temize çıkarmaya çalıştı.

«Özür dilerim, Bella, ama bu bir güvenip güvenmeme konusu değil. Çok ama çok gizli bir şeydi.»

«Burada olmamın gerçek nedeni bu kadın, değil mi?»

Ancak Shasa hâlâ konuşmaktan kaçmıyordu.

«Elsa Pignatelli müthiş bir avcıdır. Son üç mevsimdir Sean'la avlanıyor. Aslan ve leopar avlamaktır tutkusu. Sean'ın de müşterilerine büyük hayvanlar bulma konusunda nam saldiğini bilirsin.»

«Biz kadının aslan öldürmesini seyretmeye gelmedik herhalde,» diye Isabella ısrar edince Shasa başını sallayarak pes etti.

«Pignatelli'nin varlıkları arasında bir dizi kimya fabrikası vardır; ilaç, suni gübre, böcek ilaçları, plastik ve boya. Bizim ilgilendiğimiz bir iki patenti elinde bulunduruyor.»

«Peki, öyleyse neden Garry Roma'ya ya da kadın nerede oturuyorsa oraya gitmedi?»

«Lozan'da oturur.»

«Peki, neden Garry ona gitmedi ya da kadın adamlarından birini ona Johannesburg'a göndermedi de, vahşi ormanlardaki bu Tarzan sahnesinde buluşuluyor? Bu esrarın nedeni ne?»

Shasa kamyonun hızını kesip tüm dikkatini nehrin kayalık bölümünü aşmaya verdi. Kamyonu karşı yamaca çıkardıktan sonra konuştu ancak.

«Sana anlatmadığım için başışla beni. Ama söyleyecektim. Biz sadece böcek ilaçlarıyla ilgilenmiyoruz. Dünyada Pignatelli Sanayii ile Armscor'un başkanı arasındaki bir konuşmayla ilgilenecek pek çok dost olmayan insan vardır.»

«Armscor şapkanı giydiğine göre silah sanayiiyle ilgili bir şey olmalı.»

Shasa düşünceli bakışlarla baktı kızına... Isabella saçlarına renkli bir eşarp bağlamıştı, rüzgârdan yanakları da kızarmıştı. Çok güzeldi. Shasa ona güvenmemiş olduğunu düşününce hafif bir suçluluk duydu içinde. Isabella onun bir parçasıydı, ona güvenmemek kendine güvenmemekten farksızdı.

«Seninle en son kullanılacak silahı konuşmuştuk,» dedi.

«Nükleer silah değil herhalde. Bomba elinizde zaten. Skylight Operasyonu için o kadar gürültü koptu,»

«Hayır, nükleer silah değil. Ama korkarım onun kadar berbat bir şey. Kitlese ölüm sağlayan silahlara karşı olan nefretini benim de paylaştığımı bilirsin. Ancak bu silahların kullanılması asla düşünülemez. Bunların etkinliği varolmalarındadır.»

«Ama bunlar varolurlarsa, ergeç kaçığın biri bunları kullanacaktır,» dedi Isabella.

Shasa başını salladı.

«Bunu daha önce de tartıştık, yavrum. Ortada olan gerçek şu: bana yurdumun kendini savunmasını sağlama görevi verildi. Hangi silahların ahlaki açıdan daha geçerli olduğuna karar vermek seçeneği benim elimde değildir.»

«Daha kötü bir şeye ille de ihtiyacımız var mı?»

«Küçük ülkemize karşı büyük bir nefret var dünyada. Düşmanlarımızın çok küçük bir grubunun kurnazca yönettiği bir şey bu. Dünya gençlerinin beyinlerini yıkayarak bizi ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırılmamız gereken canavarlar olarak gösteriyorlar. Yarının karar verecek kişileridir bu gençler. Bir gün bir Amerikan deniz gücünün kıyılarımızı ablukaya aldığını göreceğiz. Avustralya, Kanada ve diğer bütün Commonwealth ülkelerinden destek alan bir Hindistan istilâsıyla karşı karşıya kalabiliriz örneğin.»

«Baba, bu biraz aşırı hayal kurmak olmuyor mu?»

«Şimdilik uzak, doğru. Ama Londra'dayken İngiliz işçi hükümetinin etkili üyeleriyle tanışmıştın. Amerikan Demokrat Partisi üyeleriyle, bu arada Teddy Kennedy'yle konuştun.

Onun sana ne söylediğini hatırlıyor musun?»

«Hatırlıyorum.» Isabella babasının söz ettiği günü hatırlayınca sakinleşmiş gibiydi.

«Hiçbir ülkenin hatta süper güçlerden birinin bile bizim içişlerimize silahlı bir müdahaleyi ciddi olarak düşünmemesi için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız.»

«Ama elinde bomba var ya.»

«Nükleer silahlar pahalı şeylerdir, fırlatılmaları güçtür, etkilerini kontrol etmek ya da sınırlamak olanaksızdır. Daha başka caydırıcı silahlar da vardır.»

«Elsa Pignatelli bir seçenek mi sağlayacak yani? Bize neden yardım etsin ki?»

«Elsa Pignatelli bizim sempatizanımızdır. İtalyan Güney Afrika Derneği üyesidir.

Afrika'yı bilir ve anlar. Avcıdır ve bu kıtayla başka ilişkileri de vardır. Babası 1935 de Habeşistan'ı işgal eden General de Bono'nun kurmaylarından biriydi. Kocasını Rommel'in emrinde Batı Çölünde çarpışmış ve Bingazi'de tutsak düşmüştür. Güney Afrika'da üç yıl savaş tutsağı olarak kaldığı sırada bu ülkeye karşı ölümüne kadar süregelen bir bağlılık duymuştur. Bu duygularını karısına da aşılarmıştır. Kadın iş yapmak ya da avlanmak için sık sık gelir Afrika'ya. Bizim karşılaştığımız sorunları anlar ve tıpkı bizim gibi, dünyanın bize zorla kabul ettirmek istediği basit çözümleri reddeder. Bu toplantı, da onun isteğiyle düzenlendi zaten.»

Isabella bazı sorular sormak isterdi ama babasının o konuya kendi isteğiyle gelmesini beklemenin daha akıllıca olduğunu biliyordu.

Kamyonun önünden geçen impala sürüsünü bile görmeden bakıyordu engebeli yola.

«Bu buluşmayı sadece dört kişi biliyor, Bella. Sinyora Pignatelli kendi kadrosuna bile güvenmedi. Garry'yle benden başka bir tek başbakan biliyor burada buluşacağımızı.»

Isabella ihanet duygusunun midesinin bir köşesinde yarattığı bulantıyı bastırdı güçlükle. Babasını söze devam etmemesi için uyarmak istedi, ama sonra Nicky'yi hatırladı ve hiçbir şey söylemedi.

«Beş yıl önce NATO Batı Avrupa'daki iki kimyasal madde şirketiyle savaş koşulları altında kullanılabilecek bir sinir gazı geliştirilmesi için anlaşmıştı. Geçen sonbaharda, çoğunlukla İskandinavya ve Hollanda sosyalist hükümetlerinin baskısıyla anlaşmalar iptal edildi. Ancak bu silahların geliştirilmesi için büyük çalışmalar yapılmıştı ve şirketlerden biri istenen koşullara uygun bir gazı üretmiş ve denemişti.»

«O şirket de Pignatelli Kimya Sanayii miydi?» diye sordu Isabella. Babası başını sallayınca da, «NATO'nun öngördüğü koşullar neydi?» dedi.

«Silah, depolanma ve nakliye açısından güvenli olacaktı. Pignatelli her biri kendi başına tümüyle zararsız olan iki madde geliştirdi. Bunlar hiçbir tehlike olmadan kara ya da demiryoluyla tankerlerle nakledilebilir. Ancak birleştiklerinde havadan ağır bir gaz oluştururlar ki, bu da Amerikan gaz odalarında kullanılan siyanürden yaklaşık on bir kat daha zehirlidir.»

«Peki, ama neden, baba? Korkunç bir şey bu. Neden?»

Shasa omuzlarını silkti. «Kendimizi nefrete karşı savunmak için. Gaza Cyndex 25 kod adı verildi. Ani ve sessiz ölüm dışında başka istenen nitelikleri de var.»

«Ne kadar cesaret verici,» dedi Isabella. «Neymiş bunlar?»

«Kokusuzdur. Herhangi bir uyarı olmadan ani bir ölüm yani. Ama istenen bir koku verilebiliyor, olgun elma kokusu, yasemin kokusu, hatta istersen Chanel No. 5 parfümü.»

«Baba çirkin bir şaka bu. Sana hiç de yakışmıyor.»

«Aynı zamanda kalıcı da değil. Karıştırılmadan üç saat sonra çözülme başlıyor.

Ondan sonra da zararı falan kalmıyor. Bu da çok iyi bir şey. Düşman ordusunu gaz bombardımanına tuttuktan üç saat sonra kendi birliklerini o bölgeye sokabilirsin.»

«Ne kadar da güzel,» diye mırıldandı Isabella. «Bunun politik olanaklarının başbakanın dikkatinden kaçmadığından eminim. Örneğin bir milyon karaderili ayaklandığı zaman.»

Shasa içini çekti. «Bunu düşünmemeliyiz bile.»

«Ama sen düşünmüştün, değil mi, baba?» Adamın sessizliği sorunun onaylanmasıydı. «NATO'nun anlaşmaları iptal ettiğini söylemiştin. Bu Cydex 25'i sadece Pignatelli mi üretiyor?»

«Hayır. Onlar gazı üretip denediler. Yirmi beşinci prototipti bu, onun için Cydex 25 dediler. Ancak NATO siparişi iptal edince üretimi durdurup stoklarını dejenerasyona bıraktılar.»

Isabella yan gözle baktı babasına. «Dejenerasyon mu?»

«Dediği gibi ömrü çok az bir ürün bu. Depolama ömrü çok kısa, sadece altı ay. Bozulanların yerine hep yenisinin üretilmelidir.»

«Capricorn Kimya Sanayii için çok kârlı bir iş desene.» Babası bunu duymazlıktan geldi.

«Sinyora Pignatelli bize üretim planlarını verecek. Çok karmaşık ve pek az yanılma payı taşıyan hassas bir üretim sözkonusu.»

«Üretime ne zaman başlayacaksın peki?»

Shasa güldü.

«O kadar da acele etme, küçük hanım. Sinyora Pignatelli'nin planları ve formülü satacağı kesin değil henüz. Burada bunu konuşacağız işte.» Shasa saatine baktı.

«Yarım saat sonra yemek zamanı ve biz hâlâ yoldayız.»

Sean kampa gelmesine kırk dakika kala telsizle gelmek üzere olduğunu bildirdi.

Beechcraft akşam piste indiğinde hepsi uçağı bekliyordardı.

Shasa batmak üzere olan güneşe karşı elini gözlerine siper ederek Sean'ın yanında oturan yolcusuna baktı. Basit bir meraktan fazla bir duyguyla ensesinde bir elektriklenme hissediyordu. Ulusal sınırlar tanımayan zenginlik ve ayrıcalık dünyasının insanları olmalarına rağmen Elsa Pignatelli ile O güne kadar karşılaşmamış olması olağandışı bir şeydi. Bir sürü ortak tamdik ve dostları vardı ve yıllar boyunca birbirlerine birkaç kilometre ya da birkaç dakika uzak olmuşlardı. Shasa kadının kocasıyla da İkisi bir öğleden sonra Klosters'de aynı partide tanışmışlardı. Bruno Pignatelli o gün karısının yanında olmamasından özür dilemiş ve kadının yaşlı annesini ziyaret etmek üzere hafta sonu için Roma'ya gittiğini söylemişti. Shasa'yla kadın ayrı yönlerde uçmak üzere Zürih Havaalanında birbirlerinin yanından geçmiş olmalıydılar.

Shasa'nın elçiliği sırasında da İsviçre büyükelçiliğinde verilen bir yemeğe davet

edilmişlerdi. Shasa daha sonraları kadınla aynı masada oturacağını, ama Elsa Pignatelli'nin davetten bir iki gün önce ailevi nedenler ileri sürerek gelemeyeceğini bildirmiş olduğunu öğrenmişti.

Shasa o günden sonra pek çok sosyete yemeğinde ya da bir haftasonu partisinde ondan söz edildiğini duymuştu. Centaine'yle Isabella'nın abone oldukları parlak sayfalı moda dergilerinde kadının resmini de görmüştü. Courtney Şirketleriyle Pignatelli çıkarları arasında yirmi yıldır her iki tarafı memnun eden bir ilişki vardı. Shasa bu yüzden özel servise kadın hakkında hazırlattığı dosyayı iyice inceleyerek hazırlanmıştı bu buluşmaya.

Sean uçağı kırmızı toprak pistin ucunda durdurup motorları kapattı. Elsa Pignatelli önce kanat üstüne çıktı, sonra oradan yere atladı. Genç bir jimnastikçi gibi zarif hareket ediyordu. Uzun boylu ve uzun bacaklıydı. Shasa onun Bruno Pignatelli'yle evlenmeden önce Yves St. Laurent'de mankenlik yaptığını da biliyordu.

Shasa kadını tanıdığını hissetmesine rağmen onun varlığı karşısında gösterdiği tepkiye hiç de hazırlıklı değildi. Boynundaki elektriklenme kollarına kadar inmiş, tüyleri diken diken olmuştu. Kadının bakışları Garry, Isabella ve uşaklar üstünde dolaştıktan sonra Shasa'nın üzerinde durdu.

«Shasa Courtney,» diyerek bir mankenin salınan yürüyüşüyle yanına yaklaştı.

Gülümserken çenesinde hiçbir kırışık olmadığına dikkat etti Shasa. Oysa gelecek temmuzda kırk üç yaşında olacaktı. Teni pürüzsüzdü ve hafif makyajı altında dipdiriydi.

«Sinyora Pignatelli.» Shasa kadının elini tuttu. Eli serin, sert ve ince uzun kemikliydi. Güçlü bir el sıkışı vardı, sanki raket tutmaya ve safkan bir atın dizginlerini çekmeye alışkın gibi.

Shasa bu temasın bu kadar kısa sürmesine üzülüyse de, kadının gözleri buna karşılık bir ödül gibiydi. Gözbebeklerinin ortasından kahverengi ve altın sarısı parıltılar yayılıyordu. Parlak ve zeki gözleri vardı, kirpikleri uzun, kara ve kıvrımlıydı.

«Daha önce karşılaşmadığımıza üzgünüm,» dedi Shasa yarım İtalyancasıyla. Ancak kadın: kendisine kusursuz bir İngilizceyle karşılık verdi.

«Karşılaştık ama.» Dişleri şaşırtıcı bir beyazlıktaydı. Birinin hafifçe çarpık olması dişlerinin kendi malı olduğunun kanıtıydı.

Shasa şaşırmıştı. «Nerede?»

«Windsor Parkında. Muhafızlar Polo Kulübünde.» Kadın erkeğin şaşkınlığından hoşlanmıştı. «Siz Edinburgh Dükünün takımının iki numaralı oyuncusuydunuz.»

«Tanrım, on yıl önceydi o.»

«On bir,» dedi kadın. «Tanıştırılmamıştık ama maçtan sonra bir dakika kadar büfede yan yanaydık. Bana füme somunlu bir sandviç ikram etmiştiniz.»

«Müthiş bir belleğiniz varmış. Sandviçi kabul etmiş miydiniz bari?»

«Bunu hatırlamamanız çok üzücü doğrusu.» Elsa diğerlerine döndü. «Siz Garrick Courtney olmalısınız.» Shasa önce Garry'yi sonra Isabella'yı tanıştırdı.

Uşaklar kadının bavullarını kamyonlardan birine yüklüyorlardı. Köşeleri bakırlı kalın deri bavulların sayısı pek fazlaydı. Sadece kendi jetleriyle uçan ve ticari hava şirketlerinin

kaprislerine boyun eğmeyen insanlar kullanırdı bu tür bavulları. Aralarında dört tane de silah kutusu vardı.

Sean saçlarını geriye atıp kamyonetin direksiyonuna geçerken, «Siz benimle geleceksiniz sinyora,» dedi. Kadın ona kulak asmadan ikinci kamyonu doğru giden Shasa'nın yanında yürümeye başladı.

Isabella da onların arkasından gidecekken Garry kendisini elinden tutup Sean'ın kamyonuna sürükledi.

«Haydi Bella, uyanık ol. Üç kişi kalabalık olur.»

Isabella şaşkın şaşkın durdu olduğu yerde. Aklına bile gelmemişti, babasıyla dul kadın! Hafifçe yaslandı Garry'nin koluna.

«Yeteneklerin arasında çöpçatanlık da olduğunu bilmiyordum doğrusu.»

İçki saatinde Isaac, Elsa Pignatelli'ye yeni açılmış Dom Perignon şişesinden lâle biçimli kristal bir kadehle şampanya getirdi. İçkiyi isteyen olmamıştı, Isaac devamlı müşterilerinin her birinin kaprislerini iyi bilirdi.

Kamp ateşi çevresinde oturlarken Sean iki iz sürücüsünü akşam konuşması için çağırdı. Aslında önemli olan her şey daha önceden ve özel olarak konuşulmuşsa da, bu gösteri müşterisini etkilemek içindi. Sıradan müşteriler, özellikle de ilk kez gelenler, Sean'la yerliler arasındaki Swahili dilindeki konuşmadan pek etkilenirdi. Ayrıca bu konuşmada bulunmak kendilerinde fazla bir yük değil de, avın bir parçası oldukları duygusunu uyandırdı.

Mau Mau ayaklanması sırasında Kenya'da henüz çıraklık dönemini geçirdiği günlerden beri Sean'ın yanında olan iz sürücülerin ikisi de doğuştan aktördüler.

Sean'ın kamp koltuğunun iki yanında saygıyla çömelirler ve kendisine Büyük Reis anlamına gelen Bwana Mkubwa diye hitap ederlerdi. Sözüünü ettikleri hayvanların seslerini taklit ederler, yere izlerini çizerler, gözlerini yuvarlayıp başlarını sallarlar, ateşe tükürürlerdi.

Birbirlerine hiç benzemen bir çift oluşturuyorlardı. Biri kazınmış kafası ve klasik Nilotik yüz hatlarıyla uzun boylu, çok konuşmayan bir Samburu'ydu. Genişletilmiş kulak memelerinde gümüş Maria Theresa dolarları vardı. Diğeri ise küçük suratlı, parlak boncuk gözlü bir cüceydi.

Matatu ormanlarda yaşayan ve büyücülükleriyle ün salmış Ndorobo kabilesinin hayatta kalmış pek az üyesinden biriydi. Kabile uygarlığın ormanlarını mahvetmesi, veremden alkole, cinsel hastalıklara kadar tüm belasını getirmesi yüzünden kırılmıştı.

Adamın gerçek adını telaffuz olanağı bulunmadığından ve Sean'ın tuttuğu üçüncü iz sürücü olduğundan Sean ona Matatu, Üç Numara, adını takmıştı. İlk ikisi birer haftadan fazla dayanmamışlardı. Matatu ise Sean'ın yaşamının yarısından fazlasında onunla birlikteydi.

Matatu, «Ngwi,» diyerek yere kusursuz bir leopar izi çizdi. Sean ona Swahili dilinde bir

şeyler sordu, Matatu efendisine düdük gibi sesiyle cevap verdikten sonra ateşe bir tükürük savurdu. Sean,Elsa Pignatelli'ye döndü.

«Bir hafta önce beş leopar yemi hazırladım, ikisi nehirde, diğerleri de Ulusal Parka bakan tepede, diyor.»

Elsa başını salladı, daha önceki safarilerden bu yerleri biliyordu.

«Birkaç gün önce parktan bir leopar geldi birine. Yemden biraz aldıktan sonra gitti. Onu parka kadar izledik. O günden sonra başka bir şey olmadı.»

Sean dönüp Matatu'ya başka bir şey sordu. Yaşlı Ndrobo uyandırdığı ilginin zevkini çıkararak uzun uzun konuştu.

«Ben sizi Salisbury'den getirirken Matatu bugün yemleri kontrol etmiş. Şanslısınız, Sinyora. Nehirdeki yemlerden birine daha gelmişler. Matatu bunun büyük bir erkek olduğunu söylüyor. Dün gece epey yemiş. İmpala yemi bir haftadır asılı olduğu için, havanın serinliğine rağmen iyice oluşmuş artık. Bu akşam da gelirse, yarın akşam kendisini bekleyeceğiz.»

«İyi,» dedi Elsa.

«Böylece yarın yemi kontrol ettikten sonra ihtiyacımız olabileceği için birkaç impala vururuz. Yemekten sonra bir saat kadar yatar, sonra da öğleden sonra üçte yerimizi alırız.»

«Yemi sen kontrol et, impalaları sen vur,» dedi Elsa. «Yarın benim toplantım var.»

Yanında oturan Shasa'ya bakıp gülümsedi. «Konuşacak çok şeyimiz var bizim.»

Konuşma neredeyse öğlene kadar sürmüştü. Garry işleri aldatıcı bir basitlikle ayarlamıştı. Isabella'yı Sean'la leopar yemlerini kontrole göndermiş, sonra Isaac'a açıklığın ötesindeki büyük ağacın altına bir masayla dört koltuk yerleştirmesini söylemişti.

Orada msasa ağacı altında Garry, Shasa ve Elsa Pignatelli yeryüzündeki en güvenli yerlerden birindeydiler. Bu kadar huzurlu ve güzel bir ortamda böylesine korkunç bir konuyu konuşmak kadar çirkin bir şey olamaz diye düşünüyordu Shasa.

Diğer yandan konuşmalar ne Shasa'nın ne de Garry'nin umduğu gibi gidiyordu.

Elsa Pignatelli'nin çok şık domuz derisi evrak çantası yanındaysa da, asıl konunun çevresinde dolandıkları sürece kilitli ve kapalı kalmıştı.

Elsa'nın Cyndex 25 girişimine devam etmeye kesin kararlı olmadığı en başından açıkça ortaya konulmuştu. Aksine bu konuda çok ciddi kuşkuları ve pişmanlıkları vardı ve ikna edilmesi gerekecekti.

Bir ara, «Dünyaya salınmayacak kadar korkunç bir şey bu,» dedi. «NATO ilk anlaşmayı iptal edip de bize elimizdeki stokları çözülmeye bırakmamızı ve fabrikayı sökmemizi emredince müthiş bir rahatlık hissetmiştim. Özellikle doğrudan doğruya denetimimde olmayacak başka bir fabrikanın kurulmasını düşünmeye beni iten neydi hâlâ anlamış değilim.»

Garry'yle Shasa sabah boyunca kadının korkularını gidermeye çalıştılar. Bir yandan onun

kontrol ve Cyndex'in kullanılacağı kesin koşullar hakkındaki isteklerini karşılayacak bir orta yol bulmaya çalıştılar.

«Üretime başlarsanız fabrikayı denetleyen bir NATO uzmanı gaz örneğini analiz ettiği takdirde bu teknolojinin nereden alındığını hemen bilecektir. Böyle bir şey olur da Pignatelli adı ortaya çıkarsa... »

Sözünü bitirmemiş, o uzun zarif ellerini bir İtalyan jestiyle iki yana açmıştı.

Konuşma sürdükçe Elsa koltuğunu Shasa'yla yüzyüze gelecek biçimde çevirmişti.

Artık bütün sözlerini ve sorularını ona yöneltiyordu.

Garry'yi konuşmaların dışına ustaca, âdeta bilinçsiz olarak itmekteydi. O kaba görünüşü altında Garry önsezgili ve duyarlı bir arabulucuydu. Daha onlar farkına varmadan ikisi arasında bir yakınlığın başladığını farketmişti. Aynı kuşaktan ve aynı sosyal yapıdan oldukları için kendisinin anlamadığı değerleri paylaşıyorlardı.

Elsa Pignatelli'nin kendisi tarafından değil de, kaçınılmaz bir şekilde cezbedildiği erkek tarafından ikna edilmek istediğini hissediyordu. Bu yüzden kendisi bir kenara çekilerek onların kendilerine neler olduğunu anlayamadan birbirlerine âşık olmalarını seyre başladı.

Dönen Toyota'nın homurtusu hepsini şaşırtmıştı. Shasa gözlerine inanamayarak saatine baktı.

«Aman neredeyse öğle olmuş ve biz daha hiçbir konuda anlaşamadık.»

«Konuşacak iki haftamız Var,» diyen Elsa ayağa kalktı. «Yarın sabah kaldığımız yerden devam ederiz yine.»

Üçü birlikte kampa döndüklerinde Sean barın başında kristal bir sürahide Pimms karıştırıyordu.

«İyi haberler var, sinyora. Size bunu kutlamak için bir Pimms verebilir miyim?»

«Ben her zamanki limonlu Badoit'imi isterim. Şimdi iyi haberleri anlat bakalım.»

«Leopar dün gece yine gelmiş. Anlaşıldığı kadarıyla günbatımından yarım saat önce. Yani dikkatsizlik etmeye başladı. Çok da iri bir hayvan. Kar ayakkabıları gibi pençeleri var.»

«Teşekkür ederim, Sean. Bana bugüne kadar hep iyi hayvanlar bulmuştun ama hiç bu kadar çabuk olmamıştı. Daha safarının birinci günündeyiz.»

«Yemekten sonra sinirlerinizi yatıştırmak için biraz uyuyun. Öğleden sonra saat üçte puslu yerine gideriz.»

Isaac gümüş bir tepsi içinde kadının istediği maden suyunu getirdi, sonra buz şakırtıları arasında uzun Pimms kadehlerini dağıttı.

İçkilerini içtikten sonra Shasa'yla Elsa genç Courtney'lerin dışında samimi bir konuşmaya girdiler. Garry fırsattan yararlanıp ağabeyinin koluna girerek onu yanlarından uzaklaştırdı.

«Nasılsın, Sean?»

«İyiyim.» Sean kardeşinin bu alışılmamış ilgisine şaşmıştı.

«Bana pekiyi görünmüyorsun. Hatta sıtma nöbetine tutulmak üzere sin bile diyebilirim, kaburgaların da... »

«Ne oluyor sana kuzum. Kaburgalarım da iki kodein hapının geçirmeyeceği bir şey yok.»

«Bu akşam Sinyora Pignatelli ile avlanmaya gidemeyeceksin.»

«Nasıl gidemeyecek misim! Öyle bir pusu hazırladım ki... »

«Bu akşam başucunda bir şişe kinin tabletiyle çadırında olacaksın ve soran olursa otuz dokuz derece ateşin olduğunu söyleyeceksin.»

«Bana bak, Büyük. Patron, filimi bok ettin zaten. Aynı şeyi leoparıma da yapmana izin veremem.»

«Müşterinle avlanmaya babam gidecek,» dedi Garry. «Sen kampta kalacaksın.»

«Babam mı?» Sean bir an kardeşinin yüzüne baktı, sonra sırtıttı. «Babam ha! Dul karıyı gözüne mi kestirdi yoksa, ha?»

«Neden her şeyi bu kadar bayağılaştırırsın sen? Biz Sinyora Pignatelli'yle bir iş yapmaya çalışıyoruz ve babam da karşılıklı güven ortamı yaratmak için ilişkiyi geliştirmek zorunda. Hepsi bu.»

«Ve o iki moruk leoparı yaralı bırakınca arkalarından işi temizlemek zorunda Sean kalacak, değil mi?»

«Bana Sinyora Pignatelli'nin hiç ıskalamadığını söylemiştin. Üstelik babam da en az senin kadar usta bir avcıdır. Ayrıca koca Sean yaralı bir leopardan korkacak değil ya!»

Sean bir şey söyleyecekken sustu. «Pekâlâ,» dedi sonra. «Ama sorunu yanıtlayayım, hayır. Garry, yaralı bir leopardan korkmuyorum, başka bir şeyden de. Bunu sakın aklından çıkarayım deme, evlat.»

Shasa bir kitap alıp yatağına uzanmış¹¹. Safari kampı iş ya da politik gerekler dışında kendi zevki için bir kitap okuyabildiği tek yerdi. Alan Moorehead'in Mavi Nil'ini dördüncü kez okuyordu. Garry başını çadırdan içeri uzattı.

«Küçük bir sorun var sanırım, baba. Sean'e sıtma nöbeti geldi.»

Shasa korkuyla yerinde doğrulup kitabı bıraktı. «Ne kadar kötü?» Sean'ın sıtma önleyici haplar almadığını bilirdi. Sean hastalığa karşı bağışıklık kazanmaya önem verirdi. Shasa son günlerde Zambezi'de geleneksel ilaçlara direnç gösteren yeni bir sıtma türü görüldüğünü duymuştu. «Gidip bir bakayım,» dedi.

«Merak edecek bir şey yok. Kinine başladı bile, şimdi uyuyor. Rahatsız etmesen daha iyi.»

Shasa rahatlamış gibiydi. «Ama bu akşam Sinyora Pignatelli'yle birinin avlanması gerekecek.» diye Garry devam etti. «Ve bu konuda sen benden tecrübelisin.»

Pusu yeri yabani bir maun ağacının alçak dallarında, yerden üç metre kadar yükseklikteydi. Sean yemin asılı olduğu ağacın daha iyi görünmesi için pusuyu buraya kurmuştu. Yüksekte olmasının nedeni avcıyı korumak değildi, çünkü bir leopar oraya bir solukta çıkabilirdi.

Shasa pusu yerini takdirle inceledi. Akşamları doğudan esen rüzgârla insan kokusunu alamayacak olan hayvan ağacın altındaki çalılıklardan dolayı yem ağacına daha korkusuzca gidebilirdi.

Pusu yeri yem ağacından tam elli metre uzaklıktaydı. O gün Elsa Pignatelli kampın arkasında tüfeğiyle nişan alıp hedefe ateş ettiğinde Sean aradaki mesafeyi ölçmüş ve sonra yem ağacından aynı mesafede olan bu ağacı bulmuştu. Kadın kampta üç el ateşte de hedefi tam ortasından vurmıştu.

Pusu yeri mopani ağacı kütüklerinden ve sazdan yapılmış bir kulübeydi. İçinde atış deliklerinin önünde iki kamp iskemlesi vardı. Matatu ile Samburu battaniye ve uyku tulumlarını yere serdiler, yiyecek şeylerle dolu bir kutuyla sıcak kahve dolu bir termosu bir köşeye bıraktılar.

Beklemeleri sabaha kadar sürebileceği için bir otomobil aküsünden cereyan alan güçlü bir el fenerleri, iz sürücülerle konuşmak için el telsizleri, hatta geceyi rahat geçirmeleri için üstü çiçek desenli bir de lazımlık bile vardı.

Matatu pusu yerinden tatmin olunca merdivenden aşağı inip Toyota'nın yanında bekleyen Shasa ile son bir kere konuştu.

«Sanırım karanlık basmadan gelecek,» dedi. «Epey gözüpek bir hayvan ve domuz gibi de yiyor. Bu gece acıkacak ve açlığına dayanamayacak.»

«Gelmezse de, biz sabaha kadar bekleyeceğiz. Ben seni telsizle çağırınca kadar gelme buraya. Haydi güle güle, Matatu.»

«Hoşça kalın, Bwana. Memsahibin hayvanı öldüreceğini umarım. Bu lekeli şeytanın ciğerimi yemesini istemiyorum doğrusu.»

İz sürücüler avcıların pusuya yerleşmesinden sonra Toyota'ya binip gittiler, iki mil ötede bir tepede ya silah sesini ya da telsizle çağırılmalarını bekleyeceklerdi.

Shasa ile Elsa koltuklara oturdular. Dirsekleri birbirine değecek kadar yakındı.

Uyku tulumları hava soğur soğumaz sırtlarına almak üzere koltukların arkasındaydı.

Kucaklarında kilimler vardı. Her ikisi de sadece soğuğa değil, acil bir durumda keskin pençelere de karşı koyacak kalın deri ceketler giymişlerdi.

Toyota motorunun gürültüsü kaybolunca vadiye bir sessizlik indi. Hafif seslerin hâkim olduğu bir sessizlikti bu, başları üstündeki yaprakların rüzgârda hışırtıları, nehir kıyısındaki çalılıklarda bir kuşun cıvıltısı, çok uzaklardan gelen bir maymun, çığılığı ve üzerinde oturdukları kuru mopani kütüklerini kemiren binlerce ağaç kurdunun çıkardıkları tıkırtı.

Her ikisi de bekleme saatlerini kolaylaştıracak kitaplar getirmişlerse de, kapaklarını bile açmamışlardı. Birbirlerine o kadar yakın oturdukları yerde bu yakınlıklarını hissediyorlardı. Shasa eski ve güvenilir bir dost yanındaymış gibi rahattı.

Dönüp baktığında kadının da kendisine bakıp gülümsemekte olduğunu gördü.

Elsa ikisinin arasında duran elinin avucunu açtı. Shasa kadının elini tutunca onun dokunuşunun kendisinde yarattığı tepkiye şaştı. Uzun yıllardır böyle bir şey hissetmemişti. İlk randevularındaki yeniyetmeler gibi elele tutuşup beklediler leoparın gelmesini.

Shasa tanıdığı kadınları düşündü. Pek çok kadın geçmişti hayatından. Sayısını bilmesine

olanak yoktu, aradan geçen zaman da çoğunun yüzlerini ve adlarını alıp götürmüştü. Sadece birkaç tanesi kalmıştı belleğinde.

Çocuklarının anası Tara'ydı bunlardan biri. İlk gününden düşman olmuşlardı birbirlerine. Shasa onu sevdiği bir düşman olarak görmüştü. Sonra aşk üstün gelmiş, bir süre mutlu olmuşlardı. Sonunda yine düşman olmuşlardı, hem de gerçek düşman bu kez. O kısacık ve aldatici mutluluk dönemi düşmanlıklarını azaltacağı yerde arttırmıştı.

Tara'dan sonra elli ya da yüz kadın olmuştu, sayısı hiç önemli değildi bunların.

Hiçbiri kendisine aradığını verememiş, yalnızlığını bile hafifletememişti.

Sonra orta yaşla birlikte ölümsüzlüğü, gençliklerinin çiçek açtığı dönemi yaşamakta olan o dişi vücutlarında aramıştı. Etlerinin tatlı ve sert olmasına rağmen zihinleriyle bir ilişki kuramıyordu ve zaten enerjisi de onlara yetmemekteydi. Üzüntüyle onları anlamsız gürültülü müzikleri ve ne olduğunu bilemedikleri çılgınca arayışlarıyla başbaşa bırakmıştı. Yapayalnız yürüyordu yolunda.

Bugünlerde olduğu gibi o zaman da yalnızlığı düşünüyordu. Yıllar boyunca insan hastalıklarının en yıpratıcısı ve yıkıcısının yalnızlık olduğunu öğrenmişti. Hayatının büyük bir kısmında yalnız yaşamıştı. Bir üvey kardeşi olduğunu bilmesine rağmen çocukluğunu tek başına geçirmişti ve Centaine de kendisini tek evlat olarak yetiştirmişti.

Hayatını dolduran tüm kalabalığa, uşaklara ve iş arkadaşlarına, tanıdıklarına ve dalkavuklarına, hatta kendi çocuklarına rağmen hayatının" tüm başarı ve yenilgilerini paylaşabildiği sadece bir tek insan olmuştu.

Ancak annesi Centaine de yetmiş altı yaşındaydı ve hızla yaşlanıyordu. Shasa yalnızlıktan bun alıyor ve ilerde kendini bekleyen o daha büyük yalnızlıktan da korkuyordu.

Tam o anda yanibaşında oturan kadın sanki bu büyük umutsuzluğunu vurgulamak istermiş gibi elini sıktı. Dönüp o altın renkli gözlerine baktığında kadının artık gülümsemediğini farketti. İfadesi çok ciddiydi ve hiçbir sıkılganlık göstermeden bakıyordu gözlerinin içine Shasa'nın yalnızlık duygusu birden kayboldu ve elli küsur yıldır duymadığı bir huzur ve sakinlik hissetti.

Küçük ağaç evlerinin dışında ışık hafifleyip Afrika günbatımının o yumuşak parıltısına dönüşmüştü. Dünyanın soluğunu tuttuğu, tüm orman renklerinin daha bir canlılık kazandığı o büyülü sessizlik anı gelmişti. Güneş ölmek üzere olan bir gladyatör gibi kanlı başını ormana dayamıştı. Işık da onunla birlikte kayboldu, ormanın çizgileri yumuşadı ve görünmez oldu.

Bir kuş ötüşü duyulunca Shasa öne eğilip ateş deliğinden dışarı baktı. Nehrin öteki yakasındaki bir ağacın kuru dalı üzerine tünemiş bir frankolin kuşu başını aşağı eğmiş bekliyor ve «Dikkat! Bir kaplan görüyorum» uyarısı olan o sesi çıkarıyordu.

Afrika'nın vahşi ormanlarını ve kuşun ötüşünün ne demek olduğunu bilen Elsa da bunu duymuştu, Shasa'nın elini hafifçe sıktıktan sonra bıraktı. Ağır ağır öne uzandı, silahını aldı ve yine çok ağır hareketlerle omzuna kaldırdı. Pusu yerindeki gerginlik her ikisini de sımsıkı kavramıştı artık. Leopar orada bir yerdeydi, lekeli bir gölge kadar sessiz ve sinsisi.

Görünmeyen leopar yem ağacının çevresinde dolandıkça ışık da giderek azalıyordu.

Shasa onu hayalinde canlandırıyordu her adımı çok dikkatli, sarı gözler sürekli çevresini tarıyor, uçları kara kulakları en küçük bir tehlike sesini duymak için havaya dikilmiş.

Yem ağacının çizgileri kaybolmuştu artık, dala asılı olan impala leşi kara bir lekeydi sadece. Çıplak dalın üstündeki gökyüzü paslı kurşun rengini almıştı ve leopar hâlâ karanlık çalılar arasında dolanıyordu.

Karanlık geldiği anda leopar birden ağaçta beliriverdi. Ne bir ses duyulmuştu ne de bir uyarı. Hayvanın bu sürati her ikisinin de kalplerini bir an durdurur gibi olmuş, sonra heyecandan müthiş bir çarpıntı başlamıştı.

Leopar ağacın üstündeydi. Karanlık içinde daha kara bir gölge. Elsa yanağını dipçiğin ceviz tahtasına dayadığında karanlık tam olarak çökmüş ve leoparın kara gölgesi gece içinde kaybolmuştu.

Shasa, Elsa'nın tüfeği indirdiğini görmekten çok hissetti. Delikten baktı ama bir şey göremedi. Başını çevirip dudaklarını kadının kulağına yaklaştırdı.

«Sabaha kadar beklemeliyiz.» Kadın onu onayladığını göstermek için yanağına dokundu.

Karanlıkta zincir şakırtısı duyuluyordu. Leoparın dalın üstünde karınüstü yatmış pençesiyle leşi çektiğini, başını kalbe ve ciğerlere erişmek için içine soktuğunu hayal ediyordu Shasa.

Sessizlikte et ve kemiklerin, ıslak postun parçalandığını duydular.

Gece uzundu ve Shasa uyuyamıyordu. Avcı olarak leoparın her bir hareketini izlemek sorumluluğu kendisinindi. İlk bir iki saatten sonra Elsa başını erkeğin omzuna dayamıştı. Shasa çok ağır hareketlerle kolunu onun sırtına attı, kuştüyü uyku tulumunu omuzlarına çekti ve uyurken kolları arasında tuttu kadını.

Yorgun bir çocuk gibi uyuyordu Elsa. Solukları hafif ve sıcaktı. Kolunun uyuşmasına rağmen Shasa onu rahatsız etmek istemedi. Kendi rahatsızlığı içinde mutluydu.

Leopar gece boyunca aralıklı olarak karnını doyurdu. Aradaki uzun sessizlik dönemlerinde Shasa hayvanın gitmiş olacağından korkuyorsa da, az sonra zincir şakırtısı ve kırılan kemiklerin sesi yine duyuluyordu. .

Shasa güçlü feneri ağaca doğru çevirip hayvanı Elsa için vurabilirdi. Hayvan oturduğu yerde gözlerini kırpıştırarak bakacaktı ışığa. Ancak böyle bir şey aklına bile gelmedi, Elsa bunu düşünseydi kadın kendisinde büyük bir düşkünlüğü yaratırdı.

Shasa aslında büyük hayvanların yemlenerek avlanmasına karşıydı. Kendisi bir kere bile böyle avlanmış değildi. Rodezya' da bu tür avların yasal olmasına rağmen Shasa'nın spor ahlâkı bir insanın gizlendiği yerden hazırlanmış bir sahnedeki hayvanı vurmasına izin vermezdi.

O güne kadar vurduğu her aslan ya da leoparı, çoğunlukla en sık çalılıklar arasında yayan olarak izlemişti ve hayvan kendi varlığının farkında olmuştu. Bunun sonucunda avcılık yaptığı o yıllar boyunca yüzlerce kere başarısızlığa uğramış ve sadece on on beş hayvan vurabilmişti. Ancak her başarısı avcılık deneyiminin en doruk noktasıydı ve bir ömür boyu sürececek anı bırakmıştı geriye.

Avlarını yemleyerek vuran Elsa gibilerini horgörmüyordu. Onlar kendisi gibi Afrikalı değillerdi ve ormanda kalabilecekleri süre çok kısıtlıydı. Bu fırsat için çok büyük paralar ödemekteydiler ve bu paranın çoğu da avladıkları hayvan türlerinin korunmasına harcanıyordu. Bu yüzden başarı fırsatı oranlarının yüksek olması gerekirdi. Onları küçümsemiyordu ama kendi yolu da değildi bu.

Karanlık pusu yerinde kadının yanında otururken kendi avcılık günlerinin artık sona erdiğini düşündü. Pek çok yaşlı avcı gibi kana doymuştu artık. Av oyununu hâlâ eskisi kadar, hatta belki daha çok seviyordu ama yeterdi artık. Son filini, aslanını ve leoparını öldürmüştü. Bu düşünce onu hem sevindiriyor hem de üzüyordu. Omzunda uyuyan güzel kadına duyduğu yeni duyguyla karışan tatlı bir melankoliydi bu.

Gelecekte av zevkini, şimdi olduğu gibi, onun aracılığıyla tatmin edeceğini düşündü.

Onunla dünyanın av alanlarına gittiğini hayal etti. Marco Polo koyunları için Rusya'ya, kutup ayısı için Kanada'ya, benekli jaguar için Brezilya'ya ve boynuz açıklığı bir metreden fazla olan büyük Cape buffalosunu için Tanzania'ya. Shasa bütün gece bunları hayal ederek mutlu olmuştu.

Sabah ilk kuş sesleriyle başını kaldırıncaya yem ağacının üst dallarının seçilmeye başladığını gördü. On beş dakika sonra ortalık aydınlanacaktı. Afrika'da şafak aniden sökerdi.

Kadını uyandırmak için yanağına dokununca Elsa mırıldanarak biraz daha sokuldu kendisine. Shasa onun bir süredir uyuyormuş numarası yaptığını anladı.

Kadın ona farketmeden gizlice uyanmıştı. O zamandan beri de tıpkı onun gibi, yakınlıklarının zevkini çıkararak sessizce yatıyordu omzunda.

Kadın kulağının dibinde, «Leopar hâlâ orada mı?» diye mırıldandı.

«Bilmiyorum.» Shasa hayvanın sesini iki saattir duymuyordu. Belki de gitmişti.

«Sen hazır ol,» diye uyardı kadını.

Elsa iskemlesinde doğruldu. Artık birbirlerine dokunmuyor ama Shasa kendini ona çok yakın hissediyor, kadının başını, dayadığı uyuşan koluna kan dolarken vücudunda hafif bir çınlama oluyordu.

Işık çoğalmıştı. Maun ağacının yaprakları arasındaki açıklığı hayal meyal görüyordu. Dal biçimlenmişti artık. Ancak çıplak gibiydi. Elsa için üzüldü. Leopar gitmişti.

Ona söylemek için başını çevirirken gözlerini daldan ayırmadı. Konuşacakken sustu, sinir uçlarının karıncalandığını hissetti. Dalın şekli belirmişti ama âdeta kalınlaşmış ve şeklini kaybetmiş gibiydi.

Artık impalanın sallanan leşini de seçebiliyordu. Çoğu bitmişti. Parçalanmış kemik ve et yığını vardı şimdi. Ama daldan sarkan uzun yılan gibi bir şey de vardı. Sallanıp kıvrılana kadar bunun ne olduğunu anlayamadı.

«Kuyruk, leoparın kuyruğu.»

Leopar dala dümdüz uzanmıştı, çenesini dala dayamıştı. Midesindeki etin ağırlığıyla yavaşlamıştı hareketleri, uzandığı yerden kalkmak istemeyecek kadar tembeleşmişti. Sadece uzun kuyruğunu sallıyordu.

Yanında Elsa'nın birden kaskatı kesildiğini hissetti. Kadını sakinleştirmek için elini uzattı. Işık çok azdı henüz biraz daha beklemek gerekiyordu. Elsa'nın koluna dokununca onun gerilimini hissetti parmaklarının ucunda. Yayın hafifçe dokundurulduğu bir keman teli gibi titreşiyordu sanki.

Işık arttı. Leoparın görüntüsü biraz daha belirlendi. Derisi kara lekeleriyle altın rengini aldı. Kuyruğu en ağır ölçeğine ayarlanmış bir metronom gibi sallanıyordu.

Başını hafifçe kaldırıp kulaklarını dikti. Kendilerine doğru bakıp gözlerini kırıştırdı. O kadar güzeldi ki, Shasa soluğunun kesildiğini hissetti.

Öldürme zamanı gelmişti. Elsa'nın koluna hafifçe dokundu. Kadın tüfeğinin dürbününe gözünü dayadı. Shasa ateş sesine hazırlandı, leopara bakıyor kurşunun kalbini deldiğini, hayvanın cansız bir halde daldan aşağı yuvarlandığını görür gibi oluyordu.

Her biri bir ömür gibi gelen saniyeler geçti. Ateş sesi duyulmadı.

Leopar doğrularak daracık dalın üstünde dört ayağı üstüne kalktı. Gerindi, sırtını kamburlaştırdı, pençelerini ağaca geçirdi.

Şimdi! diye düşündü Shasa. Şimdi!

Leopar esnedi. Pembe dili dişleri arasından uzandı.

Haydi! Shasa telepatiyle ateş etmeye zorluyordu kadını. Verdiği emri sözle ya da koluna dokunarak desteklemeye korkuyordu. Kadının pozisyonunu bozabilirdi.

Leopar doğruldu ve kuyruğuyla sırtına vurdu. Sonra uçar gibi havalanıp yedi sekiz metrelik yükseklikten aşağı atladı. O kadar kontrollü ve zarif bir atlamaydı ki, yere bastığında tek ses işitilmemişti. Bir anda kayboldu çalılıklar arasında.

Bir dakika kadar oturdular ses, çıkarmadan. Elsa sonunda tüfeğinin emniyet mandalını kapatıp silahı yere bıraktı ve erkeğe döndü. Şafağın ilk ışığında uzun kirpikleri arasında inci gibi parılıyordu bir gözyaşı damlası. «Çok güzeldi,» diye mırıldandı. «Onu öldüremezdim, hele bugün, asla!»

Shasa onun ne demek istediğini anlamıştı. Onların günüydü bugün, sevgililer olarak ilk günleri. Bugünü kirletmeye cesaret edememişti.

«O leoparı sana armağan ettim,» dedi.

«Bana gereğinden fazla şeref verdin.» Shasa kadını öptü. Kucaklaşmaları henüz cinsellikten yoksun, âdeta çocuksuydu. Bedenden çok ruha ait bir şeydi bu. Diğeri için daha sonra vakitleri olacaktı, dünya kadar vakit olacaktı hem de, ama bugün de Sean sıtma nöbetini atlatmış ve kamp kapısında avcılarını bekliyordu. Bir safari şirketinin ünü müşterilerine sağladığı avlarla ölçülürdü, özellikle de önemli müşterilerine.

Toyota kamptan içeri girerken umutla arkasına baktı, sonra düşkırıklığıyla dudaklarını büktü. Önce Matatu'yla konuştu. Ufak tefek Ndrobo iz sürücüsü esefle başını salladı. «Şeytan geç geldi ve erken gitti,» dedi.

«Özür dilerim, sinyora,» diyerek Sean kadının arabadan inmesine yardım etti.

«Eh, avda böyle şeyler olur,» dedi kadın. Sean onu hiç böyle görmemişti.

Genellikle başarısızlık karşısında en az kendisi kadar öfkeli ve sabırsız olurdu.

«Düşünüz hazır, su istediğiniz gibi çok sıcak. Ardından da kahvaltınız sizi bekliyor.»

Shasa ile Elsa duşlarını almış ve üstlerini değiştirmiş olarak çadıra girdiklerinde hepsi üzüntülerini bildirdiler.

«Talihin yokmuş, baba. Çok üzüldük, sinyora,» dediler. İkisinin de pek memnun görmelerine ve sanki deri yüzme çadırında rekorlar kıracak bir leopar varmış gibi kahvaltı etmelerine şaşırılmışlardı.

Kahvelerini içerken Garry, «Kahvaltıdan sonra konuşmamıza devam ederiz,» dedi.

«Beri de bu sabah yemleri değiştiririm.» Sean içeri girmişti. «Matatu leoparın hiç korkmadığını söyledi. Bu gece yine deneyebiliriz. Bu kere sizinle ben geleceğim, sinyora. Bu işe ustanın elinin değmesi gerek.»

Elsa bu teklifi hemen kabul edeceği yerde Shasa'ya baktı, sonra utanmış gibi gözlerini kahve fincanına çevirdi.

«Aslında,» dedi Shasa. «Yani doğrusunu istersen, biz, yani Elsa'yla ben, yani Sinyora Pignatelli, düşündük ki...» Shasa, kelime bulmakta güçlük çekip kekelerken üç çocuğu, kulaklarına inanamayarak bakıyordu kendisine. Konuşma ustası olan adam bu muydu? Bu konuşan mıydı Bay Soğukkanlı?

«Babanız bana Victoria Şelalesini göstermeye söz verdi,» diye Elsa erkeğin yardımına koştu. Shasa rahatlamış görünüyordu.

«Beechcraft'la gideriz,» dedi. «Sinyora Pignatelli şelaleyi hiç görmemiş. İyi bir fırsat diye düşündük.»

Çocuklar da babaları kadar çabuk kurtulmuşlardı daldıkları şaşkınlıktan. «Güzel bir fikir,» dedi Isabella. «Müthiş bir manzaradır, sinyora. Bayılacaksınız.»

«Uçakla sadece bir saatlik mesafede,» dedi Garry. «Victoria Şelalesi Otelinde yemeğinizi yer çaya yetişirsiniz.»

Elsa bir kez daha Shasa'ya bakıp derin bir soluk aldı. «Doğrusunu isterseniz otelde bir iki gün kalabiliriz de.»

Üç genç yüzde değişik anlayış belirtileri göründü.

Kendini ilk toplayan Isabella oldu. «Doğru, öyle kısa sürede her şeyi göremezsiniz. Yağmur ormanlarını görmek, hatta belki de salla şelalenin altından geçmek isteyeceksinizdir.»

«Bella haklı üç dört gün gerek size. Yapacak ve göreceğ o kadar ilginç şey var ki.»

Kış mevsiminin orman yangınlarıyla dumandan sislenmiş havasında Victoria Şelalesinin köpükleri altmış mil öteden görülüyordu. Göğe yedi yüz metre yükselen şelale karlarla kaplı gümüş bir dağ gibiydi.

Shasa alçalmaya başladı. Altlarında büyük Zambezi nehri parılıyordu. Geniş ve sakin nehirde zürafa boyunlu zarif palmyeli ormanlarıyla küçük küçük adalar uzanmaktaydı. Bir mil genişliğindeki ırmak yüz metre yüksekliğinde bir yardan dökülmekte, köpüklerden havada insanı şaşırtan renkleriyle gökkuşakları oluşmaktaydı.

Şelalenin altında bu büyük su kütlesi dimdik kayalar arasından akarak daracık bir

boğaza giriyordu.

Elsa'nın manzarayı daha iyi görmesi için Shasa uçağı kanadı üstünde döndürerek alçaldı.

Her dönüşte biraz daha alçalıyorlar, bu kaya ve su karmaşasında kaybolacak gibi oluyorlardı.

Shasa uçağı köyün dışındaki Sprayview özel havaalanına indirdi. Motorları kapatıp Elsa'ya döndü. Gördüğü manzaranın görkemi kadını şaşırtmıştı, yüzünde neredeyse dini denebilecek bir korku ifadesi vardı.

«Afrika katedralinde tapındın artık,» dedi Shasa. «Bu kıtanın tüm görkemi, esrarı ve vahşiliği burada birleşmiştir.»

Otelin Livingston Dairesini boş bulmaları gerçek bir şanstı. Binanın biçimi ve boyutları artık var olmayan bir döneme aitti. Duvarlar kalın, odalar büyük ama serin ve konforluydu.

Oturma odasının pencerelerinden büyük yar ve üstündeki demiryolu köprüsü görünüyordu. Kemerli köprünün çelik işçiliği bir dantel kadar zarifti, ancak tüm köprü uçan bir kartalın kanadı kadar hafif ama güçlüydü.

Odalarından çıkıp şelalenin başına yürüdüler, oradan elele yağmur ormanına girdiler. Ayakları altındaki kayalar titriyordu, hava dökülen tonlarca suyun gümbürtüsüyle çınlamaktaydı. Köpüklerden üstbaşları ıslanıyor, sular saçlarından yüzlerine süzülüyordu. Neşe ve sevinçten kahkahalarla gülüyordu ikisi de.

Uçurumun tam kenarında bir kayaya yanyana oturup bacaklarını altlarında çılgıncasına anafolar yaparak dönen yeşil suya salladılar.

«Bak!» dedi Shasa, Küçük bir kuş kanatlarından ısıklar çıkararak altlarında uçan kuş sürüsü içine daldı.

«Taita şahini,» dedi Shasa. «Afrika'nın en nadir kuşlarından biridir.»

Şahin hızla uçan kuşlardan birini bir gaga darbesiyle öldürmüştü. Sonra avım pençeleri arasına alarak altlarındaki uçurumda kayboldu.

O gece ıstakoz tadında olan krokodil kuyruğu yediler. Ye inekten sonra odalarına çıktıklarında ikisi de çekingen ve heyecanlıydılar. Shasa oturma odasında bir konyak içti. Sonunda yatak odasına geçtiğinde Elsa yatağa uzanmıştı bile. Kapkara ve parıltılı saçlarını dantelli geceliğinin omuzlarına dökmüştü.

Shasa bir korku dalgasına kapılmıştı. Artık genç değildi ve başka kadınlarla geçirdiği bir iki gece kendine olan güvenini sarsmıştı.

Elsa gülümseyerek kollarını uzattı erkeğe. Shasa'nın kaygılanmasına hiç gerek olmadı. Başka hiçbir kadının yapamadığı gibi Elsa erkekliğini uyandırmıştı. Sabah birbirlerinin kolları arasında uyandıklarında yüksek pencerelerden güneş giriyordu.

Elsa içini çekti; gülümsedi ve tembel bir tatmin olmuşlukla, «Erkeğim,» diyerek öptü Shasa'yı.

Bu yasadışı balayları günden güne uzuyordu. Shasa'nın yıllardır ne zaman bulduğı, ne de canının çektiğı bir sürü aptalca şeyi yapıyorlardı.

Sabahları geç kalkıyorlar, sonra mayolarını giyip yüzme havuzuna iniyorlardı.

Dostça bir sessizlik içinde güneş altında saatlerce kitap okuyorlardı. Arada bir birbirlerini yağıyorlar, bunu birbirlerine dokunmak ve vücutlarını keyifle incelemek için bir mazeret olarak kullanıyorlardı.

Elsa'nın güneş yanığı vücudu ince ve dümdüzdü. Uzun saatler boyunca yaptığı aerobik jimnastik ve güzellik bakımının ödülleriymiş teni ve kasları. Vücudundan gurur duyduğu belliydi. Yemyeşil çayırda msasa ağaçları altında güneşlenen diğer yarıçıplak vücutları görünce Shasa da onun bu gururunu paylaşıyordu.

Çok yakından bakıldığı takdirde hayatın ve çocuk doğurmanın izleri seçilebiliyordu. Shasa bu küçük pürüzleri bile çekici bulmaktaydı. Bunlar kadının olgunluğunu vurguluyor, deneyimlerini ve hayat anlayışını dile getiriyordu. Tam ve olgun bir kadındı.

Konuştuklarında bu daha da çok ortaya çıkıyordu. Saatlerce konuşuyorlardı.

Livingstone Dairesinde birbirlerinin vücutlarını incelemeleri gibi bu saatlerde zihinlerini incelemekteydiler.

Kadın büyük bir açıksözlülükle kendisinden söz ediyordu. Kanserin diri diri yediği kocası Bruno'nun ağır ağır ölmesinden ve kendisinin çaresizlikle ıstıraptan kıvrandığı zamanlardan söz ediyordu. Kocasının ölümünden sonraki yedi yıllık yalnızlığını anlatıyordu. Yalnızlığın artık geride kaldığını umduğunu söylemesine gerek yoktu. Uzanıp erkeğin elini tutuyor ve Shasa onun dile getiremediği her şeyi anlıyordu.

Çocuklarından söz etti sonra. Bruno adında bir oğlu ve üç kızı vardı. Kızlardan ikisi evliydi, en küçüğü Milano Üniversitesinde okuyordu. Şimdi Roma'da Pignatelli Sanayiinde çalışan Bruno ise Harvard'ı bitirmişti.

«Ama onda babasının ateşliliği yok,» dedi. «Onun yerini alabileceğini sanmıyorum doğrusu.»

Shasa da kendi oğullarını anlatıyordu. Çocukların kendilerine verdiği düşkünlüklerini ve pek seyrek olarak bazılarının verdikleri mutlulukları konuşuyorlardı.

At ve avlanma, müzik ve sanat, kitap ve tiyatro ortak zevklerini araştırıyorlardı.

Sonunda para ve güç sahibi olmayı konuşular ve bütün bunlara olan düşkünlüklerini açıkça kabul ettiler.

Birbirlerinden hiçbir şey saklamıyorlardı. Elsa bir ara erkeğin yüzüne baktı ve «Tam olarak emin olmak için çok erken ama sanırım ikimiz birbirimiz için çok iyi olacağız,» dedi. «Buna ben de inanıyorum,» diye cevap verdi Shasa.

Sıcak Afrika gecelerinde dans ediyorlar, güneşten hâlâ sınımsız olan yanaklarını birleştirip dönüyorlardı pistte. Gece yarısından sonra elele tutuşup geniş merdivenden odalarına ve geniş yataklarına çıkıyorlardı.

«Aman Tanrım! Perşembe olmuş!» dedi Shasa gerçek bir şaşkınlıkla. «Dört gündür buradayız. Çocuklar bizi merak edecekler.»

«Tahmin ederler sanırım.» Elsa soymakta olduğu meyveden başını kaldırıp gülümsedi. «Ve senin o vahşi süründen 'çocuklar' diye söz etmen pek uygun düşmedi galiba.»

«Yarın Van Wyk Chizora'ya gelecek.»

«Biliyorum,» diyerek içini çektik Elsa. «Bunu sona erdirmekten nefret ediyorum ama onu karşılamak için orada olmalıyız.»

Sir Clarence Van "Wyk Afrika evriminin ara sıra ortaya çıkardığı o olağanüstü yaratıklardan biriydi.

Safkan Afrikaandı. Güney Afrika, İngiliz İmparatorluğunun bir parçasıyken babası yüksek mahkeme yargıçlığı yapmış ve Güney Afrikalı birinin unvan alabildiği günlerde evlatlarına geçecek olan Sir unvanını almıştı.

Sir Clarence bir Eton ve Sandhurst ürünüydü. Ünlü Muhafız Alayında subaylık yapmıştı. Umut Burnunda büyük aile topraklarının da mirasçısıydı. Ian Smith hükümetinde Rodezya'nın karşı karşıya bulunduğu gerilla savaşının parasal fonunu sağlamakla yükümlü bakanıydı.

Garry Chizora'ya gelirken Salisbury'ye uğradıklarında bu randevuyu ayarlamıştı.

Sir Clarence müthiş bir av meraklısıydı, kendisine toplantıları arasında büyük avlar vaat etmişlerdi.

Sir Clarence Rodezya hava kuvvetlerine ait bir helikopterle geldi kampa. Yanında iki yardımcısı ve bir iki koruyucusu vardı. Kampın çalışanları ve olanakları daha küçük gruplara göre ayarlanmış olduğundan biraz güçlük çekilecekti. Ancak Sean'ın durumdan yeteri kadar önceden haberi olduğu için Salisbury'den ek malzeme, adam ve yiyecek getirebilmişti.

Msasa ağacı altındaki masa uzatıldı ve Sir Clarence ile ekibi için yeni koltuklar taşındı. Isabella da babasının özel yardımcısı olarak onlara katıldı. Sir Clarence Isabella'ya duyduğu ilgiyi daha ilk baştan saklamaya kalkışmamıştı.

Bir seksen beş boyuyla adam Shasa ile Sean'e bile tepeden bakıyordu. Yüksek sınıf aksanlı İngilizcesi ve klasik yüz hatlarıyla Afrikaandı kökenini belli etmeyen çok etkileyici bir erkekti. Çok parlak mali ve politik bir kafası ve kadın düşkünü olarak yaygın bir ünü vardı.

Msasa ağacının altında bir ülkenin zenginlik ve ürününü pazarlamayı ve bunlardan her birine düşecek komisyonu konuşmaya başladılar.

Rodezya'nın üretici bir ülke olması konuşmaları kolaylaştırıyordu. Ülkenin ufak çaplı madenlerinde hatırı sayılır bir miktarda altın üretilmekteydi. Üzerinde 'Rodezya Malı' damgası olmaması ve pahada ağır yükte hafif olması altını kolay nakledilebilir ve elden çıkarılabilir bir meta yapmaktaydı. Ülkenin diğer belli başlı ürünleri olan tütün ve özellikle krom gibi değerli madenler için aynı şey söylenemezdi. Bunlar büyük partiler halinde nakledilmek, menşe memleketleri gizlenmek ve sonra da dünya pazarlarına sunulmak zorundaydı.

Demiryolu Rodezya'dan güneye, Güney Afrika'daki Buhranı ve Cape Town limanlarına giderdi. Bu hazinelerin izleyecekleri doğal yoldu bunlar. Garry Courtney ve Courtney Sanayi Smith hükümetinin bağımsızlık ilânından sonra yıllardır ülkeye uygulanan ambargodan kurtulmasını sağlamıştı.

Şimdi yeni bir strateji gerekiyordu. Garry'yle Sir Clarence Pignatelli Sanayii kuruluşlarını

titizlikle inceledikten sonra şimdi Elsa Pignatelli'ye bu ambargoyu atlatmaışinde kârlı bir ortaklık önermekteydiler.

Avrupa'nın ikinci büyük tütün şirketi Pignatelli Holding'e aitti. Bunun yanısıra Kanada'da Winnipeg Madencilik Şirketinde kontrolü ellerinde tutacak kadar bir hisseye sahipti ve Güney İtalya'da Taranto yakınlarında bir paslanmaz çelik fabrikasıyla bir vanadium rafinerisi işletiyorlardı.

Tüm bunlar Rodezya'nın ürünleri için bir pazar bulma arayışıyla çok uyumluydu, ancak önlerinde sıkı bir pazarlık dönemi vardı.

Bu pazarlık dıştan bakıldığında çok uygar ve dostça bir hava içersinde yapılıyor gibi görünse de, masanın başındakilerin hepsi de bir zihin ve irade maçı yapmakta olan kurnaz ve acımasız: kişilerdi. Isabella dehşet içinde izliyordu onları. Ağabeyi o çelik gibi hesapçı kafasını gizlemek için miyop bakışlarından ve içten kahkahalarından yararlanıyordu.

Kibar ve güzel Elsa Pignatelli utanmazcasına güzelliklerinden yararlanıyor ve onların erkekçi palalarına karşı kendi dişilik hançerini kullanıyordu. Ve bu karşılaşmayı çok rahat götürmekteydi.

Sir Clarence kibar ve saygılıydı. Mensubu olduğu Muhafızlara yaraşır bir şekilde hattını savunuyor ve geri çekilmek zorunda kaldığında bunu karşısındakilere çok pahalıya ödetiyordu. Sonra da müthiş bir zamanlamayla karşı saldırıya geçiyordu.

Shasa masanın ucunda oturmuş, tüm pazarlığı Garry ye bırakmıştı. Ancak konuştuğunda sözleri gayet oturaklıydı ve çoğunlukla da pazarlıkta saplanıp kalman bir noktada uzlaşmayı sağlıyordu.

Konuşulan paralar akıl almayacak boyutlardaydı. Isabella toplantı tutanağını yazarken bir yandan da üç milyar doların yüzde iki buçuğunun kaç para olacağını hesaplıyordu. Önlerindeki on iki ay içinde Courtney Holding'in payına düşecek olan paraydı bu. Ve bunun için hiçbir ilave sermaye yatırımı yapmayacaklardı. Rakamı bulunca ağabeyine daha bir saygıyla bakmaya başladı.

Öğle saatinde toplantıya yemek için ara verildi. Sir Clarence beraberinde en iyi Rodezya bifteği getirmişti. Sean'la aşçısı sabahtan beri eti kömür ateşinde pişirmişlerdi. Yemek hazırlanırken damaklarını birer kadeh Dom Perignon'la tatlandırıldılar.

Yemek sırasında Sir Clarence masa başındaki ustalığıyla Isabella'yı bir kenara çekip etkilemeye çalıştı.

Isabella bu ısrar karşısında şaşırmış, biraz da hoşlanmıştı. Üstün bir insandı adam, tam bir erkekti. İktidar her kadın için güçlü bir cinsel tahrik aracıydı. Ayrıca adamın hafifçe kırılmış gür kara saçları vardı. Isabella onun gözlerinden de hoşlanmıştı. Uzun boyluydu, uygar zekâsıyla kendisini neşelendiriyordu.

Adamın komplimanlarına gülümsemeye başlamıştı. Bir kere ayaklarına bakacak oldu. O ismarlama ayakkabılar içindeki ayaklar en az kırk dört numara olmalıydı.

Isabella yine gülümsedi. Belki büyük ayaklı erkekler için söylenenler doğru değildi ama yine de de insanı heyecanlandıran bir olasılıktı bu.

Nanny'nin sözleri kulağını çınlatıyordu. «Bütün Courtney'lerin kanı kaynar. Küçük hanım

çok dikkatli olmalı ve bir hanımefendi olduğunu asla unutmamalısın.»

Adamın evli olduğunu biliyordu, ancak bir erkek vücudunun rahatlığını tatmayalı o kadar çok olmuştu ki, üstelik adam çok iri ve güçlüydü. Sir Clarence gerekli formu ve cesareti göstermeye devam ederse, o zaman belki de bir şansı olabilirdi.

Yemekten sonra yine toplantı masasına döndüler. Isabella onların içtikleri şampanyayla zekâlarının körleneceği yerde daha keskinleştiğini farkettiler.

Saat dörtte Garry saatine baktı. «Akşam avını kaçırmak istemiyorsak yarın sabah devam etmemizi öneririm.»

Akşam saatinde su içmeye gelen kuşları vurmak için iki kamyonla su kıyısına gittiler.

Sir Clarence kamyonunda Bella'nın yanına oturmayı başarmıştı. Ancak kamyonlar tam yola çıkacakları anda Isabella kararını değiştirip ikinci kamyondaki Garry'nin yanına gitti. Garry pek neşeliydi. Bir eliyle direksiyonu kullanırken diğer kolunu kızkardeşinin omzuna attı.

«Bu ambargoya bayılıyorum , » dedi. «O kadar romantik bir şey'ki. Al Capone gibi hissediyorum kendimi. Hem yurtsever bir duyguya kapılıyorum hem de aynı zamanda vergi memurlarının asla görmeyecekleri yetmiş beş milyon sterlin nakit parayı cebe indiriyorum. Şahane bir şey bu. Ambargocuları ve yasakçıları çok seviyorum.»

«Sen adam Olmazsın,» diyerek güldü Isabella, «Bu servet hırsının bir sonu yok mudur?»

Garry birden kendini toplayıp kolunu Isabella'nın omzundan çekti. «Beni ağgözlü olarak mı görüyorsun sahiden? Yanılıyorsun, Bella. Gerçek şu ki, ben büyük bir oyunun bir oyuncusuyum. Para için değil, kazanmak için oynarım. Hayatımın büyük bir kısmı kaybetmekle geçti. Bundan sonra hep kazanmalıyım.»

«Hepsi bu mu yani?» Isabella da ciddileşmişti. «Kendi kendini tatmin için milyonlarca küçük insanın servet ve refahlarıyla oynuyorsun ama.»

«Ben kazanırsam o küçük insanlar da kazanırlar. Ambargocular kendi politik görüşlerini zorla kabul ettirmek için milyonlarca sıradan insanı açlığa ve sefalete sürüklüyorlar. Bana göre bir insanlık suçudur. Onların bu çabalarını boşa çıkardığım zaman küçük insanlar hesabına çok güçlü bir darbe indirmiş oluyorum.»

«Garry, sen beyaz atlı bir şövalye değilsin. Ne olur Öyleymişin gibi davranma.»

«Öyleyim ama. Kapitalist düzenin beyaz şövalyelerinden biriyim ben. Bunu anlamıyor musun? Güney Afrika'mızdaki ikilemden çıkışın tek yolu halkı, özellikle de karaderilileri eğitmek ve yükseltmek, paylaşılacak serveti yaratmaktır. Sınıf, ırk ya da inanç üzerine değil de, liyakat temeline dayanacak bir toplum yaratmalıyız. Her insanın kendi gücünü gösterebileceği ve bu güce oranla ödüllendirileceği bir toplum, kapitalist yol budur işte.»

«Garry, senin böyle bir liberal gibi konuştuğunu daha önce duymamıştım.»

«Liberal değil, kapitalist. Irk ayrımı feodal bir düzendir. Kapitalist olarak ben de en az ablukacılar kadar kınıyorum bunu.»

Kapitalizm ortaçağ Avrupa'sının eski feodal düzenini ortadan kaldırmıştır. Kapitalizm iktidar ve ayrıcalığı miras yoluyla gelen bir azınlığa tanıyan bir düzenle bağdaşamaz.

Eğer imkân verilirse kapitalizm ırk ayrımını ortadan kaldıracaktır. Ambargo bu süreci yasaklamaktadırlar. İyi niyetli ama yanlış eylemleriyle ırk ayrımını güçlendirmektedirler.»

Isabella ağabeyinin yüzüne baktı. «Bunun böyle olduğunu hiç düşünmemiştim.»

«Yoksulluk baskıya yol açar. Yoksulu ezmek kolaydır. Ama eğitilmiş ve refah içindeki bir toplumu sonsuza kadar ezmek olanaksızdır.»

Garry frene basıp Sean'ın direksiyonunda olduğu Toyota'yı izleyerek ormana doğru yoluna devam etti.

Afrika kıtasında toprak çok geniş ve bulanık bir suyla dolu çökmüş alanlar vardı.

Buralarda sık sık yıkanan ve su içen fil sürülerinden dolayı müthiş bir sidik kokusu olurdu. Suyun sıcaklığına ve tadına rağmen kuş sürüleri iki mil ötedeki temiz nehir sularından çok burasını yeğlerlerdi.

On binlerce kuş sürüler halinde ve belirli uçuş yollarından gün batımından bir saat önce gelirlerdi buraya.

Sean silahları bu yollardan birinde sudan dört beş yüz metre geride hazırlamıştı.

Suyun kenarına pusu kurarak kuşların su içmelerine engel olmak istemezdi. Aksine onların suya varana kadar olan alanda vurulmalarını istiyordu. Her silahın günde elli kuştan fazlasını vurmaması bir kuraldı. Ve sadece gökyüzünde hızla uçan kuşlara ateş edilebilirdi.

Silahlar ikişer ikişer yerleştirilmişti. Böylece avcılar hem dostluk edebilecekler, hem birbirlerinin kurallara uymasını sağlarlar hem de otuz metre üstlerinden saatte yetmiş mil hızla giden bir ya da birkaç kuşun bir atışta vurulması halinde bu büyük ustalığa tanıklık edeceklerdi.

Doğal olarak Elsa'yla Shasa ve Sean'la Garry birer çift oluşturdu. Isabella da Sir Clarence'la diğerlerinin gözlerinden uzak bir ağaçlığın arkasına düşmüştü.

Babasının armağanı olan Holland marka tüfeği kullanıyordu. Ancak bir yıldır ava çıkmadığı için pratik eksikliği hemen göze çarpmaktaydı.

İlk üç kuşunu ıskaladıktan sonra dördüncüsünü yaralayınca söylenmeye başladı.

Kuşları yaralı bırakmaktan nefret ederdi.

Sir Clarence kendi çift kuşunu indirdikten sonra tüfeğini ağaca dayayıp Isabella'nın yanına geldi.

«Sana birkaç püf noktası göstermemi ister misin?»

Isabella gülümseyince arkasına geçti. Onu kolları arasına alıp ellerini tuttu.

«Silaha fazla asılmamalısın. Sol elin daima üstün olması gerektiğini asla unutma. Sağ el sadece tetiği çekmek içindir.»

Silahı kadının omzuna yerleştirdi, kendi eli içindeki sol eline bastırdı sözlerini vurgulamak için.

«Baş yukarda. Her iki göz de açık olacak. Kuşa bak, silaha değil.»

Erkeksi bir kokusu vardı. Traş losyonu taze erkek teri kokusunu gideremiyordu. Vücudunu saran kolları çok hoştu.

«Yani böyle mi?» diyerek Isabella silahı kaldırıp nişan alırken kalçalarını arkaya bastırdı.

«Çok güzel.» Adamın sesinde bir tıkanma vardı. «Çok iyi.»

Tanrım, her tarafı kırk dört numaraymış, diye düşündü Isabella. Bir okul çocuğu gibi

kıkır kıkır gülmemek için kendini güç tuttu.

Sir Clarence atış öğretmeni rolünü çok benimsemeye başlamıştı ki, Isabella, bu kadar yeter, diye düşündü. Onu şımartmak istemiyorum. Adamın kolları arasından sıyrıldı.

«Bir daha deneyeyim,» dedi. İlk kuşunu tüyleri bile kabarmadan indirdi yere.

«Doğal bir atıcısın. Ağabeyin çok iyi at bindiğini de söyledi. Yakınlarda kusursuz bir Arap atı aldım. Afrika'da bir eşinin olmadığını sanıyorum. Onu sana göstermek isterdim.»

«Öyle mi? Neredeymiş bu at?»

«Rusape'deki çiftliğimde. Yarın öğleden sonra dönerken helikopterle oraya inebiliriz.»

«Bak bu hoşuma gidebilir,» dedi Isabella. «Karınla da tanışırım. Çok hoş bir kadın olduğunu duymuştum.»

Adam göz bile kırpmadı. «Ne yazık ki karım şu an Avrupa'da. En az bir ay daha kalacak orada. Benimle yetinmek zorundasın.» Bu son sözlerini de vurgular gibi söyleyince Isabella dayanamayıp gülümsedi.

«Bunu bir düşünmem gerek, Sir Clarence. Senin de yetinilecek pek az şeyin olmadığını sanıyorum.» Erkek bu kere ciddiyeti bırakıp gülümsemişti.

«Senin idare edemeyeceğin kadar da değil, canım.»

Isabella esrarengiz efendilerine sadece ambargodan sıyrılma planlarını değil de, bunun yanısıra Rodezya'nın komple savaş planlarını da verdiği takdirde nasıl bir ödül alacağını düşündü. «Hep görev aşkıyla,» diye kendi kendine söylendi sonra.

«Çanta doldu!» diye seslendi Shasa Elsa'ya. Tüfeğini ortadan büküp koluna yerleştirdi.

«Pakamisa! Toplayın şunları!» diye seslendi iki karaderili çocuğa.

Çocuklar son iki kuşu almaya gittiler. Shasa ile Elsa kamyonların yanına döndüler.

Güneş ağaçların üstüne inmişti. Hemen üstteki incecik bulut parlak altın rengine dönüşmüştü, Shasa, herhangi bir neden olmadan, tıpkı nişan yüzüğü rengi diye düşündü.

Elsa sanki güçlkle bir karara varmış gibi, «Pekâlâ,» dedi.

«Anlamadım, bağışla ama neye pekâlâ dedin?»

«Sana güveniyorum. Bazı koşulları olacak ama fabrika planlarım ve Cydex 25 formülünü sana vereceğim.»

Shasa derin bir soluk aldı. «Güvenine lâıyk olmaya çalışacağım.»

O gece kamp ateşi başında diğerlerinden ayrı bir köşede otururlarken Elsa koşullarını sıraladı.

«Cydex'in başbakanın ya da ilerde onun yerine geçecek olanların doğrudan doğruya onayı olmadan kullanılmayacağı konusunda bana kişisel garanti vereceksin.»

Shasa kimsenin kendilerini duymadığından emin olmak için ateşin öte yanına baktı. «Söz veriyorum. Başbakanın yazılı onayı alınacak.»

«Şimdi koşullara gelelim. Cydex Güney Afrika halkının herhangi bir bölümüne karşı kullanılmayacak. İç politikada ya da bir iç çatışmada asla kullanılmayacak. Bir halk ayaklanmasını ya da ilerde çıkacak bir iç savaşı bastırmak için kullanılmayacak.»

«Kabul ediyorum.»

«Sadece yabancı bir gücün işgal kuvvetlerini püskürtmek amacıyla kullanılabilir. O da geleneksel silah kullanımından bir yarar sağlanmadığı takdirde.»

«Kabul.»

«Bir koşul daha var, ama daha kişisel bir şey.»

«Söyle.»

«Ayrıntıları görüşmek üzere Lozan'a sen geleceksin.»

«Bu benim için bir zevk olacaktır.»

Safarinin son sabahıydı. Konuklar eşyalarını toplamışlar kampı terk etmeye hazırdılar. Her çadırın önünde kamp uşaklarının almaları için bavullar yığılıydı.

İş tamamlanmış, anlaşmalar imzalanmıştı. Elsa Pignatelli Rodezya tütün ve kromunu iyi bir komisyon karşılığında pazarlamayı kabul etmişti. Garry Courtney de o malların Güney Afrika limanlarından sahte belgelerle gönderilmesini sağlayacaktı.

Hepsi birden Rodezya hava kuvvetlerine ait helikopterle Salisbury'ye götürülecekti. Helikopter Salisbury'den havalanınca kampla telsiz bağlantısı kurmuştu, o sırada kamptan yüz' mil uzaktaydı. Kampa otuz dakika önce inmiş olması gerekirken gecikmişti ve bu yüzden hepsi kaygılıydılar.

Kamp ateşinin çevresinde küçük gruplar halinde son içkilerini içerek bekliyorlardı şimdi. Arada sırada göğe bakıyorlar ve helikopterin pervane gürültüsünü duymayı umuyorlardı.

Sean ile Bella yanyanaydılar. «Sen Cape Town'a ne zaman geleceksin?» diye sordu Bella.

«Bana bir kadın ayarlamaya söz verirsen mevsim sonunda gelirim.»

«Bunun için ne zaman yardıma ihtiyaç duydun ki?» Sean gülerek öptü kızkardeşini.

«Ben babam kadar değilim ama» dedi. «Şuna bak. Duyduğum kadarıyla kadınla Avrupa'ya gidiyormuş şimdi de.»

İkisi birden Elsa'yla Shasa'ya baktılar.

«Onların yaşında iğrenç bir şey,» diye alay etti Sean. Isabella hemen babasını savundu.

«Babam dünyanın en yakışıklı... »

«Tamam tamam,» Sean kızkardeşinin kolunu sıktı. «Sen Sir C'yi düşün. İffetini koruyabilirsen talihin varmış elerim doğrusu. Boş yere Zampara Clarence dememişler ona.»

Sanki kendisinden söz edildiğini duymuş gibi, adam yanlarına geldi ve Isabella'yı bir kenara çekti.

«Ötekileri Salisbury'de indiririz,» diye fısıldadı. «Sonra helikopter bizi çiftliğime götürür. Bu küçük kaçamağımızı ilân etmemize gerek yok değil mi?»

«Elbette yok. Babamın ya da Lady Van Wyk'in bizim o masum at seyretme zevkimizi bozmalarını istemeyiz.»

«Çok doğru. Bazı şeylerin... » Sean'ın çadırındaki telsiz çatırdamaya başlayınca sustu.

Sean koşa koşa çadıra gitti. Helikopterin gecikmesinden en çok o huzursuz olmuştu.

Yaklaşan helikopterle konuşması dışardan duyuluyordu.

«Tekne, burası Büyük Ayak, seni dinliyorum.»

«Büyük Ayak. Bir plan değişikliği oldu. Bakana haber ver bu uçuş bir operasyona

gönderildi. Seni on altı dakika sonra, keşif ekibinle alacağım. Yanımda on Scout var.

Bakanın nakli için gerekli düzenleme yapılacak.»

«Anlaşıldı, Tekne. Hazırlığa geçiyoruz. Beklemedeyim.»

«Savaş o kadar cansıkıcı bir şeydir ki,» diye söylendi Sir Clarence. «Bizi alacak başka bir

helikopter gelene kadar bekleyeceğiz burada.»

«Ne olmuş?» diye sordu Elizabeth.

«Terörist eylemi. Bir yerdeki bir beyaz çiftliğine saldırmışlardır. Helikopterimizi oraya

gönderiyorlar. Terörist avı her şeyden önce gelir. Bu katil domuzların ardını bırakamayız,

çiftçilerin moralini yüksek tutmamız gerek.»

Rodezya hava kuvvetlerinin elindeki helikopter sayısının çok az olduğunu söylememişi.

Omuzlarını silkti.

«Kader aleyhimize çalışıyor sanırım.»

«Küçük işimizi belki ertelemek daha iyi olacak... » Sean çadırından fişekliği, elbombaları

ve mataralarıyla çıkınca Isabella sustu.

«Matatu, işimiz var!» diye bağırdı Sean. «Kovalamaca.»

Ufak tefek Ndrobo iz sürücüsü hemen ortaya çıktı.

«Tamam, Bwana.»

Sean kampın ortasında toplanmış olan diğerlerine döndü.

«Kusura bakmayın, dostlarım. Salisbury'ye yalnız gideceksiniz artık. Matatu'yla benim

bir randevumuz var.» Garry'ye baktı sonra. «Neden Beechcraft'la onları sen

götürmüyorsun? Bu kadar yükte iki sefer gider gelirsin ama burada beklemekten iyidir.»

Susup başını yana eğdi. «Geliyor işte.»

Tek tek ellerini sıktı sonra.

«Gelecek mevsim yine görüşecek miyiz, sinyora? Size kocaman bir leopar vaat

ediyorum.»

«Sizi böyle bıraktığım için özür dilerim, Sir Clarence.»

«Güle güle, baba. Kendine iyi bak...»

«Eyvallah, kızım.» Isabella bir an sarıldı ağabeyine.

«Lütfen dikkatli ol, Sean. Başına bir şey gelmesine izin verme.»

Sean kızkardeşini kucakladı ve bu düşüncesinin saçmalığı karşısında güldü. «Şen Sir

C'nin ateşi altında daha çok tehlikedesin aslında.»

Gökyüzüne baktı, helikopter ağaçların üstünde kara bir lekeydi.

Sean kardeşinin elini sıktı. «Garry yapacak böyle şeyler varken senin işini kim ister ki?»

Sean ile Matatu kampın kapısında helikopterin konmasını beklediler. Sonra toz duman

arasında koşup açık kapıdan içeri atladılar.

Helikopterin konmasıyla kalkması bir olmuştur. İyice yükselmek için zaman kaybetmeden ağaçları sıyırarak güney doğu yönünde uçmaya başladı.

On Scout helikopterin içinde karşılıklı oturmuşlardı, sırtlarında ağırlıkları, fişeklikleri, matara ve elbombaları vardı, kollan ve bacakları siyaha boyanmıştı. Ya doğuştan kara olan ya da kamuflaj kremi sürdükleri yüzlerinde sadece dişleri bembeyazdı. Ballantyne Scout'larının en az yansı sadık Matabele kabilesindendi.

Birlikte savaşan beyaz ve zencilerin birbirlerinin en iyi savaşçı yanlarını ortaya çıkardıkları bilinirdi. Ballantyne Scout'ları Rodezya silahlı kuvvetlerinin en iyi birliklerinden biriydi.

Sean helikoptere girince içerdekilerin hepsini tanımış ve kendilerini tek tek adlarıyla selamlamıştı. Sean ve Matatu Scout'larda yaşayan bir efsaneydiler.

O ikisi bu genç ve usta askerlerin çoğunu yetiştirmişlerdi.

Scout'ların kurucusu ve komutanı Roland Ballantyne, Sean'ı yardımcısı olarak almak için binbir numaraya başvurmuşsa da, henüz bunda başarılı olamamıştı. Bu arada da gerektiği zamanlarda Sean'la Matatu'yu çağırırdı.

Sean adamın yanına oturdu. Emniyet kemerini bağladı. Yüzüne kamuflaj kremi sürerken pervanelerin gürültüsünü bastıran bir sesle, «Selam, Reis,» diye bağırdı.

«Ne oldu?»

«Karei dışındaki bütün çiftliğine dün gece bir terörist baskını. Çiftçiyi kapısının önünde pusuya düşürmüşler. Karısı karşılamaya çıktığı anda vurmuşlar adamı. Kadın tek basma bütün gece karşı koymuş onlara, roket mermileri atmalarına rağmen. Esaslı bir kadınmış. Gece yarısından sonra çekilmişler.»

«Kaç kişiymişler?»

«Yirmi küsur.»

«Ne yöne gitmişler?»

«Kuzeye, vadiye.»

«Nerede oldukları saptandı mı?»

«Henüz değil.» Roland başını salladı. Kamuflaj kremi altında bile yüzü etkileyiciydi. Sean'den beş yaş kadar büyük olmalıydı. Sean gibi o da gerilla savaşının başladığı birkaç yıl içinde müthiş bir nam salmıştı.

«Yerel bir birim kendilerini izliyor ama her saat biraz daha açılıyor araları. Herifler uçar gibi gidiyorlar.»

«Tribal Trust bölgesinin karaderilileri arasında kaybolmaya çalışacaklardır.» Sean omuzlarına kadar inen saçlarının üstüne bir kamuflaj filesi geçirdi. «Bizi bir an önce o ekibin yanına götür, Reis.»

«Her an telsiz bağlantısı kurabiliriz...» Uçuş mühendisi telsizi işaret edince sustu Roland. «Gel haydi.» Emniyet kemerini çözerək sarsılan helikopterde iki sıra arasından öne doğru yürüdü. Sean de arkasından gitti. Roland telsizde konuşurken iki eliyle tavana tutunup duymak için başını uzattı.

«Orman keçisi. Vurucu Bir konuşuyor,» dedi Roland. «Buldunuz mu?»

«Vurucu Bir, burası Orman geçisi. Olumsuz.»

«İz üstünde misiniz, Orman geçisi?»

«Olumlu, ama kovalamaca dağıldı.» Bu, teröristlerin kovalamayı güçleştirmek için ayrı gruplara bölündüğü demektir.

«Anlaşıldı, Orman geçisi. Sesimizi duyar duymaz sarı duman salın.»

«Sarı duman anlaşıldı, Vurucu Bir.»

Kırk beş dakika sonra helikopter pilotu ormanın yeşilliği üstünde kanarya sarısı bir duman gördü. Helikopter o yana doğruldu, ağaçlar arasındaki çimenle kaplı bir açıklığın üzerinde dönmeye başladı. Oraya kadar kovalamayı sürdürmüş olan polis ekibini gördüler. Bunların deneyimli gerillacılar değil de Karoi garnizonundan oldukları belliydi. Kentliydi bunlar, aylık askerlik hizmetlerini yapan yedeklerdi ve bu kovalamacadan hiç de hoşnut değillerdi.

Sean ile Matatu yere iki metre kala atladılar ve kedi gibi ayakları üstüne düştüler.

Sonra helikopter elli metre kadar üstlerinde dolanırken hemen koşup saklandılar.

Polislerin indirme bölgesini emniyet altına aldıklarını saptamaları on beş saniye sürmüştü. Sean sonra kovalayan ekibin liderinin yanına koştu.

«Tamam, Çavuş,» dedi. «Şimdi suyunu iç artık, be adam!»

Çavuşun yüzü güneşten kıpkırmızı yanmıştı ve epey şişmanca biriydi. Vadinin sıcağına rağmen artık terlemiyordu. Teri gömleğinin üstünde beyaz tuz lekeleri halinde kurumuştu. Vücudunu susuz bıraktığının farkında değildi. Bir saate kalmaz ölürdü bu gidişle.

«Suyumuz bitti.» Çavuşun sesi kısıktı. Sean çok değerli olan bir matara su verdi adama.

«İz ne durumda?» diye sordu adam suyunu içerken.

Çavuş önlerindeki toprağı işaret ettiyse de, Matatu önden davranıp kaçanların bıraktığı izi bulmuştu bile. İnce ayrıntıları gözden kaçırmamak için başını yana eğerek dikkatle bakıyordu. Elli adım kadar gittikten sonra koşarak. Sean'ın yanına döndü.

«Beş kişi,» dedi. «Biri sol bacağından vurulmuş.»

Çiftçinin karısı canlarına okumuş olmalı.»

«... ama iz soğuk. Tavşan sıçramasını oynamalıyız.»

Sean başını salladı. 'Tavşan sıçraması' Matatu'yla geliştirdikleri bir teknikti.

Sadece Matatu'nun çapında bir iz sürücüsüyle etkili olabilirdi. İzin nereye doğru gittiğini tahmin etmeleri gerekirdi. Yürüyüş yolu ve temposu hakkında bir fikir sahibi olduktan sonra çizgi boyunca sıçrayarak ilerlerdi.

Burada kuşkulu bir durum yoktu. Teröristler yiyecek ve yaralılarına ilkel de olsa bir tedavi olanağının bulunduğu Zambesi nehriyle Tribal Trust topraklarına doğru kuzeye gitmek zorundalardı. Vadinin kenarında yaşayan Shona ve Batonka kabileleri içinde pek çok sempatizanları vardı. Zaten isteyerek kendileriyle işbirliği yapmayanlar yüzlerine çevrilen silahları görünce bunu zorla yaparlardı.

Sean açıklığa koşarak havada dönmekte olan helikoptere işaret etti. Helikopter hemen alçalmaya başladı.

«Tamam, Çavuş, siz onları kovalamaya devam edin,» dedi Sean. «Biz Önden gidip izi

süreceğiz. Telsiz bağlantısını kesme ve sakın su içmeyi unutma.»

«Başüstüne, efendim!» Çavuş gülümsedi. Bu kısa buluşma, ona ve adamlarına yeni bir cesaret vermişti. Sean'ın kim olduğunu herkes bilirdi. O ve Matatu bir efsaneydiler.

«Canlarına okuyun, efendim!» diye seslendi Sean'ın arkasından. Sean helikopterin açık kapısından adama el sallarken hızla uzaklaştılar oradan.

Sean kaburgaları için beş altı tane kodein hapi yuttu. Matatu'yla açık kapının önünde durmuşlar, yüz elli metre altlarındaki ormana bakıyorlardı. Matatu'nun uçma korkusu ancak izlemenin çok önemli olduğu bu anlarda biraz bastırılabilirdi.

Şimdi de açık kapıdan öylesine eğiliyordu ki, Sean adamın düşmesini önlemek için belinden tutmak zorunda kalıyordu. Matatu tıpkı kuş kokusu almış bar av köpeği gibi titriyordu..

Birden eliyle bir işaret yapınca Sean pilota, «On derece sola!» diye seslendi..

Sean, Matatu'nun izi batıya doğru sürmesine bir anlam veremiyordu. Altlarındaki orman kesintisiz bir yığındı. Yaprakların tekdüzeliğini kıran kayalıklar arasında millerce mesafe vardı ve bunların hepsi de birbirine benziyordu.

Matatu iki dakika sonra yine bir işaret verdi. «Beş derece sağa,» dedi Sean.

Helikopter verilen emre uyup yön değiştirdi. Matatu özel sihirbazlığını gösteriyordu yine. Teröristleri yüz elli metre yüksekten görerek değil de, Sean'ın yıllar boyunca yüzlerce kere görmesiydi inanmayacağı bir sezgiyle izlemekteydi.

Sean'ın kolları arasındaki Matatu titreyerek efendisine döndü. Sırtması kulaklarına kadar yayılmıştı, dudakları heyecandan titriyordu. Rüzgârın etkisiyle gözleri yaşarmıştı.

«Aşağı!» deyip eliyle gösterdi.

«Aşağı!» diye seslendi Sean. Helikopter inerken dönüp Roland Ballantyne'a baktı.

Roland adamlarına bir işaret verdi. Hepsi oturdukları sıranın üssünde doğrulup kayışın ucundaki av köpekleri gibi öne eğildiler. Tek bir vücut halinde silahlarını kaldırıp doldurdular.

Helikopter kuru toprağın iki metre kadar üstündeydi. Sean' le Matatu atlayıp iniş bölgesini güvenceye aldılar. Onlar yüzleri dışarı dönük olarak mevzilendikten sonra Scout'lar da atlayıp çevre savunması mevzilerini aldılar, boşalan helikopter hemen yükseldi.

Mevzi aldıkları an Roland Ballantyne Sean'a sıkılı yumruğunu kaldırarak, «Tamam!» işaretini vermişti.

Birbirlerinden iyice ayrılan Sean ve Matatu ilerlediler. Scout'lar da yayılarak onları korumaya başladılar. Matatu grubu bir dizi yüksek kayanın bir huni oluşturduğu noktaya getirdi. Binlerce yıldır yağın yağmurlar sonunda kayalarda doğal bir merdiven oluşmuştu. Bu doğal geçidi kullanan fil sürüleri de meyili epey azaltmışlardı.

Kaçaklar gizlilik yerine sürati mi yeğleyeceklerdi? Pek belirli olmayan başka bir noktadan sarp kayalığa tırmanacak yerde, fillerin açtığı yoldan, mı gideceklerdi?

Matatu eliyle Sean'ın geçidin sağ yanını almasını işaret etti. Sean beyazların en usta iz sürücülerinden biriydi. Matatu çok değerli olan zamanı kazanmak için ona böyle basit bir

işte güvenebilirdi.

Sean yana kayarak güneşi kendisiyle iz sürdüğü toprak arasına aldı. İzleri aydınlatmak için iz sürücülerin başlıca yöntemlerinden biriydi bu. Tüm dikkatini önündeki toprağa vererek sırtını arkadan gelen Scout'lara emanet etmişti. Hepsi de esaslı insanlardı, onları kendisi eğitmişti.

İzi bulunca heyecanlı bir ürperti dolaştı sırtında. İz yamaca yakındı. Suyun aşındırdığı taşlardan biri yerinden oynatılmıştı. Toprağın oluşturduğu doğal kabın bir iki santim berisinde duruyordu. Matatu'ya haber vermeden önce emin olmak için kafası boyundaki taşa hafifçe dokundu, taş kıpırdadı. Evet, oynatılmıştı. Sean bir ılık çalınca Matatu lambadan çıkan cin gibi bir anda yanibaşında belirdi. Sean'ın taşı göstermesine gerek kalmamıştı. Matatu ilk bakışta durumu görmüş ve onaylarcasına başını sallamıştı.

Kaçaklar izlerini kaybetmekte ustaca davranıyorlardı. Tek sıra halinde yürüyorlar ve iz bırakmamak için nehir yatağındaki taşlara basıyorlardı. Bu taş da birinin ağırlığı altında hafifçe yerinden kaymıştı.

Matatu hızla öne fırladı. Yüz adım kadar sonra yaralı teröristin taşlardan birinin üstünden kayıp yumuşak beyaz kumların üstünde bıraktığı izi buldu. Sadece eğitilmiş bir göz üstteki kumlarla alttan çıkan kumlar arasındaki renk farkını görebilirdi.

Matatu eğilip hafif izi inceledi, üstteki kumları üfledi, kum zerrecikleri arasındaki renk farkını yaratan kumun nem oranını, güneşin açısını, rüzgârın gücünü ve en önemlisi de kumun yerinden oynamasından bu yana ne kadar zaman geçtiğini hesaplamaya koyuldu.

«İki Saat,» dedi sonunda. Sean onun bu tahminini hiç sorgusuz kabul etti.

«İki saat öndeler,» dedi Roland Ballantyne'a.

Roland şaşkınlıkla salladı başını. «Nasıl yapıyor bunu? Bizi dosdoğru buraya getirdi, şimdi de kesin bir saat veriyor. On beş dakikada sekiz saat kazandırdı bize. Bunu nasıl yapıyor, Sean?»

«Bilemem. Çikolata renkli bir mucizedir o.»

«Yeniden tavşan sıçraması yapabilir miyiz?» diye sordu Roland. Swahili dilini bilmediği için Sean sorusunu Matatu'ya çevirdi.

«Ndio, Bwana,» dedi Matatu. «Evet.»

Sean, «Yerde dört kişi bırak, suyolunu izlemeye devam etsinler, büyük bir olasılıkla tepede ize yine rastlayacaklardır,» dedi.

Roland emirlerini verdi, dört Scout yola koyuldu. Sean helikopteri aşağıya çağırırdı. Hep birlikte binip havalandılar.

Kuzeye doğru uçuyorlardı. Ancak havalanalı daha on dakika olmamıştı ki, Matatu, «Dön! Geri dön!» diye bağırdı.

Matatu kapıdan yarı beline kadar eğilmişken Sean'ın talimatı üzerine helikopter döndü. Matatu'nun başı iki yana sallanıyordu, ilk kez kararsız bir havası vardı.

Birden, «Aşağı!» diye bağırdı. İlerdeki böbrek biçimli bir çöküntüyü dolduran daha koyu yeşil bitki örtüsünü gösterdi.

Helikopter alçalınca Matatu çöküntünün uç tarafındaki düzlük alanı gösterdi.

Altlarındaki alan karınca yuvalarıyla kaplıydı. Bunlar bir insanın omuzlarına gelecek yükseklikte, bir mezarlıktaki mezar taşlarını andıran ve kaya kadar sert yükseltillerdi. İnişi güçleştireceklerdi.

Herif bizi en berbat yere indiriyor, diye düşündü Sean. Burasını özellikle neden seçti acaba?

Helikopter havada durmuştu. Sean ile Matatu atlayıp karınca yuvalarının arkasında mevzilendiler.

Sean öteki Scout'ların atlayışlarına bakmadan eli silahının tetiğinde olarak çevreyi tarıyordu gözleriyle. İndikleri yerin beş mil çevresinde bir terörist olması olasılığı milyonda bir olsa da, iniş güvenliğini hiç aksatmazlardı.

Burada yoklar, diye düşündüğü anda birden üzerlerine ateş edildi.

Sol kanatlarındaki çalılığın ardından başlamıştı makineli tüfek ateşi, önündeki karınca yuvasına isabet eden mermilerin çıkardığı toz toprak başından aşağı yağıyordu. Sean hemen olduğu yerde yuvarlanarak başka bir yuvanın ardına girdi ve ateşe başladı.

Scout'lardan sonuncusu helikopterden inerken vurulmuştu. Adamın ayakları yere değdiği anda karnına bir salvo isabet etmiş, onu üç adım geriye savurmuştu.

Sırtından çıkan kurşunlar vücudunun biçimini bozmuştu. Barsakları pembe bir şerit gibi uçuyordu berrak havada. Adam çalılıkların arasına yuvarlanıp gözden kayboldu.

Matatu bizi tam ortalarına indirdi, diye düşündü Sean. Bir yandan da ateş ediyordu. Bu kere çok iyiydi doğrusu. Heriflerin tam ortasına indirdi.

Aynı zamanda durum değerlendirmesi de yapıyordu. Teröristler'de kendileri kadar gafil avlanmış olmalıydı. Ne savunma ne de pusu hazırlayacak zaman bulamamışlardı. Belki de helikopter gürültüsünü duymalarının birkaç saniye arkasından Scout'ların aralarına inmeye başladıklarını görmüşlerdi.

Sean geçmiş deneyimle Shona gerillalarının birinci sınıf askerler olduğunu bilirdi.

Ancak iki zayıf noktaları vardı. Ateş kontrolleri çok zayıftı, ateş yoğunluğunun isabet ettirememenin yerini aldığına inanırlardı. İkinci zayıf noktaları da sürpriz, karşısında ani bir tepki gösterememeleri idi. Sean çalılıklar arasındaki grubun bir iki dakika sonra şaşkınlıktan dağılacağını biliyordu.

Kemerine asılı fosforlu elbombasını çıkardı, pimini çekerken, «Haydi Roland, tarama hattı! Yerlerine yerleşmeden üzerlerine!» diye bağırdı.

Roland da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki, Sean'ın sözü bitmeden adamlarına saldırı emri vermişti.

Scout'ların saldırısı başladıktan iki dakika sonra sona erdi. Bir vahşi köpek sürüsü karşısındaki süs köpekleri kadar çaresizdi teröristler. Scout'lar saldırıyı tamamladıktan sonra dönüp geri geldiler.

«Bölge güvenliğini sağlayın,» diye emretti Roland. Sean'den on beş yirmi metre uzaktaydı. Tüfeğinin namlusu havaya doğ Sıcak madenin çevresinden titrek bir serap gibi buharlar yükseliyordu. Roland Matatu'ya baktı. «Senin bu kara şeytan büyülü galiba.»

Matatu tek bir bıçak darbesiyle boğazını kestiği bir teröristin yanında doğrulmuştu.

Bıçağını bir yaprakla silerek Sean'ın yanındaki yerine koşarken Roland Ballantyne'a bakıp gülümsedi.

Aralarındaki çalılıkta gerillalardan birinin cesedi yatıyordu. Adamın eti ve giyecekleri hâlâ fosfor yanığıyla tütmekteydi, aldığı yaralardan kan içindeydi üstübaşı.

Roland Ballantyne adama dikkat etmeden yürüdü. Teröristin bu kadar yara aldıktan sonra sağ kalmış olması olanaksızdı.

Terörist birden olduğu yerde döndü. Parçalanmış göğsü altında bir Tokarev tabancası saklıyordu. Hayatının son anlarında tabancayı kaldırırken namlusuyla Roland'a dokunacak kadar yakındı.

«Roland!» Sean'ın bağırdığı anda Roland harekete geçtiyse de, artık çok geçti.

Kurşun iki karış mesafeden belkemiğine saplanacaktı.

Sean'ın silahını omuzlayacak zamanı yoktu. İcğüdüsel bir hareketle nişanlayarak kalçasından ateş etti. Kurşun teröristin yüzüne isabet etmişti. Adamın kafası olgun bir karpuz gibi parçalandı, sırtüstü savruldu. Tokarev yere düştü cansız parmakları arasından.

Roland Ballantyne ağır ağır doğruldu ve bir an ayakları dibinde yatan cesede baktı. Adamın bacakları savruluyor, gövdesi kasılıyordu. Roland kendi ölümlüğünü düşündü ve adamın fırlayan gözlerinde kendi ölümünün acısının yansıdığını gördü.

Bakışlarını adamdan ayırıp Sean'e baktı,

«Sana borçluyum,» dedi. Sonra adamlarına dönüp cesetleri toplamalarını emretti. Başları üstünde dolanan helikopterde yeşil plastikten ceset torbaları vardı.

Shasa ile Elsa çıktıkları balık avından Maison des Alizes'e dönmüşlerdi. Burası yüz yıl önce Fransız şeker baronlarından biri tarafından yaptırılmış olan geniş bir malikâneydi. Shasa'nın mimarları binayı eski haline getirerek restore etmişlerdi.

Bina yirmi dönüm bahçe içinde bir düğün pastası zarıflığında idi. Fransız baronu burada tropik bitkiler yetiştirmiş, Shasa da yıllar boyunca koleksiyona yenilerini eklemişti. En gurur duyduğu da parıl parıl havuzlar üstünde yüzen su zambaklarıydı.

Zambakların yapraklarının uzunluğu bir metreydi ve uçları kıvrıktı, çiçekleri de bir insan başı boyundaydı.

Maison des Alizes, Le Morne Brabant dağının hemen eteklerinde ve Black River'deki kulüp binasından arabayla sadece yirmi dakika uzaklıktaydı. Shasa'nın malikâneyi almasının başlıca nedeni de buydu. Burasına balıkçı kulübesi derdi.

«Eh, ötekiler de gelmişler,» dedi eve yaklaşırlarken.

Evin büyük giriş kapısı önündeki oto yolunda sekiz on araba park etmişti. Elsa'nın Cyndex 25'i üretecek fabrikayı kuran ve formülü geliştiren teknik müdürleriydi gelenler. Shasa, Alman müdür Werner Stolz'la Avrupa'daki ilk konuşmalar sırasında tanışmıştı.

Capricorn Kimya Sanayii'nin teknik müdürleri ve mühendisleri de toplantıya katılmak için Johannesburg'dan gelmişlerdi. Capricorn Courtney Holding'in bir kuruluşuydu. Garry* nin yönetimi altında Capricorn Afrika kıtasının en büyük suni gübre ve tarımsal ilaç

üreticisi olmuştu.

Şirketin ana fabrikası Transvaal sanayi üçgeni içinde Germişten kenti yakınlarındaydı. Halen fabrikanın zehirli haşere ilacı üreten ve sıkı güvenlik önlemleri alınmış bir bölümünü yeterli derecede büyütme olanağı vardı. Cyndex fabrikası kamuoyunda fazla bir gürültü uyandırmadan burada kurulabilirdi.

Pignatelli ve Capricorn şirketlerinin teknik temsilcileri yeni fabrikanın planları ve özellikleri hakkında konuşmak üzere bir araya gelmişlerdi. Bu konuşmaların Güney Afrika'da yer alması belirli nedenler yüzünden doğru olmayacaktı. Zaten Elsa da kendi grubundan kimsenin fabrikaya gitmemesi ve Pignatelli'ye uzanacak herhangi bir iz bulunmamasını baş koşul olarak ileri sürmüştü.

Mauritius böylece toplantı yeri olarak seçilmişti. Shasa on yıldan beri oradaki Maison des Alizes'e sahipti. Kendisiyle ailesi ve dostları sık sık orada olurlardı.

Burada olmaları pek bir yankı uyandırmazdı, Shasa, Mauritius hükümeti ve önemli kişileriyle çok yakın ilişki içindeydi. Mauritiüslüler aileyi saygın ve ayrıcalıklı konukları olarak kabul ederlerdi.

Bruno Pignatelli de hastalanmadan önce adaya sık sık gelen bir derin su avcısıydı. O yüzden Elsa da adada tanınır ve sayılırdı. Kimse onun özel işlerine burnunu sokmayacak, mühendisleri ve danışmanlarıyla Maison des Alizes'de konuk olma nedenlerini araştırmayacaktı.

Shasa'yla Elsa hâlâ dış görüntülerini dikkatle koruyorlar ve evin üst katında ayrı ama birbirine bağlı iki daireyi işgal ediyorlardı. Aile bu oyunu pek eğlenceli bulmaktaydı. Akşam kokteyl için aşağı indiklerinde hepsi onları bahçedeki çardakta bekliyordu!

Shasa krem rengi ipekli bir takım elbise giymişti. Elsa'nın üstünde de incecik bir şifon vardı.

Garry gülerek, «Şunlara bakın,» dedi. «insan bunların sadece arkadaş olduklarına inanır mı hiç?» Isabella ile Holly gülmemek için birbirlerine tutundular. Centaine bile gülümsemesini bir Japon yelpazesi ardında gizleyerek yanındaki mühendislerden birine döndü.

Senato oturumlarının devam etmesine rağmen Isabella'nın da orada olmaya hakkı vardı. Capricorn Kimya Sanayii'nin yönetim kurulundaydı. Cyndex projesini Chizora kampında ilk öğrendiğinden beri Capricorn'a çok yakın bir ilgi duymaya başlamıştı. Senatoda tarım komisyonuna seçilmeyi başarmıştı. Ondan sonra da Garry'ye kendisini Capricorn yönetim kuruluna alması için bir iki imada bulunması yetmişti. Kısa zamanda Capricorn yönetiminin değerli ve çalışkan bir üyesi olmuş, bütün yönetim kurulu toplantılarına katılmıştı. Cyndex projesiyle de yakından ilgilendiği için Garry bu toplantıya onu da almıştı.

Bu önceden planlanmamış tatile karısı Holly'yle çocuklarını da getirmişti Garry. Kendisi teknik konular içinde boğulacağı halde günün bir iki saatini ailesiyle geçirmeyi umuyordu. Holly son zamanlarda onu pek sık göremediğinden yakınıyordu zaten. Çocuklar da hızla büyüdükleri için onların çocukluklarının büyük bir bölümünü kaçırmış oluyordu.

Centaine Courtney-Malcomess ise son zamanlarda torunlarıyla birlikte olma fırsatını hiç kaçınmadığından, o da Johannesburg'un Lanseria özel havaalanından kalkan Lear jetine binmekte ısrar etmişti.

Aile çok kalabalık ve bagajları da epey fazla olduğundan diğer Capricorn müdürleri bir sonraki havayolları seferine kalmışlardı.

Maison des Alizes patlayacak gibiydi, bütün yataklar dolmuş, bebekler için çocuk odasına ilâve karyolalar yerleştirilmişti. Centaine bu kalabalıkla başedebilmek için kıyıda beş yıldızlı otel La Pirogue'un yedek personelini almak zorunda kalmıştı.

Sonra uçağı Johannesburg'a gönderip adada bulunmayan İmperial havyarıyla Krug şampanyası ve bebek maması gibi gerekli olan şeyleri getirtmişti.

Shasa ile Elsa şimdi aralarına katılırken şampanya su gibi akıyordu. Çardakta öpüşmeler, el sıkışmalar, sırtlara vurmalarla birbirlerini karşıladılar.

Elsa bir gece önce geldiğinde tanıştırmıştı Centaine'e. Centaine uzun uçak yolculuğundan yorgun düşmüşse de, birbirlerine hemen ısınmışlardı. Centaine kendine özgü bir jestle, çok düşünceli olduğu zamanlarda yaptığı gibi gözlerini kısarak bakmıştı kadına. Sonra gözleri normalleşmiş ve elini uzatmıştı.

Centaine İtalyanca olarak, «Shasa bana sizin hakkınızda çok iyi şeyler anlattı ama gerekenin yarısını bile anlatmadığını görüyorum şimdi,» dedi. Elsa bu kompliman ve kadının kendi dilini bu kadar iyi konuşması karşısında sevinerek gülümsedi.

«İtalyanca konuştuğunu bilmiyordum Sinyora Courtney-Malcomess,» dedi.

«Birbirimiz hakkında öğreneceğimiz daha pek çok şey var.»

«Bunu dört gözle bekleyeceğim.» Ortak pek çok şeyleri olduğunu ikisi de anlamışlardı. Şimdi çardağa gelince Elsa doğal olarak kadının yanına gidip yanağından öptü.

Eh, diye düşündü Centaine Elsa'nın koluna girerken, Shasa bunu bulmak için çok uğraştı, ama beklemeye de değmiş doğrusu.

Garry'nin çocukları çardağın altında koşuşup duruyorlar, çığıllıkları topluluğun ciddiliğini az da olsa bozuyordu.

Shasa torunlarına kötü kötü bakarak, «Doğrusu her gün biraz daha B. Henry'ye benziyorum,» dedi. «Küçük çocukların soyut olmalarını yeğlemeye başladım ben de.»

Centaine, torunun çocuklarını savurarak, «Hatırladığım kadarıyla o yaşta sen de onlardan farksızdın,» dedi.

Shasa söylenerek Pignatelli mühendisleriyle konuşmakta olan Bella'nın yanına gitti.

Isabella Alman müdüre karşı sevimli davranmaya karar vermişti. Kendisi için ortada gerçek dışı bir sahne vardı sanki. Bir Franko Zefirelli filminde oynuyor gibiydi Fildişinden yapılmış gibi parıltılı ev, ağaçların ve tropik bitkilerin garip biçimleri, havuzlarda yüzen dev yapraklı zambaklar ve altlarındaki binbir renkli süs balıkları, bunların hepsi bir düş sahnesiydi sanki. Çeşitli dillerde kopuk kopuk konuşmalar, kahkahalar ve çocukların bağrıışmaları bu topluluğun gerçek nedeniyle kıyaslanınca o kadar önemsizdi ki.

Nana bir ana kraliçeydi sanki Holly ile Elsa'nın üstündeki değerli şifon ve ipekli elbiseler bir işçinin bir yıllık ücretinden fazlaydı. Ve uzaklarda bir yerde kamuflaj üniforması giymiş

kendi Nicholası askerler ve teröristler eşliğinde savaşın çirkin silahlarıyla oynuyordu.

Kendisi bir bakkal ya da barmene benzeyen ama aslında da çirkin giysilerinden biri içinde ölüm tüccarlığı yapan kabak kafalı orta yaşlı bir adamla flört etmekteydi. Ağabeyi ve sevgili babasıyla şakalaşıyor ama aynı zamanda onlara ve yurduna ihanet etmeye hazırlanıyordu. İşte dışardan güzel, kültürlü zeki ve başarılı bir genç kadındı, kaderine ve çevresindeki dünyaya tam olarak hakimdi Oysa bu kabuğun içinde korkak ve şaşkın, ıstırap çeken, anlamadığı bir oyunda kimlikleri belirsiz güçlerin elinde oyuncak olan bir yaratıktı.

Birer birer, diye uyardı kendini. Adım adım... Ve bundan sonraki adımı Cydex 25 projesiydi.

Belki de Ramon'un söylediği son iş olacaktı bu. Onlara bunu verdikten sonra belki de ağlarından kaçmasına izin vereceklerdi. Ramon, Nicholas ve kendisi. Belki de o zaman bu karabasan sona erecekti.

Toplantı ertesi sabah Maison des Alizes'in yemek salonunda başladı. Otuz kişi alabilen ceviz masanın çevresinde ve büyük kanatlı tavan vantilatörlerinin altında oturup ölümden söz ettiler. Ölümün kimyasal yapısını ve mekanizmasını tartıştılar. Ölümün maliyetinin düşürülmesini ve ambalaj şeklini konuştular tıpkı patates kızartması ya da yüz kreminden söz eder gibi.

Isabella uzun masanın başında konuşulduğunu duyduğu şeylere bir tepki göstermemek için hazırlamıştı kendini. Ağabeyi Garry'nin gözlem gücünü asla küçük görmemeyi öğrenmişti. Kalın camlı gözlüğü ve iyi huylu yüz hatlarıyla gözden kaçırdığı pek az şey vardı. Isabella, göstereceği en küçük bir tiksinti ya da dehşet ifadesinin onun tarafından derhal fark edileceğini biliyordu. Bu da kendisinin projeye katılmasının sonu olurdu.

Pignatelli teknisyenleri bir dosya hazırlamışlardı. Domuz derisi kaplı birer kopya masanın üstüne bırakılmıştı. Çok kapsamlı olan araştırmada sinir gazının üretim, depolanma ve kullanım alanlarının her aşaması titizlikle incelenmişti.

Teknik müdür Werner Stolz satır satır açıkladı raporunu. Werner'in kesik Alman aksanıyla dehşet üzerine dehşet dile geldikçe Isabella kendini tutmasının ve yüz ifadesini tarafsız olarak korumasının giderek güçleştiğini görüyordu.

«Cyndex 25'in kendine özgü özellikleri vardır. Bunlar yüksek zehir oranı, süratli etki ve burunla ciğerler tarafından çabuk emilme özellikleridir. Diğer avantajları arasında maliyetinin ucuz olması başta gelir. İkili kimyasal yapısı nedeniyle, üretim, depolama ve nakil kolaylıkları vardır. Cyndex 25'i oluşturan iki madde birleşince ortaya çıkan gazın çok etkili ve kısa bir ömrü olur. Böylece kullanım alanında daha iyi kontrol sözkonusu dur. Düşman halkının ortadan kaldırılmasından sonra sözkonusu bölge daha çabuk bir biçimde dost kuvvetlerin kontrolüne Adam iyiliksever bir biçimde gülümseyerek baktı çevresine. «Şimdi bu özelliklerin ayrıntılarına inmek istiyorum. Önce zehirlilik konusunu ele alalım. Gaz veya aerosol biçiminde ciğerler tarafından alınan Cyndex 25'in dozajı LD₅₀'dir, yani düşmanın yüzde ellisini iki dakikada, yüzde yüzünü de on dakikada öldürür. Cyndex'in bir mikrolitresi bunun bir litrenin milyonda biri olduğunu belirteyim çıplak deriye temas ettiği takdirde insanı iki dakikada etkisiz hale getirir, on beş dakikada da öldürür. En yakın rakibi Sarin'den dört kere daha güçlüdür. Şimdi de maliyete geleyim. Lütfen dosyanın on ikinci sayfasını açın.»

Öğrenciler gibi adamın dediğini yaptılar. Werner Stolz devam etti: «Fabrikanın şu anda yirmi milyon Amerikan dolarına ve üretimin de kilo başına yirmi dolara malolacağı hesaplanmıştır. Bir kıyaslama yapmak gerekirse, tüm fabrikanın maliyeti bir tek Harrier jet uçağına eşittir ve ülkenin on iki aylık savunmasını garantileyecek stokun maliyeti de elli Sidewinder roketi fiyatıdır... »

«İşte bu geri çeviremeyeceğimiz bir teklif.» diyerek güldü Garry. Isabella ağabeyine duyduğu nefretin yoğunluğu karşısında şaşırıldı.

Böyle bir konuda nasıl da şaka yapabiliyor, diye düşündü. Yüzüne bakmaya cesaret edemedi. Düşüncelerini okuyabilirdi. Werner anlayışla karşıladığını göstermek için Garry'ye bakıp başını salladı.

«Cyndex'in kullanılması için özel bir araca, da gerek yoktur. Tarımsal alanda her gün kullanılan tipten havadan ilaçlama uçakları bu iş için yeterlidir. Gaz askeri toplarla da atılabilir. Armscor tarafından geliştirilmekte olan yeni G5 uzun menzilli havan topu bu iş için idealdir.»

Öğlen toplantıya ara verip havuzda biraz yüzdükten sonra terasta yemek yediler. Bu arada en çok konuşulan konu Elsa ile Shasa'nın Salzburg Festivalinde Herbert Karayan yönetimindeki Berlin Filarmoni Orkestrasını dinlemeleri oldu. Sonra yemek salonuna dönüp Cyndex 25 zehirlenme belirtilerini dinlediler.

«İnsanlarda hiç denenmemiş olmasına rağmen Cyndex'in diğer G tipi sinir gazlarından pek bir fark göstereceğini sanmıyoruz,» dedi Warner. «Göğüste bir sıkışma ve soluk alma güçlüğü, burnun şiddetle akması, gözlerde yakıcı bir ağrı ve görme duyusunun zayıflaması. Bu belirtiler arttıkça ağızda aşırı tükürüklenme ve köpüklenme, ter ve titreme, bulantı ve geğirti, mide yanması ve karın ağrısı, son olarak da şiddetli kusma ve ishal. Bunların ardından idrar tutamama gözlerden, burundan, ağız ve cinsel organlardan kan gelmesi.

«Ancak ölüm nedeni soluma sisteminin çalışmamasından kaynaklanacaktır. Cyndex

üstün zehirliğini kana geçişteki kolaylıkla sağlamaktadır.»'

Werner'in sözü bittikten sonra tam bir dakika kimse konuş m adi . Sonunda Garry, «Cyndex insan üstünde hiç kullanılmadı ise bu belirtileri nasıl biliyorsunuz?» diye sordu.

«G tipi başka gazların ve özellikle Sarin'in kullanımından,» Warner durakladı, konuşmaya başladığından beri ilk kez biraz çekinir gibi olmuştu. «Gaz laboratuvarında şempanzeler üstünde kullanılmıştı.»

Isabella duyduğu tiksinti ve nefreti göstermemek için çok güç tutuyordu kendini.

Ancak müdür sözüne devam edince dehşetini artık kontrol edemedi.

«Şempanzelerin çok pahalı laboratuvar hayvanları olduğu ortaya Çıktı,» diye devam etti Warner. «Ama sizler, Güney Afrika'ya özgü olan çok büyük miktarlarda bulunan Papio ursunus maymununa sahip olduğunuz için talihlisiniz.»

«Yani canlı hayvanlar üstünde mi deneme yapılacak?» diye sordu Isabella. Sesi kendi kulağına bile fazla tiz gelmişti. Kendini tutamadığı için pişman olarak hemen toparlanmaya çalıştı. «Yani, bu ille de gerekli mi?»

Hepsi ona bakıyorlardı şimdi. Sessizliği bozan Garry oldu.

Yumuşak bir sesle konuşuyor olmasına rağmen, gözlük camlarının ardında bir çelik parıltısı vardı. «Maymun en sevdiğim hayvanlardan biri değildir. Onların Camdeboo'da yeni doğmuş kuzuları öldürdüklerini gördüm. Nana sana onların gül ve sebze bahçelerinde neler yaptıklarını anlatır. Canlı bir şeye gereksiz bir acı verilmesinin hoşnutsuzluğunu hepimizin paylaştığından eminim. Ancak burada ülkemizin savunulması, ulusumuzun güvenliği ve Courtney servetinden milyonlarca dolar harcanması konuşuluyor.»

Garry babasına baktı, Shasa onu onayladığını gösterir bir şekilde başını salladı.

«Kısacası korkarım ki sorduğun sorunun cevabı evettir. Deneme yapmalıyız.

Bizim insanlarımız yerine hayvanların ölmesi tercih edilir. Hoş bir düşünce değil ama gerekli. Kusura bakma, Bella. Eğer rahatsız oluyorsan bu projeye bundan sonra İlgilenmezsin. Capricorn 3'önetim kurulu üyeliğinden istifa edersin ve bu konu burada kapanır. Hepimiz duygularını anlayıp saygı göstereceğiz sana.»

«Hayır.» Isabella başını salladı. «Bunun gerekliliğini anlıyorum. Bu konuyu ortaya attığım için özür dilerim.» Nicholas ile Ramon'u az daha kaybedeceğini anlamıştı.

Onların güvenlik ve kurtuluşları ödeyeceği her bedelden daha önemliydi. Gülerek, «Benden o kadar kolay kurtulamazsın,» dedi. «Yerimi koruyacağım, çok teşekkür ederim sana.»

Garry bir an kızkardeşinin yüzüne baktı. «Güzel. Bu işi hallettiğimize sevindim.»

Sonra tüm dikkatini Warner Stolz'a verdi yine.

Isabella yüzüne saygılı bir dikkat ifadesi yerleştirerek ellerini kucağında kavuşturdu. Kırmızı Gül'ün rapor etmekten hiç vicdan azabı duymayacağı bir iş olacak, diye düşündü.

Isabella Cape Town'a döndükten üç gün sonra Kırmızı Gül raporunu gönderdi.

Yıllar boyunca kendisiyle kendini kontrol eden güçlerle arasında bir düzen kurulmuştu.

Verecek bir haberi olduğu zaman Londra'daki adrese bir Kırmızı Gül telgrafı gönderir ve yirmi dört saat içinde raporu bırakacağı yerin talimatını alırdı. Porsche'sini şu saatte şuraya park etmesini söylerlerdi. Burası hep bir otopark olurdu.

Isabella mesajını bir kâğıda yazar, zarfı sürücü koltuğunun altına bırakır ve arabanın kapısını kilitlemeden giderdi. Yarım saat kadar sonra döndüğünde zarf alınmış olurdu. Kendisine bir talimat vermek için de aynı yolu kullanırlardı. Bu kere arabaya döndüğünde koltuğun altında bir zarf buldu.

Maison des Alizes'deki toplantıdan sonra Garry deri kaplı dosyaları kendi eliyle toplamış ve içindekileri kâğıt parçalayıcısına kendisi atmıştı. Cyndex projesinin yetkili olmayan bir ele düşmemesi için çok dikkat gösteriyordu. Isabella konuşmalar arasında bir iki not almış, Garry bunları da elinden almıştı.

«Bana güvenmiyor musun yoksa?» diye Isabella şaka etti. Garry de güldü ama kararlılığından da vazgeçmedi.

«Kendime bile güvenmem bu konuda. Hatırlayamadığın bir ayrıntı olursa gelir bana sorarsın, Bella, ama sakın ha bir yere bir not bile alayım deme.»

Isabella konunun üstünde durmamıştı.

Bakacak notu olmamasına rağmen gönderdiği raporda aksayan tek şey Cyndex 25'in kimyasal bileşimiydi. Ancak fabrikanın yerini ve ne zaman yapılmaya başlanacağını bildirmişti. Fabrikanın yedi ay içinde üretime geçmesi öngörülmüştü.

Pignatelli şirketi yeni fabrikaya personel sağlamayı reddetmişti. Burada çalışacak kişilerin İngiltere ve İsrail'den getirilmesi düşünülüyordu. Toplantıda bunlar hakkında çok geniş bir güvenlik araştırmasının da yapılması konuşulmuştu.

Isabella'nın raporunun geri kalan bölümünde nakliye, depolama ve gazın savaş halinde kullanılması durumları ele alınıyordu. Güney Afrika hava kuvvetlerinin Puma helikopterleri ve impala jet uçakları küçük bir tadilatla kullanılabilirdi. Bunun dışında G5 havanı için '155 mm. KS (Kimyasal Savaş) ERFB Cargo1 adıyla bir mermi üretilip denenecekti. Bu mermi on bir kilo Cyndex 25 'i otuz beş kilometre uzağa atabilecekti.

Merminin hedefe doğru giderken merkezkaç kuvvetiyle açılacak kapaklarından iki gaz hedefe isabet ettiği anda karışarak Cyndex 25'i oluşturacaktı.

Isabella bu bilginin değerini takdir ettiği için yirmi altı sayfalık raporunun altına şu cümleyi ekledi.

«Kırmızı Gül mümkün olduğu kadar çabuk bir görüşme istiyor.»

Raporunu verdikten sonra heyecanla beklemeye başladıysa da, hiçbir karşılık alamadı.

Aradan zaman geçtikçe küstahlığı için cezalandırılmakta olduğunu anladı. İlk başlarda bunu umursamadı. Ama haftalar aylara dönüşünce gerçekten kaygılanmaya başlamıştı. İkinci ayın sonunda Londra adresine özür dileyen bir not gönderdi.

«Kırmızı Gül görüşme isteminde bulunmuş olmaktan pişman olmuştur. İtaatsizlik düşünülmüş değildi. Yeni emirlerinizi bekliyorum.»

Emirler gelene kadar bir ay daha geçti. Capricorn Kimyadan yeni Cyndex fabrikası için eleman bulmak üzere Londra ve İsrail'e gidecek ekipte yer alması isteniyordu.

Isabella bu ekibe katılmasını haklı kılacak bir yol bulamıyordu. Garry'nin kuşkusunu uyandırmadan nasıl bir mazeret ileri sürebilirdi ki Capricorn'un bir sonraki yönetim kurulu toplantısına kadar haftalar boyunca hep bunu düşündü. Toplantıda her şeyin birdenbire yerine oturmasına da en çok şaşan yine o olmuştu.

Konuşmalar arasında gündemde olmamasına rağmen işe yeni alınacak kadrolar sorunu ortaya atılınca Isabella bunun beklediği fırsat olduğunu anlamış ve konudaki görüşlerini büyük bir titizlikle anlatmıştı.

Sözünü bitirdiğinde Garry'yi etkilemiş olduğunu gördü. Garry pek de alaylı olmayan bir sesle, «Belki de bu iş için seni göndermeliyiz, Doktor Courtney,» dedi.

Isabella fazla hevesli görünmemeye çalışarak omuzlarını silkti. «Neden olmasın? Biraz alışveriş de yapardım, zaten bir iki yeni eteğe ihtiyacım var.»

«Tipik kadın,» dedi Garry.

Ancak altı hafta sonra Isabella Cadogan Meydanındaki evdeydi. Capricorn'un personel müdürü eve yakın olan Berkeley •Oteline yerleşmişti. Adaylarla görüşmeleri ikisi evin yemek salonunda yapıyorlardı.

Isabella'nın Londra'ya geldiği gece biri telefonda kendisini aradı. Isabella adamın sesini tanımadı. Mesaj çok sadeydi.

«Kırmızı Gül. Yarın Benjamin Afrika ile görüşeceksin. Onun işe alınmasını sağla.»

Isabella bu adı hatırlamadığı için dosyasındaki müracaatlara baktı. Benjamin Afrika Cape Town doğumluydu. Akademik niteliklerinin yeterli olmasına rağmen çok genç, yirmi dört yaşındaydı. Leeds Üniversitesinden kimya mühendisi olarak mezun olmuş ve ICI'nin Liverpool yakınlarındaki bir fabrikasında iki yıl çalışmıştı. Verdikleri bu ücretle Isabella Güney Afrika'da ondan daha iyi nitelikte yüz kişi bulurdu.

Genci boş yüksek mevkilerden birine sokamazdı. Ancak elinde iki yer daha vardı.

Benjamin Afrika o gün görüşülecek üçüncü kişiydi. Sabah saat on birde Cadogan Meydanındaki evin yemek salonuna girdiğinde Isabella iliklerini donduran bir paniğe kapıldı.

Benjamin Afrika bir melezdi ama kendisini şaşırtan bu değildi. Benjamin Afrika üvey kardeşiydi, Ben Gama diye bildiği kişi, annesiyle ünlü terörist ve zenci devrimci Moses Gama'nın piçi.

Genci karşısında görünce öylesine şok olmuştu ki, bir an hiç ses çıkaramadı. Ne onun ne de annesi Tara Courtney'in adının Weltevreden'de hiç ağza alınmadığını düşünüyordu. Aradan bu kadar yıl geçmiş olmasına rağmen kendilerini saran skandal ve trajedi ailenin üzerinden gölgesini asla eksik etmemişti. Benjamin'i Courtney şirketlerinden birine alması mümkün olabilir miydi? Nana ile Shasa çıldırırlardı. Sonra Garry...

Neyse ki Capricorn'un personel müdürü de sıkıntı içindeydi ve onun sıkıntısının Isabella'nınkiyle bir ilgisi yoktu. Benjamin'in derisinin rengiydi adamı şaşırtan.

Benjamin genci tanıdığını belli etmediği için Isabella da onun gibi davrandı.

Personel müdürü birden ayağa fırladı. İlk andaki tepkisini saklamak için Benjamin'in elini tutup sıktı.

«Adım David Meekin, Capricorn personel müdürüyüm. Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum, genç adam.» Benjamin'in oturması için bir iskemle çekti.

«Belgelerinizi ve hayat hikâyenizi inceledik. Çok ama çok etkileyici.»

Benjamin'i oturtup sigara tuttu. «Bu da Capricorn müdürlerinden Doktor Courtney.»

Benjamin doğrulup selam verdi. «Nasılsınız, hanımefendi?»

Isabella konuşmaya cesaret edemiyordu. Başını sallayarak genci selamladıktan sonra tüm dikkatini başvuru dosyasına verdi, Meekin'de mülakata başladı.

Meekin Benjamin'in ICI 'de ne iş yaptığı bu işi neden istediği gibi sıradan soruları soruyorsa da, bunu pek isteyerek yapmadığı belliydi. Mülakatın bir an önce sona ermesini istiyordu. Bu arada Isabella da kendi planlarını yapmakla meşguldü. Ben'in Afrika soyadını kendisi tanımamıştı, o zaman evdekilerin hiçbiri de tanımazdı. Zaten bildiği kadarıyla Michael'in dışında hiçbiri Ben'i görmüş değildi. Görmeleri için de bir neden yoktu. Weltevreden'den bin mil uzakta bir kentte yüz fabrikanın birinin epey alt düzey bir memuru olacaktı. Michael'in kendisini ye Ben'i destekleyeceğine kesin olarak güveniyordu.

David Meekin'in soracak başka sorusu kalmamıştı, dönüp Isabella'ya baktı.

«Bay Afrika, anladığım kadarıyla Cape Town'da doğmuşsunuz,» diye Isabella ilk kez konuştu. «Hâlâ Güney Afrika yurttaşı mısınız? İngiliz yurttaşlığına geçmediniz mi?»

«Hayır, Dr. Courtney.» Ben başını salladı. «Hâlâ Güney Afrikalıyım. Londra'daki Güney Afrika Evi tarafından verilen bir pasaportum var.»

«Güzel. Bize biraz da ailenizden söz eder misiniz? Hâlâ Cape Town'da mi yaşıyorlar?»

«Annem ve babam öğretmendi, ikisi de 1969 da Cape Town'da bir araba kazasında öldüler.»

«Çok üzüldüm.» Isabella dosyaya baktı. Anneleri Tara'nın Ben'in doğumunu sahte bir nüfus kağıdıyla saklamaya çalışmış olabilirdi. Bunu kolaylıkla inceleyebilirdi. Başını kaldırdı yine.

«Şimdi soracağım şey için umarım beni bağışlarsınız, Bay Afrika. Bu size gereksiz olarak gelebilir. Ancak, Capricorn Armscor ile iş yapan bir kuruluştur ve bu yüzden tüm çalışanları Güney Afrika polisi tarafından güvenlik kontrolünden geçirilir.

Herhangi bir politik kuruluşun eskiden veya halen üyesi olup olmadığınıza bize açıkça söylemenizi rica ederim.»

Ben hafifçe gülümsedi. Gerçekten yakışıklı bir gençti. Bir şans eseri olarak her iki ırkın da en iyi hatlarını almıştı. «AUK üyesi olup olmadığımı merak ediyorsunuz sanırım,» dedi.

«Ya da başka bir radikal politik kuruluşun.»

«Ben politik bir insan değilim, Dr. Courtney. Ben bir mühendis ve bilim adamıyım. Sadece Mühendisler Derneği üyesiyim, o kadar.» Yani politikayla ilgisi yok muydu?

Isabella son karşılaşmalarındaki politik tartışmalarını hatırlıyordu. Ne kadar geçmişti aradan? Yaklaşık sekiz yıl olduğunu farkedince şaşırıp birden. Oysa kendisinin Kırmızı Gül olarak bu konuda talimat almış olması Ben'in yalan söylediğini ortaya çıkarıyordu. Ancak Isabella'nın da kendini güvenceye alması gerekiyordu.

«Sorularının kişisel niteliğini hoş göreceğinizi umarım, ama vereceğiniz dürüst yanıtlar

ilerde hepimizi sıkıntılı bir duruma düşmekten koruyacaktır. Güney Afrika'daki ırksal durumun farkındasınız sanırım. Melez bir insan olarak oy verme hakkınız olmayacak, ayrıca ırk ayrımı olarak anılan bir politikaya ve yasalara tabi olacaksınız ki, bu da burada İngiltere'de doğal olarak sahip olduğunuz pek çok özgürlüğünüzü kısıtlayacaktır.»

«İrk ayrımı politikasını biliyorum.»

«O zaman neden burada sahip olduğunuz şeylerden vazgeçip ikinci sınıf bir yurttaş olarak görüleceğiniz ve ilerleme olanaklarınızın derinizin rengiyle sınırlı olduğu bir ülkeye dönmek istiyorsunuz?»

«Ben bir Afrikalıyım, Dr. Courtney. Yurduma dönmek istiyorum. Yurduma ve halkıma yararlı olabileceğime inanıyorum. Doğduğum ülkede kendim için iyi bir yaşam yaratabileceğime inanıyorum.»

Uzun birkaç saniye birbirlerine baktılar. «Bu duygularınızda bir kusur göremiyorum, Bay Afrika,» dedi Isabella. «Bizimle konuşmaya geldiğiniz için size teşekkür ederim. Adresiniz ve telefon numaranız var. Olumlu ya da olumsuz yanıtımızı size ilk fırsatta bildireceğiz.»

Ben çıktıktan sonra ne Isabella ne de Meekin bir süre konuştular. Isabella kalkıp pencereye gitti. Aşağı bakınca Ben'in kapıdan çıktığını gördü. Ben pardesüsünü ilikledikten sonra başını kaldırıp ikinci kat penceresindeki ablasını gördü. Eliyle kadını selamladıktan sonra yürüyüp köşeyi döndü.

«Eh, bunu listeden silebiliriz,» dedi David Meekin.

«Neden?»

Meekin şaşırıldı. Kadının kendisiyle aynı fikirde olacağını sanmıştı.

«Nitelikleri, deneyimi... »

«Derisinin rengi mi?»

«O da var. Capricorn'da beyaz işçilere emir verme durumunda olabilir. Emri altında çalışan beyaz kadınlar olabilir. Hoş olmayan bir durum yaratır bu.»

«Başka Courtney şirketlerinde en az on tane karaderili ve melez çalışıyor ama.»

«Biliyorum. Ama onların emrinde beyazlar değil, karaderililer ve melezler çalışır.»

«Babam ve ağabeyim karaderili ve melezleri yönetici kadrolara yükseltmek isterler. Özellikle ağabeyim ülkemizin uzun vadeli huzuru için tek çarenin toplumumuzun bütün kesimlerinin refah ve sorumluluğa kavuşturulması olduğunu savunur.»

«Bu görüşe candan katılıyorum.»

«Bay Afrika'yı kişilik sahibi bir genç olarak gördüm. Üst kadrolar için biraz fazla genç ve deneyimsiz olduğunu kabul ederim, ancak... »

Meekin usta bir şirket politikacısı olarak hemen yön değiştirdi. «Bence Afrika'yı teknik müdür yardımcılığı görevine yerleştirebiliriz.»

«Size katılıyorum.» Isabella en tatlı gülümsemesiyle baktı adama.

Değerlendirmesi haklı çıkmıştı. David Meekin'in en sıkı korunan ilkeleri bile pazarlığa tabiydi.

O gün saat dörtte sonuncu adayla da konuştuktan sonra Meekin evden çıkar çıkmaz Isabella annesine telefon etti.

«İyi günler, Lord Kitchener Oteli.» Isabella annesinin sesini tanımıştı.

«Merhaba, Tara. Ben Isabella. Isabella Courtney, kızın.»

«Bella, yavrum. Görüşmeyeli o kadar çok oldu ki. Dur bakayım, en az sekiz yıl. Anneni unuttun sanmıştım.» Isabella'da hep bir suçluluk duygusu yaratırdı annesi.

«Özür dilerim, Tara. Hayat öyle hızla akıp gidiyor ki... hiçbir şeye zaman bulamıyorum sanki...»

«Biliyorum. Mickey şenin çok zeki ve başarılı olduğunu anlattı. Şimdi Dr.Courtney'mişsin ve de bir Senatör. Bella, kendilerini Ulusal Parti diye adlandıran o ırkçı yobazlarla nasıl birlikte olabiliyorsun? Başka bir uygar toplumda olsa, John Vorster çoktan ipe çekilmişti.»

Isabella annesinin sözünü kesti. «Tara, Ben orada mı?»

«Sevgili kızımın annesiyle konuşmak istemeyeceğini düşünmeliydim. Ben'i çağırayım.»

Ben hemen geldi telefona.

«Konuşmamız gerek.»

«Merhaba, Bella.»

«Nerede?»

«Hatchards'da. »

«Piccadilly'deki kitapçı mı? Tamam. Kaçta?»

«Yarın sabah, Onda,»

Ben, Afrika Romanları bölümünde bir kitaba bakıyordu. Isabella kardeşinin yanında durup raftan rastgele bir kitap aldı.

«Ben, bu işin ne anlama geldiğini bilmiyorum.»

«Bir işe talip oldum, Bella. Bu kadar basit işte. » Ben gülümseyerek baktı ablasına «Bilmek de istemiyorum,» diye aceleyle devam etti Isabella. «Söyle, gerçekten Afrika adına çıkarılmış geçerli belgelerin var mı?»

«Tara nüfusa kaydımı dostları olan bir melez çiftin adına geçirtti. Babamla evlenmemişti, ilişkileri yasadışıydı. Moses Gama'ya âşık olup beni doğurduğu için hapse atılabilirdi.» Ben çok rahat konuşuyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme bile vardı. Isabella yüzünde bir öfke ya da kırgınlık belirtisi aradıysa da, hiçbir şey bulamadı. «Resmen adım Benjamin Afrika. Bu adla bir nüfus kâğıdım ve Güney Afrika pasaportum var.»

«Seni uyarmalıyım, Ben. Ailenin Courtney kanadında müthiş bir kırgınlık ve nefret var. Baban Nana'nın ikinci kocasını öldürmekten suçlu bulunmuştu, Centaine Courtney-Malcomess'in kocasını yani.»

«Biliyorum.»

«Sen ve ben Güney Afrika'da birbirimizi tanıdığımızı asla belli edemeyiz.»

«Anlıyorum.»

«Babaannem ya da babam senin kimliğini öğrenirlerse, neler olacağını kestiremiyorum doğrusu.»

«Bunu benden öğrenmeyeceklerdir.»

«Senin yerinde olsaydım... » Isabella sözünü yarıda kesip sesini alçalttı. «Dikkatli ol,

Ben. Seninle yakınlaşmak için hiç fırsatımız, olmadı. Yine de kardeşimsin ama. Başına bir şey gelmesini istemem.»

«Teşekkür ederim, Bella.» Ben hâlâ hafifçe gülümsemeye devam ediyordu, Isabella o perdeyi asla aralayamayacağını anladı.

«Michael'e senin döndüğünü haber vereceğim. Sana elimden gelen her yardımı yapacağıma inan lütfen. Bana ihtiyacın olursa Michael'e haber verirsin. Memlekete geldikten sonra birbirimizle ilişki kurmamız daha doğru olur.»

Isabella elindeki kitabı bırakıp kardeşine sarıldı.

«Beri, Ben! Ne korkunç bir dünyada yaşıyoruz. Kardeşiz ama yinede... Zalim ve insanlık dışı bir şey bu, nefret ediyorum bundan!»

«Belki de dünyanın değiştirilmesine yardımcı olabiliriz.» Ben de kızkardeşini kucakladı, sonra hemen ayrıldılar.

«Sana asla anlatamayacağım pek çok şey var, Ben. Bizim kontrolümüz dışında olan güçler. Onlara karşı gelmeye çalışırsak eziliriz. Bizim için çok güçlüdür onlar.»

«Yine de içimizden bazılarının denemesi gerek.»

«Böyle konuştuğun zaman beni korkutuyorsun, Ben.»

«Elveda Bella, işler baştan başka türlü olsaydı sanırım birbirimiz için çok yararlı olurduk.» Elindeki kitabı yerine bırakıp arkasına bakmadan çıktı gitti.

Isabella'nın Johannesburg'da olduğu zamanlar Garry ile Holly'nin yanında kalması yıllardır bir gelenek olmuştu.

Holly eş ve analık rolünü üstlenmek için mesleğini terk etmeden önce ülkenin en ileri gelen mimarlarından biriydi. Çizimleri uluslararası ödüller almıştı. Sıra kendi evlerini yapmaya gelince, zaten eliaçık bir insan olan Garry, karısına açık çek vermiş ve şaheserini yaratması için onu özendirmişti. Holly sonunda öyle bir şey ortaya çıkarmıştı ki, ev Isabella'nın en sevdiği bir yer olmuştu. Weltevreden'e bile yeğlerdi orasını.

Her zaman olduğu gibi kahvaltılarını minyatür gölün üstündeki insan yapısı adada ediyorlardı. Güneşin dünyayı böyle pırıl pırıl aydınlattığı sabahlarda pagodanın elektrik motorlarıyla hareket eden çatısı geriye kayar ve açılırdı.

Büyük çocuklar okul üniformaları içindeydiler. Isabella Garry'nin bir yaşındaki en küçük kızının mamasını veriyordu. Tüm bastırılmış analık içgüdüleri uyanıyordu kızı beslerken.

Kısa kollu gömleği ve parlak renkli geniş askılarıyla sofranın başında oturan Garry günün ilk purosunu yaktı.

«Beni fazla hassas olmakla suçlayan kimdi?» diye sordu Isabella, yeğeninin ağzına bir kaşık dolusu yumurta sokarken.

«Hassas olup olmamak söz konusu değil,» diye Garry biraz yüksek bir sesle itiraz etti. «Bu sabah beş toplantım var, akşam da Holly'nin yardımseverler balosuna gideceğim. Bana da acı biraz, Bella.»

«O toplantılardan herhangi birini iptal edebilirdin. Hatta isteseydin hepsini de ederdin.»

«Bak Bella, orada o kadar çok politikacı ve general olacak ki, benim varlığım olaya hiçbir şey katmayacaktır.»

«Laf ebeliği yapma, Teddy. Kaçıyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz.»

Garry sahte kahkahalarından birini atarak Holly'ye döndü. «Bu akşam orada saat kaçta olmamız gerek, sevgilim.»

Ama Holly Isabella'nın tarafını tutuyordu.

«Bella'yı neden bu pis işe bulaştırıyorsun?»

«Benim bir şey yaptığım yok.» Garry'nin alınganlığı inandırıcı değildi. «Bu tümüyle onun kendi kararı.» Saatine baktı, sonra sahte bir öfkeyle kaşlarını çatıp çocuklara döndü.

«Siz canavarlar okula geç kalacaksınız. Yürüyün bakalım!» Çocuklar hiçbir korku belirtisi göstermeden babalarını öpmek için sıraya girdiler, sonra da bağıra çağıra gittiler.

«Ben de gidiyorum.» Bella küçük kızın ağzını silip ayağa kalktı. Ama Garry kendisini durdurdu.

«Bak Bella, özür dilerim. Bu işi yüreğinin kaldıramayacağını ima ettiğimi biliyorum.

Ama sen tanıdığım erkekler kadar güçlüsün en az. Bunu kanıtlamana gerek yok.»

«Şu halde kendi korkaklığını itiraf ediyorsun demek?»

«Tamam,» diye pes etti Garry. «Denemeyi seyretmek istemiyorum. Sen de seyretmek zorunda değilsin ama.»

«Ben Capricorn'un müdürlerinden biriyim.» Isabella el çantasıyla evrak çantasını aldı. «Saat sekizde görüşürüz.»

Porsche'sine biner binmez bir suçluluk duygusu hissetti içinde. Cyndex 25 denemelerini izlemek istemesinin gerçek nedeni ne görev aşkıydı, ne de ne kadar sert olduğunu kanıtlama arzusu. Son Kırmızı Gül mesajında denemelerin başarıyla sonuçlandığını bildirmesinden sonra Nicky'yle görüşeceği bildirilmişti.

Germiston'a yeni açılan yolda gitmek bir saat sürdü. Capricorn Kimya fabrikasını Holly çizmişti. Her tarafta çimenlikler ve çiçek tarhları vardı, arazi yapısından çok ustaca yararlanıp fabrika binasının en hoş olmayan bölümlerini saklayabilmişti. Cam ve doğal taşla örtebileceği bölümlere ise öncelik tanınmıştı.

Isabella bahçe kapısının kilidine elektronik anahtar kartını sokunca kapılar açıldı.

Üniformalı bekçiler kendisini selamladılar.

Büyük idare binasının arkasındaki konuk otoparkı silme doluydu. Gelen arabaların çoğunda bakan plakaları ya da kaputlarında askeri flamalar vardı.

Isabella asansörle müdür dairesine çıkınca hemen çevresine bakındı. Küçük ve âdeta samimi bir kalabalık vardı. Hepsi yirmi kişi kadardı ve içlerindeki tek kadın kendisiydi. Politikacılar ve memurlar koyu renk elbiseler, askerler de üniformalarını giymişlerdi. Güvenlik polisi de içlerinde olmak üzere silahlı kuvvetlerin her kolu kurmay ve general rütbelerinde temsil edilmekteydi.

Isabella odadakilerin yarısından çoğunu tanıyordu. Bir kenarda üzerinde içki şişeleri de bulunan bir masa vardı ama kimse kahveden sert bir şey içmemekteydi.

Konuşmalar genellikle Afrikaanca dilinde yapılıyordu ve Isabella bir kere daha iki beyaz

İrk arasındaki başlıca farkı görerek şaşıtı. İngiliz asıllılar konfor ve mülkiyetle, maliye ve ticaretle ilgileniyorlardı. Afrikaanderler ise politik ve askeri güçle. Ülkenin en güçlü insanlarından bazıları buradaydı. Courtney'lerle kıyaslanınca yoksul sayılacakları halde, politik etkinlikleriyle tüm topluma hakim bulunuyorlardı. Bu açıdan Courtney'ler bir hiçti. Askerler kendi güç kaleleri içinde öyle özel bir sınıf oluştururlardı ki, onların gücü karşısında devlet başkanının bile boynu kıldan inceydi, Isabella birkaç saniye içinde, topluluğun en güçlü kişilerini saptamış ve diğerlerinin ellerini sıkıp bir iki kelime mırıldanarak onlara doğru yürümeye başlamıştı. Bu erkek toplumunda kendine olağandışı bir yer açabilmişti. Kendisini neredeyse eşitleri olarak kabul ediyorlardı.

Isabella, bir tür fahri erkeğim ben de, diye düşünerek savunma bakanının elini sıktı, sonra da dostça bir gülümsemeyle yardımcısına döndü.

«İyi günler, General De La Rey.» Lothar De La Rey Isabella'nın hayatının ilk büyük aşkı olmuştu. Altı ay birlikte yaşamışlar, sonra erkek onu bırakıp Reformcu Hollanda kilisesinden iyi bir Afrikaander kızıyla evlenmişti. Bu evliliği yapmasaydı şimdi bakan vekili olamazdı. Oysa şimdi politik geleceğinin sınırı olmadığı söyleniyordu.

«İyi günler, Dr. Courtney.» Lothar da saygılıydı ama bakışlarını kadının yüzünde tutmayı başaramadı. Gizli bir takdirle tepeden tırnağa kadar eski sevgilisinin vücudunu süzdü.

Isabella hayatında hiç bu kadar iyi görünmediğini bilerek, iyice bak ve sonra da evine o şişko köylü karına git, diye düşündü.

Hâlâ devam eden kırgınlığına rağmen erkeğin de çok iyi görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Rugby oynama günleri sona erince Afrikaander erkeklerin çoğu şişmanlardı. Lothar ise on yıl öncesinde olduğu kadar zayıf ve sağlıklıydı. Biraz gönül eğlendirmeye hazırdır artık, diye düşündü Isabella. Kimbilir yatakta ne kadar ilginç şeylerden söz edecektir üstelik.

Senden intikam almak isterdim, diye aklından geçirdi. Zamanında onun için kendini öldürmeyi bile düşünmüştü. Onu Kırmızı Gül'ün muhbirleri listesine almak kendisi için büyük bir zevk olurdu. Birden Ramon'u düşündü, onun kendi Ramon'unu ve Lothar'a duyduğu bedensel, ilgi birden yok oldu.

Sadece görev sırasında, diye karar verdiği anda Capricorn genel müdürüyle göz göze geldi.

Isabella konuklara kısa bir hoşgeldiniz konuşması yaparak yönetim kurulu başkanın gelebileceği için özürlerini bildirdi, sonra da projeksiyon odasına geçmelerini rica etti.

Capricorn'un hazırladığı video filmi profesyonel kalitedeydi. Cyndex 25'in savaş durumundaki kullanımı bilgisayar simülasyonlarıyla gösteriliyordu. Film oynatılırken Isabella ışıkları azaltılmış odada çevresine bakındı. Bütün askerlerin bu yeni silaha karşı müthiş bir heyecan duyduklarını görüyordu. Perdeyi kendilerinden geçmiş bir halde seyrediyorlardı, bantın sonu gelince hemen aralarında heyecanlı bir tartışmaya girdiler.

Isabella'nın İsrail'den getirdiği teknik müdür Paul Searle kalkıp da soruları beklediğini söyleyince askerlerin hepsi adamı soru bombardımanına tuttular. Isabella Ben'in henüz ortalarda görünmediğine dikkat etmişti. Generallerden biri Isabella'nın korkuyla beklediği

soruyu dobra dobra soruverdi bu sırada.

«Bu gaz insan üzerinde denenmiş midir? Denenmişse bize ayrıntılarını verir misiniz?»

Müdür, «Acaba general bize Angola'dan bir iki fazla savaş tutsağını verebilir mi?» diye sorunca hepsi güldüler bu şakaya.

«Generalim, sorunuzun yanıtı olumsuzdur. Ancak gaz denizaşırı ülkelerde laboratuvar koşulları altında çok mükemmel sonuçlarla kullanılmıştır. Biz de bugün size böyle bir deneme hazırladık zaten.»

Capricorn'un haşere ilacı ve zehir bölümü idare binasından yirmi kilometre uzaktaydı. Grup başta bakanın siyah Chevolesi olduğu halde arabalarla gitti oraya.

Isabella bakanın yanına oturmuştu ve Capricorn tesisinin çeşitli kuruluşlarını gösteriyordu.

«Burası uranyum zenginleştirme bölümü. Bunun fosfat rafinerisinin bir bölümüymüş gibi inşa edilmiş olmasına dikkatinizi çekerim... »

Bakan çok öfkeli bir insan olarak nam salmıştı. Ancak Isabella o güne kadar adamla hep iyi geçinmişti, kendini görevine adanmasına ve politik görüşlerine saygı duyardı. Kısa yolculuk boyunca dostça konuştular.

Tarım ilaçları bölümü dört metre yüksekliğinde telörgü bir çitle çevrilmiş ayrı bir fabrikaydı. Çit boyunca sık aralıklarla uyarı levhaları asılıydı. Bunların üstünde kırmızı bir kurukafayla çaprazlama iki kemik vardı ve üç dilde uyarı yazıları yazılmıştı.

Kapıdaki nöbetçilerin Rottweiler bekçi köpekleri vardı. Fabrika binası ağaçların ardındaydı. Fabrika girişinde bir güvenlik kapısı daha vardı ve bakanın bile elektronik tarama makinesinden geçmesi istenmişti.

İsraili müdür konuklarını her biri çelik kapılarla ayrılmış bir dizi halı kaplı koridordan geçirdikten sonra yeni Cyndex bölümüne soktu. Bina o kadar yeniydi ki, henüz beton kokuyordu. Küçük bir odaya girdiklerinde, gaz sızıntısını önleyen kapılar aralarından kapandı ve müdür konuşmaya başladı.

«Binanın bu bölümünde çok sıkı güvenlik önlemleri alınmıştır. Duvarlardaki havalandırma tertibatına dikkat etmişsinizdir. Binanın içindeki hava sürekli olarak kontrol altında tutulmaktadır. Bir sızıntı durumunda tüm hava on saniye içinde boşaltılıp değiştirilebilir.» Birkaç dakika daha binanın güvenlik tertibatını anlattı. «Ancak daha da güvencede olmanız için asıl binaya girmeden önce koruyucu elbiseler giyeceksiniz.»

Kadınlar ve erkekler için ayrı odalar vardı. Isabella melez bir kadın işçinin yardımıyla üstünü değiştirdi. Kadın Isabella'nın iç çamaşırlarını bir dolaba astıktan sonra hazırlanmış olan koruyucu beyaz tulumu giymesine yardım etti. Plastik çizme ve eldivenleri de giydikten sonra Isabella'ya başlığı nasıl takacağını ve basınçlı hava düğmesine nasıl basacağını gösterdi. Başlığın arkasında basınçlı havayla dolu bir silindir vardı. Başlığın kulaklıklarıyla normal konuşma mümkün oluyordu.

Isabella giyindikten sonra diğerlerinin yanına döndü.

«Sanırım artık hazırız, bayanlar baylar.» Müdür bir düğmeye basınca odanın bir duvarı yana kaydı. Kendilerini dört teknisyen karşıladı. Isabella konukların beyaz, teknisyenlerin

krom sarısı ve müdürün de domates kırmızısı tulum giymiş olduğunu gördü.

Sarı tulumlu teknisyenlerden biri kendilerini kısa bir koridora soktu, yürürlerken Isabella'nın yanına geldi.

«İyi günler, Dr. Courtney.» Isabella adamın sesini tanıyınca şoka uğramış gibi oldu, başlığının önündeki plastik cama baktı.

«Nasılsınız, Bay Afrika? Capricorn'daki işinizden memnun musunuz?» Londra'dan bu yana ilk kez görüyordu kardeşini.

«Teşekkür ederim, çok ilginç bir iş.» Deneme odasına girene kadar konuştukları sadece buydu, ancak Lothar De La Rey gözünü Isabella'dan ayırmış değildi. Meşin koltuklara yerleşirlerken kadının yanına oturdu.

«Kim o zenci?» diye sordu.

«Adı Afrika. Kimya mühendisi.»

«Onu nereden tanıyorsun?»

«Onu işe alan seçme komisyonundaydım ben.»

«Güvenlik araştırmasından geçti mi?»

«Elbette. Senin bölümün yaptı araştırmayı.» Lothar başını salladı, dikkatlerini müdüre verdiler.

«Bunlar deneme bölmeleridir.» Odanın ucunda dört ayrı bölmeye bakan dört pencere vardı.

«Pencereler zırhlı cam kaplıdır, her birinin üstünde monitörleri vardır.»

Pencerelerin ardında beyaz plastik iskemlelere bağlı, insanı andıran dört hayvan vardı. Isabella bir an onların çocuk olduğunu sandı. «Deneme hayvanlarımız Papio ursinus türü maymunlardır. Size tanıdık gelmemiş olabilirler, bunun nedeni insana daha çok benzemeleri için traş edilmiş olmalarıdır. Bir Numaranın hemen hemen korunmasız olduğunu göreceksiniz.»

Birinci bölmedeki gövdesindeki bütün kıllar traş edilmiş olan hayvanın çok zavallı bir hali vardı. Üstündeki tek giysi olan bir bebek bezi bu dokunaklılığı daha da arttırıyordu.

«İki Numara normal bir askeri üniformaya benzeyen şeyler giydirilmiştir.»

Bunun da üstünde minyatür bir savaş üniforması vardı ama kolları ve başı korunmasızdı.

«Üç Numaranın gözleri, ağız ve burnu dışında her yeri iyice örtülüdür.» Hayvanın üstünde sadece yüzünü çıplak bırakan bir pelerin, ellerinde eldivenler vardı.

«Dört Numarada size verilenlerin eşi olan tam korumalı bir tulum vardır. Dost kuvvetler Cyndex 25 ile uğraştıkları zaman bunu giyeceklerdir. Bir, iki ve üç numaralara uyuşturucu verildiğini belirtmek isterim. Deneme maddesi uygulandığında fiziki belirtiler olacaktır, ancak bunlar merkezi sinir sisteminin refleks tepkileridir ve hayvanın çektiği acının derecesi olarak alınmamalıdır.»

Isabella mide kaslarının kasıldığı hissetti, soluduğu filtre edilmiş havaya rağmen göğsü daralıyordu.

«Cyndex 25 kokusuz ve renksizdir. Ancak bir güvenlik önlemi olarak biz kendi gazımıza badem kokusu ekledik. Monitörlerde izleyeceğiniz değişiklikler dışında gazın uygulandığı

gösteren bir püskürtü bulutu ya da başka bir şey olmayacaktır.

Göstergelerde Cyndex 25'in havadaki yüz binde bir oranları görülecektir.» Adam durup hafifçe öksürdü. «Şimdi beyler ve. hanımefendi eğer hazırsanız gösterimize başlıyoruz.»

Bakan başlıklı kafasını sallayınca müdür masasındaki mikrofona sert bir emir verdi. Isabella Ben ya da başka bir teknisyenin arka odada kontrol düğmelerini çevirdiğini düşündü.

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Dört maymunun soluk almaları ve kalp atışları ekranlı düzenli yeşil çizgiler olarak devam etti.

Sonra monitörde Cyndex 25'in yüz binde beş oranında havaya karıştırıldığı okundu.

Bir iki saniye sonra koruyucu tulum giymiş olanındaki dışında bütün maymunlarda bir değişim başladı. Kalp atışları hızlandı, Soluma daha derin ve daha hızlı oldu. En şiddetli değişimler çıplak maymun üstündeki göstergedeydi.

Isabella dehşetle bakıyordu. Hayvanın gözkapakları titredi, traş edilmiş yüzünden aşağı gözyaşları akmaya başladı. Solumakta güçlük çektiği görülüyordu. Tükürükleri çenesinden aşağı göğsüne damlıyordu.

«On beş saniye,» dedi müdür. «Bir Numaralı hayvan artık hiçbir şey yapamaz haledir. Dört Numara etkilenmemiştir. İki ve üç orta ile aşırı şiddette belirtiler göstermektedir.»

Çıplak maymun kendisini bağlayan ipleri germeye, oturduğu yerde kıvranmaya başladı. Isabella boğazına kadar yükselen safrasını güçlkle yuttu.

Maymun birden ağzını ardına kadar açıp bağırdı. İstiraplı çığlığı çift camlı pencereden dışarı taşmıştı. Isabella yumruklarını sıkı, üstüne yapışan beyaz tulumun altında buz gibi bir ter boşandı sırtından. Yanındaki Lothar De La Rey'in kıpırdandığını hissetti. Çevresindeki diğer erkekler de huzursuzluk ve iğrenme sesleri çıkardılar. Bunlar şiddet ve vahşete alışkın askerlerle polislerdi, ama yine de ayaklarını sürtüyorlar, eldivenli ellerini ovuşturuyorlar ya da başlarını sağa sola çeviriyorlardı.

Hayvanların üçü de şimdi çırpınıyor, başlarını yuvarlıyor, gövdelerini geriyorlardı.

Ağızları ve dilleri kızıl bir renk almıştı, gözlerinin damarları çatlamıştı. Kusmaya başladılar; Birinci maymunun bezi idrar ve dışkıyla renk değiştirdi.

Isabella kendisini saran mide bulantısıyla boğuşuyor, çığlık çığlığa bağırarak, yerinden fırlayıp oradan kaçmak istiyordu.

«Bir dakika beş saniye. Bir Numaranın bütün yaşam belirtileri sona erdi.» Çocuğu andıran ceset bağlarından sarkıyordu şimdi.

«İki dakika on beş saniye. İki Numara öldü.»

«Üç dakika sekiz saniye. Üç numara öldü.»

«Dört Numaranın hiç etkilenmediğini görüyorsunuz. Giydiği tulum ona tam bir korunma sağlamıştır.»

«Özür dilerim,» diye Isabella fırladı yerinden. Odadaki bütün erkeklerden sonra çıkacaktı odadan. Oysa kendi kendine verdiği bütün sözleri unutulmuştu artık.

Koridoru geçip kadınların soyunma odasına daldı.

Başlığı başından çekip bir yana fırlattı, diz çöküp tuvaletin soğuk porselenini iki eliyle

tuttu. Hem ağlıyor hem boğulur gibi oluyordu, dehşet, acıma ve suçluluğu bir asit yağmuru gibi boğazından fırlayıp tuvalete boşaldı.

Isabella yaşadığı bu olaydan sonra Garry ile Holly'nin o mutlu evlerinin ortamına dönemezdi.

Capricorn'u bakanı, Lothar'ı ya da diğer yetkililerden hiçbirini görmeden terketti.

Çevresine bakmadan sürüyordu arabayı. Porsche'nin hız sınırına yakın sürüyor, utancını hızın temizleyici duygusuyla silmeye çalışıyordu. Ama bunda başarılı olamadı. Bir saat sonra Johannesburg'a dönerken hızını normale indirdi.

Deposu boşalmak üzere olduğu için önüne çıkan ilk benzinciye girdi. Depo dolarken birden nerede olduğunu bilmediğini farkettiler. Kendi kenti değildi burası.

Büyük madencilik ve sanayi kenti Johannesburg'u çevreleyen yerleşim birimlerinden birinde olduğunu biliyordu sadece.

Benzinciye oradan Sandton'a en yakın yolun hangisi olduğunu sordu. Adam nerede olduklarını söyleyince ya kaderin ya da bilinçaltının kendisini oraya sürüklediğini anladı. Michael'in evinden iki üç kilometre uzaktaydı.

Michael birkaç yıl önce üzerinde yıkık dökük bir çiftlik binası olan elli dönüm bir yer almıştı. Evi gazetesine rahatça gidebilecek bir uzaklıktaydı. Michael evi kendisi yenilemiş, yüzden fazla meyve ağacı dikmişti. Ayrıca evin içinde dolaşan, mutfaka, buzdolabının üstüne ve lavaboya pisleyen bir sürü de tavuğu vardı.

Isabella bu durumu hoş karşılamadığını söyleyince, «Burası onların da evi,» demişti. «Bir iki pislik parçasının kimseye zararı olmamıştır.» Michael'in asıl amacı bir tavuk çiftliği kurup bundan para kazanmaksa da, o güne dek bir tek tavuk boğazlayamamıştı. Tavukların çoğu yaşlılıktan ölmüştü.

«Michael!» Isabella birden içinin ferahladığını hissederek saatine baktı. Altıyı geçmişti. Evde olmalıydı. «Şu anda tam da ihtiyacım olan insan o.»

Isabella Michael'in Volkswagen Kombisinin kapının önünde durduğunu gördü.

Yaşlı Valiant'ı sonunda ölmüştü. Isabella, Michael'in, trafiğin yoğun olduğu bir saatte arabada kısa devre olduğunu ve yaşlı arabanın nasıl bir Viking ölümüyle ölerken kendi yas alayı olarak beş millik bir trafik sıkışıklığı yarattığını anlatmasını hatırlayınca güldü. Elden düşme alınmış Kombinin de daha iyi durumda olmadığına dikkat etmişti bu arada.

Michael'in evinin teneke çatısının yarısı elma yeşiline boyanmıştı, diğer yarısı gerçek kırmızı pastı. Onarım işinin yarısına geldiğinde sıklıkla bırakmıştı.

Michael toprağının bir kısmına bir pist yapmış ve burasını, yetkili makamlara özel hava meydanı olarak tescil ettirmişti. Eski Cessna Centurion'u meyve bahçesinin arkasındaki hangardaydı. Hangar Michael'in bir hurdacıdan ucuza aldığı elden düşme oluklu tenekelerden yapılmıştı. Sonuç Michael'in genel üslubuna çok iyi uyuyordu doğrusu.

Isabella ağabeyini hangarda mavili beyazlı uçağının içinde çalışırken buldu.

Tulumunun paçasını çekince Michael geri geri sürünerek çıktı, Isabella'yı görünce bir sevinç çığlığı kopardı. Birbirlerini bir yıldır görmüyorlardı.

Michael kızkardeşini öptükten sonra köşedeki eski buzdolabından bir şişe şarap çıkarıp

iki kadeh doldurdu. Isabella onun dalgın ve sinirli göründüğünü ancak o zaman farketti. Michael durmadan saatine bakıp hangarın kapısına gidiyordu. Isabella düşkırıklığına uğramış ve kırılmıştı.

«Sen birini bekliyorsun,» dedi. «Özür dilerim, Mickey. Gelmeden telefon etmeliydim. Seni rahatsız ettiğime üzüldüm.»

«Yok canım. Yok öyle bir şey.» Michael rahatlamış bir halde ayağa kalktı. «Ama...şey... doğrusunu söylemek gerekirse... » Kapıya bakarken yine sustu.

Âşıklarından biri, diye düşündü Isabella. En son sevgilisini göreceğimden korkuyor. O kadar ihtiyacı olduğu anda böyle karşıladığı için kızmıştı ağabeyine, veda etmeleri fazla uzun sürmedi.

Isabella arabayla giderken dikiz aynasından arkasına baktı. Michael'in öyle yalnız ve zavallı bir hali vardı ki, tüm öfkesi bir anda uçtu gitti.

Zavallı Mickey, sen de benim kadar yitik ve mutsuzsun, diye düşündü.

Isabella Sandton yoluna saparken karşıdan gri bir kamyonet geliyordu. İki araba yanyana gelince Isabella şöyle bir sürücüsüne baktı ve birden doğruldu oturduğu yerde. Kamyonetin sürücüsü kardeşi Ben'di. Ben kendisini görmemiş, yanında oturan karaderili bir adamla konuşuyordu. Adam Ben'den çok karaydı, yakışıklı yüzünün öfkeli bir ifadesi vardı. İnsanın kolay kolay unutamayacağı bir yüzdü bu.

Isabella arabasını yavaşlatıp dikiz aynasından arabaya baktı. Kamyonet dönüş işareti verdi, Michael'in evine giden yola sapıp ağaçlar arasında kayboldu.

Esrar çözüldü, diye düşündü. Michael'in Ben'i görmemi neden istemediğini anlamadım ama. Capricorn'daki işi benim ayarladığımı biliyor. Bir an daha düşündü.

Yanıdaki adam yüzünden olacak. Unutulmayacak bir yüzdü o. Kimdi acaba?

Garry'nin evinin garajına girerken saat sekiz olmuş, güneş batmak üzereydi.

Salona girdiğinde, «Neredeydin?» diye çıkıştı Garry. «Saatin kaç olduğunu biliyor musun?» Garry smokin, Holly tuvalet giymişti. Garry'yi pek seyrek olarak bu kadar öfkeli görmüştü.

«Tanrım! Balo! Çok özür dilerim.»

Garry kızkardeşinin yüzünü görünce öfkesi birden silindi. «Zavallı Bella. Berbat bir gün geçirdiğin anlaşılıyor. Sen üstünü deşiş haydi, biz bekleriz.»

«Hayır hayır! Siz gidin ben arkanızdan gelirim.»

Gece Isabella için bir felaket oldu. Holly'nin kendisine bulduğu eş müthiş sıkıcı bir üniversite profesörüydü. Isabella senatör olduğu için adam bütün gece boyunca siyasetten söz etmeye çalışmıştı.

«Bütün gün bu konuda yeteri kadar konuşmuyor muyum sanıyorsunuz?» diye tersledi Isabella adamı. Adam suratını astı. Isabella baloyu erken terketti. Gece de yatağında karabasanlarla uğraştı durdu. Ne zaman gözlerini kapatsa askeri üniforma giymiş traş edilmiş maymunu görüyordu.

Bir ara işkence gören o zavallı yaratık kamufraj giysisi içinde kendi Nicky'sine dönüşünce dehşet içinde terden sıırıslam olmuş bir halde uyandı.

Bir daha uyumayı ve uykunun getireceği hayalleri göze alamazdı. Şafak pencerenin çizgilerini belirtene kadar oturup kitap okudu. Banyoyu doldurdu sonra, ama girmeden kapısı vurulmuştu. Kapıyı açınca ipek robdöşambri içinde Garry'yi gördü. Saçları darmadağınktı, gözleri uykudan şişmişti.

«Az önce Weltevreden'den babam telefon etti,» dedi.

«Bu saatte mi? Bir şey mi var? Nana'ya bir şey mi oldu?»

«Hayır, ikisinin de iyi olduklarım söylememi istedi.»

«Ne istiyormuş peki?»

«Derhal uçakla Weltevreden'e dönmemizi istedi.»

«İkimizin de mi?»

«Evet. Sen ve ben. Hemen.»

«Neden acaba?»

«Nedenini söylemedi. Ölüm kalım meselesiymiş dedi sadece.»

Isabella Garry'ye baktı. «Ne olabilir acaba?»

«Ne zaman hazır olabilirsin? Yarım saat iyi mi?»

«İyi.»

«Lanseria Havaalanını arayıp Lear'i hazırlamalarını ve pilotların gelmelerini söyleyeceğim.» Saatine baktı. «Saat ondan önce Cape Town'da oluruz.»

Cape Town'ın D.F. Malan Havaalanına indiklerinde sürücüleri Klonkie kendilerini bekliyordu. Doğruca Weltevreden'e gittiler.

Shasa ile Centaine kendilerini silah odasında bekliyorlardı.

Aile geleneklerine göre silah odası en hoş olmayan konuların tartışıldığı yerdı. Shasa üç oğlunu da çocukluklarında burada döverdi. Silah odasına çağırılma hiç hafife alınmazdı ve şimdi Isabella içeri girerken korkuyla ürpermekten kendini alamamıştı.

Nana ile Shasa eski masanın ardında yanyana duruyorlardı. Yüzlerinde öyle donuk bir ifade vardı ki, Isabella birden durunca arkasından gelen Garry kendisine çarptı. Isabella bunu hissetmemişti bile.

«Ne var?» diye korkuyla sorarken Nanny'nin de şöminenin önünde durmakta olduğunu farketti. Yaşlı melez kadın ağlamıştı. Yüzü şişmiş, gözleri kanlıydı. Bir elinde ıslak bir mendil tutuyordu.

«Bayan Bella,» diye hıçkırdı. «Çok üzgünüm, ama bunu yapmak zorundaydım...senin için...»

«Allah aşkına sen neden söz ediyorsun, Nanny?» Isabella kadını avutmak için yanına gideceği anda bir kere daha kalakaldı olduğu yerde.

Nana ile Shasa'nın önlerindeki masanın üstünde duran şeyi görünce korkunç bir felaket duygusu kapladı içini.

«Ne yaptın sen, Nanny? » diye mırıldandı. «Mahvettin bizi.»

Masanın üstünde deri kaplı günlüğü duruyordu. Nanny kasasını açmıştı.

Defter Nicky'nin saçının bulunduğu sayfada açılmıştı. Defterin yanında bebek patiği ve nüfus kâğıdı vardı.

Isabella öfkeden patlayacak gibiydi. «Seni aptal kadın seni! Yaptığın kötülüğün ne kadar büyük olduğunu tahmin bile edemezsin. Nicky'mi öldürdün. Seni asla bağışlamayacağım.»

Nanny mendiliyle ağzını örterek hıçkıra hıçkıra odadan fırladı.

Shasa sert bir sesle, «Bunu seni sevdiği için yaptı, Bella,» dedi «Senin sekiz yıl önce yapman gereken şeyi yaptı.»

«Onu ilgilendiren bir şey değildi bu. Sizleri de ilgilendirmez. Bu işe burnunuzu sokarsanız Nicky'yle Ramon'u. müthiş bir tehlikenin içine atmış olursunuz.»

Masaya koşup defteri aldı, göğsüne bastırdı. «Benimdir bu. Karışmaya hakkınız yok.»

«Neler oluyor burada?» Garry Isabella'nın yanına geldi.

«Haydi, Bella. Eğer başın dertteyse, bu hepimizi ilgilendiren bir şeydir. Bir aileyiz biz.»

«Evet, Bella. Garry haklı.»

«İlk başta bize gelseydin... » Centaine sözünü yarıda kesip oturdu. «Şimdi suçlamaların hiçbir yararı yok artık. Bu işi hep birden halletmeliyiz. Otur, Bella. Olanların bir kısmını tahmin edebiliriz. Gerisini de sen anlatmalısın. Bize Nicky'yle Ramon'u anlat.»

Isabella durduğu yerde sallanıyordu. Garry kolunu kızkardeşinin omuzlarına attı.

«Her şey düzelecek, Bella. Hepimiz senin arkadayız. Nicky kim? Ramon kim?»

«Nicky benim oğlumdur. Ramon da babası.» Isabella yüzünü ağabeyinin insana rahatlık veren geniş göğsüne gömdü.

Bir süre ses etmeden ağlamasına izin verdiler, sonra Centaine telefonu açtı.

«Doktor Saunders'ı çağıracağım. Onu sakinleştirecek bir şey versin.»

Isabella ona döndü. «Hayır, Nana. Hiçbir şeye ihtiyacım yok benim. Şimdi kendime gelirim.»

Centaine telefonu kapattı. Garry Isabella'yı meşin kanepeye götürüp kendisi de yanına oturdu. Shasa da öteki yanına oturdu kızın.

«Pekâlâ,» dedi Centaine, «Bu kadar yeter. Sonra istediğin kadar ağlarsın. Şimdi işimiz var.»

Isabella doğruldu, Shasa cebinden çıkardığı mendili kızma uzattı.

Isabella derin bir soluk aldı. «Babamla Londra'dayken Hyde Park'taki Rolling Stones konserinde karşılaştım Ramon'la.» Isabella giderek güç kazanan bir sesle yarım saat konuştu. Ramon'la neden evlenemediklerini, Nicky'yi doğurmak için neden İspanya'ya gittiğini anlattı.

«Onu buraya Weltevreden'e getirecektim. Karısından boşanır boşanmaz Ramon'la burada evlenmeyi kararlaştırmıştık.»

Sonra Ramon ile Nicky'nin nasıl kaçırıldıklarını, bebeğine yapılan su işkencesini ve o günden beri içinde yaşadığı karabasani anlattı.

«Bu esrarengiz kişiler senden ne istiyorlardı? Ramon ile Nicky'nin güvenliği için ne bedel ödedin? Nicky'yi ziyaret edebilme karşılığında onlara neler verdin?» Shasa'nın sesi çok

Centine bastonuyla yere vurdu. «Bu anda önemli olan bu değil. Ona daha sonra sıra gelecek.»

«Hayır, buna yanıt verebilirim,» diye Isabella başını salladı. «Benden hiçbir şey istemiyorlardı. Sanırım Ramon'u kendilerine hizmete zorluyorlardı. Benim ikisini de ziyaret etmemi sağlayarak Ramon'u ödüllendiriyorlardı.»

«Yalan söylüyorsun, Bella,» dedi Shasa. «Ramon Machado seni kullanıyor. Onun ve efendilerinin hizmetinde çalışmaya zorlanıyorsun.»

«Hayır.» Isabella yalanlarının bu kadar çabuk anlaşılmasına şaşırmişti. «Ramon da benim kadar çaresiz. Tehdit ediyorlar bizi, şantaj yapıyorlar... »

«Yeter, Bella!» diye Shasa kızının sözünü kesti. «Bedel ödemek zorunda bırakılan sensin. Nicholas da rehine. İpleri çeken kötü kuklacı da Ramon.»

«Hayır! Yanılıyorsun! Ramon..»

«Ramon de Santiago y Machado'nun kim olduğunu ben söyleyeyim sana. Evet, soyadını ve aile kütüğünü sen sağladın bize.» Shasa parmağını uzatınca Isabella sımsıkı sarıldı defterine. «İsrail'de dostlarım olduğunu bilirsin. Bunlardan biride MOSSAD'ın başıdır. Ona telefon ettim. Bilgisayarlarına Ramon'un adını verdi. CIA bilgisayarına da bağlıdırlar. Bizim güvenlik güçlerimizin de Ramon de Santiago y Machado hakkında açık bir dosyası var. Nanny'nin günlüğünü bize getirmesinden bu yana geçen üç gün içinde Ramon'un hakkında çok ilginç bilgiler elde ettim.» Shasa masanın yanına gitti, çekmecelerden aldığı kalınca bir dosyayı Isabella'nın önündeki sehpaye fırlattı. Dosyanın içinden gazete kesikleri, fotoğraflar, belgeler ve bilgisayar kayıtları döküldü.

«Bu dün gece diplomatik kuryeyle Tel Aviv'den geldi. Dosyayı inceledikten sonra seni çağırttım.» Shasa yerdeki yığından bir fotoğraf çekti. «Fidel Castro'nun 1959 Ocak ayında Havana'ya girişi. İkinci ciptekiler Che Guevara ile Ramon'dur.» Başka bir siyah beyaz resmi gösterdi. «1965 Kongo. Patrice Lumumba Tugayı. Soldan ikinci beyaz Ramon. Cesetler idam edilen Simba isyancılarının.» Başka bir resim aldı.

«Domuzlar Körfezi olayından sonra Ramon kuzeni Fidel Castro ile. Ramon'un çıkartma hakkında önbilgileri topladığı anlaşılıyor.» Fotoğraf dizisini bir daha karıştırdı. «Bu epey yeni. KGB dördüncü dairesi Afrika bölümü başkanı Tümgeneral Ramon de Santiago y Machado Genel Sekreter Brejnev'den Lenin Nişanını alıyor. Üniforması içinde çok yakışıklı, değil mi, Bella? Şu madalyalara bak hele.»

Babası elinde zehirli bir yılan tutuyormuş gibi geri çekildi Isabella.

Garry uzanıp fotoğrafı Shasa'nın elinden aldı. Isabella'nın yüzüne tutarak, «Bu mu senin Ramon'un?» diye sordu. «Bunu söylemek zorundasın. Ramon bu mu?»

Isabella hâlâ bir yanıt vermiyordu. Shasa onu kabul etmeye zorladı. «Hepsi bir oyun bunların. Herhalde seni kurban olarak seçmişti. Çocuğun kaçırılması ve oğluna yapılan su işkencesi de onun bir oyunu olmalı. O zamandan beri oyuncak gibi oynuyor seninle. Lâkabının El Zorro Dorado olduğunu biliyor muydun? Altın Tilki. Bu adı da ona Castro takmış.»

Isabella birden başını kaldırdı. Paraşütçü Jose'nin o zaman kendisini şaşırtan sözünü

hatırlamıştı. «Pele, El Zorro'nun gerçek bir evladıdır.» Her nedense bu sonuncu küçük ayrıntı gerçeğe yüzyüze gelmesini sağlamıştı.

«El Zorro, evet.» Yüz ifadesi sertleşti birden. Gözlerinde ilk kez nefretin o yakıcı parıltısı belirdi. İçgüdüsel bir hareketle babaannesine baktı.

«Ne yapacağız, Nana?» diye sordu.

«İlk yapacağımız şey Nicholas'ı kurtarmak olmalı.»

«Sen ne dediğinin farkında değilsin Nana.» Garry'nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

«Ne söylediğimi çok iyi biliyorum,» dedi Centaine Courtney-Malcomess. «Bu işi sana veriyorum, Garry. Bu iş en büyük önceliğe sahiptir, İhtiyacın olan her şeyi alabilirsin. Kaçma mal olacağı umurumda bile değil. O çocuğu istiyorum. Önemli olan tek şey bu, Anlatabildim mi, delikanlı?»

Garry'nin şaşkın ifadesi yerini bir gülümsemeye bıraktı.

«Evet, Nana, çok iyi anlattın hem de.»

Garry Weltevreden'deki silah odasını harekât üssü haline dönüştürmüştü.

Courtney şirketlerinin daha iyi teçhiz edilmiş olan düzinelerce toplantı odalarından birini de kullanabilirdi ama onların hiç biri bu kadar uzun süredir hayatlarının merkezi olan bu odanın aile havasına sahip değildi.

«Bu aileyle sınırlı bir konu,» diye uyardı hepsini. «Kesin olarak gerekmedikçe dışardan kimseyi getirmeyeceğiz.»

Masanın iki tarafına koyduğu iki ressam sehпасına büyük tahtalar yerleştirmişti.

Bunlardan birine Afrika'nın Sahra'nın güneyinde kalan bölümünün büyük ölçekli bir haritasını astı. Diğerine de şimdilik, sadece bir fotoğraf iğnelemişti.

Isabella'nın Nicholas'ın kumsalda çektiği resmiydi bu. Oğlan mayoluydu, kameraya gülerek bakıyordu, rüzgârdan saçları dağılmıştı.

«Bu işin, ne olduğunu bana hatırlatması için,» dedi Garry. «Bu yüzü kafama kazımak istiyorum. Nana'nın dediği gibi bundan sonra önemli olan tek şey sadece budur. O yüz. O çocuk.»

Kaşlarını çatarak baktı resme. «Söyle bakalım, Nicky, nerelerdesin ha?»

Sonra masanın başında oturan Isabella'nın önüne dünyadaki bütün uçakların fotoğraf ve özelliklerinin bulunduğu kalın cildi koydu.

«Haydi bakalım, Bella. Seni Lusaka'dan Nicky'yle buluştuğun üsse götüren uçağın bir Rus nakliye uçağı olduğunu kabul edelim. Şimdi bakalım hangi tip uçakmış bu.»

Kitabı açıp sayfalarını çevirmeye başladı.

«Bu!» diyerek resimlerden birini gösterdi Isabella.

«Emin misin?»

«İlyushin II 76. NATO adı Candid,» diye okudu Garry. «Saatte 250 ilâ 800 kilometre yaparmış.»

Bir deftere not aldı bu bilgileri. «Rotanın 300 derece olduğunu ve iki saat elli altı dakika

uçtuğunuzu söylemiştin. Gittiğin yerin Atlantik kıyısında olduğunu da biliyoruz. Şimdi burasını haritaya işaretleyelim bakalım.»

Pergelini alıp haritanın üzerine eğildi.

«Garry, Nicky'nin geçen yıl orada olması şimdi de orada olduğu anlamına gelmez, değil mi?» diye Isabella kaygıyla sordu.

Garry başını kaldırmadan, «Elbette,» dedi. «Ama anlattığına bakılırsa Nicky o kampa yerleşmişti. Okula gidiyordu, arkadaş edinecek ve futbol yıldızı olarak ün salacak kadar orada kalmıştı. İsrail ve Güney Afrika gizli örgüt raporlarından dostun El Zorro'nun hâlâ Angola'da olduğunu biliyoruz. Daha iki hafta önce kendisini bir CIA ajanı Luanda'da görmüş. Bir yerden de planlamaya başlamamız gerek. Nicky'nin orada olmadığından emin olana kadar oradaymış gibi düşüneceğiz.»

Haritanın önünden çekildi. «İşte, Luanda'nın kuzeyiyle Zaire sınırının güneyi arasında bir yerde. Bölgede birbirine yüzer mil uzaklıkta altı nehir ağzı var. Ters rüzgârlar Candid'in rotasında on derecelik bir sapma yaratmış olabilir.»

Garry masadan Isabella'nın hatırladığı kadarıyla çizdiği nehir ağzının ve uçak pistinin krokisini aldı, dikkatle inceledikten sonra başını salladı. «Bu altı nehirden herhangi biri olabilir.» Haritaya dikkatle baktı. «Nehirlerin adları şöyle: Tabi, Ambriz, Catacanha, Chicamba, Mabubas ve Quicabo, bunlardan herhangi biri sana bir şey hatırlattı mı?»

Isabella başını salladı. «Nicky üssün adının Tercio olduğunu söylemişti.»

«O herhalde kod adıdır.» Garry Isabella'nın çizdiği haritayı da tahtanın üstüne, Nicky'nin resminin altına iğneledi. «Buraya kadar yapacağınız bir yorum var mı?»

Centaine ile Shasa'ya baktı. «Ne diyorsun, baba?»

«En yakın dostumuz olan Namibia sınırından bin kilometre uzak. Nicky'ye karadan erişmeyi düşünemeyiz bile.»

«Ya helikopter?» diye sordu Centaine. Her iki adam aynı anda başlarını salladılar.

«Yakıt ikmali olmadan menzil dışı,» dedi Garry.

«Bir savaş bölgesi üstünde uçuyor olacağız. Son aldığımız bilgilere göre Kübalılar Namibia sınırında etkili bir radar ağını tamamlamışlar ve Lubango'nun kuzeyinde de bir MİG 23 filosu varmış.»

«Ya Lear'i kullanmaya ne dersiniz?» diye ısrar etti Centaine. Garry'yle Shasa güldüler.

«MİG uçağından hızlı uçamayız,» dedi Garry. «Sonra onların silahları bizden çok fazladır.»

«Evet, ama onların çevresinden dolanabilirsiniz, Atlantik üzerinde uçup arkalarından gelirsiniz. Avcı uçaklarının fazla uzun menzilleri olmadığını biliyorum, oysa Lear buradan Mauritius'a kadar uçabilir.»

Erkekler gülmeyi bırakıp birbirlerine baktılar. «Aptallıkla mı bu kadar servet sahibi olduğunu sanmıştın?» dedi Garry, sonra doğruca babaannesine döndü.

«Oraya Lear ile gittiğimizi kabul edelim. Peki sonra? İnip kalkamayız ki. Lear'in bin metrelik bir piste ihtiyacı vardır. Bella'nın anlattıklarına bakılırsa zaten pek kısa olan pist Güney Amerikalı ya da daha büyük bir olasılıkla Kübalı paraşütçüler tarafından korunuyor

ve bölge bir gerilla eğitim kampı olarak kullanılıyormuş. Nicky'yi herhangi bir tartışmaya girmeden bize teslim edeceklerini de pek sanmam.»

«Evet, çarpışmak zorunda kalacağız herhalde,» dedi Centaine. «Eh, şimdi Sean'ı çağırma zamanı geldi.»

«Sean mi?» Shasa gözlerini kırıştırdı. «Doğru ya!»

«Nana, seni seviyorum,» diyen Isabella telefona sarıldı. «Santral mı? Rodezya'da Bulawayo'da Ballantyne Kışlasıyla konuşmak istiyorum.»

Hattın bağlanması iki saat sürmüş, Garry de bu arada pilotlarıyla konuşmuştu.

Sean telefona geldiğinde Lear jeti Bulawayo'ya doğru yola çıkmıştı bile.

«Ben konuşayım,» diyen Garry telefonu kızkardeşinin elinden aldı. Bir dakika kadar tartıştılar iki kardeş. Garry, «Bana palavra sıkma, Sean,» dedi. «Lear bir saat sonra seni almak üzere Bulawayo'da olacak. Lafı fazla uzatma, gerekirse Ian Smith ve General Walis'a da telefon ederim. Sana burada ihtiyacımız var. Ailenin ihtiyacı var sana.»

Binbaşı Sean Courtney Weltevreden'deki silah odasında durum tahtasının önünde durup yeğenin resmine baktı. Birliğinde binbaşılığa yükseltilip komutan yardımcılığına getirileli henüz üç ay olmuştu. Roland Ballantyne sonunda onu birliğine tam gün olarak katılmaya ikna edebilmişti.

«Bella'nın çocuğu olduğu belli. Tıpkı anası gibi çirkin», diyerek güldü Sean.

«Böyle herkesten gizlediğine şaşmamak gerek.»

Isabella dilini çıkardı ağabeyine. Sean'ın gelmesi iyi olmuş, içini bir umut kaplamıştı şimdi. Sean öylesine becerikli, sert görünüşlü ve yiğitti ki. Kendi gücüne ve ölümsüzlüğüne olan inancı hemen Isabella'ya da bulaşmıştı.

«Nicky'yi bir daha görmene ne zaman izin verecekler?» diye sordu. Isabella bir an düşündü. Cyndex 25 denemeleri biter bitmez görüştüreceklerine söz verdiklerini söyleyemezdi. O zaman vatan haini olduğunu itiraf etmiş olurdu.

«Sanırım yakında. Oğlanı görmeyeli neredeyse bir yıl olacak. Herhalde birkaç güne kadar bir haber alırım.»

«Gitmeyeceksin,» dedi Garry. «Seni bir kere daha onların pençesine teslim edemeyiz.»

«Kes sesini, Garry,» dedi Sean. «Gidecek elbette. Gitmezse Nicky'yi nerede tuttuklarını nereden bilebiliriz?»

Garry'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti. «Ben sandım ki...»

«Bak dostum, seninle bir anlaşma yapalım. Operasyonu ben yürütüyorum, sen lojistik ve destek hizmetlerini sağlıyorsun. Tamam mı?»

«Güzel,» dedi Centaine. «Öyle yapacağız. Devam et, Sean. Bize çocuğu nasıl kurtaracağını anlat.»

«Genel çizgileriyle şöyle: ayrıntılar daha sonra düşünülecek. Önce bunun tam bir saldırı operasyonu olduğunu kabul etmemiz gerek. Şiddetli bir karşı saldırıyla karşılaşacağımızdan kuşku yok. Bizi öldürmek isteyenleri için önce bizim onları

öldürmemiz gerekecek. Nicky'yi istiyorsak, onun için savaşıma hazır olmalıyız.

Ancak işler kötü gittiği takdirde, burada da yurtdışında da politik ve yasal bir fırtınayla karşılaşacağımız kesindir. Terörizmden cinayete kadar her şeyle suçlanacağız. Bunu kabul etmeye hazır mıyız?»

Çevresinde kendisini dikkatle dinleyen yüzlere baktı. Hepsi de hiç duraksamadan başlarını salladılar.

«Güzel. Burası belli. Şimdi işin pratik yanına gelelim. Nicky'nin Angola kıyısındaki bu üste tutulduğunu kabul edelim. Bella geçen seferki gibi gidecek oraya. Nicky'nin yanına gidince bize haber verecek.»

«Nasıl?» diye sordu Garry.

«Bu senin sorunun. Courtney Haberleşme senin emrinde. Minyatür bir telsiz ya da bir sinyal verici bulmalarını sağla. Bella oraya gider gitmez aygıtı işletir ve biz de nerede olduğunu öğreniriz.»

«Nasıl?» diye sordu Garry.

«Bir tek yol var, denizden. Walvis Körfezinde balık konserve fabrikamız var.

Senin o yeni uzun menzilli teknelerinden biriyle, Garry. Saatte en az otuz mil yaparlar ve menzilleri dört bin mildir.»

«Çok doğru.» Garry'nin yüzü gülüyordu. «Dancer'ın Cape Town'daki onarımı yeni bitti. Onu yakıtı ikmal edilmiş, denize çıkmak üzere hazır bekletmelerini söylerim. Kaptanı Van Der Berg birinci sınıf bir denizcidir.»

«İhtiyacımız olmayan balık ağlarıyla diğer teçhizatı da tekneden çıkarmalarını söyle.»

«Tamam. Sigortaya fazladan bir savaş tehlikesi maddesi de eklerim. Senin malzemeye nasıl baktığını bilirim.» Garry giderek öfkeleniyordu. «Geçen yıl dört cipin altından girip üstünden, çıktı.»

«Bu kadar tartışma yeter,» diye Centaine araya girdi. «Sean, tekneyle o nehre mi gireceksin?»

«Hayır, Nana. Kıyıya çıkmak için takma motorlu şişirme botlar kullanacağız. Simonstown deniz üssünde hiç tanıdığın var mı?»

«Savunma bakanını tanıyorum ben,» dedi Bella. «Ve Amirali»

«Bak bu iyi işte. Sen botları almaya çalış ve gönüllü olarak bizimle gelmek isteyen on on beş kişi bulup bulamayacağını öğren. O deniz komandoları çok kanı kaynayan insanlardır, bir serüvene atılmak için yanıp tutuşurlar hep. Saldıracağımız yerin bir AUK eğitim üssü olduğunu ve böylece kendilerine bir iyilik yapmakta olduğumuzu da vurgularsın.»

«Bakanı ben de tanıyorum, Bella ile ben de giderim,» dedi Centaine. «İhtiyacın olan her malzemeyi ben garanti ediyorum sana. Sen sadece listeyi ver yeter, Sean.»

«Yarın sabaha hazırlarım.»

«Peki, silah ve adam konusu ne olacak?»

«Scout'lar,» dedi Sean. «Onlardan iyisini bulamayız. Kendim eğittim her birini. Yirmi adama ihtiyacım olacak. Kimleri alacağımı biliyorum. Hemen Roland Ballantyne'yle

konusacağım. Rodezya'da bu ara işler epey sakin. Adamları bana verecektir. Bir iki günlük bir deniz eğitimi yaptık mı, gelecek hafta sonuna kadar yola çıkmaya hazır olurlar.» Isabella'ya döndü. «Artık her şey sana bağlı, Bella. Sen bizim avcı köpeğimsin. Haydi, bizi onlara götür, kız.»

Kırmızı Gül'ün Cyndex 25'in başarılı olarak denendiğini bildirmesinden on bir gün sonra Isabella, Nicholas'ı ziyaret edebileceğini bildiren bir yazı aldı. Yakıt ikmali yapmak üzere Kongo'da Kinshasa'ya uğrayıp Londra'ya doğru yoluna devam edecek olan Güney Afrika Havayolları uçağına binecek ama Kinshasa'da inecekti.

Kendisini Kinshasa Havaalanında karşılayacaklardı.

Sean parmağıyla haritayı gösterirken pek sevinçliydi. «İşte Kinshasa burada.

Beklediğimiz hedef noktasından üç yüz mil kadar uzakta. Geçen sefer olduğu gibi seni Nairobi ve Lusaka'da dolaştırmayıp kestirme yoldan götürüyorlar bu kere.»

Isabella'ya baktı. «Demek gelecek cuma günü kalkan uçağı binmeni istiyorlar? Her şey yolunda giderse cumartesi ya da en geç pazar günü yerinde olursun. Biz de Walvis Körfezinden Dancer'le yola çıkarız. Çocuklar eğitimlerini tamamladılar, istediğimiz bütün malzeme de tekneye yüklendi bile. Bir haftadır boş boş oturuyorlar, sonunda bir iş yapacaklarına sevineceklerdir.»

Sean haritasına bakıp hesap makinesinin tuşlarına bastı. «Ayın on ikisi pazartesi günü Kongo nehrinin ağzından yüz mil açıktaki hazır olabiliriz. Bu senin için iyi mi, Garry?»

Garry kalkıp haritanın başına gitti. «Ben Lear ile burada, Windhoek Havaalanında bekliyor olacağım. Bölge üstünde ilk uçuşumu on ikisi pazartesi gecesi yaparım. Geri dönebilmek için deniz üstünde en az beş yüz mil uçmam gerek. Güney Angola'daki Küba radarlarının tahmini menzili budur. Beş yüz mil de Lubango'daki MİG filosunun menzilinin çok dışındadır.»

Haritadaki Küba üssünü işaret etti. «Pekâlâ, ben Kongo nehri ağzına şuradan gideceğim ve Bella'nın vericisinin sinyalini alana kadar kıyı boyunca uçacağım.»

«Dur bir dakika,» diye Shasa sözünü kesti. «O iş ne durumda?»

«Courtney Haberleşme'deki çocuklar bu kadar kısa zamanda çok başarılı oldular.»

Çantasını açtı. «İşte sonucu.»

«Bisiklet pompası mı?»

«Nicky'nin bir futbol yıldızı olduğu anlaşılıyor. Bella'dan kendisine yeni bir futbol topu getirmesini, eskisini durmadan şişirmekten bıktığını söylemiş. Pompa da futbol topunun doğal bir aksamı sayılır, kesinlikle kuşku uyandırmayacaktır. Bu da çok iyi çalışıyor zaten.» Pompanın kolunu birkaç kere çekip itince ucundan hava çıktı.

«Verici kolun içinde. Otuz günlük ömrü olan bir pille çalışıyor. Kolu şöyle çevirince çalışmaya başlıyor. Ancak bir kusuru var. Vericinin boyunu küçültünce gücünden de fedakârlık etmek zorunda kaldık. Şimdi menzili on iki kilometre. Lear'e takacağım çok hassas antene, rağmen sinyali alabilmek için çok alçaktan uçmak zorunda kalacağım.»

«Kuzeydeki Küba avcı uçakları?» diye Shasa endişeyle sordu.

«Güney Afrika gizli servisine göre en yakın filo Saurimo'da üslenmiş. Kıyı boyunca

ineceğim, Bella'nın sinyalini alır almaz denize açılacağım. Kâğıt üstünde hesapladım.

Küba radarı Angola hava sahasına girdiğim anda izimi bulsa bile Saurimo'dan bir MİG filosu havalanana kadar ben çoktan dönüp kaçış yoluna girmiş olurum. »

«Ya SAM'lar?» diye ısrar etti Shasa.

«Raporlara göre Küba SAM birliklerinin hepsi güneydeymiş.»

«Ya gizli servis yanılıyorsa?»

«Haydi, haydi, baba! Sean benden çok daha büyük bir tehlikeye atılıyor.»

«Bu iş Sean'ın normal işlerinden, ayrıca karısıyla bir sürü çocuğu da yok.»

«Nicky'yi kurtarmak istiyor muyuz, istemiyor muyuz?» Garry sırtını babasına çevirerek tartışmayı kesti. «Pekâlâ, nerede kalmıştı. Evet, Bella'nın sinyalini alıyorum. Denize, dönüyor ve Dancer'le telsiz bağlantısı kuruyorum. Onlara üssün koordinatlarını verip eve dönüyorum.»

Shasa, «Ben de seninle geleceğim, Garry,» dedi.

«Baba, sen Britanya Savaşından kalmasın. Yaşına göre davran.»

«Sana uçmayı ben öğrettim, evladım. Ve hâlâ istediğin zaman seni parmaklarımın ucunda oynatırım.»

Garry kendisini desteklemesi için Nana'ya bakınca yaşlı kadının taşlaşmış yüz ifadesiyle karşılaştı. Çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırıp güldü.

«Hoşgeldin öyleyse, kaptan.»

«Hoşçakal, Nana.» Isabella yaşlı kadına sarıldı. «Bizim için dua et.»

«Sen bana torunumu getirmeye bak, onunla birbirimize anlatacak çok şeyimiz var.»

Isabella babasına döndü. «Seni seviyorum, baba.»

«Benim seni sevdiğim kadar değil.»

«O kadar aptallık ettim ki. Sana güvenmeliydim. İlk başta doğruca sana gelmeliydim.»

Isabella yutkundu. «Çok korkunç şeyler yaptım, baba. Sana anlatmadığım şeyler. Bilmem beni bağışlayabilecek misin?»

«Sen benim kızımsın. Benim çok sevdiğim tek kızım. Sağlıkla dön ve bebeğini getir, başka şey düşünme.»

Isabella babasını kucakladıktan sonra dönüp Jan Smuts Havaalanının çıkış kapısına doğru koştu.

Hoparlörlerden yolcular için çağrı yapılıyordu.

«Güney Afrika Havayollarının SA 516 sayılı uçuşuyla Kinshasa ve Londra'ya gidecek yolcular için son çağrı.»

Centaine dönüp Shasa'nın koluna girdi. Bir eliyle bastonuna dayanıyordu. Endişeli ya da aşırı gergin olduğu zamanlar bacakları daha beter oluyordu.

Arabaya bindiklerinde Centaine oğlunun elini tuttu. «Daha konuşmadığımız bir şey var.»

«Evet,» dedi Shasa. «Ne soracağını biliyorum. Bella'dan ne aldılar? Ona ne bedel ödettiler?»

«Çocuk doğduğundan beri onların hesabına çalışıyor, belli bir şey bu.»

«Bunu düşünmek bile istemiyorum,» dedi Shasa. «Ama er geç bununla yüzyüze gelmek

zorunda kalacağız. Kızı pençesine alan KGB’de bir general, onun için efendilerinin kimler olduğunu biliyoruz.»

«Shasa.» Centaine duraksadı, sonra sesi birden sertleşti. «Skylight skandalını hatırlıyor musun?»

«Onu asla unutamayacağım.»

«Bir sızıntı vardı, bir hainden kuşkulanıyordu.»

«Bella Skylight hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onu o işe karıştırmamaya çok dikkat etmişim.»

«Canavar Pınarına gelen İsraili nükleer fizikçiyi hatırlıyor musun? Neydi adı, Aaron bilmem ne? Bella onunla küçük bir serüven yaşadı. Bella’nın adının Pelindaba güvenlik kayıtlarında olduğunu söylemiştin. Geceyi onunla geçirdi.»

«Anne, senin ima ettiğin... » Shasa sustu. «Tanrım, yıllardır ne bilgiler elde edebildiğini bir hayal edebiliyor musun? Bir senatör olarak, benim yardımcım olarak Armscor'un en duyarlı projeleri onun masasından geçmiştir.»

«Capricorn’da Cyndex projesi,» dedi Centaine. «Birkaç hafta önce denemelerdeydi. Nicholas’ı görmesine neden şimdi izin verdiler? Onlara pek özel bir bilgi mi verdi dersin?»

Uzun bir süre konuşmadılar. Sonra Shasa, «Bir insanın ailesine ve çocuklarından birine sadakati ne zaman biter ve yurduna sadakati ve görevi ne zaman başlar?» diye sordu.

«Bu sorunun çok yakında senin de benim de karşıma çıkacağına inanıyorum,» dedi Centaine. «Ama önce şu elimizdeki işi bitirelim de.»

Dancer Walvis Körfezindeki Courtney konserve fabrikasının iskelesine bağlıydı, 30 metrelik bir balıkçı teknesi olmasına rağmen bir transatlantiğin çizgilerine sahipti. Okyanusların herhangi bir yerine çabuk gitmek, orada aylarca kalmak ve sonra aynı hızla dönmek üzere inşa edilmişti.

Sean iskelede durup tekneye baktı. Parlak ısırmı rengini pek beğenmemişti, çok göze batacağı, ancak bu günden sonra bu konuda yapabileceği bir şey de yoktu.

Scout'ların yarısı teknenin küpeştesine yaslanmış duruyorlardı. Sean’ı görünce bağırıp alkışlamaya başladılar. Sonra çevresini sarıp elini sıktılar. Bu heyecanın çoğu sıkıntılarında ileri geliyordu, hepsi de iyi eğitim görmüş savaşçılardı ve bir haftalık hareketsizlik canlarına tak etmişti.

Hepsi de eski ve soluk renkli blucinleri, yırtık yünlü kazakları ve başlarında çeşitli şapkalarıyla tam birer balıkçı gibi giyinmişlerdi.

Başçavuş Esau Gondele safkan bir Matabele olup Sean’la birlikte en az on savaşa katılmıştı. Adam Sean’ı selamladı, sonra Sean koluna bir yumruk atınca sırttı.

«Üniformalı değilsin, Esau. Rahat ol, aslanım,» dedi Sean.

Sean'ın seçtiği yirmi kişinin on ikisi Matabele, diğerleri genç beyaz Rodezyalılardı.

Bunların da hepsi o bölgenin çiftçilerinin, av koruyucularının ve madencilerinin oğullarıydı.

Scout birliğinde insanın derisinin rengi diye bir şey yoktu. Esau Gondele bir zamanlar Sean'a şöyle demişti: «İrk ayrımının en iyi tedavisi birinin sana ateş etmesidir. İnsan kendini kurtarmaya gelenin kara mı beyaz mı olduğuna bakmadan şapur şapur öpmeye hazırdır.»

Sean şişme botları yöneten Simonstown'lı deniz komandoları hakkında kaygılanmıştı. Bunların hepsi de iriyarı genç Afrikaanderlerdi. Bu karma takıma uymakta güçlük çekebilirlerdi, Sean, Esau'ya Afrikaanderler için kendi küçültücü terimlerini kullanarak, «Kaya örümcekleriyle aran nasıl?» diye sordu.

«Birkaçı en iyi dostum oldu bile, ama yine de kızkardeşimle evlenmelerini istemezdim.» Esau güldü. «Hayır, Sean, iyi insanlar hepsi de. İşlerini biliyorlar. Bana Patron demek zorunda olmadıklarını söyledim, şakayı anladılar.»

«Pekâlâ, başçavuş. Akşama yola çıkıyoruz. Burada bizimle ilgilenecek biri olacağını sanmam. Ama yine de işi olurla bırakmayacağız. Yola çıkmadan önce seninle teçhizatı gözden geçireceğiz, demir alır almaz da çocuklara durumu açıklayacağım.»

Sean'ın seçtiği kişiler Kariha Gölünün çarpıntılı sularında devriye gezmiş olan insanlardı. Matatu'yu çağdırmamasının nedeni de deniz tutmasıydı. Zavallı şimdi ciğerlerini kusacak hale gelmiş olurdu. Yanıbaşında Matatu olmadan bir operasyona girmek de çok garip geliyordu aslında. Matatu onun maskotuydu. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırarak yemekhaneye dolmuş olan adamlarına baktı.

Sean duvarlara haritalar dayadı. «Şuraya gidiyoruz. Görevimiz biri kadın biri çocuk iki tutukluyu kurtarmaktır.»

Adamlar düşkürlüğüne uğramış gibi şakadan söylenip homurdandılar. Sean güldü. «Tamam, tamam, şamataya gerek yok. Karşınızda yeteri kadar düşman bulacaksınız. Mevsim açılmıştır, beyler, ateş serbesttir.»

Homurtular alkışa dönüştü. Sean adamların sakinleşmesini bekledi.

«Bu, hedefimizin elle çizilmiş bir krokisi. Gördüğünüz gibi epey acemice çizilmiş ama size neler bekleyebileceğinizi kaba hatlarıyla gösteriyor. Tutukluları kumsalda şu kampta bulacağımızı umuyorum. Büyük bir olasılıkla da şu kulübede. Kurtarma ekibinin başında ben olacağım. Botlardan üçünü alacağız.»

Easu Gondele'nin sıralardan birinde, iki yanında iki Güney Afrikalı deniz komandosu olduğu halde oturduğuna dikkat etmişti. Konuşmasını dinlerken bir sigarayı elden ele geçiriyorlardı. İrk ayrımının bedeli ne şimdi, diye düşünerek devam etti.

«Ciddi bir durum olacaksa tehlike pistin şu yanındaki terörist kampından gelecektir. Başçavuş Gondele destek birliğini diğer üç botla nehrin yukarisına götürecektir ve heriflerin bizim, tarafa geçmesini önlemek için şurada yolu kesecektir.»

İlk silah sesini duyduktan sonra yarım saat orayı tutacaksınız. Bu bize tutukluları kurtarmak için yeterli zamanı sağlayacaktır. Ondandan sonra çekilip geldiğiniz yoldan Dancer'e döneceksiniz. İş basit aslında, ama çok hızlı olmalıyız. Gereğinden bir saniye fazla bile kalmayacağız. Ancak elinizde fırsat varken bir iki kişi temizlemek isterseniz kimse size bir şey demeyecektir. Şimdi bir kez daha durumu inceleyeceğiz, yarın da

dalgalı denizde botlarla yola çıkma ve sonra botları geri getirme talimi yapacağız. Silah eğitimi ve teçhizat kontrolüne ek olarak bunu her gün bir kere yapacağız. Yani ayın on üçü salı gecesi çıkartma yapana kadar pek evlerinize mektup yazacak zamanımız olmayacak.»

Kinshasa'ya şiddetli bir tropik yağmurunun ortasında inen uçak pistteki yerine doğru ilerlerken yağmurdan dışarı görünmüyordu. Isabella uçaktan otobüse giderken bir iki saniye içinde sırlıklam olmuştu.

Söz verildiği gibi gümrükten geçer geçmez kendisini biri karşıladı. Üzerindeki uçuş tulumunda hiçbir rütbe işareti olmayan genç ve yakışıklı bir pilottu. Kendisini selamladığında Isabella Küba aksanını tanıdı.

Pilot Isabella'nın çantasını ve Nicky'ye getirdiği armağan kutusunu taşımakta ısrar etti ve kendilerini havaalanının charter uçaklarının bulunduğu bölüme götüren köhne takside yol boyunca flört etti kadınla.

Oraya vardıklarında yağmur kesilmişti. Gökyüzünün hâlâ kapalı olmasına rağmen hava çok sıcak ve nemliydi. Pilot bavulu tek motorlu küçük bir uçağın arkasına yerleştirdi. Uçakta anlamsız bir numaradan başka bir işaret yoktu.

«Bu havada uçacak mıyız?» diye sordu Isabella. «Tehlikeli değil mi bu?»

«Ah, senyora, ölürseniz kollarımın arasında ölmüş olacaksınız, ne mükemmel bir ölüm olur bu!»

Uçak havalanır havalanmaz pilot üzerinden geçtikleri yerleri daha iyi göstermek için elini kadının dizine dayadı.

«Ellerinizi levyelerde tutun, gözünüzü yoldan ayırmayın,» dedi Isabella. Adamın elini tutup dizinden kaldırdı. Pilot dişlerini göstererek güldü sanki kadını tavlamis gibi.

Isabella uzun zaman öfkeli kalamıyordu. Bu rotada gittikleri her dakika Nicky'yi son gördüğü üsse doğru yol almakta olduklarını anlamıştı. İki saat sonra ilerdeki bulutların altında Atlantik Okyanusunu gördü.

Pilot kıyıya varınca güneye dönünce Isabella birden yerinde doğruldu. Nehrin haliçlerini ve denize açılan ağzını tanıdı. Pilot levyeyi çekerek kırmızı toprak piste inmeye hazırlandı.

Nicky, diye düşündü Isabella. Az kaldı, yavrum. Yakında kurtulacağız.

Uçak pistte ilerlerken oğlunu gördü. Cipun ön koltuğunda ayağa kalkmıştı. En az beş santim daha boy atmıştı. Saçı hatırladığından daha uzundu ve kepinin altından taşıyordu, ancak gözlerinde hiçbir değişiklik yoktu. O şahane berrak yeşil bu kadar uzaktan bile parıl parıldı. Nicky annesini tanıyınca iki kolunu başının üstüne kaldırıp selamladı. Esmer ve yakışıklı yüzünde bembeyazdı dişleri.

Cipte Nicky'nin yanında sürücü ve Kübalı paraşütçü Jose vardı. Isabella uçaktan inerken onlar da Nicky kadar sevinçle sırtmaktaydılar.

Nicky cipten atlayıp annesini karşılamaya koştu. Isabella bir an onun kucağına

atlayacağını sanarak sevindiyse de, Nicky son anda kendini toparlayıp elini uzattı.

«Hoşgeldin, anne.» Isabella oğluna olan sevgisinden boğulacak gibiydi, «Seni gördüğüme çok sevindim.»

«Merhaba, Nicky.» Sesi boğuktu Isabella'nın. «O kadar büyümüşsün ki, seni az daha tanımayacaktım. Bayağı bir erkek olmuşsun artık.»

Kendisinden söylemesi beklenen şey buydu işte. Nicky iki elinin başparmağını kemerine geçirerek Jose'yle sürücüye seslendi. «Gelin de annemin bavulunu alın.»

«Başüstüne, General Pele.» Jose çocuğu şakacıktan selamlayıp Isabella'ya döndü. «Hoşgeldiniz, hanımefendi. Sizi dört gözle bekliyorduk.»

Isabella, birdenbire herkesin sevgili teyzesi olup çıktım, diye düşündü. Armağan çantasından sürücüyle Jose'ye birer karton Marlboro sigarası çıkarıp verince popülerliği yüz kat daha arttı. Angola'da Marlboro sigarası döviz yerine geçirdi.

Nicholas cipi sürerken neşeyle konuşuyor, Isabella onun gösterdiği ve anlattığı her şeye ilgi gösteriyorsa da, bu kere çevresine çok daha dikkatle bakıyordu. Sean'e çizdiği krokilerde büyük yanlışlıklar yaptığını anlıyordu şimdi. Eğitim alanı son geldiğinden bu yana genişletilmişti. Şimdi birkaç bin asker barınıyor olmalıydı burada; ağaçlara gerili kamuflaj ağları altında toplar da görmüştü Daha ilerde park etmiş kamyonların üstünde çanak antenleriyle radarları görünce uçakla gelecek olan babasıyla Garry'yi düşündü. Onlara bu değişiklikleri bildirmenin bir yolu yoktu artık.

Kumsaldaki kampa gelince Isabella arabanın göstergesine baktı. İndikleri pistten buraya kadar üç buçuk kilometre vardı, sandığından çok az yani. Bu durumun kurtarma operasyonunu tehlikeye sokacağı, düşündü. Sean'ın tahmininden daha kısa zamanda gelebilirdi destek güçleri.

Jose bavulunu nöbetçi kulübesine taşıdı. İçerde daha önce gördüğü iki kadın vardı. Ancak bu kere tutumları daha az ciddi ve daha dostçaydı.

«Size birer armağan getirdim,» dedi Isabella. Çantasından kokusundan çok şişesinin boyu için seçtiği iki kutu parfüm çıkardı. Kadınlar zevkten kendilerinden geçmişlerdi, parfümleri üzerlerine öyle bol sıktılar ki, odanın havası bir anda soluk alamayacak kadar ağırlaştı.

Isabella'nın bavulunu açınca bu kere fotoğraf makinesinin üstünde hiç durmadılar.

Isabella onlara rujunu denemelerini söyledi. Kadınlar dudaklarını boyayıp Isabella'nın küçük aynasında baktılar yüzlerine. Odada eski arkadaşların bir toplantı havası vardı artık.

Nicholas'a getirdiği armağan kutusunu açmaya sıra geldiğinde kadınlar işlerini iyice tavsatmışlardı artık. Biri sönük futbol topunu eline aldı. «Ah, Pele bayılacak işte buna,» dedi. Sonra pompaya uzanınca Isabella birden sinirlerinin gerildiğini hissetti.

«Top için,» dedi.

«Biliyorum, şişirmek için.» Kadın pompanın sapım bir iki kere çekip ittikten sonra yine kutuya bıraktı.

«Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dilerim, senyora. Ama biz sadece görevimizi

yapıyoruz.»

«Elbette, çok iyi anlıyorum sizi,» dedi Isabella.

«Bizimle iki hafta kalacaksınız. Çok iyi. Pele geleceğinizi duyunca çok heyecanlandı. Çok iyi bir çocuk: Herkes çok sever onu. Gurur duyarız onunla.»

Isabella'ya bavulunu geçen sefer verdikleri kulübeye taşımaya yardım etti sonra.

Mayosunu giymiş olan Nicholas yatağın üstünde oturuyordu.

«Haydi anne, gel yüzmeye gidelim, kayalığa kadar yarışa var mısınız?»

Balık gibi yüzüyordu oğlan, Isabella ona yetişmek için bayağı zorlanmaya başlamıştı.

O akşam kulübede ikisi yalnızken Isabella kutuyu açıp getirdiği armağanları verdi.

Nicky futbol topuna bayıldıysa da annesinin seçtiği kitapları ve tişörtleri de çok sevmişti. Isabella ayrıca bir Sony kasetçalarla bir kutu müzik kaseti getirmişti.

«Rock and roll yapmasını öğreteyim sana,» diyerek bir Johnny Halliday kaseti koydu.

Kulübede Adra kendilerini yemeğe çağırana kadar kahkahalarla gülererek dans ettiler sonra. Adra her zamanki gibi sessiz ve asık yüzlüydü. Isabella ona boş verip sadece oğluya meşgul oluyordu bu kere. Isabella oğlu için bir sürü fil şakası da öğrenmişti.

«Filin buzdolabına girdiğini nasıl anlarsın? Tereyağında bıraktığı ayak izinden.»

Nicky buna bayılmıştı. Karşılık olarak o da Jose'den öğrendiği bir espriyi söyledi.

Isabella bayılacak gibi olmuştu.

Sinirden titreyerek, «Onun ne demek olduğunu biliyor musun?» diye sordu.

«Elbette. Okuldaki büyük kızlardan biri gösterdi bana.» Isabella konunun üstünde daha fazla durmamanın daha iyi olacağını düşündü.

Oğlanı yatırdıktan sonra Adra'yla kulübeye dönerlerken Isabella, «Ramon nerede?» diye fısıldadı. «Burada mı?»

Adra cevap vermeden dikkatle baktı çevresine. «Hayır. Yakında gelecek ama. Yarın ya da öbür gün. Sana geleceğini, seni sevdiğini söylememi istedi benden.»

Isabella kulübesinde yalnız kalınca artık gerçek kimliğini bildiği Ramon'la yeniden karşılaşmayı düşününce titremeye başladı. Onun yanında doğal davranıp davranamayacağını bilemiyordu. Onunla sevişme düşüncesi korkutuyordu kendisini.

Ona karşı duygularındaki değişikliği mutlaka farkedirdi. Nicholas'ı götürebilir, kendisini tutuklatabilirdi.

Tanrım, ne olur Sean Ramon'dan önce gelsin. Sean gelene kadar onu buradan uzak tut, yalvarırım sana... O gece korkudan buz gibi terler dökerek hiç uyumadı.

Ramon'un karanlıklar içinden çıkıp geleceğinden ve onu yatağına almak zorunda kalacağından korkuyordu.

Daha önce olduğu gibi ilk günlerini Nicholas'la yüzerek, balığa çıkarak ve kumsalda oyunlar oynayarak geçirdiler.

Isabella pazartesi gecesini Nicholas'ın yatmaya hazırlanmasını seyrederken yatağının başucundaki rafta duran bisiklet pompasını aldı ve sapını çevirdi. Verici çalışmaya

başladığı anda bir tık sesi duyuldu. Nicholas annesinin getirdiği yeni naneli diş macunu kokarak banyodan çıktığında pompayı yerine yerleştirmişti bile.

Isabella cibinliği yerleştirmek için yatağın üzerine uzandı sırada Nicholas birden uzanıp kollarım annesinin boynuna doladı. «Seni seviyorum, anne,» diye utançla mırıldandı. Isabella oğlunu öptü.

Oğlanın ağzı nemli ve sıcaktı, nane kokuyordu, Isabella kalbinin sevgiden çatlayacak gibi olduğunu hissetti. Nicholas davranışından utanarak döndü, örtüsünü çenesine kadar çekerek gözlerini kapattı, horlamaya başladı.

«İyi geceler, Nick. Ben de seni seviyorum, bütün kalbimle hem de,» diye mırıldandı Isabella, Kendi kulübesine dönerken havada gökgürültüsü vardı, şimşekler çakıyordu birbiri ardından. Isabella başını kaldırıp bakınca alnının ortasına iri bir damla sıcak yağmur düştü.

Lear jetinin kokpiti sessizdi. On bin metrede uçuyorlardı, Shasa, «Düşman kıyıları karşıda,» diye mırıldandı. Garry güldü.

«Haydi baba, insanlar ancak ikinci Dünya Savaşı filmlerinde böyle konuşurlar.» Bulutların üstünde, gümüş bir ayışığı dünyasındaydılar. Altlarındaki bulut karla kaplı bir ovaydı sanki.

«Kongo nehrinin ağzına yüz mil kaldı.» Shasa uydu seyir sisteminin ekranında yerlerini saptadı. «Şu anda Dancer'in tam üstünde olmalıyız.»

«Bir konuşalım,» dedi Garry. Shasa telsiz frekansını değiştirdi..

«Donald Duck, burası Tılsımlı Canavar, beni duyuyor musun?»

«Canavar, burası Duck. Sesin beş kuvvetinde.» Shasa büyük oğlunun sesini duyunca rahatlayarak gülümsedi. «Sean'ın parmağı düğmenin üstündeymiş,» diye söylendi. «Beklemede kal, Duck, biz Disneyland'a giriyoruz.»

«Yolunuz açık olsun. Biz beklemedeyiz.. »

Shasa ikinci pilot koltuğunda dönüp arkasına baktı. Courtney Haberleşme'nin iki teknisyeni aygıtlarının üstüne eğilmişlerdi. Özel elektronik aygıtları uçağa monte etmek tam on gün sürmüştü. Bunlardan çoğu hâlâ Armscor'da denenmekteydi ve hava kuvvetlerine teslim edilmemişti. Adamların yüzleri ekranın ışığıyla yemyeşildi, koskoca kulaklıkları başlarının biçimini değiştirmişti.

Shasa dahili hattı açtı. «Nasıl gidiyor, Len?»

Başmühendis patronuna baktı. «Radar izi yok. Luanda, Kinshasa ve Brazaville'den normal telsiz sinyalleri alıyoruz. Hedeften bir şey yok.»

«Devam edin.» Shasa öne döndü. Yeni frekans arama sistemiyle aygıtın bantları kendi kendine taradığını biliyordu. Luanda ya da Saurimo askeri üslerinden yapılan askeri yayınları alacaklardı. Lear'in altına monte edilen anten de kendilerini düşman radarları tarafından saptandıkları konusunda uyaracaktı. Telsiz mühendisi Len İspanyolca bildiği için seçilmişti. Kübalılar arasındaki konuşmaları dinleyebilecekti.

«Pekâlâ, Garry.» Shasa oğlunun koluna dokundu. «Kongo nehrinin ağzı üstündeyiz. Yeni rotan 175.»

«Yeni rota 175,» diye tekrarladı Garry. Uçak bir kanadı üstünde dönüp kıyıya paralel olarak uçmaya başladı.

Hava ve rüzgârın bir kaprisiyle altlarındaki bulutta kocaman bir delik açılmıştı. Dolunaya yakın olan ayın ışığı on bin metre altlarındaki denizi ve Afrika kıyısını aydınlattı.

«Dört dakika sonra Ambriz nehri ağzı,» dedi .Shasa.

Kulaklığında Len'in sesini duydu. «Hedefin sinyalinin almak için tarayıcıyı çalıştırdık.»

«Ambriz üstündeyiz.»

«Hedef sinyali alınmadı.»

«Altı dakika sonra Catacanha nehir ağzı,» dedi Shasa.

Ambriz'den bir sonuç almayı beklememişti zaten. Araştırma bölgesinin sınırıydı burası. İleri bakınca yüzünü buruşturdu. Tam önlerinde dağ gibi kara bulut göğe doğru yükseliyordu. Shasa bulutun yüksekliğini Lear'in menzili dışında olan on beş yirmi kilometre olarak hesap etti.

«Buna ne diyorsun?»

Garry başını sallayarak hava radarı ekranına baktı. Dev tropik fırtınası ekranda kıvılcık bir leke olarak görünüyordu. .

«Doksan altı mil ilerimizde. Chicamba nehir ağzının üstüne oturmuş gibi.»

«Eğer öyleyse Bella'nın vericisinin sinyallerini silecektir.» Shasa'nın canı sıkılmış gibiydi.

«Onun içinden zaten geçemezdik.»

«Catacanha üstündeyiz, Len. Hedeften haber var mı?»

«Yok, Bay Courtney.» Adamın sesi birden değişti. «Bir dakika! Tüh! Biri bizi radarına aldı.»

«Garry.» Shasa oğlunun koluna dokundu. «Radarlarında saptadılar bizi.»

«Uluslararası frekansa geç ve dinle,» dedi Garry.

Koltuklarında donmuş bir halde ilerdeki büyük fırtınanın yaydığı parazitleri dinlediler.

Birden parazit arasında net bir ses duyuldu. «Kimliği bilinmeyen uçak. Burası Luanda kontrol. Yasak bölgedesiniz. Derhal kendinizi tanıttın. Tekrar ediyorum, yasak bölgedesiniz.»

«Luanda kontrol, burası British Airways uçuş no. BA 051. Bir motor arızamız var. Koordinatlarımızı bilmek istiyoruz.» Shasa Luanda ile bir zaman kazanma tartışmasına girdi. Kazanacakları her saniye önemliydi kendileri için. Onların talimatlarını ve hava sahasını terk uyarılarını anlamazdan gelerek Luanda'ya inme izni istediler.

Len askeri frekansları tararken, «Yutmadılar, Bay Courtney,» dedi. «Saurimo üssünden bir MIG filosu havalandırdılar, onları üstümüze doğru yöneliyorlar.»

«Chicamba ağzına ne kadar kaldı?» diye sordu Garry. «On dört dakika.»

«Eh, MİG'ler burun buruna geleceğiz,» dedi Garry. «Mach 2 hızıyla geliyorlar. Çok eğlence m olacak.»

Güneye doğru yollarına devam ettiler.

«Bay Courtney, yeni radar dalgaları var. Sanırım MİG'ler yerimizi buldu,» dedi Len.

«Teşekkür ederim, Len. Chicamba'ya bir dakika on dört saniye.»

«Bay Courtney.» Len'in sesi telaşlıydı. «MİG lideri hedef bildiriyor. Bizi buldular, efendim. Radar dalgaları arttı. MİG lideri atış izni istiyor.»

Shasa Garry'ye, «Bize yetişemeyeceklerini söylediğini sanıyorum,» dedi. «Hani operasyon menzilleri dışındaydık?»

«Herkes yanlış yapabilir, baba.»

«Bay Courtney!» Len bağıyordu artık. «Hedef sinyalini alıyorum, altı kilometre kadar ilerde. Tam önümüzde.»

«Emin misin, Len?»

«Bu bizim vericimiz, eminim, efendim.»

«Chicamba nehir ağzı. Bella Chicamba'da!» diye bağırdı Shasa. «Haydi gidelim buradan!»

«Bay Courtney, MİG'lere ateş izni verildi, şu anda saldırıya geçiyorlar.»

«Sıkı tutunun,» diye seslendi Garry.

Shasa koltuğunda geri savrulurken, «Ne yapıyorsun?» diye bağırdı. «Dön ve denize doğru açıl.»

«Bir mil gitmeden vururlar bizi.» Garry uçağı pike inişine geçirmişti.

«Garry, Tanrı aşkına, kanatları koparacaksın.»

«Birini seç, baba, Ya kanatları koparırsın ya da o MİG'ler bizi toz duman ederler.»

«Bay Courtney, MİG lideri roketin hedefe kilitlendiğini bildirdi.» Len korkudan kekeleyordu.

Shasa Garry'nin kolunu yakaladı.

«Ne yapacaksın, Garry?»

«Oraya gireceğim.» Garry fırtına bulutunu gösterdi. Bulut, içindeki büyük rüzgârlar ve hava cereyanlarıyla kaynıyor gibiydi. Tam ortasında şimşekler çakıyordu.

«Sen çıldırmışsın,» diye mırıldandı Shasa.

«Hiçbir MİG bizi oraya izleyemez. Çevremizde bu kadar enerji ve elektrik varken hiçbir roket kilitlendiği rotada kalamaz.»

«Bay Courtney, MİG roketi ateşledi, ikincisini de. İki roket üzerimize doğru. . . »

«Biz günahkârlar için dua edin,» dedi Shasa, Garry Lear'i hâlâ dalıştan çıkarmamıştı. Gösterge iğnesi bu noktayı aşmayıp çizgisinin de altındaydı şimdi.

Bir şey uçağa çarptığı anda, «Tamam İşte!» diye bağırdı Shasa. Uçak ters döndü, uçuş göstergesi topaç gibi dönmeye başladı ve fırtınanın içine girdiler.

Görüş alanı hemen sıfıra inmiş, ıslak pamuğu andıran kurşuni bir bulut çevrelerini sarmıştı. Fırtına Lear'e saldırdıkça emniyet kemerlerini koparacak kadar ileri savruluyorlardı oturdukları yerlerde.

Lear ölü bir yaprak gibi dönüp duruyordu. Kontrol panelin deki göstergeler dönüyor, altimetre bir inip bir çıkıyordu. Birden korkunç bir hava cereyanına çarptılar, uçak bir anda beş yüz metre yukarı fırlatıldı, kanatları üstünde dönmeye başladı.

Garry'nin yapacağı bir şey yoktu. Levyelerle ve kanatlarla oynayarak uçağı daha fazla bir zorlamaya sokamazdı. Leâr canını kurtarma, çabasındaydı.

«Haydi yavrum,» diye Garry uçakla konuşuyordu. «Cesaret. Bunu başarabilirsin.»

Shasa koltuğunun kenarlarını kavramış, gözlerini altimetreden ayırmıyordu. Beş bin metreye inmişler hâlâ da düşüyorlardı. Göstergelerden hiçbirinin anlamı kalmamıştı artık. Hepsi bir yana doğru sallanıp titriyorlardı.

Altimetre kâh duruyor kâh düşüyordu şimdi. Üç bin metre. İki bin. Bin beş yüz.

Fırtınanın şiddeti artıyordu; başları ileri geri savruluyor, her an omurgaları kopacak gibi oluyordu.

Motor bölümünden bir parçalanma sesi geldi. Shasa buna bile aldırmadan baktı altimetreye. Bin dört yüz metre. Bin metre, sıfır. Yere çakılmış olmalıydı. Ancak fırtına içindeki barometrik değişiklikler aleti bozmuştu.

Uçak birden doğruldu, savrulma azaldı. Garry levyeleri çekince bir karşılık alabildi. Fırtınadan çıktılar.

Baş döndürücü bir değişiklik olmuştu. Fırtınanın gürültüsü, yerine şimdi jet motorlarının hafif homurtusu vardı. Kokpit ay ışığıyla dolmuştu. Shasa'nın soluğu kesildi birden.

Neredeyse denizin üstündeydiler, bir kuş gibi değil de bir balık gibi uçuyorlardı sanki. Otuz metre daha inmiş olsalardı Atlantik'in yeşil dalgaları arasına gömüleceklerdi.

«Haydi bakalım seyir subayı, yeni rotayı yer de görelim,» dedi Garry.

«260 derece. Durum nasıl?»

«Mükemmel.» Garry uçağı yavaşça yeni rotaya çevirdi. Lear karanlık kıtayı arkada bırakarak denizin açıklarına doğru yoluna devam etti.

Shasa dönüp arkasına baktı. Teknisyenlerin yüzleri parlıyordu, korkudan ter içinde kalmışlardı.

«Len, MİG'ler ne durumda?»

Len hâlâ yaşıyor olmanın şokuna uyum sağlamaya çalışıyordu.

«Kendine gel, be adam,» dedi Shasa. Len hemen önündeki gösterge tablosuna döndü.

«Hâlâ bağlantı halindeyiz. MİG lideri hedefin yok edildiğini bildiriyor. Yakıtı azalmış, üsse dönüyormuş.»

«Hoşçakal, Fidel. Berbat bir nişancı olduğun için Tanrıya şükürler olsun.»

Garry uçağı gürültünün çok olduğu ve radarın izlerini saptamakta güçlük çekeceğı kadar alçalttı.

«Dancer nerede acaba?»

«Tam ilerimizde olmalı.» Shasa mikrofon düğmesine bastı.

«Donald Duck, burası Tılsımlı Canavar.»

«Sizi dinliyorum, Canavar.»

«Chicamba. Tekrar ediyorum, Chicamba. Anlaşıldı mı? Tamam.»

«Anlaşıldı. Chicamba. Tekrar ediyorum, Chicamba. Bir şey mi oldu? Güneydoğudan jet gürültüleri geliyordu. Tamam.»

«Bir şey yok. Piknik diyebilirsin. Şimdi Disneyland'i ziyaret sırası sende. Tamam.»

«Gidiyoruz, Canavar.»

«Şansınız açık olsun. Anlaşıldı. Tamam.»

Garry uçağı Windhoek Havaalanına indirdiğinde salı sabahı saat beş buçuktu.

Aşağı inince Garry hafif çatırtılarla soğumak ta olan en yakın motorun yanına gitti.

«Baba, gel bak şuna, » diye seslendi.

Shasa motorun hemen altındaki madeni bölmeye çakılıp kalan yabancı cisme baktı.

Rengi sapsarıydı, oku andıran uzun bir gövdesi1 vardı. Yarısından fazlası uçağın içindeydi.

«Nedir bu?» diye sordu Shasa.

Arkalarından gelen Len «O, Bay Courtney, patlamamış bir Sovyet roketidir, dedi.

«Eh, Fidel o kadar kötü nişancı değilmiş Öyleyse,» diye mırıldandı Shasa.

«Tanrı Rus işçiliğinden razı olsun,» dedi Garry. «Biraz erken belki, baba, ama bir kadeh

şampanya içebilir miydin acaba?»

«Ne güzel bir fikir,» dedi Shasa.

«Chicamba nehri.» Sean ile Esau Gondele omuz omza eğilmişlerdi haritanın üzerine.

«İşte şu.»

Sean parmağını dayadı. «Catacanha'nın hemen güneyinde.» Balıkçı teknesinin kaptanına baktı. Van Der Berg bodur ve şişman gövdesi, güneşten yanıp kavrulmuş derisiyle tam bir suma güreşçisini andırıyordu.

«Orası hakkında neler biliyorsun, Van?»

«Yakından hiç görmemişim. Küçük nehirlerden biri işte. Ama istediğin kadar yakınından geçebilirim.»

«Mercan kayalığının bir mil uzağından geç, yeter.»

«Tamam. Ne Zaman?»

«Yarın bütün gün ufuk çizgisinin altında kal, sonra gece saat ikide yaklaşırsın.»

Scout'lar işe hep geceyarısından sonra ikide başlardı. Düşman o saatte hem fiziksel hem de ruhsal açıdan en düşük noktasında olurdu.

Sabahın saat birinde Sean güvertede son talimatlarımı verdi. Adamları tek tek kendisi kontrol etti. Hepsi blucin ve denizci mavisini kazak ve altı kauçuk siyah botlar giymişlerdi. Başlarında siyah örgü başlıklar vardı. Hepsinin elleri ve yüzleri, ya doğal olarak ya da kamuflaj kremiyle karaya boyanmıştı.

Taşıdıkları Sovyet AKM tüfekleri, Tokarev tabancaları ve Bulgar M75 antipersonel elbombaları Güney Afrika savunma güçleri tarafından Angola'nın güneyinde ele geçirilmiş Kübalı askerlerin teçhizatlarıydı. Esau Gondele'nin timinden üç kişide RPG tanksavar roketatarları vardı. Güney Afrikalılarla işbirliği karşılığı yaptıkları anlaşmaya göre olayda hiçbir şey kendilerine kadar izlenemeyecekti.

Birer birer masanın yanına gelip yüzük, künye, cüzdan ve saat gibi kişisel eşyalarını

teslim ettiler. Esau Gondele bunları ayrı ayrı zarflara dolduruyor ve hepsini birbirinin eşi olan siyah ve su geçirmez dijital saatler dağıtıyordu.

Tam bu sırada dahili hoparlörlerden kaptanın sesi duyuldu. «Nehir ağzında yedi deniz mili uzaktayız. Derinlik düzenli bir şekilde azalmaktadır. Zamanından birkaç dakika önce varmış olacağız.»

«Aferin Sana,» dedi Sean. Önündeki kara yüzlere döndü sonra. «Tamam beyler, ne yapacağımızı biliyorsunuz. İle de birini öldüreceksiniz, bunun kadın ya da çocuk olmamasına dikkat edin. Kadın benim kızkardeşimdir. İki, size gösterdiğim krokiler gerçekten çok hayalidir. Onlara güvenmeyin. Üç, çekilirken kıyıda kalmayın.

Chicamba tatil geçirilecek bir yer değildir. Yatacak yerleri ve yiyeceği berbattır.»

Silahını aldı. «Haydi çocuklar, gidip bitirelim şu işi.»

Dancer radar ve iskandili aracılığıyla kıyıya yaklaşıyordu. Tüm ışıklar söndürülmüştü. Sean karanlıkta dalgaların dış kayalığın üstünde kırıldığını seçebiliyordu. Kıyıda ışık yoktu. Toprakla gece birbirine karışmıştı. Gökyüzü de bulutlarla kaplıydı. Ne ayışığı vardı ne de bir yıldız parıltısı.

Van Der Berg radarın üstünden doğruldu. «Bir mil kaldı. » dedi. «Su, altı kulaç derinliğinde.» Melez dümencisine baktı. «Makinaları durdur.»

Ayakları altındaki titreşim kesildi. Dancer bir kütük gibi sallanıyordu şimdi.

«Teşekkürler, Van,» dedi Sean. «Sana güzel bir armağan getiririm.» Kaptan köşkünden güverteye indi.

Her tim kara lastik botunun başında bekliyordu. Sean havada uyuşturucunun tatlı kokusunu duyunca yüzünü buruşturdu. Bundan hoşlanmazdı ama Scout'larda çarpışmaya girmeden uyuşturuculu bir sigara içmek gelenekleşmişti.

«Başçavuş, sigaralar söndürülsün,» diye emretti. Az sonra sigaraların ayaklar altında ezildiğini gösteren bir sürtünme sesi işitildi. Sean sigaranın korkuyu giderdiğini ve Scout'ların o umursamaz serdengeçtiklerini de frenlediğini bilirdi ama kendisi hiç kullanmamıştı.

Korku duygusunu çok severdi kanında damar gibi atardı korku. Böyle zamanlarda, ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğu çatışmalara girerken daha çok hissedirdi yaşadığını. Bu temiz ve saf korku alevini gölgelemek istemezdi.

Dolan botlar birer birer kayarak suya indiler. Motorcular dıştan takma motorları çalıştırdılar. Motorların gürültüsü çok hafifti, böylesine rüzgârsız ve sakin bir gecede, bile otuz metre öteden sesleri duyulmazdı.

Aralarında birer bot boyu bırakarak dizi halinde yola koyuldular. Motorcu arkada küçük bir el feneri yakarak gelenlere yol gösteriyordu..

Sean ayakta duruyordu. Boynunda küçük bir ışıklı pusula asılıysa da, kıyıya yanaşmak için elindeki gece dürbününe güveniyordu.

Dürbünle palmyeleri ve nehrin ağzını görünce fenerle işaret verdi. Esau'nun botu yanına geldi.

«İşte, orası.» İri yarı Matabele'nin kulağına eğilerek konuşmuştu.

Esau kendi dürbünüyle baktı. «Gördüm.»

«Haydi, göster kendini.»

Üç botluk tim nehrin ağzından içeri girip karanlıkta kayboldu.

Sean kendi motorcusuna talimat verince kıyıya paralel bir konuma geldiler. Sean kıyı boyunca giderlerken dürbünüyle tarıyordu kumsalı. Nehir ağzından yarım mil ilerde bir palmyelimin arasında bir kulübe şekli gördü. Sonra bir ikincisi. «Bella'nın tarif ettiği yer burası,» diye söylendi.

Kıyıya doğru yol aldılar. Şimdi en yakındaki kulübenin üstündeki maden parıltısını görmüştü. Büyük bir anten ve haberleşme merkezinin uydu haberleşme çanağı.

Botun altı kumlara değince dizlerine kadar çıkan sıcak suya atladılar. Sean başlarında olduğu halde kıyıya çıktılar. Yerdeki kumlar o kadar beyazdı ki, üstlerinde koşuşan yengeçler seçilebiliyordu. Adamlar palmyelere doğru koşup su setinin arkasında mevzilendiler.

Sean birkaç dakika durup çevresini inceledi. Isabella'nın anlattığına göre kendisini ilk alıp üstünü aradıkları yer haberleşme merkeziydi. Orada iki üç kadın operatörün olduğunu söylemişti. Ayrıca telörgünün öteki tarafındaki barakada kalan yirmi kadar asker saymıştı.

Kampın kapısı günbatımında kilitlenirdi. Bunu özellikle belirtmişti. Kapıda hep bir nöbetçi vardı. Telörgünün çevresinde dolaşırdı. Her dört saatte bir değişirdi nöbetçiler.

Sean, «İşte geliyor,» dedi kendi kendine telörgünün yanındaki kara gölgeyi görünce, Gece dürbününü indirdi, yanında yatan Scout'a, «Yirmi adım önde Porky,» dedi. «Soldan sağa doğru yürüyor.»

«Gördüm.» Porky Soaves uzmanlık dalı sapan olan Portekiz asıllı bir Rodezyalıydı. Uçan bir kuşu elli metreden vururdu. On metreden çelik bir bilyeyle bir insanın kafatasını delebilirdi.

Porky bir yılan gibi kaydı ve Kübalı nöbetçi önüne geldiğinde bir dizi üstünde doğrulup sapanını gerdi. Nöbetçi tek ses çıkaramadan kumların üstüne devrildi.

«Haydi!» dedi Sean. Elinde tel makası olan ikinci Scout koştu. Teller koparken tınladılar. Sean açılan gediğe koştu.

Scout'lardan her biri delikten içeri süzülürken Sean omuzlarına vurup hedeflerini gösterdi. İki kapıdaki nöbetçilerin işini bitireceklerdi. İki haberleşme merkezini devreden çıkaracak, diğerleri kampın gerisindeki barakaya ateş ederek nöbetçileri temizleyeceklerdi.

Düzenleme geçen seferki gibiyse telsiz odasının sağındaki ilk kulübede olacaktı Isabella. Nicky Kübalı dadısıyla ikincide olacaktı. Isabella onun adının Adra olduğunu söylemişti. Sean'ın anladığı kadarıyla dadı kötülerin başında geliyordu. Yok edilmesi gerekecekti. İlk fırsatta bitirecekti onun işini.

Sean kulübelere doğru koşmaya başladı, ancak tam yarı yola gelmişti ki, haberleşme kulübesinden bir kadın çığlığı duyuldu. Çığlıklar otomatik bir silahın ateşlenmesiyle kesildi.

Bu iş bu kadar, diye düşündü Sean. Gece birden silah sesleri, alevler ve savaşın o insanın içini titreten ölümcül heyecanı, dolmuştu.

Isabella çok huzursuz bir uyku içindeydi. Geceyarısı gökgürültüsü ve alçak irtifadan uçan jet motorlarının sesiyle uyandı. Cebinliği bir yana itip dışarı koştu.

Rüzgâra bağlı olarak uçak gürültüsü kâh kayboluyor kâh işitiliyordu. Bunlardan birinde babasıyla Garry'nin olduğunu umdu.

Sinyali aldınız mı acaba, diye düşündü karanlık göklere bakarken. Beni duyabiliyor musun baba? Burada olduğumu biliyor musun?

Hiçbir şey göremedi, bir tek yıldız parıltısı bile, sonra uçak sesleri uzaklaştı, geride sadece rüzgârın uğultusu ve gök gürlemeleri kaldı.

Yağmur başlamıştı yine. Koşarak kulübesine döndü. Saçlarını kurutup çıplak ayakla pencere önünde durdu.

Tanrım, ne olur burada olduğumuzu haber ver onlara. Sean'e bizi bulması için yardım et, Tanrım, Sabah kahvaltıda Nicholas, «Yeni futbol topumu hâlâ deneyemedim,» dedi.

«Ama her gün oynadık ya, Nicky.»

«Evet ama... iyi oyuncularla demek istedim yani. Sen iyi oynuyorsun anne... bir kız için yani... Biraz çalışsan çok iyi kaleci durursun. Ama ben biraz da okul arkadaşlarımla oynamak istiyorum.»

«Bilemiyorum.» Isabella Adra'ya baktı. «Arkadaşlarının buraya gelmelerine izin var mı?»

Ocağın başındaki Adra dönüp bakmadan, «Jose'ye sor, belki de izin verirler,» dedi.

O öğleden sonra Jose ile Nicholas kampa bir cip dolusu küçük çocuk getirdiler.

Kumsaldaki maç gürültülü ve çekişmeliydi. Isabella ile Jose üç kere birbirleriyle yumruklaşıp tekmeleşen çocukları ayırmak zorunda kaldılar. Her kavgadan sonra oyun sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu.

İhtilalin Evlatları takımının kalecisi Isabella'ydı. Ama beş gol yedikten sonra takım kaptanı Nicholas yanına gelip, «Anne, sanırım sen yoruldu, biraz dinlensen iyi olacak,» dedi. Isabella yedeklerin arasına gönderildi.

İhtilalin Evlatları Angola Kaplanlarını yirmi altıya beş yendiler. Son düdükten sonra Isabella getirdiği kutudan iki kiloluk bir şeker paketi çıkarınca kaptan da her iki takım da yediği golleri unuttu.

Akşam yemeğinde Nicholas durmadan konuşuyordu. Isabella doğal görünmeye çalışıyorsa da, sık sık pencereden dışarı bakmaktan kendini alamıyordu. Sean gelecekte, bu gece gelirdi. Adra'nın düşünceli bakışlarla kendisini süzdüğünü farketmişti. Nicky'ye kulak vermeye çalıştı ama bu kere de Adra'yı düşünmeye başlamıştı.

Onu da yanlarına alabilirler miydi acaba? Gelmek ister miydi? Adra o kadar çekingen ve duygularım saklayan bir insandı ki, Nicky'ye kesin sevgisi dışında insan başka hiçbir şeyinden emin olamazdı.

Onu uyaracak kadar güvenebilir miydi kendisine? Adra'ya kendileriyle gelmek ya da orada kalmak seçeneklerini sunmak, mıydı? Doğrusu bunca yıl bağlı olduğu Nicky'yi ondan böyle koparıp almak haklı bir davranış olur muydu? Mutlaka kalbi kırılacaktı, peki ama ona

açılacak kadar güvenebilir miydi? Nicky ile kendisinin özgürlüklerini, ağabeyinin ve onları kurtarmaya çalışan o kadar gencin hayatlarını tehlikeye atabilir miydi? Adra ile birkaç kere konuşacak olduysa da, en son anda hep bundan kaçındı.

Nicky'yi yatağa yatırınca oğlan başını uzattı ve Isabella doğal bir hareketle öptü oğlunu. Nicky bir an sınıksık sarıldı annesine.

«Yine gitmek zorunda mısın, anne?»

«İmkânı olsa benimle gelir miydin?»

«Babamla Adra'yı bırakayım mı yani?» Çocuk sustu. Isabella'ya ilk kez Ramon'dan söz etmişti. Sesinde sezdiği saygı mıydı yoksa korku mu? Emin olamıyordu.

«Nicky, bu gece bir şey olursa, korkma,» dedi.

«Ne olacak ki?» Çocuk merakla doğruldu yatağında.

«Bilemem. Herhalde hiçbir şey.» Nicholas düş kırıklığına uğramış bir halde yattı yine.

«İyi geceler, Nicky.»

Adra kulübeler arasında karanlıkta kendisini bekliyordu. Isabella'nın aradığı fırsattı bu.

«Adra,» diye fısıldadı. «Seninle konuşmam gerek. Bu gece...» Sözüünü tamamlayamadı.

«Bu gece ne?» Isabella duraksayınca Adra devam etti. «Evet, bu gece geleceğini söyledi. Kendisini beklemeliymişsin. Daha önce gelemedi ama bu gece gelecek sana.»

Isabella içindeki korkunun mantığı silip süpürdüğünü far ketti. «Aman Tanrım! Emin misin?» Sonra birden kendini topladı. «Çok güzel bir haber bu. O kadar çok zamandır bekliyorum ki.»

Adra'yı kurtarma operasyonu hakkında uyarma düşüncesi silinip atılmıştı kafasından. Gerçek yüzünü görüp onun nasıl bir canavar olduğunu anladıktan sonra şimdi Ramon'la nasıl yüzyüze gelecekti? Titremeden nasıl katlanacaktı onun kendisine dokunmasına?

«Ben gideyim artık,» dedi Adra. Karanlıkta kaybolup Isabella'yı korkusuyla baş başa bıraktı, Isabella Sean'ın geldiğinde hazır olmak için geceliğinin altına bluciniyle kazağını giymeyi planlamıştı, ama şimdi bunu yapamazdı.

Karanlıkta cebinliğin altında o kadar uzun bir süre yattı ki, Ramon'dan önce Sean'ın geleceğini ya da şafağın kendisini kurtaracağını ummaya çalıştı.

Birden Ramon'un kulübede olduğunu hissetti. Onu görmeden kokusunu duymuştu. Kendisini her zaman öylesine heyecanlandıran o hafif ama belirli vücut kokusu. Soluğu boğazına takıldı kaldı.

Yerde ayak seslerini duyduk, sonra yatağa dokunduğunu hissetti.

«Ramon.» Soluğu patlar gibi çıkmıştı boğazından.

«Evet, ben geldim.» Erkeğin sesi bir şamar gibi çarptı Isabella'nın yüzüne.

Cibinliğin kaldırıldığını hissedince kaskatı kesildi. Erkeğin parmakları yüzünde dolaşırken kendini tutamayıp çığlık çığlığa bağıracağını hissetti. Nasıl davranması gerektiğini, ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. Paniğe kapılmış olduğunu da farketmişti Ne kıpırdamaya ne de konuşmaya cesaret edebiliyordu.

«Bella?» Isabella erkeğin sesindeki kuşkuyu duydu. Ani bir hareketle uzanıp yakaladı onu.

«Konuşma. Bir dakika bile daha bekleyemem, hiç konuşma. Bana hemen sahip ol, Ramon.»

Pek de kendisinden beklenilmeyen bir şey yapmadığının farkındaydı. O geçmiş mutlu günlerde de böyle olurdu, bir an bile bekleyemezdi Isabella yatakta doğrulup erkeği soymaya başladı. Onun konuşmasını, soru sormasını önlemeliyim, diye düşünüyordu. Hiçbir şeyin değişmediğine onu inandırmalıyım.

Isabella kalbinde korku ve burnunda erkeğin başını döndü ren kokusuyla onun kendisini soyduğunu hissetti.

«Bella, » dedi Ramon. «Çok uzun zamandır istiyordum seni.» Dudakları birleşti.

Sanki ağzından tüm varlığını söküp alıyordu... tıpkı olgun bir portakalın suyunu ve etini içine çekiyormuş gibi.

Isabella kendi vücudunun sapıklığından ve ihanetinden utanarak cinsel bir tutkuyla titremekte olduğunu farketti. İnsan olmayan, vahşi ve çok tehlikeli bir şeyle, güzel bir hayvanla sevişiyordu. Korku ve şehvetle kendinden geçmişti.

Sonunda ikisi birden doyuma ulaştıklarında, erkek ölü gibi üstünde yattı bir süre.

Isabella kıpırdıyamıyordu. Kendi suçu ve erkeğin ağırlığı altında ezilmekteydi. Ondan olduğu kadar kendinden de nefret ediyordu.

«Daha önce hiç böyle olmamıştı,» diye fısıldadı Ramon. «Bana daha, önce hiç yapmamıştın bunu.»

Isabella konuşmaya cesaret edemedi. Bir kere konuşmaya başlarsa arkasından ne geleceğini bilemiyordu. Bir çılgınlığın eşiğinde olduğunu hissediyordu. Ancak erkek yanibaşında uzanmış vücudunun en mahrem yerlerini okşarken bacakları açılıyor, etinin eridiğini, kemiklerinin yumuşadığını hissediyordu.

Ramon yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. Ona kendisini ne kadar sevdiğini söyledi. Gelecekte üçünün birden gizli ve güvenli bir yerde nasıl mutlu yaşayacaklarını anlattı. Yalanları çok güzeldi, Isabella'nın hayalinde şahane tablolar canlanıyor, onların yalan olduğunu bile bile inanmak istiyordu.

Sonunda erkek başını çıplak göğüslerinin arasına sokarak uyudu. Isabella onun kıvrık saçlarını korkunç bir pişmanlık ve var olmadığını bildiği şeylere büyük bir özlem duyarak okşadı uzun uzun. İstirabı o kadar büyüktü ki, başka hiçbir şey kalmamıştı kafasında, sonra birden geceyi yırtan bir kadın çığlığı ve silah sesiyle kendine geldi.

Ramon'un uyandığını, aynı anda bir leopar gibi bir hızla yataktan çırılçıplak fırladığını hissetti. Yatağın yanında duran kılıfından tabancasını alırken madeni bir çatırdı duydu. Gece bir patlama ve alevlerle aydınlandı. Pencereden giren ışıktaki Ramon'un silüetini gördü. Tabancayı gözü hizasında dama doğru çevirmiş ateşe hazır bekliyordu.

Sonra Sean'ın sesini duydu pencerenin dışında. «Bella, neredesin?»

Ramon pencereye sıçradı, dışarda patlayan bir elbombasının ışığında nişan aldı.

«Dikkat, Sean!» diye bağırdı Isabella. «Seni vuracak!»

Ramon her seferinde yerini değiştirerek iki el ateş etti. Dışardan karşılık gelmedi.

Sean'ın onu ve Nicky'yi vurma korkusuyla ateş etmediğini anladı.

Isabella yataktan yere atladı. Elleri dizleri üstünde sürünerek kapıya yaklaşmaya çalıştı. Nicky'ye gitmeliydi.

Yolu yaralamıştı ki, Ramon'un kolu boynuna dolandı, kendisini ayağa kaldırdı.

Isabella, «Sean! Beni yakaladı!» diye bağırdı.

«Orospu!» diye fısıldadı Ramon. «Kahpe orospu!» Sonra sesini yükseltti. «Onu öldüreceğim! Kafasını dağıtacağım!»

Isabella'yı kapının önüne itip merdivenleri inmeye zorladı.

«Yürü orospu! Yürü diyorum sana! Sean'ın kim olduğunu biliyorum. Seni kalkan olarak kullandığım sürece ateş etmeyecektir. Yürü!»

Isabella'nın boğazını sıkıyordu bir yandan da. Daha fazla dayanamayıp onunla Nicky'nin kulübesine koştu. Haberleşme kulübesi alev alev yanıyordu.

Nicky'nin kulübesine girdiler. Adra ile çocuk kulübenin ortasında çömelmiş duruyorlardı. Adra vücuduyla örtmüştü oğlanı.

«Baba!» diye bağırdı Nicky.

«Adra'yla gel,» dedi Ramon. «Ona sımsıkı sarıl. Beni izleyin.»

Bir grup halinde dışarı çıkıp arabaların olduğu yere doğru yürüdüler. Ramon Isabella'yı arkadan tutuyordu, öteki elindeki tabancayı başına dayamıştı.

«Beynini dağıtırım,» diye seslendi çevresini saran gölgelere. «Uzak durun!»

«Baba, ne olur anneme bir şey yapma!» diye Nicky ağlamaya başladı.

«Sen sesini kes, çocuk,» diye hırladı Ramon.

Sonra sesini yükseltti.

«Köpeklerini topla git buradan Sean! Yoksa kızkardeşinle oğlu ölecekler.»

Bir an sonra Sean'ın sesi duyuldu gölgeler arasından. «Ateşi kesin! Scout'lar geriye! Geriye!»

Ramon ciplerden birine doğru gidiyordu. Isabella soluksuz kalmıştı artık, kafasına bastırılan tabanca kulağını kanatmıştı.

«Canımı acıtıyorsun,» diye inledi.

«Anneme bir şey yapma,» diye bağırdı Nicholas. Adra'nın elinden kurtuldu. Adra bir an için açıkta kalmıştı.

Karanlıkta bir parıltı görüldü, yirmi metre öteden tek bir mermi üzerlerine geldi.

Adra'nın kafasının yarısı kanlı bir et yığınıydı. Kadın sırtüstü devrildi.

«Adra!» diye bağırdı Nicky. Ama kadına koşmadan Ramon oğlanı belinden kavramıştı.

«Adra'yı bırak,» dedi. «Benim yanımdan ayrılma, Nick!»

Şimdi üçü parıl parıl aydınlatılmış bir sahnedeydiler. Başka canlı yoktu ortalıkta.

Kübalı haberleşmecilerden birinin cesedi yanan kulübenin duvarına yaslıydı. İki nöbetçi de kapının önünde yatıyorlardı.

Ramon sağ kalmış olabilecek adamlarına İspanyolca bir emir verdiyse de, bunun boşuna olduğunu biliyordu. Saldıranların kalitesini anlamıştı.

Isabella seslendiği anda tanımıştı ağabeyinin adını. Sean'ın Scout'lara bağırarak emir vermesi de bu kanısını doğrulamıştı. Adamlarının hepsinin öldüğünden emindi artık.

O ilk ateş sırasında ölmüş olmalıydılar.

Bunların ünlü Ballantyne Scout'ları olduğundan hiç kuşkusuz yoktu. Ama bir türlü anlayamıyordu buraya nasıl geldiklerini. Isabella onları bir yolunu bulup çağırmış olmalıydı. Orada gölgeler arasındaydılar şimdi ve Adra'yı öldürdükleri gibi süratli ve öldürücü bir isabetle ateş edeceklerdi yine, eğer onlara çok küçük bir fırsat verirse.

Şimdi tek avantajı zamandı. Raleigh Tabaka'nın silah seslerini duyunca havaalanından bir gerilla bölüğü alıp yardıma koşacağını biliyordu. Birkaç dakika sonra burada olurlardı. Ramon parkta duran üç cipin en yakında olanına doğru geriledi.

Sean AKM tüfeğinin ardından izliyordu onları. Palmiyelerden birinin altına yüzüstü yatmıştı. Kırk metrelik bir mesafeden mermiyi beş santimlik bir daire içine yerleştirebilirdi. Adra'nın burnuna nişan almış ve sol gözünden vurmuştu. Kurşun başının kenarını delip geçmişti.

Ramon Machado gibi bir insana ateş etmek için bu kadarlık bir yanılma payı bile fazlaydı. Adam çok iyiydi. İki rehinesinden azami yararı sağlıyor, bir boksör gibi ayaklarının ucunda sağa sola hareket edip eğilip doğrularak bir tek noktaya nişan alınmasını güçleştiriyordu.

Kızkardeşinin çıplak vücudu silahların ateşinin sarı ışığında Sean'e çok rahatsız edici geliyordu. Memeleri solgundu, karnının altındaki kapkara üçgen açıkça belli oluyordu. Sean kendi adamlarının onu gözetlemekte olduklarının farkındaydı.

Savaşın en kızgın ânında bile Ramon Machado'nun kadının vücudunu kendi çıplak vücuduna yapışık tutmasına da sinir oluyor ve bu da isabetli atış yapmasını güçleştiriyordu. Bir el ateş etmek için parmağı kaşınıyordu, tetik üzerindeki parmağını hafifçe bastırması yetecekti, ama Ramon başını Isabella'nın omzu arkasına eğmişti cipe vardıklarında.

Ramon direksiyonun arkasına geçerken Isabella ile çocuğu da cipin içine itti.

Motor gürültüyle çalıştı, tekerlekler altından kumlar fışkırdı Ramon cipi kapıya doğru sürerken.

Sean bir el ateş etti, mermilerden birinin dönen tekerlek kapağından kıvılcımlar çıkardığını gördü. Cip o anda kapıya çarptı, direklerden birini yerinden çıkardı. Kapı darbenin şiddetiyle devrildi ve cip ardından dikenli tellerle çit direklerini sürükleyerek hızla yola çıktı.

Sean de ayağa fırlayıp ikinci cipe koştu. Adamlarından dördü de aynı cipe atlamışlardı. Sean motoru çalıştırdı. O da par1 çalanmış kapıdan fırlayıp yola girdi.

Isabella'nın krokisi doğruysa bu yol kendilerini nehir boyunca uçak pistine götürecekti. Esau Gondele'nin pusu kurduğu yere yani.

Esau her iki yandan geleceklere hiç düşünmeden ateş edecekti. Bir RPG 7 roketi Isabella ile oğlunun tozlarını bile bırakmazdı geriye.

Sean uzun uzun klakson çaldı. Esau'nun uyarısını anlayıp ateş etmeyi keseceğini

umuyor, ama bunun boş bir umut olduğunu da biliyordu. Kafayı da bulmuş olan Scout'lar parmaklarını tetikten çekmek istemeyeceklerdi.

Onları geçmesi gerekiyordu. Gaz pedalını kökleyerek daracık yolda önündeki arabanın kaldırdığı beyaz toz bulutu, içine daldı. Yol aniden sağa dönüyordu, bir an direksiyon hakimiyetini kaybetti ve devrilecek gibi oldular. Cip tekerlekleri üzerinde savruldu, yol kenarındaki çalılığın içine girdiler ama sonra devrilmeden yeniden yola çıktılar.

Dönerlerken rüzgârın yönü de değişmiş, toz bulutu kenarda kalmıştı. Sean öteki cipin arka ışıklarının sadece elli metre kadar önlerinde olduğunu görünce hemen uzak farlarını yaktı.

Ramon Machado arabayı tek eliyle sürüyordu. Öteki kolunu Isabella'nın omzuna atmış, onu rahatsız bir durumda çömelmeye zorluyordu. Isabella'nın başı geriye dönüktü. Rüzgârda saçları dalgalanıyordu, solgun yüzünde dehşetle açılmıştı gözleri. Sean'e bir şey söylemeye çalışıyor ama sesini rüzgâr alıp götürüyordu.

Nicky Isabella'nın koltuğunun arkasına tutunmuştu. Üzerinde beyaz bir tişört ve şort vardı. O da kendilerini kovalayan cipe bakıyordu. Sean ana oğulun birbirlerine ne kadar benzediklerini düşündü. Onları tehdit eden adama duyduğu öfke beynini uyuşturuyor, kendisine canını umursamayan bir cesaret veriyordu.

Tam o anda öndeki cipin hafifçe yan yatmış olduğunu farketti. Ateş ettiği zaman arka lastiği parçalamış olmalıydı. Dönen tekerleğin altından uzun kara lastik parçaları uzanıyordu. Kapının parçalarıyla dikenli tel de arabanın arkasından sürüklenirken havayı toz dumana boğuyor, ama aynı zamanda hız yapmasını da önlüyordu.

Sean giderek yaklaşıyordu cipe. Yol şimdi kumsaldan uzaklaşmış, nehrin dik yamacına dalmıştı. Ramon arkasına bakınca Sean'ın kendisinden sadece bir metre geride olduğunu gördü. Başını öne eğip Bella'yı bıraktı. Kucağındaki tabancayı aldığı gibi dönüp Sean'ın yüzüne nişan almaya çalıştı. Aradaki mesafe sadece dört metreydi ama her iki cip de yolun engebeleriyle sarsılıyor, kâh yükselip kâh alçalıyorlardı.

Kurşun ön camı tutan madeni çerçeveye değdi ve sekerek gecenin içinde kayboldu. Scout'lardan biri karşılık vermek için silahını kaldırdıysa da Sean adamı önledi. «Ateş yok,» diye bağırdı ve cipi öndeki cipin arkasına bindirdi.

Darbenin şiddetiyle başları kopacak gibi geri savrulmuş ve Nicky ayakları havada olarak arka koltuğun üstüne devrilmişti.

«Atla!» diye bağırdı Sean Isabella'ya. Ancak tam o anda Ramon kadını yakalayıp kendine doğru çekmişti yine.

Sean bir daha bindirdi öndeki cipe.

Ramon aracın yoldan çıkmaması için tek eliyle sımsıkı sarılmıştı direksiyona.

Cipin arkası çok fena savruluyordu. Arka tekerleklerin kaldırdığı toz Sean'ın gözlerini kör edecekti. Isabella haykırıyordu. Nicky arka koltuğun üstünde çömelmişti. Dehşet içindeki yüzü bembeyazdı.

Yoldaki bir dönemeç öndeki cipi sertçe kenara savurdu. Ramon umutsuzlukla direksiyona sarıldı. Sean bunu bir fırsat olarak görüp gaza biraz daha basarak cipi ötekinin

yanına getirdi. Şimdi aynı arabaya koşulmuş atlar gibi yanyana gidiyorlardı.

Ramon Machado ile Sean Courtney bir buçuk metrelik bir mesafeden baktılar birbirlerinin gözleri içine. Statik elektrik deşarjı gibi bir nefret dalgası boşalıyordu gözlerinden. İlkel bir duyguydu bu, üstünlük kavgası olan iki erkekten birinin diğerini öldürmesi gerektiğini bilen ilkel bir anlayış.

Sean direksiyonu sola kırıp* cipe yandan bindirdi. Ramon da aynı şeyi Sean'e yaptı. Sonra Isabella'yı bırakıp bir daha kucağında duran tabancayı aldı ve yanyana hızla yol alan ciplerin arasından uzanıp Sean'ın yüzüne çevirdi. Ramon'un yüzü kara bir öfke ve nefret maskesiydi artık.

Isabella kendini Ramon'un üstüne attı ve direksiyonu yakaladı. Ramon ateş ettiği anda o da olanca gücüyle çevirdi direksiyonu. Kurşun gecenin içinde kayboldu, cip şiddetle kayarak nehre doğru yuvarlandı.

Cip gözden kaybolmadan önce Sean Isabella ile Ramon'un başlarının ön cama vurduğunu ve Nicky'nin de arka koltuktan karanlığın içine uçtuğunu görmüştü. Hemen frene bastı, cip savrulurken direksiyonu topladı, durur durmaz da geri vitese takıp geri geri öteki cipin kaybolduğu yere geldi.

Ortalık hâlâ toz dumandı. Sean yere atlayıp nehir kenarına koştu. Cip aşağıda nehirdeydi. Farları suyun içinde boğulmuş iki ay gibi hâlâ yanıyordu. Tersyüz olmuştu ve arka tekerlekleri beyaz köpükler çıkararak dönmekteydi. Nicky suyun hemen kenarında yatıyordu.

Sean kendini hemen aşağı bıraktı ve ayaklarıyla fren yapmadan o hızla suya daldı. Çamurlar arasında yanan farlar suyu bulanıklaştırıyordu. Batmış cipin yanına doğru yüzdü. Arka benzin deposundaki hava cipin çamurlara gömülmesini önlemişti. Sean dipile cip arasındaki aralıktan, içeri daldı.

Tam önünde soluk bir şey vardı, elini uzatınca bunun çıplak bir vücut olduğunu gördü. Elleriyle hemen bir araştırma yaparken iri ve dolgun göğüslere dokundu.

Uzanıp suda dalgalanan saçlarını bileğine dolayarak Isabella'yı cipin altından çekti. Kızkardeşini suyun dışına çıkardığında onun soluk almaya, çalıştığını ve çırpındığını görünce rahatladı. Kıyıya çekip çıkardı. Adamlardan biri cipi yol kenarına getirmeyi akıl etmiş olduğu için farları durdukları yeri aydınlatıyordu.

Çırılçıplak ve sırlıklam Isabella sürüklenerek Nicky'nin yattığı yere gidip oğlanı kucakladı. Nicky çırpınmaya başladı.

«Baba!» diye ağlıyordu. «Babamı istiyorum!»

Dizlerine kadar çamura batmış olan Sean suya bakıyordu. Cipun motoru suyla dolmuştu ama farları hâlâ yanmaktaydı.

Acele uzaklaşma gereğiyle Ramon Machado'yu bulma isteğinden, hangisinin ağır bastığını düşündü bir an. Gerilla kampından destek kuvvetlerin gelmek üzere olduğunu biliyordu. Sadece birkaç dakikaları vardı. Dönüp Isabella ile çocuğu yukarı çıkaracaktı ki, birden suyun içinde bir hareket gördü. Kendisiyle farların arasından bir köpekbalığı geçmiş gibi.

Namussuz! diye düşündü. Adamlarından birine silahını getirmesi için seslendi.

Biri kayarak, indi aşağı. Sean'ın yanına gelip silahı uzatmadan çamurlu sular birden kaynadı, farlarının ışığının hemen, kenarında Ramon'un kafası belirdi.

«Vur onu!» diye bağırdı Sean. «Gebert!»

Ramon'un saçları yüzüne yapışmıştı, güçlkle soluk alıyordu. Yukardaki Scout'lardan biri bir el ateş etti, kurşunlar Ramon'un başı çevresindeki suları dalgalandırdı. Ramon bir soluk daha, alıp suya daldı. Bir an çıplak ayakları görüldü yüzeyde, sonra gözden kayboldu.

Sean yanına gelen adamından silahını kaptığı gibi Ramon'un kaybolduğu yerdeki köpüklere tekrar tekrar ateş etti.

Sonra öfkesine hakim olup Ramon'un başının yeniden su yüzüne çıkmasını bekledi. Ancak akıntı önüne geleni süpürerek: denize doğru gidiyordu. İlersi karanlıktı ve ardında saklanacak, pek çok ağaç kökü vardı. Farların aydınlattığı yerin ötesi zifiri karanlıktı.

Aradan bir dakika daha geçince onu kaybettiğini anladı. Kaçmasına göz yummaktan başka bir şey gelmezdi elinden. Çaresizliğini içine gömerek Isabella'ya döndü. Kız ıslak ve çamur içindeydi. Başını cama vurunca alını kesilmişti, yüzünden aşağı kanlar akıyordu.

Sean ıslak gömleğini çıkarıp kızkardeşine giydirdi.

Isabella gömleğe kollarını geçirirken, «Ramon'a ne oldu?» diye sordu.

«Kaçtı namussuz!» Sean onu ayağa kaldırdı. «Vakit kaybediyoruz.»

Nicky annesinin elinden kurtulup su kenarına koştu.

«Babam, ben babamı bırakmam.»

Sean oğlanı kolundan yakaladı. «Yürü, Nicky.» Nicholas onun elinde çırpındı, dönüp küçük beyaz dişlerini bileğine «Seni domuz seni!» Sean çocuğun suratına elinin tersiyle vurunca Nicholas devrilecek gibi oldu. «Bu kallesçe numaraları bırak artık!»

Sonra çırpman çocuğu kaptığı gibi omzuna attı.

«Gitmeyeceğim. Ben babamla kalmak istiyorum.»

Sean omzunda oğlan olduğu halde Isabella'nın elini tutup yukarı çekti. Cipun çevresindeki gölgeleri ilk anda tanıyamamıştı, Isabella'nın elini bırakıp silahını kaldırdı.

«Ateş etme, Sean!» diye Esau Gondele koştu.

«Sen nereden çıktın?»

«Az daha bizim kurduğumuz pusuya düşüyordun. Roketi yemene bir şey kalmamıştı. Biz oradayız.» Esau yolun ilersini gösterdi.

«Botlarınız nerede?»

«Nehrin iki yüz metre ilersinde.»

«Adamlarını geri çek, biz de seninle geleceğiz.» Sean birden susup başını yana eğdi.

«Işıkları söndürün,» dedi Esau Gondele. Adamlarından biri cipe koşup düğmeyi çevirdi.

Karanlıkta durup beklediler.

«Uçak pistinin oradan kamyonlar geliyor.» Gecenin sessizliğinde hepsi de duymuşlardı kamyonların homurtusunu.

«Bizi botlara götür,» diye emretti Sean. «Çabuk!»

Yolda hep birlikte koşmaya başladılar. Yüz metre kadar gittikten sonra Esau bir ıslık

çaldı. Karanlıktan ışığa karşılık verilirken Sean engel olarak yola serilmiş olan palmiye kütüklerine çarpıp sendeledi.

Esau, «Botlar bu yanda,» diye yoldan çıkmalarını söyledi.

Daha sözünü bitirmemişti ki, ilerdeki ağaçlar arasında kamyon farları görüldü.

Pist taralından üzerlerine doğru bir konvoy geliyordu.

Nicholas hâlâ Sean'ın elinde çırpınıyor, Isabella da çocuğu yatıştırmaya çalışıyordu.

«Her şey düzelecek, Nicky yavrum. Bunlar dostlarımız bizim. Bizi güvenlik içinde olacağımız bir yere götürüyorlar.»

«Burası benim evim, ben babamı istiyorum. Adra'yı öldürdüler. Nefret ediyorum onlardan! Senden nefret ediyorum!» diye oğlan İspanyolca bağıırıyordu.

Sean Nicky'yi sertçe sarstı. «Bir şey daha söyleyecek olursan o küçük kafanı uçururum senin! Anladın mı?»

«Bu yandan.» Esau Gondele koşarak öne geçti. Elli metre sonra botların bulunduğu kıyıya gelmişlerdi.

Sean yolun dönemecindeki kamyon konvoyuna baktı. Farları başlarının üstünü aydınlatıyordu ama nehir kıyısının açısı kendilerini koruyordu. Sean kamyonların tıklım tıklım silahlı askerlerle dolu olduğunu gördü. Sean Isabella'yı en yakındaki bota, fırlattı. Isabella bacaklarına kadar inen ıslak gömleğin eteğine dolandı ve yüzüstü düştü.

«Sakar ne olacak!» diye söylenen Sean Nicky'yi de onun arkasından bota attı.

Ama bu hata olmuştu işte, Nicky lastik bir top gibi sıçradı, Sean'ın kendisini yakalamak için uzanan elinden kurtulup yukarı tırmanmaya başladı.

«Seni şeytan seni!» Sean de oğlanın ardından koştu.

«Bebeğim,» diye haykıran Isabella bottan dışarı attı kendini. Çamurlar arasından geçip ikisinin peşinden koştu o da, «Nicky, dön geri! Nicky!»

Nicky gelen konvoya doğru koşuyordu. Bir tavşan yavrusu gibi çalılıklara dalarak kaçıyordu Sean'den. Yola ancak yirmi metre kalmıştı ki Sean bir dalış yapıp kendini ileri atarak oğlanı ayak bileğinden yakaladı. Bir saniye sonra da Isabella ona çarpıp yüzüstü devrildi kumların üstüne.

Konvoyun farları üzerlerinden geçiyordu ama onlar çalılığın arkasındaydılar. Nicky durmadan haykırıyor, kurtulup kaçmak istiyordu ancak Sean onu yere sımsıkı bastırıp eliyle de ağzını örttü.

Kamyonlar dönemeci döndüler ve yolu kesen kütükleri görünce hemen frenlere basıldı. En öndeki kamyon yattıkları yerin yirmi metre ilersinde durmuştu, Sean hâlâ altındaki Nicky'yi ağırlığıyla, ezerek uzanıp Isabella'nın başını yere bastırdı. Beyaz bir yüz ayna gibi parlardı.

Kamyondan biri atlayıp yola yerleştirilen engeli inceledi sonra dönüp bir emir verdi. Kamyonun arkasından inen kamuflaj giysili on on beş asker koşup kütükleri çekmeye başladılar.

Tam o sırada farların ışığı emri veren subayın yüzünü aydınlatmıştı. Isabella adamın yüzünü açıkça gördü. Hemen tanımıştı onu. Unutulacak bir yüz değildi bu.

Onu en son gördüğünde kardeşi Ben Afrika'nın sürdüğü kamyonetteydi. İki Michael Courtney ile olan randevularına gidiyorlardı. Isabella'nın gördüğü en yakışıklı karaderiliydi. Adam dönüp bir an sanki Isabella'nın gözlerine bakarmış gibi baktı, sonra yine engeli kaldıran adamlarına döndü. Yol açılır açılmaz da kamyonun ön tarafına atlayıp kapıyı kapattı. Kamyon homurdanarak yola koyuldu.

Konvoyun son arabası da gözden kaybolunca Sean Nicky'yi kolunun altına sıkıştırdı, Isabella'yı çekip ayağa kaldırdı ve yeniden kıyıya doğru yürüdü.

Botlar denize doğru giderken Sean elini Nicholas'ın boynundan çekmemişti.

Yanan kulübelere çıkan alevler bulutların altını aydınlatıyordu. Motorların gürültüsünü bastıran silah sesleri geliyordu kamptan.

Isınmak için Sean'a yaslanan Isabella, «Nereye ateş ediyor bunlar diye sordu?»

«Gölgelere ya da birbirlerine,» diyerek güldü Sean. «Biraz heyecanlanınca bunlar gibi mermi yakan başka kimse yoktur.»

Akıntıyla nehrin ağzına gelmişlerdi, Esau gece dürbünüyle bakınca kumsaldan kalkan diğer botların dümen sularını gördü. Mercan kayalığı geçince iki grup birleştiler ve açık denize doğru ilerlediler.

Parlak sarı boyasıyla Dancer yarım mil ötede duruyordu. Son bot da alındıktan sonra motorlar çalıştı tekne Atlantik Okyanusuna, açıldı.

Sean Esau Gondale'ye döndü. «Başçavuş kasap faturası ne kadar?»

«Bir kişi kaybettik, Binbaşı Courtney. Jeremiah Masoga. Onu da yanımıza aldık.»

Scout'lar ölümlerini asla geride bırakmazlardı.

Sean artık alıştığı o duyguyu hissetti. İyi bir adam daha ölmüştü. Jeremiah henüz on dokuz yaşındaydı. Sean onu çavuş yapmayı düşünüyordu. Keşke ölmeden önce bunu gerçekleştirmiş olsaydı. Ölümlere kendini asla bağışlatamazdın.

«Üç de yaralımız var ama bu geceki partiyi kaçırarak kadar ağır değil hiçbiri»

«Jeremiah'yı buzluğa koy. Cape Town'a varır varmaz onu göndereceğiz. Resmi bir cenaze töreni yapılınsın.»

Table Körfezinden iki yüz mil kadar açıktayken Centaine Courtney Sean, Isabella ve Nicky'yi alması için bir helikopter gönderdi. Yaşlı kadın torununun oğlunu görmek için daha fazla bekleyememişti.

Ramon nehir ağzında akıntıyla sürüklenmemek için bir ağaç köküne tutunmuştu. Ağaca yapışık olan jilet keskinliğindeki midyeler ellerini kanatıyordu ama acısının farkında bile değildi. Nehrin öte yakasına bakıyordu.

Yanan kampın alevlerinin yansımasıyla suyun yüzeyi altınlarla kaplanmış gibiydi.

Botlar suya çenesine kadar gömülü olduğu yerin on beş metre açığından geçtiler.

Gecenin sessizliğinde motorları çok hafif bir ses çıkarıyordu. Karanlıkta şekilleri belli belirsizdi, nehir ağzına ve açık denize hızla ulaşan şekillerden birinin burnunda diğerlerinde daha küçük ve üzerinde beyaz bir tişört olan birini gördüğünü hayal etti.

İşte o zaman, onu kaybettiği o anda, bir baba olduğunu anlamıştı. Hayatında ilk kez olarak sevgisini ve bu sevgiye nasıl bağımlı olduğunu hissetti. Oğlunu seviyordu ve kaybediyordu. Acıyla inledi.

Sonra içinden yükselen öfke tüm öteki duyguları silip süpürdü. Kendisine bu kaybı verdirenlerin hepsine karşı yakıcı bir öfke vardı içinde. Oğlunu yutan boş karanlığa bakarken vücudunun her zerresinde bir intikam ateşi yandı. Kadına bağırp küfür etmek, tüm çaresizliğini onun üstüne boşaltmak istiyordu; ama birden kendine geldi. Bir yararı yoktu bunun. Şimdi bir çelik kadar soğuk ve keskin olmalıydı. Apaçık ve buz gibi bir kararlılıkla düşünmeliydi.

Aklına ilk gelen şey Kırmızı Gül üstündeki hakimiyetini kaybettiği oldu. Artık kadının ne kendisine ne de davasına bir yararı olurdu. Şimdi kurban edilecek biriydi sadece. Onu ve çevresindekileri nasıl mahvedeceğini biliyordu. Silahının kabzası, kafasının içindeydi. Yapacağı tek şey onu kınından çıkarmaktı.

Ramon tutunduğu ağaç kökünü bıraktı, kendini akıntıya terkederek rahat bir yüzmeyle karşı kıyıya geçti.

Raleigh Tabaka yanmış haberleşme merkezinin yanında bekliyordu kendisini.

Ramon hemen birinden aldığı pantolon ve gömleği giydi. Saçları hâlâ ıslak ve çamurluydu.

Raleigh Tabaka'nın adamları cesetleri toplayıp palmiyelerin altına dizmekteydiler.

Hepsi de öldükleri anda nasılsalar öyle katılmışlardı.

Jose sanki gözlerini koruyormuş gibi bir elini yüzüne kaldırmıştı. Göğsü şarapnelle parçalanmıştı. Adra'nın kolları sanki çarmıha gerilmiş gibi iki yana açılmıştı, kafasının yarısı yoktu. Ramon kadına artık kendisine bir yararı olmayacak atılmış eski bir giyecek eşyasıymış gibi baktı.

«Kaç kişi?» diye sordu Raleigh Tabaka'ya.

«Yirmi altı. Hepsi. Sağ kalan olmadı. Yapan her kimse işini iyi biliyormuş. Kimdi bunlar? Bir fikrin var mı?»

«Evet, çok iyi biliyorum hem de,» dedi Ramon. Raleigh'e konuşma fırsatı vermeden devam etti. «Cyndex projesini bundan sonra ben üstüme alıyorum.»

«General yoldaş, ama bu başından beri benim operasyonumdu. İki kardeşi de kontrol altına almıştım.»

«Evet, çok iyi bir iş başarmıştın hem de. Hak ettiğin şerefi alacaksın. Ama projenin yönetimini ben ele alıyorum artık. Bir uçak bulur bulmaz güneye gideceğim. Sen de benimle geleceksin.»

«Bu iş burada, bitmez, Bella,» dedi Shasa. «Başka, hiçbir şey olmamış gibi davrananlayız. Bu korkunç işin bütün pis ayrıntılarına girerek kurtarma harekâtını daha karmaşık bir hale getirmek istememiştik. Ancak Nicholas şimdi Weltevreden'de güvenlik içinde olduğuna göre şimdi bunu yapmak zorundayız. Ailen de içinde olmak üzere pek çok

kimse Nicholas ve senin için hayatlarını tehlikeye attılar. İçlerinden kahraman biri, bir yabancı, seni kurtarmak için öldü. Şimdi bize gerçeği anlatmak zorundasın.»

Silah odasında toplanmışlardı yine. Isabella ailesi önünde yargılanıyordu.

Babaannesi şöminenin yanındaki koltuğunda dimdik oturuyordu. Bastonunun sapını tutan elinin bembeyaz derisi altında mavi damarları kabarmıştı. Bir zamanlar dağınık bir çalılığı andıran saçları şimdi bembeyazdı. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

«Her şeyi öğrenmek istiyoruz, Isabella. Bize her şeyi tek tek anlatana kadar bu odadan çıkmayacaksın.»

«Nana, çok utanıyorum. Başka bir seçeneğim yoktu.»

«Ben senden mazeret istemedim, küçük hanım. Senden gerçeği anlatmanı istiyorum sadece.»

«Bizi anlamalısın, Bella. Ulusal çıkarımıza, ailene ve kendine çok büyük bir zarar verdiğini biliyoruz. Şimdi bu zararı durdurmak ve kontrol altına almak bizim görevimizdir.» Shasa şöminenin önünde ayakta duruyordu. Sesi biraz yumuşamıştı.

«Sana yardım etmek istiyoruz, ama bunun için önce gerçeği bilmemiz gerekir.»

Isabella kapana kısırılmış gibi baktı babasının yüzüne. «Sadece seninle ve Nana'yla konuşabilir miyim?» Ağabeylerine baktı. Garry parmaklarını renkli askılarına geçirmiş, pencerenin yanında oturuyordu. Yanmamış bir puroyu yuvarlıyordu ağzında. Sean pencerenin pervazına oturmuş, bacaklarını aşağı sallandırmıştı. Adeleli çıplak kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

«Hayır,» dedi Centaine. «Çocuklar senin ve Nicky için hayatlarını tehlikeye attılar.

Kendini ve aileni daha berbat durumlara sokmuşsan seni kurtarmak için yine onlardan yardım isteyeceğiz. O kadar kolay kurtulamazsın. Onların da bize anlatacağın her şeyi dinlemeye hakları var. Ve hiçbir şeyi atlama anlamın mı?»

Isabella elleriyle yüzünü örttü. «Bana Kırmızı Gül kod adını vermişlerdi.»

«Yüksek sesle konuş kız, kelimeleri ağzında geveleyip durma.» Centaine bastonu sertçe yere vurdu.

Isabella yaşlı kadının yüzüne bakarak, «Benden istedikleri her şeyi yaptım,» dedi.

«Nicky daha bir aylık bir bebekken onun bir filmi gösterdiler bana. Bebeğimi neredeyse boğacaklardı. Bacaklarından tutup başaşağı suyun içine saktular... Bir dahaki filmde vücudundan parçalar koparıp bana göndereceklerini söylediler... parmakları, kolları, bacakları ve sonra da... » Boğulur gibiydi Isabella. «Sonra da... başını keseceklerdi.»

Centaine konuşana kadar çıt çıkmadı odada.

«Devam et.»

«Bana babamın yanında çalışmamı söylediler. Armscor işine girmeliydim.» Shasa birden irkilince Isabella ellerini ovuşturdu. «Özür dilerim, baba. Bana politikaya girmemi, Parlamento seçimlerine katılmamı, bunun için ailemden yararlanmamı emrettiler.»

Centaine acı bir sesle, «Öyle birden politikaya atılmak istemenden kuşkulananmam gerekirdi,» dedi.

«Özür dilerim, Nana.»

«Özür dileyip durma,» diye Centaine atıldı. «Özür dilemen hiçbir şeyi değiştirmmez. Devam et.»

«Bir süre hiçbir şey istemediler. İki yıl kadar. Sonra emirler gelmeye başladı. İki Siemens radar zinciri hakkındaydı.»

Shasa homurdandı, tam konuşacaktı ki, kendini toparlayıp ceketinin cebinden mendilini çıkardı.

«Sonra hep daha fazlasını istediler.»

«Skylight projesini de mi?» diye sordu Shasa. Isabella başını eğince Centaine'e döndü.

«Haklıymışsın, anne.» Kızına döndü sonra. «Bunların hepsini yazılı olarak istiyorum. Onlara verdiğin her şeyi, tarihler, belgeler, toplantılar... her şey. Neleri elde ettiklerini tam olarak bilmemiz gerek.»

«Baba... » Isabella sözünü sürdüremedi.

«Konuş,» diye emretti Centaine. «Cyndex 25,» dedi Isabella. «Hayır... Olamaz,» dedi Shasa.

«Onun üzerine Nicky'yle bu son kez biraraya gelmemize izin verdiler, Cyndex ve Ben.»

«Ben mi?» Garry oturduğu yerde doğruldu. «Ben de kim?»

«Ben Gama» dedi Centaine. «Tara'nın kara piçi, Moses Gama'nın oğlu. Blaine'imi öldüren, bu aileyi rezil eden insan.» Sözlerini doğrulaması için Isabella'ya baktı.

«Evet, Nana. Üvey kardeşim Ben.» Isabella ağabeylerine baktı. «Sizlerin de üvey kardeşiniz, ama şimdi Ben Gama değil, Benjamin Afrika.»

«Bu adı nereden biliyorum?» diye sordu Garry.

«Yanında çalışıyor. Ona bu işi bulmamı emrettiler. Londra'dayken onu Capricorn'a aldım. Capricorn fabrikasında zehir bölümünde kimyager olarak çalışıyor.»

«Cyndex fabrikasında mı?» diye Shasa inanamayarak kızın sözünü kesti. «Onu oraya sen mi soktun?»

«Evet, baba.» Isabella bir daha özür dileyecekken babaannemin yüzüne baktı.

Garry oturduğu yerden fırlayıp masaya koştu. Telefonu açıp Weltevreden santraline, «Bana Capricorn fabrikasını bulun,» dedi. «Numarayı biliyorsunuz, değil mi? Fabrika müdürüyle konuşmak istiyorum. Çok acele. Onu bulur bulmaz hemen buraya bağlayın.»

Telefonu kapattı. «Onu hemen sorguya çekmeliyiz. Fabrikaya yerleştirmelerinin bir nedeni olmalı. Bizim için hiç de iyi olmayan bir neden hem de.»

«O da onlardan biri,» dedi Centaine. Kadının yüzündeki nefreti o güne kadar hiçbiri görmemişti. Dehşetle bakıyorlardı. «O, ihtilalcilerden biridir. Babası olarak o kara şeytan ve bunca yıldır kafasını zehirleyen o Tara ile onlardan biridir o da. Tanrı bize yardım etsin de yapmaya çalıştıkları her neyse, zamanında önleyebilelim.»

Hayallerinde yarattıkları sahnelerle hepsi birden sakinleşmişlerdi.

«Capricorn müdürü hattın öteki ucunda, efendim.»

«Güzel. Bağlayın hemen. Alo, Paul? Tanrıya şükür ki seni buldum. Bir saniye.»

Konuşmayı diğerlerinin de izlemesi için bir düğmeye bastı.

«Dinle, Paul. Zehirli maddeler bölümünde çalışan biri var. Yeni bölümde. Benjamin

Afrika.»

«Evet, Bay Courtney. Onu tanımıyorum ama bu ad yabancı gelmedi. Bir dakika, bilgisayara bakayım. Evet, tamam, "Benjamin Afrika". Nisanda işe alınmış.»

«Tamam, Paul. Onun fabrika güvenlik birimi tarafından hemen yakalanıp tutuklanmasını istiyorum. Hiç kimseyle kesin olarak görüştürülmeyecek. Anladın mı? Ne telefon ne avukat ne de basın.»

«Bunu yapabilir miyiz, Bay Courtney?»

«Ben istediğim her şeyi yaparım, Paul. Bunu aklından sakın çıkarma. Tutuklama emrini hemen ver. Bekliyorum.»

«Bir saniye.» Adamın iç hattan güvenlik bölümüne emir verdiğini duydular.

«Tamam, Bay Courtney. Afrika'yı tutuklamaya gittiler.»

«Şimdi beni iyi dinle, Paul. Cyndex üretim programının neresindeyiz? Silahlı kuvvetlere sevkiyat başladı mı?»

«Henüz başlamadı, Bay Courtney. İlk parti gelecek salı günü gidecek. Kendi kamyonlarını gönderiyorlar.»

«Tamam, Paul. Şu anda elinde ne kadar stok var?»

«Bilgisayara bir bakayım.» Paul'ün sesi telaşını ele veriyordu. «Şu anda A ve B formüllerinin beşer kiloluk tüplerden 635'er tane var. Elli kiloluk havadan kullanılacak tüplerden de her formülden 26'şar tane. Bunlar gelecek hafta hava kuvvetlerine teslim edilecek... »

Garry adamın sözünü kesti. «Paul küçük büyük her silindirin tek tek sayılmasını istiyorum. Depoya üst düzey elemanlarından birkaçını gönder, tenekelerin üstündeki numaralarla fabrika kayıtlarında ki numaraları karşılaştırsınlar ve bu iş bir saat sonra bitmiş olsun.»

«Bir aksilik mi var, Bay Courtney?»

«Bunu sana istediğim bilgileri aldıktan sonra söyleyeceğim. İş biter bitmez ara beni.»

Garry telefonu kapatırken Sean, «Bizi Capricorn'a en kısa zamanda ne zaman götürebilirsin?» diye sordu.

«Lear hasarlı »

«Ne zaman, Garry?» diye bir daha sordu Sean. Garry düşündü.

«Queen Air çok yavaştır, ama Johannesburg'a tarifeli seferi beklemekten çabuktur yine de. Hiç olmazsa doğruca fabrikanın pistine ineriz. Bir saat içinde yola çıkarsak bu öğleden sonra orada oluruz.»

«Polise haber vermeyecek miyiz?» diye sordu Shasa. Centaine bastonunu sertçe yere vurdu.

«Polis yok. Henüz değil ve imkân bulursak da, hiçbir zaman. Tara'nın kara piçini yakalayıp gerekirse döve döve ağzından gerçeği alırız, ama bu iş aile içinde kalmalı.»

Telefon çalınca, sustu.

Garry telefonu açıp bir iki saniye dinledi. Sonra, «Anlıyorum,» dedi. «Teşekkür ederim, Paul. Hemen geliyorum. Bu öğleden sonra saat birde orada olurum.»

Telefonu kapatıp merakla kendisini izleyen yüzlere baktı. «Küçük karakuş kaçmış.

Benjamin Afrika dört gündür gelmiyormuş. Kimse ne bir haber almış, ne de nerede olduğunu biliyormuş.»

«Ya Cyndex stokları?» diye sordu Shasa.

«Kontrolle başlamışlar. Biz fabrikaya gittiğimizde sonuçları alacağız,» dedi Garry.

«Baba, sen ve Nana Weltevreden'de kalıp bu uçtaki işlere bakarsınız. Biz havadayken söyleyecek bir şey olursa Jan Smuts Havaalanında Danışmayı arayın, onlar mesajınızı bize iletirler.» Ağabeyine baktı.

«Sean benimle gelecek. Gücüne ihtiyacım olabilir.»

Sean babasının yanına gidip elini uzattı. «Silah kasasının anahtarları, lütfen, baba.»

Shasa'dan aldığı anahtarla kalın çelik kapıyı açıp içeri girdi. İçerdeki raflara şöyle bir baktıktan sonra bir Smith Wesson Magnum .357 seçti. Üstündeki raftan da bir kutu mermi alıp tabancayı beline soktu.

«Bir tane de ben alsam iyi olacak,» dedi Garry.

Isabella, «Garry! Ben de sizinle geliyorum!» diye seslendi arkasından.

«Gerek yok.» Garry bir tane Heckler Koch 9 mm.lik Barabellum seçerken arkasına bile dönmemişti. «Daha fazla yapabileceğin bir şey yok.»

«Evet, var. Ben'i tanıımıyorsunuz ikiniz de. Ben onu görünce tanıyabilirim, ayrıca size daha söylemediğim bir şey daha var.»

«Neymiş o? »

«Onu da uçakta söylerim artık.»

Garry çift motorlu Beechcraft Queen Air uçağını kuzey rotasına yerleştirdikten sonra arkada yolcu bölmesinde oturan Isabella'ya dönüp işaret etti.

Isabella emniyet kemerini çözüp kokpite geldi, Garry'nin koltuğuna tutundu.

«Pekâlâ, Bella. Söyle bakalım. Neymiş o anlatacağın?»

Isabella ikinci pilot koltuğunda oturan Sean'e baktı.

«Chicamba nehrinde Nicky'nin kaçtığı ve ikimizin ardından koşup geri getirdiğimiz o geceyi hatırlıyor musun?»

Sean başını sallayınca devam etti. «Öndeki kamyonunda engelin kaldırılması işini yöneten karaderili gerilla subayını hatırladın mı? Onu yakından gördüğüm zaman kendisini daha önce gördüğümü hatırlamıştım. Bundan emindim, ancak şimdiye kadar bir anlam verememiştim buna.»

«Ne zaman ve nerede görmüştün?»

«Ben ile beraberdi, Michael'in Firgrove'daki çiftliğine gidiyorlardı.»

«Michael mi? Bizim Michael mi?» diye sordu Garry.

«Evet. Michael Courtney.»

«Yani sence Michael de bu işe karıştı mı?»

«Sizce öyle değil mi? Aksi halde Ben ve AUK terörist komutanıyla ne işi olabilirdi?»

Bir süre konuşmadan düşündüler. «Garry, sanırım sen Ben'in bir iki Cyndex tüpü çaldığını düşünüyorsun,» dedi Isabella. «Eğer teröristlerle birlikse bunu nasıl kullanacaklar

dersin? Uçaktan boşaltarak mı?»

«Evet, en kolay yolu budur.»

«Michael'in Firgrove'da bir uçağı var.»

«Tüh!» diye mırıldandı Garry. «Umarım doğru değildir bu. Mickey olmasın, hayır hayır, Mickey bu işe karışmış olmasın!»

«Michael yıllardır o komünist gazetesini çıkarıyor,» diye Sean söze karıştı. «Bu arada pek çok zenciyle de dost oldu.»

«Bella, bize birer koka kola getir,» dedi Garry.

Bella uçağın arka tarafındaki barın buzdolabından iki şişe getirdi. Koka kolalarını içtiler. Sean kutuyu bir kenara bırakıp geçirdi. «Rand Paskalya Fuarı açıldı bugün.»

Garry kardeşine baktı. «Ne ilgisi var bunun bizimle?»

«Hiç.» Sean kurnaz kurnaz güldü. «Rand Paskalya Fuarı. Ülkenin en büyük, en parıltılı fuarı. Yarım milyon insan aynı yerde. Tüm sanayi ürünleri sergileniyor, çiftçiler, işadamları, akla gelen herkes orada olacak. Büyük açılış bu akşam saat sekizde, hava fişeği gösterisi, askeri bando, araba yansı ve daha neler neler. Başbakan bir konuşma yapacak, yakalarında karanfilleri, koyu renk takım elbiseleriyle bütün ensesi kalınlar orada. Hiçbir ilgisi yok elbette.»

«Saçmalama Sean.»

«Haklısın, Garry.» Sean hâlâ sırtıyordu. «Yani demek İstediğim, aslında AUK uygar insanlar topluluğudur. Bir iki bomba, atarlar, insanların boynuna yanan araba lastiği geçirirler diye onlara kötü ruhlu insanlar diyemeyiz. O kadar da sert yargılamayın onları. Bir süpermarkette patlayan bir Rus mayını başka şeydir. Aslında onlar Rand Paskalya Fuarı üstüne Cyndex 25 boşaltmayı akıllarına bile getirmezler, değil mi?»

«Hayır.» Garry başını salladı. «Yani, Ben ile Mickey bizim kardeşlerimiz. Onlar böyle bir şey... » Sustu, sonra öfkeyle, «Lanet olsun,» dedi. «Keşke altımızda Lear olsaydı, şimdiye kadar oraya varmış olurduk.»

Telsizde bir çatırtı duyulunca Garry kulaklığını ayarladı.

«Charlie Sierra X Ray, burası Jan Smuts Danışma. Size Capricorn'dan bir mesaj var. Almaya hazır mısınız?»

«Devam et, Danışma.»

«Mesajı veriyorum: Bütün numaralar ve stoklar tutuyor. Mesaj bu kadar.»

«Tanrıya şükürler,» diyerek derin bir soluk aldı Garry.

«Onlara kutuların bir de içlerini kontrol etmelerini söyle,» dedi Sean. Garry'nin yüzü birden değişiverdi. .

«Danışma, lütfen Capricorn'a şu mesajı iletin. Bütün kutulardan örnek alın. Bu kadar.»

Garry kulaklığını çıkardı. «Doğru olmamasını o kadar çok istiyorum ki. Ama haklısın, Sean. Aptal değil bunlar. Aynı seri numarasını basıp depoya iki boş kutu koymak işten bile değildir.»

«Daha ne kadar yolumuz kaldı?»

Garry göstergelere baktı. «Bir saat, neyse ki, rüzgâr arkadan bugün.»

Garry uçağı piste ustaca indirip başlarında Paul'un bulunduğu bir grup şirket yöneticisinin beklediğı hangarın önüne götürdü.

Garry ile Sean uçaktan atlayıp inmesi için Isabella'ya yardım ederlerken. Paul koşu koşu gelmişti yanlarına.

«Haklıymışsınız, Bay Courtney. Küçük tenekelerden ikisinde sadece karbondioksit var. Birisi kutuları değiştirmiş. Şu anda dışarda bir yerde on kilo Cyndex var.»

Dehşetle baktılar adama. On kilo bir orduyu öldürmeye yeterdi.

«Polise haber verme zamanı geldi. Ben Afrika'yı tutuklamaları gerek. Adresini biliyor muyuz?» diye sordu Sean.

«Ben evine birini yolladım bile,» dedi Paul. «Orada yok. Pansiyoncu kadın üç dört gündür görmediğini söylemiş. Yatmaya bile gelmemiş oraya.»

«Firgrove.» dedi Isabella.

«Doğru. Sean, sen hemen oraya git. Yolu gösterip Ben'i teşhis etmesi için Bella'yı da yanına al. Ben buradaki işlere bakarım. Yönetim kurulu odasında olacağım.

Firgrove'a varır varmaz arayın beni. Polisin sizi destekleyip ortalığı karıştırmasını da sağlarım. O kayıp tenekeleri bulmamız gerek.»

Sean Paul'a döndü. «Bana hızlı bir araba bulabilir misin?»

«Benimkini alın.» Hangarın yanındaki yeni BMW'yi gösterdi. «Depo doludur. İşte anahtarları.»

«Haydi, Bella, yürü.» Arabaya doğru koştular.

«Trafik polislerine yakalanma sakın,» dedi Isabella yola çıktıklarında. «Polisi biz Cape Town'dayken Firgrove'a yollayacaktık. Tanrım, saat üç olmuş bile!»

«Cyndex tüplerinin kayıp olduğundan emin olmadan bir şey yapamazdık.» dedi Sean. Uzanıp radyoyu açtı. Bella şaşkınlıkla baktı ağabeyinin yüzüne.

«Üç haberleri.»

«Bu sabahtan beri Rand Paskalca Fuarını gezenlerin sayısında bir rekora ulaşıldı. Bugün açılış günü. Fuar komitesinin bir sözcüsü sabahtan beri fuar alanına iki yüz bin kişi girdiğini söyledi.»

Sean küfür ederek radyoyu kapattı.

«Michael!» diye bağırdı. «En çılgınca aşırılıkları hep zavallılar yapar! Tanrı, barış ve insanın kardeşliği adına kaç masum bugüne kadar işkenceye uğramış, kaç kişi öldürülmüştür.» Bir yumruk indirdi ön tabloya. Isabella uzanıp ağabeyinin koluna dokundu.

«Sakin ol, Sean. Bir sonraki çıkıştan sapacağız.»

«Ne kadar kaldı?»

«Bir iki mil.»

Sean kemerinden tabancayı çıkardı, parmağıyla kovani çevirerek kontrol etti.

«Onunla ne yapacaksın?» diye sordu Bella. «Ben ve Mickey... »

«Ben ile Mickey'in çok sevimli dostları var.» Sean tabancayı yine beline yerleştirdi.

«İşte şurası.» Bella yerinde doğrulup gösterdi. «Micky'nin yerinin kapısı şu.»

Sean arabanın hızını kesip toprak yola girdi. İlerde binalar görününce arabayı durdurup yolun ortasına yanlamasına park etti.

«Neden?» diye sordu Bella.

«Yayan gideceğim. Geldiğimi ilân etmenin gereği yok.»

«Peki, neden yolun ortasına park ettin?»

«Aceleyle kaçmak isteyen biri olursa önlemek için.» Kontak anahtarını çıkarıp indi.

«Sen burada bekle. Hayır, arabada değil. Şu ağaçların arkasına saklan ve ben çağırana kadar sakın başını bile çıkarma dışarı. Tamam mı?»

«Peki, Sean.»

«Kapıyı da çarpmadan kapat. Şimdi söyle bakayım, Mickey uçağını nerede saklıyor?»

«Evin ardındaki meyve bahçesinin ötesinde. Buradan görünmez ama yaklaşıncan anlarsın. Oluklu tenekeyle yapılmış paslı bir baraka.»

«Tam bizim Mickey'e göre bir yer desene. Sana söylediğimi unutma. Sakın ortalıkta görüneyim deme.» Sean koşmaya başladı.

Ağaçlar arasından koşuyordu. Büyük evin kapısından sadece bir iki yüz metre uzaktaydı. Duvarın arkasına saklanıp çevresine bakınırken ayaklarının altında tavuklar koşuyordu. Sokak kapısı ve bütün pencereler ardına kadar açıktı ama ortalıkta kimseler yoktu.

Sean alçak duvardan kolayca atlayarak ön kapıdan girdi. Oturma odası ve mutfak boştu. Musluğun kenarında kirli tabak ve bardaklar yığılıydı. Üç yatak odasının hepsi de yakında kullanılmıştı. Yataklar dağınıktı, yerde atılmış giysiler, banyolarda ve konsolların üstünde traş takımları, erkek losyonları vardı.

Sean gömleklerden birini kaldırıp yakasının içine baktı.

Kırmızı iplikle bir ad yazılıydı yakada. B. Afrika.

Gömleği bırakıp mutfak kapısına koştu. Mutfak bir meyve bahçesine açılıyor, onun da ardında büyükçe bir barakanın oluklu teneke çatısı görünüyordu.

Sean barakanın duvarına varana kadar meyve ağaçlarının arasından koştu.

Sonra kulağını teneke duvara dayadı. İçerden insan sesi geliyordu ama ne dedikleri anlaşılıyordu. Belindeki tabancasını kontrol etti, kabzasını kolayca çekebileceği biçimde düzeltti ve sürünerek küçük yeşil kapıya doğru yaklaşmaya başladı.

Ancak o varmadan kapı açılmış ve dışarı iki kişi çıkmıştı.

Ben Afrika elleriyle ve yaptığı işçilikle gurur duyardı. Cessna Centurion uçağının pilot koltuğu üzerine eğilip iki tüpü sağdaki yolcu koltuğunun önünde yere tutturmuştu. Vidayı da sıkıştırdı.

Döşemenin altından geçen kabloları bir zarar vermemek için delikleri büyük bir titizlikle delmişti. Aslında tüpleri döşeme üstünde serbest de bırakabilirdi ama bu mühendislik duygusuyla pek uyumlu olamazdı. Uçuşta bir sarsıntı olur, hava boşluğuna düşülür, borulardan ya da vanalardan biri zarar görebilirdi. Çelik tüpleri öyle yerleştirmişti ki, pilot da yolcusu da elini uzatıp kolaylıkla vanasını çevirebilirdi.

A maddesinin bulunduğu tüp siyah beyaz kareliydi, ortasında üç kırmızı halka vardı. B maddesi ise kızıl bir tüpteydi, onun üstünde de bir tek kara halka vardı. Her birinin üstüne kendine özgü seri numarası yazılmıştı.

İki sıradan sıhhi oksijen tüpüne aynı görünüşü vermek için olanca ustalığını kullanmış, seri numaralarını tek tek elinde kazıyordu. Tüpler Capricorn fabrikasından paltosuna dikili özel ceplere sokularak kolaylıkla çıkarılabilecek boyda olmalıydı. Ana kapıdaki güvenlik onları kaçırmaması gerçek bir deha ve zamanlama istemişti.

Ben döşemeyle uçağın gövdesine üç santimlik bir delik delmiş ve gaz borusunu buradan geçirerek on santim dışarıya sallandırmıştı. Sonra boruyla delik arasındaki açıklığı kuruduğu zaman demir kadar sağlam olan bir yapıştırıcıyla doldurmuştu.

Gaz uçaktan koltukların epey gerisinde bir yerden fışkırıp rüzgârla geriye atılacağı için uçaktakilere bir zararı dokunmayacaktı. Ancak uçtakiler ek bir önlem olarak güvenlik tulumları giyecekler ve gaz salıverilirken oksijen soluyacaklardı.

İtfaiye Müdürlüğü, tarafından altın madenlerindeki kurtarma ekipleri için onaylanmış ve ticari olarak satılan tulumlar hangar duvarında asılıydı.

Ben tüpleri tutan cıvataları bir kere daha sıkıştırdıktan sonra tatmin olmuşçasına homurdanarak doğruldu ve kapısı açık pilot bölmesinden geri geri çıktı. Ellerini bir parça, üstüyle temizledi, hangarın yan duvarına dayalı tezgâha gitti.

Öteki iki kişi tezgâhın üstüne yaydıkları haritayı inceliyorlardı. Ben Michael Courtney'in omzuna dayadı elini.

«Her şey tamam, Mickey,» dedi o Londralı aksarıyla.

Sonra Ramon Machado'ya baktı. Ben tapıyordu bu adama. Michael ile yalnız olduğunda Papa'nın büyüklüğünden söz eden sıradan biri gibi konuşurdu onun hakkında. Michael ise yaptıkları işin korkunç yanının farkındaydı; mücadelelerinin başarıya ulaşması için bunun yapılması gereken bir şey olduğuna kendini inandırana kadar aylarca ruhunun derinliklerini araştırmıştı.

Ramon onun için hâlâ varolan isteksizliği sezmiş gibi, «Michael, Meteorolojiye telefon edip bu akşam için hava durumu tahminlerini öğrenmeni istiyorum,» dedi.

Michael önünde duran telefonu açıp Jan Smuts Havaalanında hava haber servisinin numarasını çevirip banda kayıtlı tahmini dinledi.

«Rüzgâr hâlâ 290 dereceden beş mil hızla esiyor,» diye tekrarladı. «Bu sabahtan beri bir değişiklik yok. Hava oturmuş durumda, Barometrik basınç sabit.»

«Çok güzel.» Ramon kırmızı işaret kalemini alıp büyük çaplı hava haritasında fuar alanını işaretledi. Sonra da rüzgâr yönünü çizdi.

«Tamam. Bu yönden yaklaşacaksın. Yerden üç yüz metre yüksekte bir rota tuttur.

Su kulelerini geçerken gaz vanalarını aç. Kuleler uyarı ışıklarıyla aydınlatılmıştır.»

«Biliyorum,» dedi Michael. «Dün geçtim oradan. Stadyum da aydınlatılacak, bir de lazer gösterisi olacak, yanılmam olanaksız.»

«Aferin, yoldaş.» Ramon o dayanılmaz gülümsemesiyle baktı Michael'e.

«Hazırlıkların kusursuzdu.»

Ben, «Saat bir haberlerinde fuar alanına o saate kadar iki yüz bin kişinin girdiğini söyledi,» dedi. «Vorster fuarı resmen açana kadar içerde en az beş yüz bin kişi olacak. Bugün özgürlük adına müthiş bir darbe indireceğiz.»

Ramon fuar komitesi tarafından dağıtılan broşürlerden birine baktı. «Vorster'in konuşması yedide. Ama birkaç dakika gecikebilir. Kırk dakikalık bir saat arası konuşacaktır. Askeri bando saat sekizde başlıyor. Sen kaçta havalanacaksın?»

«Buradan 18:45'te kalkarsak, kırk sekiz dakikalık bir uçuş zamanımız var. Yani yediye otuz sekiz gece hedefin üzerinde olurum.»

«Tam Zamanı,», dedi Ramon. «Vorster hâlâ konuşuyor olur. İki kere geçeceksin hedefin üstünden. Birincisi yerden üç yüz metre yüksekten. İkincisi geçişinden sonra da batıya yönelip doğruca Botswana sınırına gideceksin. Raleigh Tabaka ile randevuna kaç saatlik uçuşun var?»

«Üç saat on beş dakika. Bu gece saat on bir civarında orada olurum. O zamana kadar kalan gazlar çoktan çözümlenip dağılmış olur.»

«Raleigh Tabaka pisti aydınlatacak. İner inmez gaz tüplerini çıkarıp uçağı ateşe vereceksin. Raleigh Tabaka seni oradan Zambia'ya ve Tercio üssüne götürecektir.»

Ramon ikisinin de yüzlerine baktı. «Hepsi bu kadar. Bunun Üstünden sekiz on kere geçtiğimizi biliyorum ama bir daha soruyorum: Soracağın bir şey var mı?»

İki kardeş başlarını, salladılar. Ramon hafifçe gülümsedi. Derilerinin rengine ve saçlarının farklılıklarına rağmen birbirlerine çok benziyorlardı.

İhtilal böylesine bir itaat ve sorgusuz sualsiz bir inanç olmadan asla ilerleyemez, diye düşündü Ramon. Ve böylesine sade bir güven duygusu karşısında alışmadığı, bir gıpta duydu içinde. Bu tek eylemin dünyayı değiştireceğine ve evrensel sosyalizm ile kardeşçe sevginin doğuşunu müjdeleyeceğine inansınlar bakalım, dedi kendi kendine. Ramon hiçbir şeyin, bu kadar basit olmadığını bilirdi. Onlara inançları için gıpta duyuyordu, ancak yarım milyon kuzunun öldürülmesine ve bunun ardından gelecek Kızıl Terör gerçeğine dayanacak yürekleri var mıydı acaba? Eylemlerinin mutlak haklılığına olan inançları bir silindir vanalarını çevirtebilirdi, ama korkunç bir ölümlerle kıvrılarak birbiri üstüne yığılmış yarım milyon cesedin gerçeğine dayanacaklardı mıydı?

Sadece çelikten insanlar ayakta kalabiliyorlardı. Bu ikisi çelikten değillerdi. Kızıl Terör bütün zayıfları olduğu gibi onları da alacaktı pençesine. Bu geceden sonra yararlılıkları büyük ölçüde azalacaktı. Harcanabilir kişilere dönüşeceklerdi.

Michael'in omzuna hafifçe dokundu. Michael'in başka bir erkek tarafından dokunulmayı sevdiğini biliyordu. Dokunuşunu bir okşamaya dönüştürdü.

«Çok başarılıydınız. Şimdi yemek yiyip dinlenmelisiniz. Bu akşam siz yola çıkmadan ben ayrılacağım. İkinizi de selamlarım.»

Hep birlikte barakanın arka kapısına doğru yürüdüler. Ama Michael kapıya varmadan durdu.

«Ben gidip bir Ben'in tüpleri nasıl yerleştirdiğine bakacağım, bir de kendi kontrollerimi tamamlamak istiyorum.»

«Her şeyin yolunda gitmesini istemekte haklısın, yoldaş,» dedi Ramon. «Eve geldiğinde sana yiyecek bir şeyler hazırlarız.»

Michael'in Centurion'un kokpitine çıkıp kontrollerine başlamasını seyrettikten sonra birlikte kapıya yürüdüler.

Ramon hangarın arkasındaki küçük kapıyı açtı, Benle birlikte dışarı çıktıklarında sol taraftaki duvarda çömelmiş olan Sean'le yüzyüze geldiler.

Ramon ile Sean'ın arasında sadece iki metre vardı ve iki adam birbirlerini aynı anda tanımışlardı. Sean ceketinin altına uzanarak büyük tabancayı çıkardı. O tetiğe basarken Ramon da Ben Afrika'nın koluna yapışıp genci aralarına çekmişti. Sean'ın tabancasından çıkan mermi Ben'e saplandı.

Ucu göçük olan kurşun sol bileğinden ve kolundan geçip yanından vücuduna girmişti. Giriş noktası bir yumurta kadardı. Kurşun en alt kaburgasına çarpınca kırıldı.

Parçaları ciğerlerine ve barsaklarına yayıldı. Ben olduğu gibi yana savruldu, duvara çarpıp yere kayarken oluklu tenekenin pasları üstünde parlak bir kan izi bıraktı. Sean geri tepen tabancayı düzeltemeden Ramon hangara dalmıştı. Kapıyı bir tekmede kapatıp omuzundaki kılıfından Tokarev tabancasını çekti.

Sean'ın durduğu yeri hesaplayıp iki el ateş etti teneke duvara. Sean bunu beklediği için kendini yere atmıştı. Hemen iki takla atıp yana kaydı. Ateş sesinden ve kurşun deliklerinden Ramon'un nerede olduğunu kestirerek ateş etti. «Kurşun Ramon'un başının bir karış ötesinden geçmişti.

Ramon uçakta pilot yerinde oturan Michael'e, «Motoru çalıştır!» diye bağıarak koşmaya başladı.

Michael şok içinde donup kalmıştı, ancak Ramon'un sesini duyunca hemen kendini toparladı, şalterleri çekip kontak anahtarını döndürdü. Centurion'un motorları bir iki gürledikten sonra çalıştı. Gazı sonuna kadar kökledi Michael. Uçak frenlerini koparacakmış gibi sarsılıyordu.

«Ramon duvara rastgele iki el ateş ederken, «Hareket ettir!» diye bağırdı.

Centurion açık hangar kapılarına doğru yol alırken Ramon arkadan koştu, eğilip kanadın altından geçti, yolcu kapısını açtı.

Michael, «Ben nerede?» diye bağırdı uçağa atlayan Ramon'a.

«Ben'in işi bitti. Sen yoluna devam et.»

«Ne demek istiyorsun?» Michael dönüp gaz düğmesini kapattı. «onu bırakamayız.»

«Ben öldü, be adam!» Ramon uzanıp Michael'in düğme üstündeki elini tuttu.

«Ben'i öldürdüler. Öldü o. Buradan çıkmalıyız»

«Ben...»

«Devam et.»

Michael gazı bir kere daha açtı ve uçağı piste çıkardı. Yüzü acıdan allak bullak olmuştu.

«Ben,» diye mırıldandı pistte hız kazanırken. Pistin ucuna gelmişlerdi, fren yapıp uçağı geri çevirdi.

«Motor soğuk,» dedi.. «Isınacak vakit olmadı.»

«Bu kumarı oynamalısınız. Burası her an polis dolabilir. Her nasılsa izimizi buldular.»

«Ben... »

«Unut artık Ben'i. Havalan diyorum sana!»

«Nereye gideceğiz... Botswana'ya mı?» Michael hâlâ duraksıyordu.

«Evet. Ama önce bu operasyonu bitireceğiz. Fuar alanına doğru uç bakalım.»

«Ama., polis arkamızda demiştin.»

«Bizi nasıl durdurabilirler ki? Hava kuvvetlerinin impala uçaklarının havalanması için bir saat ister. Haydi! Yürü dedim sana, be adam!»

Uçak hızlanırken hangarın arkasından birinin çıktığını gördüler. Michael ağabeyini tanıdı.

«Sean!»

«Yoluna devam et!»

Sean pistin kenarında çömeldi, uçak üzerine doğru gelirken iki eli arasında klasik pozda tuttuğu tabancasıyla üç el ateş etti. Her el ateşten sonra ağır tabancanın geri tepmesiyle eli havada kalmıştı.

Sonuncu kurşun ön cama isabet edince ikisi de içgüdüsel bir hareketle başlarını eğdiler. Plastik camda örümcek ağıları belirdi. Michael o anda uçağın burnunu kaldırdı ve havaya tırmanmaya başladılar.

İki yüz metrede soğuk motor bir kere öksürdü, sonra normal çalışmasına girdi.

«Fuar alanına çek,» diye tekrarlardı. Ramon. «Vorster'ı kıstıramayacağız ama yine de iyi bir hedef sayılır. İki yüz bin kişi var orada.»

Michael üç yüz metrede uçağı düzeltti ve rotasına soktu.

Centurion başının üstünden, geçerken tabancasını uçağın altına boşalttı. Ancak hiçbiri isabet etmemiş, uçak tekerleklerini çekerek hiç zarar görmeden yükselmişti.

Sean ayağa fırlayıp hangara koştu. Tezgâhın üstündeki telefonu gördü.

«Tanrıya şükürler olsun!» diyerek koşup telefonu açtı.

Capricorn'un numarasını çevirirken gözü elinin altındaki haritaya ve Rand Paskalya Fuarı broşürüne ilişti. Harita üstüne çizilmiş daire fuar alanını çevrelemişti, ayrıca bir okla rüzgârın yönü işaretlenmişti.

Santral memuru üçüncü çalışında açtı telefonu.

«Capricorn Kimya Sanayii. Size yardımcı olabilir miyim?»

«Bana yönetim kurulu odasında Bay Garry Courtney'i bağla. Kardeşiyim. Acil bir durum var.»

«Telefonunuzu bekliyordu. Hemen bağlıyorum.»

Sean beklerken çevresine bakındı, duvarda asılı güvenlik tulumlarını gördü.

«Sen misin, Sean?»

«Evet. Firgrove'dayım. Korktuğumuz kadar var. Michael, Ben ve Tilki. Hedef fuar alanı.»

«Onları durdurabildin mi, Sean?»

«Hayır. Michael ile Tilki uçakla havalandılar. İki dakika önce. Fuar alanına gittikleri kesin.»

«Emin misin, Sean?»

«Elbette eminim. Mickey'in hangarındayım ve şu anda bir haritaya bakıyorum.

Fuar alanı ve rüzgâr yönüyle hızı işaretlenmiş. Duvarda iki duman geçirmez tulum var, onları giyecek zamanları olmadı.»

«Polise ye hava kuvvetlerine haber vereceğim.»

«Saçmalama Garry. Bir uçak ya da helikopter göndermek için savunma kuvvetleri başkanıyla bakandan yazılı emir isteyeceklerdir. Bir ay sürer bu. O zamana kadar da iki yüz bin insan ölmüş olur.»

«Peki, ne yapacağız, Sean?» Yönetici sonunda eylemcinin karşısında boyun eğmişti.

«Queen Air'i al. Küçük Centurion'dan daha güçlü, daha büyük ve daha hızlıdır. Fuar alanına gelmeden önlerini kesip inmeye zorlamalısın.»

«Mickey'nin Centurion'unu tarif et.»

«Üst kısmı mavi, gövdesi beyaz. ZSRRVV yazıyor üstünde. Firgrove'u ve oradan fuar alanına gitmek için hangi rotayı izleyeceklerini biliyorsun.»

«Hemen yola çıkıyorum.» Telefon kapandı.

Sean tabancasından boş kovanları çıkarıp cebindeki kutudan yeniden doldurdu.

Sonra kapıya koştu, tabancayı ileriye nişanlayarak dışarı çıktı. Ben yere tam olarak yığılmadan önce bir iki adım sürüklenmişti. Şeftali ağaçlarının birinin dibinde yatıyordu. Çok kan kaybetmekteydi, gömleği ve pantolonu kandan kıpkırmızı olmuştu.

Sol kolu ancak bir parça etle asılıydı gövdesine.

Sean doğrulup tabancasının emniyet mandalını kapattı. Ben'in yanına yürüdü.

Ben hâlâ yaşıyordu. Sean'e bakmak için hafifçe döndü yattığı yerde. İstirabı yanık şekerrengindeki gözlerinden okunuyordu.

«Kaçtılar, değil mi?» diye fısıldadı. «Başaracaklar. Bizi durduramazsın. Gelecek, bizimdir.»

Isabella koşa koşa çıktı ağaçların arasından. Sean'i görünce ona doğru koşmaya başladı.

«Sana buraya gelmemeni söylemiştim. Sen hiç söz dinlemeyecek misin?»

Isabella yerde yatan Ben'i görünce durdu.

«Ben bu. Tanrım, ne yaptın ona?»

Kardeşinin yanına gidip diz çöktü.

Ben'in başını dikkatle kucağına kaldırdı, ancak hareket yaralı ciğerinde bir şey yapmış olmalıydı ki, öksürmeye başladı. Açık dudakları arasından kan boşanıp çenesinden aşağı döküldü.

«Tanrım! Sean! Onu öldürmüşsün!»

«Umarım,» diye mırıldandı Sean. «Bütün kalbimle öldürdüğümü umarım.»

«Sean, kardeşin o senin!»

«Hayır, kardeşim falan değil. Bir bok yığınından başka bir şey değil o!»

Garry Courtney Queen Air'in motorlarını çalıştırırken bir yandan da hesap yapıyordu.

Capricorn fuar alanına Firgrove'dan altmış mil daha yakındı, ayrıca Queen Air Centurion'dan saatte yetmiş seksen mil daha hızlıydı. Sean kendisine telefon edeli yedi, Mickey havalanalı dokuz dakika olmuştu.

Centurion'un yolunu nerede kesmeye kalkışacağını tahmin etmeye korkuyordu.

Kendisine açık bir tek emin yol vardı. Doğruca fuar alanına gider, oradan dönüp Michael'in geldiği yöne girerdi. Karşı karşıya bir müdahale durumunda her tehlikeyi göze almak zorundaydı.

Fuar alanını yedi mil uzaktan gördü. Alanın üstünde rengârenk balinalar gibi dev balonlar uçuyordu. Otoparklarda binlerce arabanın camlarında güneş parıl parıldı.

Garry Firgrove yönüne doğrulurken hâlâ kafasında hız, zaman ve mesafe hesapları yapmaktaydı.

Onlarla karşılaşacaksam, beş altı dakikam daha, diye düşünürken ilerde ve altında bir şey güneşi yansıtınca birden dikkatini oraya topladı.

Yerleşim alanlarını geride bırakmış, yer yer köylerin görüldüğü açık arazide uçuyordu. Ekili topraklar ve düzenli ağaçlıklar gözünü şaşırtıyor, kendisini yanıltıyordu. O parlaltının nereden geldiğini bir kere daha görmek için bir an açık gökyüzüne baktı, sonra yine altındaki toprağa döndü. Centurion'un epey alçaktan uçuyor olması gerekirdi.

Önce gölgeyi gördü. Tarlalar üstünden kayıp sıçrayan bir çekirge gibi. Bir an sonra da mavi uçağı gördü. Üç yüz metre altında ve iki mil önündeydi. Uçağın burnunu tehlikeli bir alçalışa döndürerek dalışa geçti.

İki uçak neredeyse beş yüz mil birbirlerine doğru yaklaşıyorlardı. Garry Queen Air'i Centurion'la aynı yüksekliğe indirmeden uçak mavi bir ok gibi altından geçip gitmişti.

Garry bir kanadı üstünde dönüp Centurion'un arkasına geçti.

«On dakika sonra oradayız,» dedi Michael. «Artık hazırlasan iyi edersin.»

Ramon ayakları arasında yere tutturulmuş olan renkli tüplere uzandı. Her birinin üstündeki musluğu dikkatle çevirdi. Basıncı gazın tüplerden birleşme borusuna dolduğunu hissetti.

Şimdi T borusunun üstündeki vanayı hafifçe sola çevirmek, yeterliydi. Karışmış olan gaz uzun boruya dolacak, oradan da, Centurion'un gövdesinin altından dışarı püskürtülecekti.

Ramon doğrulup yanında oturan Michael'e baktı.

«Tamam... » diye söze başlarken birden susup şaşkınlıkla Michael'in yanındaki cama baktı.

Camı dev bir uçağın gümüş gövdesi doldurmuştu. Başka bir uçakla kanatları birbirine değecek kadar yakın uçuyorlardı. Pilot kendilerine bakmaktaydı. İri yarı, bebek yüzlü, kalın camlı, gözlüklü adamın ağzının köşesinde bir puro vardı.

«Garry!» diye> bağırdı Michael. Garry sağ elini kaldırdı ve başparmağıyla aşağısını işaret etti.

Michael içgüdüsel bir hareketle Centurion'u iniş için döndürdü ve bir taş gibi yere doğru düşmeye başladı. Ağaçların hemen, üstünde doğrulttu uçağı.

Dikiz aynasına bakınca Queen Air'in yuvarlak gümüş burnunun kuyruğundan yüz metre

geride olduğunu ve arayı giderek kapattığını gördü. Centurion'u hemen yükseltip ani bir dönüş yaptı, ancak doğrulduğunda gümüş uçak yine yanındaydı.

Garry oldum olası kendisinden daha iyi bir pilottu, Queen Air'in kanatları da kendisini her zaman geride bırakırdı.

«Ondan kurtulamıyorum.»

«Doğruca hedefin üstüne uç,» dedi Ramon. «Yapabileceği hiçbir şey yok.»

Michael Ramon'un operasyondan vazgeçeceğini umuyordu. Ancak şimdi istemeye istemeye yeniden ilk rotasına döndü. En yüksek ağaçların elli altmış metre üstündeydi şimdi. Garry kendisini izleyip yine yanına yerleşti. Kanatları arasında sadece bir metre vardı artık.

Garry bir kere daha yere inmesi için işaret etti. Michael telsizinin mikrofonunu aldı.

Garry'nin 118.7 megahertzde olduğunu bildirdi.

«Özür dilerim, Garry,» dedi. «Özür dilerim ama bunu yapmam gerek.»

Garry'nin sesi doldu uçağın içine. «Hemen in, Micky. Henüz geç kalmış değilsin. Seni hâlâ bu işten kurtarabiliriz. Aptallık etme, be adam!»

Michael başını sallayarak ilerisini gösterdi.

Garry'nin yüzü birden sertleşti. Biraz geride kaldı ve Michael herhangi bir tepki göstermeden yana kaydı. Queen Air'in kanadını Centurion'un kuyruğunun altına soktu. Sonra kontrol levyesini hafifçe çekerek küçük uçağın kuyruğunu kaldırdı, Centurion'un dengesi kayboldu neredeyse dimdik bir pikeye geçti.

Centurion zaten çok alçaktan uçtuğu için Michael'in uçağı doğrultacak zamanı olmadı ve yüksek bir ağacın üst dallarına takıldı.

Michael ağacı gördüğü anda ellerini yüzüne kaldırırsa da, bir insan bileği kalınlığındaki kuru bir dal parçası Sean'ın kurşunuyla zaten zayıflamış olan ön camı parçaladı. Dal Michael'in boğazının hemen altından iki kemiği arasından bir şırınga iğnesi kolaylığıyla girip omuzları arasından çıktı.

Düşen uçağın hızıyla dal kopmuş, ucu kırık bir mızrak gibi Michael'in boğazına saplı kalmıştı.

Centurion dallara çarparak hâlâ gidiyordu. Kanatlarından önce biri, sonra diğeri koptu. Uçağın hızı azaldı, ağaçlan geride bırakıp gövdesi üstünde bir mısır tarlasına indi.

Ramon Machado hâlâ yaşadığına inanamayarak doğruldu koltuğunda. Michael'e baktı. Michael'in ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı, dal parçası boğazından çıkıyordu ve kanı fiskiye gibi fişkırmaktaydı.

Ramon emniyet kemerini açıp koltuğundan kalkmaya çalıştı. Ancak yerinden kıpırdıyamadı. Bakınca sol bacağının kırılmış olduğunu gördü. Bacağı koltukla gaz tüpleri arasında kaynamış bir makarna çubuğu gibi bükülmüş yatıyordu. Paslanmaz çelik vana bacağının etine gömülmüştü.

Ramon bakarken bir gaz sızıntısı hisirtisi duydu. Bacağı vanayı açık durumuna getirmişti. Cyndex. 25 boruya doluyor ve gövdenin altından püskürüyordu.

Ramon kapı kolunu kavrayıp olanca gücüyle yüklendi. Ama kapı da sıkışmış,

açılmıyordu. Her iki elini yaralı bacağının altına sokup bacağını kaldırmaya çalıştı. Bacağı çektikçe uzuyordu, kırık kemiklerin birbirlerine sürtünmesini duydu. Paslanmaz çelikten vana bir ayı kapanı gibi kavramıştı kendisini, kurtulması olanaksızdı. Birden bir badem kokusu duydu. Burnu yanmaya başladı. Burun deliklerinden sümükler akıyordu. Gözleri kömürleşmiş gibi yanıyor, görüş alanı azalıyordu. Karanlıkta korkunç bir acı çekiyordu şimdi. Acı hakkında her türlü tahmininin üstünde bir şeydi bu. Haykırmaya başladı. Kendi çışı ve pisliği içinde ciğerleri iflas edip sesi kesilene kadar bağırdı bağırdı bağırdı.

Centaine Courtney Malcomess ormanın kenarında yere düşmüş bir kütüğün üstünde oturduğu yerden çocukla köpek yavrusunun oynaşmalarını seyrediyordu. Nicky'nin köpekler ve atlarla doğuştan bir uyuşma yeteneği var gibiydi. Kanında var bu, diye düşündü Centaine. Adına ve o süslü İspanyol unvanına rağmen gerçek bir Courtney bu.

Sonra da öteki Courtney'leri düşündü.

Shasa ile Elsa Pignatelli ertesi gün kendisinin o kadar severek yenileştirdiği eski köle kilisesinde evleneceklerdi. Umut Burnunda son on yılda yapılan düğünlerin en görkemlisi olacaktı bu. İngiltere, Avrupa, İsrail ve Amerika'dan konuklar gelecekti.

Pek uzak geçmişte olmayan bir zamanda olsaydı Centaine düğünün bütün hazırlıklarını kendisi yapmak isterdi. Ama şimdi her şeyi Elsa ile Bella'nın ellerine bırakmakla mutluydu. Bella'yı düşündü sonra. Bella pişmandı ve doğru yola girmişti, ancak Centaine bunun yeterli olduğu kanısında değildi. Kızın ihanetini örtmek için kendi kendisiyle ve Shasa'yla çok uzun zaman tartışmıştı.

Bella'nın hâlâ çekeceği cezalar vardı. Centaine o kadar kolay bağışlamazdı.

Isabella hayatının sonuna kadar kendisini bağışlatmak için çalışmaya zorunluydu. Bu ailenin her ferdine ve ihanet ettiği bu güzel ülkemizin her insanına bir hayat boyu hizmet borçlu, diye düşündü. Borçlarını son kuruşuna kadar ödemeye zorlayacağım onu.

Bu sırada Nicky'yle köpek gelip ayaklarının dibine oturmuşlardı. Nicky kolunu hayvanın boynuna doladı.

«Ona bir ad buldun mu?» diye sordu Centaine. Oğlanın kendisine karşı direncini kırması iki yılını almıştı, ama artık onu eski yaşamının anılarıyla Adra'dan koparabildiğine inanıyordu.

«Evet, Nana, ona Yirmi Altı diyeceğim.» Okula gitmeye başlayalı beri Nicky'nin İngilizcesinde de büyük ilerleme vardı.

«Ne garip bir ad bu. Nereden buldun bunu?»

«Bir zamanlar başka bir köpeğim vardı, onun adıydı Yirmi Altı.» Nicky'nin o öteki yaşamı hakkındaki anıları çoktan solup gitmişti.

«Çok güzel bir neden bu ve de çok güzel bir ad. Dandy Yirmi Altı.»

«Evet! Evet!» Nicky hayvanın boynuna sarıldı. «Dandy Yirmi Altı.»

Centaine sevgiyle baktı oğlana. Hâla kafası epey karışık küçük bir çocuktu, ama damarlarında şampiyonların kanları dolaşan bir safkandı aynı zamanda.

Bize biraz daha zaman ver, diye düşündü. Onunla geçirmem için biraz daha zaman ver bana.

«Sana bir hikâye anlatayım mı, Nicholas?» Yaşlı kadında, Öyle güzel aile hikâyeleri vardı ki, fil avları ve aslanlar, Boer'ler ve Zulu'larla savaşlar, kayıp elmas madenleri, avcı uçakları ve küçük bir oğlanın ruhunu titretecek daha binbir şey.

Centaine şimdi de bir gemi kazasını ve alev alev yanan bir kıyıya çıkan bir kazazedenin hikâyesini anlatıyordu.

Kadın sonunda saatine baktı ve «Bugünlük bu kadar yeter, Nicholas efendi,» dedi. «Annen bizi merak edecek.»

Nicholas ayağa fırlayıp kadının kalkmasına yardım etti ve köpek yavrusu çevrelerinde zıplarken büyük eve doğru yürüdüler.

Nana'nın bacağı sakat olduğu için çok yavaş yürüyorlardı ve Nicky yolun kötü yerlerinde yaşlı kadına yardım etmek için elini tutuyordu.

BİTTİ

